

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

L V C I A N I
S A M O S A T E N -
S I S D I A L O G O R V M
S E L E C T O R V M

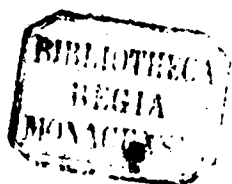
*LIBRI DVO GRÆ-
COLATINI.*

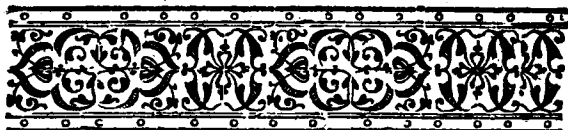
Acceſſerunt Theognidis Megarenſis ſententiæ
Elegiacæ, iridem græcolatinæ.

Cum gratia & privilegio Cæsareæ Maiestatis.

I N G O L S T A D I I,
E X O F F I C I N A T Y P O G R A P H I C A
A D A M I S A R T O R I I,
A n n o D o m i n i M . D . X C V I I I .

TYPOGRAPHVS LECTORIS.

D Vos hosce Luciani Dialogorum se-
lectorum libros eo cōsilio excuden-
dos suscepimus, vt iuuentus Græca-
rum literarum studiosa sine morum honesta-
tisq; periculo illo autore posthac vteretur, cu-
ius alioqui dictionem ad Græcum sermonem
perdiscendum cū primis aptam doctissimus
quisq; iudicauerit. Quantum enim detrimen-
tum adolescentium animis afferant ij, qui vel
hunc, vel alios id genus autores sine rerum de-
lectu in lucem edunt, aut legendos propo-
nunt, nostrorum temporum perquam corrupti
mores, quorum incauta lectio parens est,
satis declarant. Habenda igitur potior virtutis
ratio, neque committendum vnquam, vt il-
lius iacturam, vel maximæ eruditionis prætex-
tu, iuuentus faciat. Vale amice le-

ctor, & nostris conati-
bus faue.

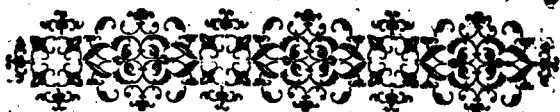

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ

ΔΙΑΛΟΓΩΝ ΒΙΒΛΙ-
ΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

ΚΥΚΛΩΠΟΣ ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

Ὁ πάτερ, οἷα πέπονθα ὑπὸ τῷ καταράτῃ ξένῃ,
ὃς μεθύσας ἐξέτόφλωσέ με, κοιμωμένῳ ὄπι χειρή-
σας. Πρσ. τίς δ' ἐὶς ὁ ταῦτα ῥλμήσας, ὦ Πολήφη-
μι; Κύ. τὴ καὶ πρῶταν, Οὐτὶν ἑαυτὸν ἀπεκάλει. ἐ-
πεὶ δ' ἐδίδεφθα, καὶ ἐξω λῶ βέλγας, Οδυσσεὺς ὀ-
νομάζεσθαι ἔφη. Πρσ. οἷσα ὃν λέγεις, τὸν Ἰθακήσι-
ον, ἐξ Ἰλίου δ' ἀνέπλεε. ἀλλὰ πῶς ταῦτ' ἐπράξεν, ἐ-
δ' ἐπ' ἀνὺ ὄθαρσός ὢν; Κυ. κατέλαβον ἐν τῷ ἀν-
τρω δ' ἀπὸ τῆς νομῆς ἀνασρέψας, πολλὰς τινὰς ὄπι-
βλεύοντας δηλονότι τῆς ποιμνίῳ. ἐπεὶ δ' ἐθήκα
τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα, πέτρα δ' ἐς μοι παμμεγέθης,
καὶ τὸ πῦρ ἀνέκαυσα, ἐκκαυσάμενος δ' ἔφερον δ' ἐν-
δρον ἀπὸ τῷ ὄρεος, ἐφάνησαν δ' ἀποκρύπτειν αὐτὰς
πειρώμενοι, ἐγὼ δ' ἐσθλαβὼν αὐτῶν τινὰς, ὥπερ
εἰκός

LVCIANI SA-
MOSATENSIS DIA-
LOGORVM LIBER
primus.

CYCLOPIS ET
NEPTVNI.

Opater qualia passus sum ab execrabili isto hospi-
te, qui me inebriatum excacauit, somno grau-
tum aggressus. NEP. Quis verò est, qui isthac facere
ausus fuit, Polypheme? CYC. Principio quidem se-
ipsum Neminem vocabat, postquam autem effugit, at-
que extra tela, ut dicitur, fuit, Vlysses nominari se a-
iebat. NEP. Noui, quem dicis, Ithacensis est, ex Illo
autem nauigabat. Sed quo pacto hac peregit, cum
alioqui non ita audax atque animosus sit? CYC. De-
prehendi in antro, è pascuis domum reuersus, mul-
tos quosdam, insidiantes videlicet gregibus. Postea-
quam autem apposui foribus operculum, (saxum
autem quoddam mihi est perquam magnum) at-
que ignem resuscitavi, accensa arbore, quam de mon-
te mecum ferebam, visi sunt abscondere sese para-
re. Ego verò comprehensos ipsorum quosdam, ut

εἰκὸς ἰὼ, κατέφαγον ληστὰς ὄντας, ἐνταῦθα ὁ πανερ-
 γότατος ἐκείνῳ, εἶπε Οὐπὶς, εἶπε Οδυσεὺς ἰὼ, δὲ
 δῶσί μοι πιεῖν φάρμακόν τι ἐγχείας, ἡ δὲ μὲν καὶ
 εὖοσμον, ὅτι βλευτότατον δὲ καὶ παραχωδίστα-
 τον. ἅπαντα γὰρ εὐθὺς ἐδύοκει μοι περιφέρειαν πι-
 ὄντι, καὶ τὸ σπήλαιον αὐτὸ ἀνεσρέφετο. καὶ ἐκ ἔτι
 ὅλως ἐν ἑμαυτῷ ἤμην. τέλῳ, δὲ ἐς ὕπνον κατε-
 παύαδην. ὁ δὲ ἐπεξύσας τὸν μοχλὸν, καὶ πυρώ-
 σαις γε, προσέειπε ἐτύφλωσέ με καθεύδοντα. καὶ
 ἀπ' ἐκείνου τυφλὸς εἰμί σοι, ὦ Πόσειδον. Πρα. ὡς
 βαθυὴ ἐκαιμήτης ὦ τέκνον. ὅς ἐκ ἐξέθουρας μετα-
 ξὺ τυφλόμενῳ. ὁ δὲ οὐὶ Οδυσεὺς πῶς διέ-
 φυγεν; ἔγὰρ αὐτὸς οἶδ', ὅτι ἐδυήθη δοποκινήσας τὴν
 πέτραν ἀπὸ τῆς θύρας. Κν. ἀλλ' ἐγὼ ἀφείλον, ὡς
 μᾶλλον αὐτὸν λάβομαι ἐξιόντα. καὶ καθύσας παρὰ
 τὴν θύραν, ἐθήρων πὰς χεῖρας ἐκπέτασας, μόναν
 παρεῖς τὰ πρόσβατα ἐς τὴν νομίην, ἐντειλάμενῳ
 τῷ κριῶ, ὅπου ἐχρῆν πρᾶττειν αὐτὸν ὑπερέμῃ.
 Πρα. μανθάνω, ὅτι ἐκείνοις ὅτι γε ἔλαθεν ὑπε-
 ξελθῶν σε. ἀλλὰ τὰς ἄλλας γε Κύκλωπας ἔδει ἐ-
 πιβοήσασθαι ἕτω αὐτὸν. Κν. σιωπᾶλεσσ, ὦ πάτερ,
 καὶ ἤκου. ἔπει δὲ εἶροντο τῷ ὀπιβλεπόντος τὸ ὄνομα,
 καὶ γὰρ ἔφην, ὅτι Οὐπὶς ἐστὶ, μελαγχολᾶν αἰσθέν-
 τις με, ὥχοντο ἀπόντες. ἔγωγε κατασφίσσας με ὁ
 κατέρχεται, τῷ ὀνόματι, καὶ ἁμάλιστα ἰύιασέ με.

par erat, deporavi, ut qui pradores essent. Hic igitur versutissimus ille, siue Nemo, siue Vlysses fuit, dat mihi bibere, infuso quodam veneno, dulci illo quidem & fragranti, caterum ad insidias struendas presentissimo, & maximè turbulento. Nam statim omnia videbantur mihi, posteaquam bibissem, circumagitari, & antrum ipsum invertebatur, & prorsum apud me amplius ipse non eram. Postremo autem somno correptus iacui. Ille verd exacute vecte, eodemque igne succenso, insuper etiam excacauit me dormientem. Et ex eo iam tempore cecus tibi sum Neptune. NEPTVN. Ut aliè nimis dormiisti ô fili, qui non interea exilueris, cum excacareris. Vlysses igitur ille quo pacto effugis? Non enim, sat scio, potuit dimouere saxum à foribus. CYCLOP. At ego amoui ipsum, quo facilius illum comprehenderem inter egrediendum. At collocato meipso ad fores, extentis manibus venebar, solus dimissis in pascua ouibus, & arieti negotio dato, quamam ipsum agere, pro me oporteret. NEPTVN. Intellico rem, sub illis latuit te, clam se subducens. At ceteros certè Cyclopas conueniebat te inuocare contra ipsum. CYCLOP. Conuocaui illos, pater, atque etiam venerunt. Sed postquam me interrogassent insidiatoris nomen, atque ego dicerem Neminem esse, insanire me arbitrati, relicto me iterum discesserunt. Ita imposuit mihi execrabili, nomine. Et quod maximè mihi doluit,

ὅτι καὶ οὐκ οἶδ' ἔγωγε ἐμοὶ τίω συμφορὰν, εἴδ' ὁ πατήρ Φη-
σιν, ὁ Ποσειδῶν ἰάσεται σε. Πρω. θάρσει ὦ τέκνον. ἀ-
μυνέμεθα γὰρ αὐτὸν, ὡς μάθη, ὅτι εἰ καὶ πῆξωσιν
μοι ὀφθαλμῶν ἰᾶσθαι ἀδιώατον, τὰ γούῃ τ' ὑπερέον-
των τὸ σώζειν αὐτὰς καὶ ἀπολλύειν, ἐπ' ἐμοὶ πρὸς
σεσι. πλεῖσθ' ἐπετι.

ΜΕΝΕΛΑΟΥ ΚΑΙ

ΠΡΩΤΕΩΣ.

Αλλὰ ὕδωρ μὲν σε γίνεσθαι, ὦ Προτεῦ, ἐκ ἀπίσταν-
νον, ἐνάλιόν γε ὄντα, καὶ δένδρον ἐπὶ φορητὸν, καὶ ἐς
λέοντα ὅποτε ἀλλαγείης, ὅμως εἴδ' ἐπεὶ τὸ ἐξω πίσε-
ως. εἰ δ' ἐκ καὶ πῦρ γίνεσθαι δυνατόν ἐν τῇ θαλάττῃ οἰ-
κούμεθα, τὸτο πάνυ θαυμάζω, καὶ ἀπιστῶ. Πρω. μὴ
θαυμάσης ὦ Μενέλαε. γίγνομαι γάρ. Μεν. εἶδ' ὅλον
καὶ αὐτὸς. ἀλλὰ μοι δοκεῖς, εἰρήσεται γὰρ πρὸς σε,
ζοητείαν πινὰ προσάγειν τῷ πρᾶγματι, καὶ τὰς ὀφ-
θαλμὰς ἐξαπατᾶν τῶν ὁρώντων, αὐτὸς εἴδ' ἐν τοῦ-
το γινόμενον. Πρω. καὶ τίς αὖ ἡ ἀπάτη ὅτι τῶν ἔ-
τως ἐναργῶν γήρυτοι; ἐκ ἀνεργμένοις τοῖς ὀφθαλ-
μοῖς εἶδες, ἐς ὅσα μετεποίησαι ἐμαυτόν; εἰ δ' ἐκ ἀπι-
στῆς, καὶ τὸ πρᾶγμα ψευδὲς εἶναι δοκεῖ, φαντα-
σία τις πρὸς τῶν ὀφθαλμῶν ἰσχυμένη, ἐπειδὴ αὖ πῦρ
γήρυται, προσένεγκέ μοι ὦ γηραιότατε τίω χεῖρα
εἰση

consumeliosè obiecta mihi clade hac, ne pater quidem Neptunus, inquit, leuabit te hoc malo. NEPTUN. Confide fili, vlciscar enim ipsum, vt sentiat, etiamsi cecitatem oculorum mederi impossibile sis, nauigantes certè tamen seruare vel perdere, penes me esse. nauigat autem adhuc.

MENE LAI ET

PROTEI.

AT in aquam conuerti te Proteu, incredibile adeo non est, marinus vtique cum sis; etiam arborum fieri, tolerabile; præterea & in leonem aliquando muteris licet, tamen, neque hoc supra fidem est. Quod si autem & ignem fieri te possibile est, cum in mari habites, hoc omninò miror, neque adducor, vt credam. PROT. Ne mireris Menelae, fieri enim soleo. MENE. Vidi & ipse, veruntamen videris mihi (diciſur enim hic apud te) præſtigias quasdam adhibere rei, atque intuentium oculos decipere, cum interim ipse nihil tale fias. PROTE. Et quam addeò deceptio in rebus sic manifestis fieri queat? An non apertis oculis vidisti, in quam multa ipse me transformauerim? Quod si verò non credis, & res hac tibi falsa videtur, nempe apparentia quadam inanis ante oculos obuersans, posteaquam ignis factus fuero, applica mihi, heu generose tu, manum.

ἔσῃ γάρ, ὀρῶμαι μόνον, ἢ καὶ τὸ καίεν τότε μοι πρῶ-
 σεσιν. Μεν. ἐκ ἀσφαλῆς ἢ πῆρα ὦ Πρωτέϊ. Πρω. σὺ
 δὲ μοι Μενέλαε δοκεῖς εἶδ' πολύπου ἐωρακέναι
 πῶποτε, εἰδ' ὃ πάχει ὁ ἰχθύς ἔπος εἶδεναι. Με. ἀλ-
 λά τὸν μὲν πολύπου εἶδον. ἀ πάχει δέ, ἡδύως αὖ
 μάθοιμοι παρά σῃ. Πρω. ὅποι' αὖ πέτρα προσελ-
 θὼν ἀρμόσῃ τὰς κοτύλας, καὶ προσφύς ἔχηται κατὰ
 τὰς πλεκτάνας, ἐκείνη ὅμοιον ἀπεργάζεται εἰαυτὸν,
 καὶ μεταβάλλει τὴν χροάν, μιμνῆσθαι τὴν πέ-
 τραν, ὡς αὖ λάθῃ τὰς αἰλίας, μὴ διαλλάττων, μη-
 δε φανερός ὦν διατῆτο, ἀλλ' ἐκκαὶς τῷ λίθῳ. Μεν.
 Φασὶ ταῦτα. τὸ δὲ σὸν παλῶ παραδοξόπερον, ὦ Πρω-
 τεϊ. Πρω. ἐκ οἶδα, ὦ Μενέλαε. ἵνι αὖ ἄλλω πισύ-
 σθας, τοῖς σεαυτῷ ὀφθαλμοῖς ἀπσιῶν; Με. ἰδὼν εἶ-
 δλον. ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα πρᾶσιον, τὸν αὐτὸν πῦρ καὶ
 ὕδωρ γίγνεται.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ

ΔΕΛΦΙΝΩΝ.

Εὖγε ὦ δελφῖνες, ὅπ' αἰεὶ φιλόφθροί ἐστε, καὶ
 πάλαι μὲν τὸ τῆς Ἰνῆς παιδίον ἵπτι τὸν ἰσθμὸν ὀκο-
 μίσαιτε, ὑποδιδέχόμενοι δὲ τῶν Σκιρωνίδων μετὰ
 τῆς μητρὸς ἐμπεσόν. καὶ νῦν σὺ τὸν κίθαρώδον τῆτον
 τὸν ἐκ Μηθύμνης ἀναλαβὼν, ἐξενήξω ἐς Ταῖναρον
 αὐτῇ

Nimirum senties, videar ne tantum ignis, an & vrendi vim habeam. *MENEL.* Periculosum est experimentum hoc Proteu. *PROTE.* At tu Menelae videris mihi neque Polypum vidisse vnquam, neque etiam quid pisci huic accidere soleat, scire. *MENEL.* Verum Polypum ipsum quidem vidi: quae vero accidunt illi, libenter ex te cognouerim. *PROT.* Cuicunque saxo accedens, acetabula sua applicuerit, atque affixus inhaerit cirramenti, illi seipsum similem efficit, mutatque colorem, imitando saxum, quo videlicet lateat piscatores, nihil ab illo varians, neque manifestus existens ob hoc, sed assimilatus lapidi. *MENEL.* Ferunt hac. Sed tuum hoc multò magis omnem opinionem excedit Proteu. *PROT.* Nescio, Menelae, cuinam alteri facile credas, qui tuis ipsius oculis non credas. *MEN.* Videns equidem vidi, sed tamen res ipsa, monstro similis est, eundem videlicet ignem atque aquam fieri.

N E P T V N I E T

D E L P H I N V M.

Laudo, rectè facitis Delphines, quod semper amantes hominum estis. Nam & olim Inonis filium in Isthmum portastis, exceptum à Scironis scopulis, vnde cum matre precipitatus fuerat. Es nunc tu cirbargo isto Methymnensi, cum ipso ornatu & cirbara recepto, in Tanarum enatasti,
neq.

αὐτῇ σκευῇ καὶ κηθάρα. ἔδ' ἐπειδὴ, κακῶς ὑπὸ τῶν
 ναυτῶν ἀπολλύμενον. Δελ. μὴ θαυμάσης ὦ Πόσει-
 δον, εἰ τὰς ἀνθρώπους εὖ ποιῶμεν, ἐξ ἀνθρώπων γὰρ καὶ
 αὐτοὶ ἰχθύες γινόμενοι. Ποσ. καὶ μέμφομαι γε τῷ Διο-
 νύσῳ, ὅτι ὑμᾶς καταναυμαχήσας μετέβαλε, δέον
 χειρώσασθαι μόνον, ὥσπερ τὰς ἄλλας ὑπηγάγετο,
 ὅπως γὰρ τὰ μετὰ τὸν Αῤῥίονα τῶτον ἐγλύετο ὦ δ' ἑλ-
 Φίν; Δελ. ὁ Περικλῆς, οἶμαι, ἔχαιρεν αὐτῷ, καὶ
 πολλάκις μετεπέμπετο αὐτὸν ἐπὶ τῇ τέχνῃ. ὁ δὲ πλε-
 ονέστερος παρὰ τῶν τυράννων ἐπεθύμησε πλεῖστας οἰκαδε
 εἰς τὴν Μήθυμναν, ἐπιδείξασθαι τὸν πλοῦτον καὶ ἐπι-
 βὰς πορθμεῖς τινὸς κακῶν ἀνδρῶν, ὡς ἔδειξε πο-
 λὺν ἄγων χρυσὸν καὶ ἄργυρον, ἐπεὶ κατὰ μέσον
 τὸ Αἰγαῖον ἐγλύοντο, ἐπιβυλεύουσιν αὐτῷ οἱ ναῦ-
 ται. ὁ δὲ, ἡκροώμενος γὰρ ἅπαντα παρ' ἑνὸς τῷ σκά-
 Φει, ἐπεὶ ταῦτα ὑμῖν δέδοκται, ἔφη, ἀλλὰ τίς σκε-
 υλὴ ἀναλαβόντα με, καὶ ἄσπαστα θρῆνόν τινα ἐπ' ἑ-
 μαυτῷ, ἐκόντα εἰσάγει εἰς ἐμαυτὸν. ἐπέτρεψαν οἱ
 ναῦται καὶ ἀνέλαβεν τὴν σκευὴν, καὶ ἦσεν πάνυ λιγυ-
 ρῶς, καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν θάλατταν, ὡς αὐτίκα πάντως
 ἀποθανέμεν. ἐγὼ δὲ ὑπολαβὼν, καὶ ἀναθήμεν
 αὐτὸν, ἐξενηξάμενος ἔχων εἰς Ταίναρον. Ποσ. ἐπαμνῶ
 τῆς φιλομυστίας. ἄξιον γὰρ τὸν μισθὸν ἀπο-
 δέδωκας αὐτῷ τῆς ἀκροά-
 σεως.

neq₃ passus es indigne à nautis perdi illum. DELPHIN. *Ne mireris Neptune si hominibus benefacimus, nam & ipsi ex hominibus pisces facti sumus.* NEPTVN. *Atque equidem ob id reprehendo Bacchum, quod vos nauali pralio superatos ita transformauit, cum deberet captiuos solùm in deditionem accipere, quemadmodum & ceteros in potestatem redegit. Sed quo pacto, cum Arione hoc, quod accidit, sese habet?* DELPH. *Periander iste, puto, delectabatur homine, ac sape illum ad se accersebat artu gratia. Ille autem diues iam factus à tyranno, concupiuit, nauigando in patriam Methymnam videlicet, spectandas ibi diuitias suas exhibere. Ac conscensa ad traiciendum naui hominum quorundam sceleratorum, posteaquam cognitus est, multum auri secum ferre, vbi ad medium ferme Ægaum peruentum fuit, insidiari illi nauta caperunt. Ille verò (nam auscultabam omnia iuxta nauigium narando) quoniam iam hoc vobis ita visum est, inquit, ac me saltem assumpto ornatu, & decantato prius mihi ipsi funebri aliquo carmine, volentem finite precipitare me ipsum. Concesserunt nauta. Tum ille assumpsit ornatum, & cecinit omninò lene, & cecidit in mare, tanquam statim omninò moriturus. Ego verò excepto atque imposito illo, enataui vnà cum ipso in Tanarum.* NEPT.

Laudo studium erga Musicam tuum, dignam enim mercedem retulisti ipsi pro eo quod auscultaras.

NEPTV-

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ

ΝΗΡΗΙΔΩΝ.

Τὸ μὲν σπένον τῷ τῷ, ἐς ὃ ἡ παῖς κατέχρη, Ελλήσπον-
 τος ἀπ' αὐτῆ καλείσθω. τὸν δὲ νεκρὸν, ὑμεῖς ὦ Νηρηί-
 δες παραλαβέσθω, τῇ Τρωάδι προσενέγκατε, ὡς Τα-
 Φείη ὑπὸ τῶν Ὀπικωρέων. Νηρ. Μηδαμῶς ὦ Πόσει-
 δον. ἀλλ' ἐνταῦθα ἐν τῷ ἐπωνύμῳ πελάγῃ τεθάφ-
 θω. ἐλεῶμεν γάρ αὐτῷ, οἰκίσειε ὑπὸ τῆς μητρυαῖς
 πεπονθῆσαν. Ποσ. τῷ τῷ μὲν, ὦ Ἀμφιτρίτη, ἔθελμις. ἐδ'
 ἄλλως καλὸν ἐνταῦθα πρὸς κείσθω ὑπὸ τῇ ψάμμῳ
 αὐτῷ. ἀλλ' ὅπερ ἔφλω, ἐν τῇ Τρωάδι, ἐν τῇ Χερρό-
 νῃσθω τεθάψεται. ἐκείνο δὲ παραμύθιον ἔστω αὐτῇ,
 ὅτι μετ' ὀλίγον τα αὐτὰ καὶ ἡ Ἰνώ πείσεται, καὶ ἐμπεσεῖ-
 ται ὑπὸ τῷ Ἀθάμαντος διωκομένη εἰς τὸ πέλαγος,
 ἀπ' ἄκρως τῷ Κιθαιρῶν, καθόπερ κατῆκε ἔς τινα
 θάλασσαν, ἔχου καὶ τὸν υἱὸν ὅτι τῆς ἀγκάλῃς. Νη.
 ἀλλὰ καὶ κείνῳ σῶσαι δεήσει, χαρυσάμεν τῷ Διο-
 νύσῳ. τρεφὸς γάρ αὐτὸς καὶ Ἰότης ἡ Ἰνώ. Πο. ἐκ ἐχρῆν
 ἔτω πονηρὸν ἔσσαν. ἀλλὰ τῷ Διονύσῳ ἀχαρυσεῖν, ὦ
 Ἀμφιτρίτη, ἐκ ἄξιον. Νη. αὕτη δὲ ἄρα ἡ παρθένος
 κατέπεσεν ἀπὸ τῷ κρημῷ; ὁ ἀδελφὸς δὲ ὁ Φρύξος ἀσ-
 φαλῶς ὀχεῖται; Πο. εἰκότως. νεανίας γάρ, καὶ διώ-
 νη ἀντίχειν πρὸς τῷ Φοργάν. ἡ δὲ, ὑπὸ αἰθερίας ἐπι-
 βᾶσαι ὀχήματος παραδόξως, καὶ ἀπιδεῖσαι εἰς βάθος ἀ-
 χανές,

NEPTVNI ET

NEREIDVM.

F Retum hoc quidem angustum, in quod puella delapsa, submersa est, Hellespontus ab ipsa vocetur. Cadauer autem ipsum, vos Nereides acceptum, in Troadem auferte, ut ibi ab incolis sepeliatur. NEREID. Nequaquam, Neptune, sed hic in cognomini pelago sepeliatur. Miseremur enim ipsius, ut qua miserrabilia maximè à nouerca passa fuerit. NEPTVN. At hoc quidem, Amphitrite, fas non est, neque etiam alias honestum hic illam alicubi sub arena iacere: Sed quod dixi, in Troade, in Chersoneso mox sepeliatur. Illud autem pro solatio ei erit, quod pauld post eadem, ipsa quoque Ino patietur, & praeceptabitur, persequente illam Atbamante, in pelagus ex summo Citbarone, quà in mare porrigitur, unà cum filio quem in vlnis gestabat. NEREID. Sed & illam seruare conueniet, gratiam banc Baccho faciendo. Educauit enim illum Ino, eademque nutrix illius fuit. NEPTVN. Non decebat, aded prauam. Sed tamen Baccho non gratificari Amphitrite, indignum foret. NEREID. Sed quid accidit huic, quod ex ariete decidit? frater autem eius, Phryxus tuto vehitur? NEPTVN. Merito, adolescens enim est, & contra impetum obistere potest. Illa verò, eo quod insueta eius rei erat consensu videlicet vehiculo nouo & inopinato, & despicendo in profundum immensum

χαῖνες, ἐκπαραγείῃσαι, καὶ τῷ θάμβει ἅμα σχεθεῖσαι,
καὶ ἰλιγγιάσῃσαι πρὸς τὸ σφοδρὸν τῆς πῆσεως, ἀ-
κρατῆς ἐγέρει τῶν κερμάτων τῶν κερῶν, ὧν τέως ἀπεί-
ληπτο, καὶ κατέπεσεν εἰς τὸ πέλαγος. Νη. ἐκουῶ ἐχρῆ-
τὴν μητέρα τὴν Νεφέλιν βοηθεῖν πιπίεσθαι; Ποσ.
ἐχρῆν, ἀλλὰ ἡ μοῖρα πολλῶν τῆς Νεφέλης διώατω-
νται.

ΞΑΝΘΟΥ, ΚΑΙ

ΘΑΛΑΣΣΗΣ.

ΔΕΞΑΜΕΩΝ ΘΑΛΑΣΣΑΙ, ΔΕΙΝΑ ΠΕΠΟΝΘΟΤΑ, ΚΑΤΑΣ-
ΒΕΣΘΗΝ ΜΕ ΤΑ ΤΡΑΥΜΑΤΑ. ΘΑΛ. Ἰτῆρ ὦ Ξανθε;
ἴς σε κατέκαυσεν; Ξαν. ΗΦΑΙΣΘ. ἀλλ' ἀπλωθρέ-
κωμαι ὅλως ὁ κακοδαίμων, καὶ ζέω. ΘΑΛ. διὰ τί δέ σε
ἐνέβαλε τὸ πῦρ. Ξαν. Διὰ τὸν υἱὸν τῆς Θέτιδος. ἐπεὶ
γὰρ φονεύοντα τὰς φρύγας, ἰκέτευσαι, ὅσῳ ἐκ' ἐπαύ-
σαιτο τῆς ὀργῆς, ἀλλ' ὑπὸ τῶν νεκρῶν ἀπέφραττέ μοι
τὸν ῥοιῶν, ἐλεήσας τὰς ἀθλίους, ἐπῆλθον, ὅτι κλύουσαι
θέλων, ὡς φοβηθεῖς ἀπόχοιτο τῶν ἀνδρῶν. ἐνταῦ-
θα ὁ ΗΦΑΙΣΘ., ἔτυχεν γὰρ πλεσιόντων ὧν, πᾶν ὅσον.
οἶμαι, πῦρ εἶχε καὶ ὅσον ἐν τῇ Αἴτνῃ, καὶ εἶποθι ἄλλοθι,
φέρων, ἐπῆλθέ μοι, καὶ ἔκαυσε μὲν τὰς πηλέας, καὶ μυ-
ρίκας· ὥπλησε δὲ καὶ τὰς κακοδαίμονας ἰχθύς, καὶ
τὰς ἐγχέλυας. αὐτὸ δὲ ἐμὲ ὑπερκαχλάσαι ποιήσας,
μικρὰ δέ εἰν ὅλον ξηρὸν εἶργασαι. ὁρᾷς δὲ οὐκ ὅπως
Διός.

sum, percussa animo, & pauore pariter attonita, praeterea & versigine correpta, prauebementia & impetus volatus, retinere cornua arietis amplius non potuit, quibus se eo usque sustentauerat, atque ita in mare decidit. NER. An non igitur matrem ipsius Nephelen decebat opem ferre cadenti? NEPT. Decebat sane, sed Parca quam Nephela multo potentior est.

XANTHI ET MARIS.

S Vscipe me, ô Mare, grauiam passus sum, extingue mihi vulnera. MAR. Quid hoc rei est Xanthe? quis te deussit? XANTH. Vulcanus, sed in carbones prorsus reductus sum miser, & efferuesco. MAR. Cur autem iniecit tibi ignem? XAN. Propter filium Theidis. Postquam enim occidentem illum Phrygas, supplex deprecatus sum, ille autem, ab ira nihil remisit, sed occisorum corporibus etiam obstruxit mihi alueum, ego misertus miserorum, occurri, ut aquis inundarem atque inuoluerem illum, quo eo periculo absterritus, ab occisione virorum cessaret. Ibi igitur Vulcanus, (aderat enim prope sorte existens) vniuerso igne, quantum, opinor, usquam habebat, quantumque & in Aetna, & si quibus aliis locis illius est, allato, processit obuiam, ac excussit equidem vltimos, & myricas, assauit autem & infelices pisces & anguillas. Me verò cum efferuescere fecisset, parum absuit, quin totum aridum ac siccum reddiderit. Vides

b nimirum

Ζητάειται ὑπὸ τῶν ἐκκαυμάτων; Θαλ. θηλερός ὦ
 Ξάνθε, καὶ θερμός, ὡς εἰκός. τὸ αἷμα μὲν, διὰ τῶν νε-
 κρῶν, ἢ θερμὴ δέ, ὡς φῆς, διὰ τῆς πυρός, καὶ εἰκότως ὦ
 Ξάνθε, ὅς σ' ἐπὶ τὸν ἐμὸν ὕδον ἄρμησας, ἐκ αἰδεοῦς ὅτι
 Νηρηίδος υἱὸς εἰμι. Ξάν. σὺν ἔδει οὐκ ἐλεῆσαι γείτονας
 ὄντας τὰς Φρύγας; Θαλ. τὸν Ἡφαιστον φέει σὺν ἔδει
 ἐλεῆσαι, θέτιδ' ὅν ὄντα τὸν ἀχιλλέα.

ΔΙΟΣ, ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ, ΚΑΙ

ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ. ΖΕΥΣ.

Πάσθεθε ὦ Ασκληπιέ καὶ Ἡράκλεις, ἐρίζοντες
 πρὸς ἀλλήλους ὡς περ ἄνθρωποι. ἀπρεπὴ γάρ ταῦ-
 τα, καὶ ἀλλότρια τῆς συμποσὸς τῶν θεῶν. Ηρακλ. ἀλλὰ
 ἐθέλεις ὦ Ζεῦ, τρυφὴν τὸν Φαρμακέα προκατακλί-
 νεσθαι με. Ασκλη. νῆ Δία, καὶ ἀμύνων γάρ εἰμι. Ηρακ.
 κατὰ τί ὦ ἐμβρόντητι; ἢ διότι σε ὁ Ζεὺς ἐκρεαύνωσεν,
 καὶ μὴ θέμις ποιουῖται, νιῶ δὲ κατ' ἔλεον αὐθις ἀγα-
 θασίας μετείληφας; Ασκλη. ὅτι λήλησθα γὰρ καὶ σὺ
 ὦ Ηράκλεις ἐν τῇ Οἴτῃ καταφλεγείς, ὅτι μοι ονει-
 δίσεις τὸ πῦρ. Ηρακλ. ἔκου ἴσα καὶ ὅμοια βεβίωπα
 ἡμῶν, ὅς Διὸς μὲν υἱὸς εἰμι, τσαῦτα δὲ πεπόνηκα ἐκ-
 κατάρων τὸν βίον, θηρία καταγωνιζόμενος, καὶ
 ἀνθρώπους ὑβριστὰς τιμωρόμενος. σὺ δὲ ριζοτό-
 μος εἰ καὶ ἀγύρτης. νοσεῖσι μὲν ἴσως ἀνθρώποις χρε-
 σιμῶς.

nimirum quo pacto exustionibus istis deformatus sim.
 MAR. Turbidus es, ô Xanthe, & calidus, vt consentaneum
 est. cruore, à cadaueribus, calore autem, vt ais, ab igne ve-
 niente. Ac merito Xanthe, vt qui contra filium meum
 impetum feceris, non veritus, quod Nereidis filius ille es-
 set. XAN. An nō igitur decebat misereri me Phrygum, vi-
 cinorum aded meorum? MAR. Vulcanum verò an non
 contra decebat misereri Achillis, Thetidis aded filij?

IOVIS, ÆSCVLAPII, ET HERCVLIS.

Desinite ô Æsculapi & tu Hercules, contendere in-
 ter vos iurgii, perinde vt homines. Indecora enim
 hac, & aliena à conuiuio Deorum. HER. Ac vis, ô
 Iupiter medicamentarium istum priore loco accumbere,
 quam me? ÆSC. Quid nī, per Iauem melior quoque
 enim sum. HERCVL. In quo igitur, ô attonite, an quod
 te Iupiter fulmine aliquando percussit, eo quod qua nefas
 erat, feceras, nunc autem ex misericordia iterum im-
 mortalitatis particeps factus es? ÆSCVL. Oblitus
 verò etiā tu es Hercules, quod in Oeta conflagrasti, quan-
 do quidem mihi ignem obiciis? HERCVL. Nequaquam
 aequalia atq; similia sunt qua vterq; in vitā egimus, vt
 qui ipse quidem Iouis filius sim, tantos autem labores su-
 stinuerim, expurgata vitā, deuictis bestiis & hominibus
 contumeliosis vindicta ac pœna affectis, Tu verò radicem
 incisor es & circulator, egrotantibus fortassis hominibus

συμῶ. Ἰππὶθήσῃ τῶν Φαρμάκων, ἀνδρῶδες δὲ ἔ-
 δὲν Ἰππιδεδειγμένῳ. Ασκλη. ὦ λέγεις. ὅτι σε πᾶ
 ἐγκαύματα ἰασίμην, ὅτε πρῶτον ἀνῆλθες ἡμί-
 φλεκτῶ, ὑπὸ ἀμφοῖν διεφθαρμένος τῷ σώμα-
 τι, τῷ χιτῶνῳ, καὶ μετὰ τῷ τοῦ πυρός. ἐγὼ δὲ εἰ
 καὶ μηδὲν ἄλλο, ἔτε ἐδέλβουσι ὥσπερ σὺ, ἔτε
 ἐξαίνον ἔραον Λυδία, πορφυρέϊα ἐνδεδυκώς, καὶ
 παμόμενῳ ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης χρυσῷ σκευάλει.
 ἀλλ' ἔῃ μελαγχολήσας ἀπέκλειναί τε τέκνα, καὶ τιλὴν
 γυναικα. Ἡρακλ. εἰ μὴ παύσῃ λοιδορούμενός μοι, αὐ-
 τήκα μάλα εἴσῃ, ὥς ἔπλυνσεν ὀνήσῃ ἡ ἀθανασία, ἐ-
 πὶ ἀράμενός σε, ῥίψω Ἰππικεφαλῶν ἐκ τῷ ἔρα-
 νῷ, ὥστε μηδὲ τὸν παίηονα ἰάσασθαι σε τὸ κρανίον σω-
 τριδέναι. Ζῶς. παύσασθε, Φημί, καὶ μὴ Ἰππιταράτ-
 τι ἡμῖν τὴν ξυνοσίαν, ἢ ἀμφοτέρους δοτοπέμψομαι
 ὑμᾶς τῷ συμποσίῳ. καὶ τοῖς εὐγνωμονὶ ὦ Ἡρακλῆς προ-
 κατακλίνεσθαι σε τὸν ἀσκληπιόν, ἅτε καὶ πρῶτε-
 ρον δοτοφανόντα.

Α Ρ Ε Ω Σ Κ Α Ι

Ε Ρ Μ Ο Τ.

Ἡκυσας ὦ Ἑρμῇ, οἷα ἡπέειλυσεν ἡμῖν ὁ Ζῶς, ὥς ὑ-
 περοπτικά καὶ ἀπίθανα; ἢ ἐφελήσω, Φησὶν, ἐγὼ
 μὲν ἐκ τῷ ἔρανῳ σφραν καθήσω, ὑμεῖς δὲ ἢ ὑπο-
 κρεμασθέντες, κατασπᾶν βιάζεσθαι με, μάτῳ πονή

σετε.

utilia medicamenta adhibendo, virile autem nihil quicquam opere praestitisti. *ÆSCVL.* Rectè dicis. quoniam & inuersiones tuas curavi, quando nuper ascendisti, ad nos semiuistulatus corpore vtrique corrupto ac perdito, & à tunica, & post illam, etiam à flamma. Ego verò etiam si nihil aliud, tamen neque seruiui, quemadmodum tu; neque exercui lanificium in Lydia, purpuram indutus, & ab Omphale verberatus sandalio aureo, neque verò etiam insaniens, occidi liberos & uxorem. *HERCVL.* Nisi desinas conuiciari, statim admodum senties, quod non multum tibi profutura sit immortalitas. Quoniam sublatum hinc, è cælo precipitem dabo te, ut ne ipse quidem Paon curauerit te, diminuto atque effracto tibi cerebro. *IUP.* Desinite, inquam, & ne perturbate nobis conuersationem hanc, aut ambos hinc ablegabo vos è conuiuio. Quanquam etiam æquum est ò Hercules, priore loco accumbere *Æsculapium*, quippe qui & prior mortuus est.

M A R T I S E T

M E R C V R I I.

AVDISTIN' *Mercuri*, cuiusmodi nobis minatus sit *Iupiter*, quàm superba, quàmque dictu absurda? Ego, inquit, si voluerò catenam ex æthere demittam, vnde si vos suspensi me vi detrabere conemini, lu-

σέπῃ· ἔ γάρ δὴ καθελκύσῃτε. εἰ δὲ ἐγὼ θελήσωμαι
 ἀνελκύσαι, ἔ μόνον ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ τὴν γλῶττα καὶ
 τὴν θάλασσαν συναρτήσας μετεωρίῳ, καὶ τὰλλα, ὅ-
 σα καὶ σὺ ἀκήχθας. ἐγὼ δὲ ὅτι μὲν καθ' ἐν ἀπάντων ἀ-
 μείνων καὶ ἰσχυρότερός ἐστιν, ὅσον ἂν ἀρνηθεῖν. ὁ μὲν
 δὲ τῶν ποσάτων ὑπερφέρειν, ὡς μὴ καταβαρήσθῃ
 αὐτὸν, καὶ τὴν γλῶττα, καὶ τὴν θάλασσαν περιστά-
 βωμεν, ἔκ ἂν κηθεῖν. Εὐρμ. Δὲ φημί ὡς ἄρες. ἔ γάρ
 ἀσφαλὲς λέγειν τὰ τοιαῦτα, μὴ καὶ τι κακὸν διπο-
 λαύσωμεν τῆς φλυαρίας. Αῤῥης. οἷοί γάρ με πρὸς
 πάντα ἂν ταῦτα εἰπεῖν, ἔχῃ δὲ πρὸς μόνον σε, ὃν
 ἔχεμυθεῖν ἠπιστάμεν. ὁ γοῦν μάλιστα γελοῖον ἔδοξε
 μοι, ἀκούοντι μεταξὺ τῆς ἀπλήτης, ἔκ ἂν διωαίμεν
 σιωπῇσαι πρὸς σε. μέμνημαι γάρ ἔ πρὸ πολλῶν, ἀ-
 πότε ὁ Ποσειδῶν, καὶ ἡ Ἥρα καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἐπικνασάν-
 τες, ἐπεβέβησαν ξυυδῆσαι αὐτὸν λαβόντες, ὡς παν-
 τὶ τοῦτο δίδωσι, καὶ ταῦτα, τρεῖς ὄντας. καὶ εἰ μή
 γε ἡ Θέτις κατελήσασα, ἐκάλεσεν αὐτῷ σύμμαχον
 Βορέων ἐκατόγχερα ὄντα, καὶ ἐδίδετο αὐτῷ κε-
 ραυῶ καὶ βροντῇ. ταῦτα λογιζομένῳ, ἐπῆρ μοι γε-
 λᾶν ὅτι τῇ καλλιρρήμοσυνῇ αὐτῷ. Εὐρμ. σιώπα, Δί-
 φημι. ἔ γάρ ἀσφαλὲς ἔπε σοι λέγειν,
 ἔπε ἐμοὶ, ἀκχεῖν τὰ το-
 αῦτα.

feritis operam. nūquam enim me deorsum trahetis. Contra ego vos, si velim, in altum attrahere, non vos modò, verum etiam tum terram ipsam, tum mare pariter subiectum in sublime sustulero. Ad hac alia permulta, quæ tu quoq; audisti. At ego, siquidem cum viro quolibet singulasim conferatur, ita præstantiorem eum esse viribusq; superiorem, haud quaquam negauerim. verum vnum tam multis pariter in tantum antecellere, ut eum ne pondere quidem vincere queamus, etiamsi terram ac mare nobis adiunxerimus, id neutiquam crediderim.

MER. Bona verba Mars. Neq; enim sat tutum est ista loqui, ne quid fortè mali nobis conciliemus petulantia.

MAR. Putas verò me apud quemlibet hac dicturum? imò apud te solum id audeo, quem lingua continentis esse sciebam. Sed quod mihi maximè ridiculum videbatur, tum cum hac minitantem audirem haud queam apud te reticere. Etenim memineram, cum non ita multò antè Neptunus, Iuno ac Pallas, mota aduersus eum seditione, machinarentur comprehensum illum in vincula conicere, quantoperè formidaret, utq; in omnem speciem sese verterit, idq; cum tres duntaxat essent Dii. Quod si Thetis misericordia commota, Briareum centimanum illi auxilio non accersuisset, ipso pariter cum fulmine ac tonitru victus esset. Hac reputanti mihi videre libebat eius magniloquentiam iactantiamq;.

ME. Tace, bona verba, neq; enim tutum est ista vel tibi dicere,

vel audire mihi.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ

ΠΟΛΥΔΕΥΚΟΥΣ.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ.

Ω πολύδουκες, ἐν τέλομαί σοι, ἐπὶ δ' αὖ τὰ χεῖρα ἀ-
 νέλθης; σὸν γὰρ ἐστὶν οἶμα τὸ ἀναδιῶναι αὐχρον, ἢ
 παῖδ' Ἰδης Μένιππον τὸν κύνα, ἔυροις δ' αὖ αὐτὸν ἐν
 Κορίνθῳ κατὰ τὸ Κραναῖον, ἢ ἐν Λυκείῳ, τῶν ἐρ-
 ζόντων πρὸς ἀλλήλους Φιλοσόφων καταγελῶντας,
 εἰπεῖν πρὸς αὐτὸν, ὅτι σοι ὦ Μένιππε κελδέει ὁ Διο-
 γήνης, εἴ σοι ἱκανῶς τὰ ὑπὲρ γῆς καταγεγέλασαι,
 ἥκειν ἐνθάδε πολλῶ πλείω ὀπιγλασόμενον. ἐκεῖ
 μὲν γὰρ ἐν ἀμφιβόλῳ σοι ἐπὶ ὁ γέλως ἦν, καὶ πολὺ
 τὸ, τίς γὰρ ὅλως οἶδε τὰ μετὰ τὸν βίον; ἐνταῦθα δ' ἐ-
 κ' παύσῃ βεβαίως γελῶν, καθάπερ ἐγὼ νῦν. καὶ μά-
 λιστα ἐπὶ δ' αὖ ὁρᾷς τὰς πωλοσίους, καὶ σαυράπας, καὶ
 τυράντας, ἔτω ταπεινὰς καὶ ἀσήμους, ἐκ μόνης τοί-
 μιωγῆς διαγινωσκομένους. καὶ ὅτι μαλθακοὶ καὶ ἀ-
 γρυεῖς εἰσι, μεμνημένοι τῶν ἀνῶ. ταῦτα λέγε αὐτῷ.
 καὶ προσέτι, ἐμπωλησάμενον τινὲ πῆραν ἥκειν θέρ-
 μων τε πολλῶν, καὶ εἴπερ ὄροι ἐν τῇ τριόδῳ Ἐκάτης
 δ' εἰπνον κείμενον, ἢ ὠδὸν ἐκ καθαρσίης, ἥ τι τοιοῦτο.
 Πολυ. ἀλλ' ἀπαγγελῶ ταῦτα, ὦ Διόγηνες. ὅπως δ' ἐ-
 σιδῶ μάλιστα, ὁποῖός τίς ἐστι τινὲ ὄψιν; Διο. γέρων
 Φαλακρὸς, τριβώνιον ἔχων πολύθυρον, ἀπαντι ἀνέ-

μα

DI O G E N I S E T P O L L V C I S .

D I O G E N E S .

O Pollux, commendo tibi postquam celerrimè ascen-
deris (taum enim est, ni fallor, cras reuiuifce-
re) vt, sicubi videris Menippum, canem illum, in-
uenies autem ipsum Corinthi, circa Craneum, aut
in Lyceo deridentem contententes istos inter se Philo-
sophos, dicas illi, Menippe, inquiens, mandat ti-
bi Diogenes, si satù ea, quæ super terram sunt, derisisti,
vt & huc ad inferos descendas, vbi multò plura, quæ ri-
deas, habiturus es. Illic enim ambiguo tibi adhuc ri-
sus fuit, & frequens illud obiici potuit, Quis enim om-
nino scit, quæ post vitam futura sint? Hic autem,
non desines constanter atque perpetuò ridere, quemad-
modum ego quoque nunc facio. Et maximè postquam
videris, diuites istos ac satrapas & tyrannos ita hu-
miles & obscuros esse, soloque eiulatu ab aliis digno-
sci. Tum quod & molles & ignaui sunt, reminiscen-
tes eorum quæ in vita geruntur. Hæc illi quæso vt
dicas, & vt præterea etiam perâ veniat impletâ mul-
to lupino, & sicubi in trivio positam inueniat Hecates
scenam, aut ouum ex lustratione relictum, aut simile
quippiam. P O L. At renuntiabo hæc, ô Diogenes.
Sed quo melius illum agnoscere queam, cuiusmodi facie
est? D I O G. Senex est, caluaster, pallio indutus lacero, &

μω ἀναπιπταμένον, καὶ ταῖς ὀπιπυχαῖς τῶν ρα-
 κίων ποικίλον. γελαῖ δ' αἰεὶ καὶ πὰ πολλὰ τὰς ἀλα-
 ζόνας τέτρες φιλοσόφους ὀπισκώτῃ. Πολ. ῥάδιον
 εὐρεῖν ἀπὸ γεγῆτων. Διο. βῆλεις καὶ πρὸς αὐτὰς ἐκεί-
 νας ἐντείλωμαί τι τὰς φιλοσόφους; Πολυ. λέγε, ἔ-
 βαρὺ γάρ ἐδὲ τῷτο. Διο. τὸ μὲν ὅλον, πᾶσι σαδαι αὐ-
 τοῖς παρεγγύα ληρῆσι, καὶ πρὸ τῶν ὅλων ἐρίζουσι,
 καὶ κέραια φύουσιν ἀλλήλοις, καὶ κροκοδείλους ποι-
 ῶσι, καὶ τοιαῦτα ἀπὸ ἐρωτῶν διδάσκουσι τὸν νοῦν.
 Πολυ. ἀλλ' ἐμὲ ἀμάθῃ καὶ ἀπαίδευτον εἶναι φήσους,
 κατηγοροῦντά της σοφίας αὐτῶν. Διο. σὺ δὲ οἰμώ-
 ζεις αὐτοῖς παρ' ἐμῶ λέγε. Πολυ. καὶ ταῦτα, ὦ Διό-
 γενες, ἀπαγγελαῖ. Διον. τοῖς πλεονέκτοις δὲ, ὦ Φίλτα-
 τον Πολυδρεύκιον, ἀπαγγελε ταῦτα παρ' ἡμῶν, τί ὦ
 μάταιοι τὸν χρυσὸν φυλάττετε; τί δὲ τιμωρεῖσθε ἐαυ-
 τὰς λογιζόμενοι τὰς ῥάκας, καὶ τάλαντα ὅτι ταλάν-
 τοις σωτιζέμεντες, ἔς χρηῖνα ὀβολὸν ἔχοντας, ἤκειν
 μετ' ὀλίγον; Πολ. εἰρήσεται καὶ ταῦτα πρὸς ἐκείνους.
 Διο. ἀλλὰ καὶ τοῖς καλοῖς γε καὶ ἰσχυροῖς λέγε. Μεγίστῳ
 τῷ κελενσίῳ, καὶ Δαμοξένῳ τῷ παλαιστῇ, ὅτι παρ'
 ἡμῖν ἔτε ἡ ξανθὴ κόμη, ἔτε τὰ χαροπὰ, ἢ μέλανα
 ὄμματα, ἢ ἐρύθημα ὅτι τὸ πρὸς ὥπρ' ἐπέστιν, ἢ νεύ-
 ρα εὐτυνα, ἢ ὥμοι καρτεροί, ἀλλὰ πάντα μίσηται
 κόνις φασί, κρανία γυμνά τὴ κάλλους. Πολυ. ἔχα-
 λεπὸν ἔδὲ ταῦτα εἰπεῖν πρὸς τὰς καλὰς καὶ ἰσχυρὰς.

Διο.

vento cuius peruiso, praterea & diuersorum pannorum assummentis variegato. Ridet autem semper, ac plerumque arrogantes istos Philosophos acerbè perstringit. POL. Facile erit inuenire illum, ex his utique signis. DIOG. Vis ne ut ad ipsos quoque philosophos illos aliquid tibi mandem? POL. Mandes licet, non enim graue hoc mihi fuerit. DIOG. In vniuersam, adhortare illos, ut desistant à nugis suis, neque de toto contendant, neque cornua sibi mutuo affigant, neque crocodilos faciant, neque huiusmodi sterilia atque ieiuna interrogare, animum instituant. POL. At indoctum me & ineruditum esse dicent, qui doctrinam illorum reprehendam. DIOG. Tu verò plorare illos meo nomine iube. POL. Et hac nunciabo illis. DIOG. Diuitibus autem, ô lepidissimum caput, hac nostro nomine annuncies quæd. Quid, ô vani, aurum custoditis? Quid autem cruciatis vos ipsos, cogitantes vsuras, & talentum aliud super aliud accumulantes, quos non plus quàm vnum obolum habentes, venire huc paulò post oportet? POL. Dicentur & hac ad illos. DIOG. Sed & formosis istis & robustis dicas, Megillo puta Corinthio, & Damaxeno palastrite, quod apud nos neque flaua coma, nec cœrulei nigriue oculi, neque rubor faciei, amplius vllus est, neque praterea nerui intenti & robusti, neque humeri laborum tolerantes, sed omnia vnus puluis, ut aiunt, nobis, caluaria forma nudata scilicet. POL. Non molestum erit, hac ad formosos & robustos illos dicere.

DIOG.

Διο. καὶ τοῖς πίνουσιν ὡς Λάκων, πολλοὶ δ' εἰσὶ, καὶ ἀχ-
θόμενοι τῷ πρᾶγματι, καὶ οἰκτείροντες τὴν ἀπορ-
αν, λέγε μὴ τι δακορύειν, μήτ' οἰμώζειν, διηγησάμε-
ν. τὴν ἐνταῦθα ἰσοπμίαν. καὶ ὅτι οἴσονται τὰς ἐκεῖ
πληττίδας ἔδεν ἀμείνεις αὐτῶν. καὶ Λακεδαιμονίοις
δὲ τοῖς σοῖς, ταῦτα εἰ δοκεῖ, παρ' ἐμῷ ὀπιπμήσον,
λέγων ἐκλελύσθαι αὐτὰς. Πολυ. μηδὲν ὡς Διόγγρας
παρὶ Λακεδαιμονίων λέγε. ἔγωγ' ἀνέξομαί γε. ἀλλ' εἰ
πρὸς τὰς ἄλλας ἔφησα, ἀπαγγελαῶ. Διο. ἰάσμεν
τάχως, ἐπεὶ σοὶ δοκεῖ. σὺ δὲ οἷς περὶ εἶπον, ἀπένεγκε
παρ' ἐμῷ τὰς λόγους.

ΠΛΟΥΤΩΝ, Η ΚΑ- ΤΑ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

ΚΡΟΙΣΟΣ.

Οὐ φέρομεν, ὡς Πλάτων, Μένιππον τυχόντι τὸν
κυῖα παροικουῦτα. ὥς τε ἡ ἐκεῖνόν ποι κατὰ σῃσον, ἡ
ἡμεῖς μετοικήσομεν εἰς ἕτερον τόπον. Πλού. τί δ' ὅ-
μας δεινὸν ἐργάζεται, ὁ μόνος ὢν; Κροῖσος. ἐπαι-
δὲ ἡμεῖς οἰμώζομεν καὶ στένομεν, ἐκείνων μεμνημέ-
νοι τῶν αὐτῶν, Μίδας μὲν ἐπὶ τῷ χρυσίῳ, Σαρδία-
νάπαλ. δὲ τῆς πολλῆς τρυφῆς, ἐγὼ δὲ τῶν θη-
σσωρῶν. ὀπιγελᾷ, καὶ ἐξονειδίζει, ἀνδράποδα καὶ κα-
τάρματα ὡς ἀποκαλῶν. ἐνίοτε δὲ καὶ ἄδων, ὀπι-
ταρά-

DIOG. Etiam pauperibus, ô Lacon. dicas licet, (multi autem sunt, quibus & carere perquam molesta est, & inopiam lugent) ut neque lachrymentur, neque plorant, exposita illis aequalitate hac, qua hic est, & quod videbunt, eos qui illic diuites sunt nihilo meliores, quam sese hic esse. Lacedamonius autem tuus, hac si videtur, nomine meo obiicias, molles & enervatos ipsos esse dictitans. **POL.** Ne de Lacedamonius, Diogenes quicquam dicas. non enim feram. Sed qua ad ceteros mandasti, ea illis renunciabo. **DIOG.** Missos igitur faciamus hos, quando tibi ita videtur. Tu verò ad illos quos antea dixi, sermones hos meos deferas.

PLUTO, SEU CONTRA MENIPPVM

CRŒSVS.

Non poterimus ferre Pluto, Menippum hunc canem, cohabitantem nobiscum. Quapropter aut illum hinc amovimus alio loco colloca, aut nos hinc aliò commigrabimus. **PLUT.** Quid autem vobis mali aded facit, quando eodem modo mortuus est ac vos? **CRŒ.** Postquam nos ploramus & ingemiscimus, illorum reminiscens, qua apud superos habuimus, utpote, Midas hic auri, Sardanapalus autem multa voluptatis, ego verò thesaurorum, irridet, & cum coniciis exprobrat ea nobis, mancipia & piacula nos vocitando. Interdum autem etiam cantando, con-

turba

παρὰ τῇ ἡμῶν τὰς οἰμωγὰς. καὶ ὅλως, λυπηρὸς ἐστὶ.
 Πλού. τί ταῦτά φασιν, ὦ Μένιππε; Μέν. ἀληθῆ ὡς
 Πλάτων. μισῶ γὰρ αὐτὰς ἀγεννεῖς, καὶ ὀλεθρίους ὄν-
 τας· οἷς ἐκ ἀπέχρησε βιωῆναι κακῶς, ἀλλὰ καὶ δόπο-
 θανόντες εἰ μὲν μύνηται, καὶ πείεχοντα τῶν αὐτῶν.
 χαίρω τοιγαροῦν ἀνιῶν αὐτὰς. Πλού. ἀλλ' ἐχρή-
 λυποιῦται γὰρ ὁ μικρῶν στερούμενοι. Μέν. καὶ σὺ μω-
 ραίνεις ὦ Πλούτων ὁμόψηφος ὢν τοῖς τέτων σε-
 καγμοῖς; Πλού. ἔδραμῶς, ἀλλ' ἐκ αὐτῶν ἐβελήσθημι
 πασιάζειν ὑμᾶς. Μέν. καὶ μὲν ὦ κάκιστοι Λυσίων, καὶ
 Φρυγῶν, καὶ Ασσυρίων, οὕτω γινώσκετε, ὥς οὐδέ
 παυσσμένου με· ἐνθα γὰρ αὐτῶν ἦτε, ἀχολουθήσω ἀνι-
 ῶν καὶ καταδῶν, καὶ καταγελῶν, Κροῖ. ταῦτα οὐχ ὕ-
 βρεις; Μέν. οὐκ· ἀλλ' ἐκείνα ὕβρεις· αὐτοὶ οὐκ ἐ-
 ποιῶτε, πεσοκνωεῖσθε ἀξιοῦντες, καὶ ἐλευθέρους ἀν-
 δράσιν ἐν τρυφῶντες, καὶ τοῦ θανάτου τὸ παράπαν οὐ
 μνημονεύοντες. τοιγαροῦν οἰμώζετε, πάντων ἐκείνων
 ἀφρημένοι. Κροῖ. πολλῶν γε, ὦ θεοί, καὶ μεγάλων
 κλημάτων. Μίδ. ὅσους μὲν ἐγὼ χρυσοῦ. Σαρ. ὅσους δὲ
 ἐγὼ τρυφῆς. Μέν. εὖ γε οὕτω ποιῶτε. ὁ δὲ ὑπερθε μὲν
 ὑμεῖς, ἐγὼ δὲ, τὸ γινῶθι σαυτὸν, πολλάκις σιωπεί-
 ρων, ἐπ' ἀσμομα ὑμῖν. πρὲς γὰρ αὐτῆς
 τοιαύτης οἰμωγᾶς ἐπα-
 δόμενον.

•••••

MENI-

turbat ploratus nostros, & in summa, valdè nobis molestus est. PLV. Quid hac audio de te, Menippe?

MEN. Vera Pluto. Odi enim ipsos, ignavi ac perditissimi aded cum sint: quibus non satis fuit vixisse malè, sed etiam mortui, insuper cogitatione atque animo illi inhaerent, qua apud superos sunt. Delector itaque agrè ipsis faciendo. PLV. Sed non decet. Dolent enim non exiguis rebus privati. MEN. Etiam tu deliras Pluto,

qui gemitus istorum tuo quoque calculo approbas. PLV. Haud quaquam, verum nolim vos discordes ac desidiosos esse mutuo. MEN. At verò, ô pessimi Lydorum, Phrygum, & Assyriorum, ita de me cognoscite, ut qui neque vnquam desiturus sim. Nam quocunque abieritis hinc, eodem sequar agrè faciendo, cantando atque irridendo vos. CROES. An non hac contumelia est?

MEN. Non, sed illa contumelia erant, quos facere solebatis, quando & adorari vos volebatis, & hominibus liberis pro libidine abutebimini, neque tum mortui quicquam memores eratis. Proinde plorate nunc, omnibus illi despoliati. CROE.

Multis certè, ô Dij, & magnis possessionibus. MI.

Quanto equidem ipse auro? SAR. Quanta verò ego voluptate?

MEN. Rectè sanè, ita facite, lugete vos quidem, ego verò tritum illud, Nosce te ipsum, identidem connectendo, vobis occinam, decet enim huiusmodi ploratus, si crebro illi occinatur.

—

ME-

ΜΕΝΙΠΠΟΥ, ΑΜΦΙΛΟ- ΓΟΥ, ΚΑΙ ΤΡΟΦΩΝΙΟΥ.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ.

Σφωμέντοι ὦ Τροφώνιε, καὶ Ἀμφίλοχε, νεκροὶ
 ὄντες οὐκ οἶδ' ὅπως ναῶν κατηξιώθητε, καὶ μάντις
 διοκῆτε, καὶ οἱ μάταιοι τῶν ἀνθρώπων, θεοὺς ὑμᾶς
 ὑπελήφασιν εἶναι. Τρο. τί οὐκ ἡμεῖς αἱποί, εἰ
 ὑπ' αὐτοῖς, σκῆνοι τοιαῦτα περὶ νεκρῶν διοξάσ-
 σι; Μένι. ἀλλ' οὐκ ἀν' ἐδιόξαζον, εἰ μὴ ζῶντες, καὶ ὑ-
 μεῖς τοιαῦτα ἐπερατεύεσθε, ὥς τὰ μέλλοντα περαι-
 ρότες, καὶ περαιωτὴν διωάμενοι τοῖς ἐρομένοις. Τρο.
 ὦ Μένιππε, Ἀμφίλοχ' ἔμην οὗτ' ἔμην αὐτὸ εἰδεῖν, ὅτε
 αὐτῷ ἀποκριτέον ὑπὲρ αὐτῶν. ἐγὼ δὲ, ἥρως εἰμὶ, καὶ
 μαντεύομαι ὡς τις κατέλθοι παρ' ἐμέ. σὺ δ' εἰκας
 οὐκ ὅτι διεδημηκέναι Λεβαδεία τὸ παράπαν. οὐ
 γὰρ ἡπίστῃς σὺ τούτοις. Μέν. τί φῆς; εἰ μὴ ἐς Λεβά-
 δειαν γὰρ παρέλθω, καὶ ἐσταλμέν' ἔταῃς ὀνόμας, γε-
 λοῖως μάζαν ἐν ταῖς χερσὶν ἔχων, ἐσερπύσω διὰ τοῦ
 σπύγ' ἀπεινοῦ ὄντος ἐς τὸ σπήλαιον, οὐκ αὐτὸς ἐδιωά-
 μιν εἰδέναι ὅτι νεκρὸς εἶ, ὥσπερ ἡμεῖς, μόνῃ τῇ γοη-
 τείᾳ διαφέρων. ἀλλὰ πρὸς τῆς μαντικῆς, τί δὲ ὁ ἥ-
 ρως ἐστίν; ἀγνοῶ γάρ. Τρο. ἐξ ἀνθρώπων τι καὶ θεοῦ
 σιῶμετον. Μέν. ὁ μήτε ἀνθρώπος ἐστίν, ὥς φῆς, μήτε
 θεός, καὶ σωμαφότερόν ἐστι; ναιὶ οὐκ ποῦ σὺ τὸ θεοῦ
 ἐκῆνο

MENIPPI, AMPHILO- CHI, ET TROPHONII.

MENIPPVS.

VOS nimirum Trophoni atque Amphiloche, cū sitis mortui, tamen haud scio quonam modo phanis estis donati, vatesque credimini, ac stulti mortales Deos esse vos arbitrantur. **TRO.** Quid? an nobis igitur imputandum, si per inscitiam illi de mortuis huiusmodi opinantur? **MEN.** Atqui non ista fuissent opinati, ni vos, tum cū viueretis eiusmodi quadam potentia ostentassetis, tanquam futurorum fuissetis presciji, quasque predicere potuissetis si qua percontarentur. **TROPHO.** Menippe, noueris Amphilochus hic, ipsi pro sese respondendum esse. Caterum ego Heros sum, vaticinorque si quis ad me descenderit. At tu videre nunquam omnino Lebadiam adiisse. neque enim aliqui ista non crederes. **MEN.** Quid ais? equidem nisi Lebadiam fuisset profectus, ac linteis amictus, offam ridicule manu gestans, per angustum aditum in specum irrepsissem, nequaquam fieri potuisset, ut te defunctum esse cognoscerem perinde atque nos, solaque prestigiatu reliquos antecellere. Sed age per ipsam diuinandi artem, quid tandem est Heros? neque enim intelligo. **TROPH.** Est quiddam partim ex homine, partim ex Deo compositum. **MEN.** Nempe quod neq. sit homo quemadmodum audio, neque Deus, verum pariter

ἐκείνο ἡμίτομον ἀπελήλυθε; Τρο. χρεῖ, ὦ Μένιππε, ἐν Βοιωτία. Μέν. οὐκ οἶδ' αὖ Τροφώνιε, ὅ, πῃ λέγεις. ὅτι μὲν τοι ὅλ' εἴ νεκρὸς, ἀκρεβῶς ὀρώ.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝΟΣ.

ΕΡΜΗΣ.

Λογισώμεθα, ὦ πορθημεῦ, εἰ δ' ἰσχυρὸς εἶ, ὅπως μοι ὀφείλεις ἥδη, ὅπως μὴ αὖτις ἐρίζωμέν τε πρὸς αὐτῶν. Χάρ. λογισώμεθα, ὦ Ερμῆ. ἄμεινον γὰρ ὠρίσασθαι πρὸς αὐτῶν, καὶ ἀπαραγμονέστερον. Ερμ. ἄγκυραν ἐν τειλαμένῳ ἐκόμισαι πέντε δραχμῶν. Χάρ. πολλοῦ λέγεις. Ερμ. νῆ τὸν Αἰδωνέα τῶν πέντε ὠνησάμενον, καὶ πρωτοτῆρα δύο ὀβολῶν. Χάρ. τίς τε πέντε δραχμῶν, καὶ ὀβολοὺς δύο. Ερμ. καὶ ἀέσραν ὑπὲρ τοῦ ἰσίου πέντε ὀβολοὺς ἐγὼ κατέβαλον. Χάρ. καὶ τούτους προσίθαι. Ερμ. καὶ κηρὸν, ὡς ὅστις πλάσσει τοῦ σκαφιδίου τὰ ἀνεωρότα, καὶ ἦλκε δὲ, καὶ καλώδιον, ἀφ' οὗ πλὴν ὑπέραν ἐποίησας, δύο δραχμῶν ἅπαντα. Χάρ. εὖ γε ἄξια ταῦτα ὠνήσω. Ερμ. ταῦτά ἐστιν, εἰ μή τι ἄλλο ἡμᾶς διέλαθεν ἐν τῷ λογισμῷ. πότε δ' οὐκ αὖτις τὸ ποδῶσειν φῆς; Χάρ. νῦν μὲν ὦ Ερμῆ ἀδιύατον. καὶ δὲ λοιμός τις ἢ πόλεμος καταπέμψῃ ἀθρόος πινάς, ἐνέσται τότε ἀποκερδίσταται ἐν τῷ πλεονεξίᾳ παραλογιζόμενον τὰ πορθημῖα. Ερ. νῦν οὐκ ἐγὼ καθε-

utramque, Ergo dimidia illa tui, ac dimina pars, quæ nunc recessit? TROPH. Reddis oracula Menippe, in Bæotia. MEN. Haud intelligo quid dicas Trophoni, nisi quod illud planè video, te totum esse mortuum.

MERCVRII, ET CHARONTIS.

MERCVRIVS.

Rationem supputemus, portitor, si videtur, quantum mihi debeas iam, ne denuð aliquando de eo inter nos contendamus. **CHA.** Supputemus. **M.** Satis enim est, maturè id agere, deinde & minoris negotij. **ME.** Anchoram vt mandaras, comparavi tibi quinque drachmæ. **CHA.** Caro dicis. **MER.** At per Plutonem, quinque emi illam, & prætera lotum, quo remum alligares, obolis duobus. **CHA.** Pone quinq, drachmas, & obolos duos. **MER.** Et pro acu ad resarciendũ velum quinq, obolos ego exolui. **CHA.** Etiam hos appone. **MER.** Es ceram ad oblinendas nauigij rimas tibi emi, & clauos præterea, & funiculum, vnde Hyperam fecisti, omnia hac duabus drachmæ. **CHA.** Rectè, laudo, hac vili emisisti. **M.** Hac sunt, quæ tibi exposui, nisi quid reliquum sit quod me fugit inter computandum. Quando autem habet redditurum te promittis? **CHA.** Nunc quidem, Mercuri non possum. Si verd pestis aliqua, aut bellũ, confertos & frequentes huc dimiserit aliquos, licebit mihi cum allucrari aliquid falsa supputatione in multitudine exigendo portoria. **MER.** Proinde ego nunc sede-

καθεδούρου, τὰ κάκιζε εὐχόμεν θ' γενέσθαι, ὡς αὐτὸ
 δὴ τούτων ἀπολαύοιμι. Χάρ. οὐκ ἔστιν ἄλλως ὢ Ερ-
 μῆ. νῦν δ' ὀλίγοι ὡς ὁρᾷς ἀφικοῦνται ἡμῖν. εἰρήνη
 γάρ. Ερμ. ἄμεινον ἔτως, εἰ καὶ ἡμῖν παρατείνονται ὑ-
 πόθετ' ὄφλημα. πολλὴ ἀλλ' οἱ μὲν παλαιοὶ, ὢ Χάρ-
 ρον οἶδα οἷοι παρεγίνοντο, ἀνδρεῖοι ἅπαντες, αἵμα-
 τ' ἀνάπλεστον, καὶ τραυματαῖαι οἱ πολλοί. νῦν δὲ ἡ
 Φαρμάκ' τις ὑπὸ τῆ παιδὸς ἀποθανών, ἢ ὑπὸ τῆς
 γυναικὸς, ἢ ὑπὸ τρυφῆς ἐξωδηκῶς τὴν γαστέρα, καὶ
 τὰ σκέλη. ὡχρεοὶ γάρ ἅπαντες, καὶ ἀγυνεῖς, ἐδ' ἐσ-
 μοιοι σκείνοισι, οἱ δὲ πλεῖστοι αὐτῶν διαχρήματα ἡ-
 κισιν, ὅππῃ βλεπόντες ἀλλήλοις, ὡς εἰκόασι. Χάρ.
 πάνυ γάρ περιπόθητά ἐστι ταῦτα. Ερμ. ἐκοῦν' ἐδ' ἐ-
 γὼ δόξαιμι αὐτὰ μαρτάνειν, πικρῶς ἀπαυτῶν τὰ
 ἐφειλόμενα παρὰ σέ.

ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ ΚΑΙ

ΕΡΜΟΥ.

Τὸν γέροντα οἶδα, τὸν πάνυ γεγηρακότα λέγειν,
 τὸν πλεῖστον Εὐκράτην, ὃ παῖδες μὲν ἔκ εἰσιν, οἱ τὸν
 κληρὸν δὲ θηρῶντες, πεντακισμύριοι. Ερμ. ναί, τὸν
 σικυνώνιον Φῆς. τί σὺ; Πλού. σκείνον μὲν ὢ Ερμῆ
 ζῶ ἔασον ὅππῃ τοῖς ἐννεήκοντα ἔτισιν, ἄβιβώπειν,
 ὅππῃ μετρήσεις ἄλλα ποσῶν, εἴ γε οἷόν τι λύ, καὶ ἔτι
 πλείον.

ho, pessima quaque ut eueniant precando, ut inde fructum aliquem capiam. CHA. Fieri aliter non potest. Mercuri. Nam pauci nunc, vides, ad nos descendunt. Pax enim est. MER. Satiusest ita esse, etiamsi ob hoc abs te prorogatur nobis debiti istius solutio. Verum enimvero prisci illi, Charon, nosti quales aduenire solebant, quàm fortes atque animosi omnes, cruore madidi, & vulneribus pleni plerique. Nunc autem, aut veneno aliquis à filio interfectus, aut ab uxore, aut praenimia voluptate, tumefacto ventre & curibus adueniunt. Pallidi enim omnes, & ignavi, neque similes prioribus illis. Plurimi autem ipsorum etiam pecuniarum causa veniunt, facti, ut videtur, mutuo sibi insidiis. CHA. Omnino enim expetibiles illi sunt. MER. Proinde neque ego videar peccare grauius aliquid, si vel acerbius abs te exigam, ea quam mihi debes.

PLUTONIS ET MERCURI.

SEnem ne nosti, istum aetate omnino confectum disco, Eucratem diuitem, cui liberi quidem nulli sunt, hereditatis autem captatores plus quàm quinquaginta millia. MER. Noui, Sicyonium illum dicis. Sed quid postea? PLUT. Viuere illum quidem, Mercuri sine, ultra eos nonaginta annos quos aetate pergit, alteris totidem accumulatis, si modò possibile sit.

πλείω. τὰς δὲ γὰρ κάλακας αὐτὰς, Χαλκῆνον τὸν νέον, καὶ
 Δάμωνα, καὶ τὰς ἄλλας κατὰσπασον ἐφεξῆς ἅπαν-
 τας. Ερμ. ἄτοπον αὐτὸ δόξειε τὸ τοιοῦτον. Πλου. ἔμε-
 νοῦν, ἀλλὰ δικαιότατον. τί γὰρ ἐκείνοι παθόντες, δι-
 χονταὶ δόποθανεῖν ἐκείνον; ἢ τῶν χρημάτων ἀντιποι-
 οῦνται, ἔσθ' ἐν προσήκοντες, ὃ δὲ πάντων ἐστὶ μιαινώ-
 παλον, ὅτι καὶ τοιαῦτα εὐχόμενοι, ὅμως θρασυπέυσιν
 ἐν γὰρ φανερώ. καὶ νοσηῦν, ἀ μὲν βυλεύοντα,
 πάντες περὶ δὴ λῶ. θύσθ' δὲ ὅμως ὑποχνοῦνται, ἡ
 ραῖσι. καὶ ὅλως, ποικίλη τις ἡ κάλακία τῶν ἀνδρῶν.
 διὰ ταῦτα ὁ μὲν ἔσω ἀθανάτω. οἱ δὲ, τραπίτω-
 σαν αὐτὰς μάτῳ ὑπὸ χανόντες. Ερμ. γὰρ οἷα πείσον-
 ται, πανῆρχοι ὄντες. πολλὰ καὶ ἐκείνος εὖ μάλα διαβη-
 κολεῖ αὐτὰς, καὶ ἐπελπίζει. καὶ ὅλως, αἰεὶ θανόντι ἐ-
 οικῶς, ἔρρωται πολὺ μᾶλλον τῶν νέων. οἱ δὲ, ἤδη τὸν
 κλῆρον ἐν σφίσι διηρημένοι, βόσκονται, ζῶν μα-
 καρίαν πρὸς ἑαυτὰς τιθέντες. Πλου. ἔκοιτ' ὁ μὲν ἀ-
 ποδυσάμεν τὴν γῆρας ὡς ἰόλεως ἀνηβησάτω.
 οἶδ' ἀπὸ μέσων τῶν ἐλπίδων τὸν ὀνειροποληθέντα
 πάλ᾽ ἐτον δόπολιπόντες, ἡκέτωσαν ἡδὴ κακοὶ κακῶς
 δόποθανόντες. Ερμ. ἀμέλησον ὦ Πλάτων. μετελεύσ-
 μοι γάρ σι ἤδη αὐτὰς κατ' ἑνα ἐξῆς. ἐπὶ δὲ οἱ μα-
 εῖσι. Πλου. κατὰσπα. ὃ δὲ παραπέμψαι ἕκα-
 σεν, ἀπὲ γέροντ' αὐτὸς πρὸς
 θύβης γυμνῶμεν.

atque etiam pluribus. Adulatores autem ipsius Cha-
 rinum adolescentem, & Damonem, & ceteros abri-
 pe huc ordine omnes. ME. Atqui absurdum hoc vi-
 deri queat. PLVT. Handquaquam, imo iustissimum.
 Quam enim ob causam illi aded optant illum mori,
 nisi quia pecuniam illius ambiunt, nulla propinqui-
 tate iuncti? Quod autem omnium sceleratissimum est,
 interea cum talia precantur, tamen obseruant & co-
 lunt manifestè vtrique illum. Ac quæ agrotante illo, a-
 pud se consultant, nemo ignorat: attamen sacrificatu-
 ros sese promittunt, si conualescat denuò: & in summa
 varia quadam adulandi ratio illorum hominum est.
 Quamobrem ipse quidem immortalis sit, illi autem præ
 ipso abeant, frustra hiantes. MER. Ridicula patien-
 tur, scelerati cum sint. Sed tamen & ille admodum
 scitè lætatur illos, & spe pascit inani. & in summa sem-
 per morituro similis, multò validior est, quàm quis-
 quam iuuenis. Illi autem hereditate inter se diuisa,
 pascuntur, vitam quandam beatam secum ipsi animo
 precipientes. PLV. Proinde ipse exuta senectute, quem-
 admodum Iolaus ille, in iuuenem redeat. Illi autem
 in ipsa media spe, diuitiis illis, quasi per somnum spe-
 ctatis, destituri abeant iam huc, mali malè mortui.
 M. Alias res cura, Pluto, iam enim accersam tibi
 illos, alium super alium ordine, septem autem, opinor,
 sunt. P. Deducas licet. Ille autem mittat sin-
 gulos præ se, ex sene iterum in adoles-
 centem conuersus.

ΤΕΡΨΙΩΝΟΣ ΚΑΙ

ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ.

Τοῦτο, ὦ Πλάτων, δίκαιον, ἐμὲ μὲν πεθναίνειν τρι-
 ακοντα ἔτη γεγνότα, τὸν δὲ ὑπὲρ τὰ ἐννεήκοντα
 γέροντα Θέκριτον ζῶντα ἐπὶ Πλού. δικαιότατον μὲν
 οὐκ ὦ Τερψίων, εἰ γὰρ ὁ μὲν ζῇ, μηδένα δυχόμεν-
 οῦ ποθναίνει τῶν Φίλων. σὺ δὲ, παρὰ πάντα τὸν χρόνον
 ἐπεβέβλευες αὐτῷ, πειμένων τὸν κλῆρον. Τερ. ὅ γάρ
 ἐχρῆν γέροντα ὄντα, καὶ μηκέτι χρήσιδαι τῷ πλῆ-
 τω αὐτὸν διωυάμενον, ἀπελθεῖν τῷ βίῳ, παραχω-
 ρήσαντα τοῖς νέοις; Πλου. καὶ γὰρ ὦ Τερψίων νομοθε-
 ταῖς, τὸν μηκέτι τῷ πλῆτῳ χρήσιδαι διωυάμενον
 πρὸς ἡδονὴν, ἀποθνήσκειν. τὸ δὲ, ἄλλως ἢ μοῖρα καὶ ἡ
 φύσις διέταξεν. Τερ. ὅκου ἑαυτῷ αἰτιώμεαι τὴν δια-
 τάξεως. ἐχρῆν γὰρ τὸ πρᾶγμα ἐξῆς πως γίνεσθαι, ὅ-
 τι πρῶτον, πρῶτον, καὶ μετὰ τῆτον, ὅστις καὶ τῇ ἡλι-
 κία μετ' αὐτόν. ἀναστέφεις δὲ μηδ' αὖτις, μηδὲ
 ζῶν μὲν τὸν ὑπὲρ γήρων, ὁδρόντας τρεῖς ἐπὶ λοιπὰς
 ἔχοντα, μόγις ὀρώντα, οἰκέτας περὶ ἀσιν ὀπιπευ-
 φότα, κρούσης μὲν τῷ ῥίνα, λήμης δὲ τὰς ὀφ-
 θαλμὰς μεστὴν ὄντα, ὁδρὸν ἐπὶ ἡδὺ εἰδότα, ἐμψυχόν
 τινα πάφον ὑπὸ τῶν νέων καταγλώμενον, ἀποθνή-
 σκειν δὲ καλλίστης, καὶ ἐρρωμενέστερης νεανίσκου. ἄ-
 να γὰρ ποταμῶν τῷ τότῳ. ἡ τὸ τελευταῖον εἰδέναί ἐ-

TERPSIONIS ET

PLVTONIS.

Iustum ne hoc est, ô Pluto, me quidem è vita ob-
biisse, triginta cum sim annorum, Thucritum ve-
rò senem nonagenarium, & ultra, adhuc viuere?
PLVTON. Iustissimum quidem ô Terpsion. Nam &
si ipse viuit, certè ad nullius tamen mortem affectus es-
tu verò omni tempore illius hereditatem expectans, eum
mori auidissimè cupiebas. **TERPS.** Nonne opus fu-
erat, cum senex sit, nequeatque de cetero suis vti di-
uitiis, locum dare iuuenibus? **PLVTON.** Nouas, ô
Terpsio, statuis leges, cum ad voluptatem diuitiis uti
nequeat, ipsum è vita decedere. *Aliter autem &*
Parca & natura statuisse videtur. **TERPS.** Proin-
de hanc ob huiusmodi accuso ordinem, decebat enim
has res successionè graduque fieri, senem primò, dein-
de qui in ea etate sequeretur, mori: haudquaquam
autem ordinem inuerti, aut viuere senectute decrepi-
tum, qui tres duntaxat dentes habet, cui vix deserui-
unt oculi, qui curuatus à quatuor famulis deducitur,
deguttantes nares, lipposq; oculos habens, nihil denique
voluptatis degustans, haud aliter existens, quàm ani-
matum quoddam sepulchrum, ab ipsa iuuentute deri-
sum: & contra mori optimos atq; robustissimos adole-
scentes. Nam hoc perinde esse videtur, ac si flumina sur-

χερῶν, πότε καὶ τεθνήξεται τῶν γερόντων ἕκαστος, ἵ-
 να μὴ μάτῳ αὐτοῖς ἐξερᾷ πνευον. νυνὶ δὲ τὸ τῆς πα-
 ροιμίας, ἡ ἄμαρξα τὸν βουῶν πολλάκις ἐκφέρει.
 Πλκ. ταῦτα μὲν, ὦ Τερψίων, πολὺ συνετώτερα γί-
 νεται, ἢ περ σοὶ δοκεῖ. καὶ ὑμεῖς διὰ τί παύοντες, ἀλ-
 λοτρίοις ἐπιχαίρετε, καὶ τοῖς ἀπικνοῖς τῶν γερόντων
 εἰσποιεῖτε, φέροντες αὐτοὺς; τοιγαροῦν γέλωτα ὀφ-
 λισκάνετε, πρὸς ἐκείνων κατορυπτόμενοι. πὸ καὶ περ-
 ρημα τοῖς πολλοῖς ἡδίστον γίνεται. ὅσῳ γὰρ ὑμεῖς δαπο-
 θανεῖν εὐχεσθε, τοσούτῳ ἀπασιν ἡδὺ πρὸς ἀποθανεῖν ὑ-
 μαῖς αὐτοῖς. καὶ νυνὶ γάρ ἵνα ταύτῃ τέχνῃ ἐπινενοή-
 κατε γερόντων ἐρώντες, καὶ μάλιστα, εἰ ἀπικνοὶ εἶναι οἱ
 ἔντεκνοι, ὑμῶν ἀνέραςσι. καὶ τοι, πολλοὶ ἤδη τῶν ἐρω-
 μένων συνέντες ὑμῶν τὴν πανουργίαν τῷ ἔρωτι, λεῶ
 καὶ τύχῳσι παῖδας ἔχοντες, μισοῖν αὐτοὺς πλάτ-
 τονται, ὡς καὶ αὐτοὶ ἐραστὰς ἔχωσιν. εἶπα ἐν ταῇ δι-
 αθήκῃ, ἀπεκλείσθησαν μὲν οἱ πάλαι δορυφορή-
 σαισσι, ὁ δὲ παῖς, καὶ ἡ φύσις, ὥσπερ ἐστὶ δίκαιον,
 κρατῆσι πάντων οἱ δὲ, ὑποκρίσσι τὰς ὀδόντας, ἀ-
 ποσφυγῆσι. Τερψ. ἀληθῆ ταῦτα φῆς. ἐμὲ γοῦν
 ὅτε κριτὴ πόσε κατέφαγν, αἰεὶ τεθνήξεας δοκῶν
 καὶ ὅποτε εἰσοίμι, ὑποσένων, καὶ μύχιόν τι κατὰ-
 περὶ ἐξ ὧν νεοτὸς ἀτελής ὑποκρῶζων, ὡς ἔγωγε ὅ-
 σον αὐτίκα οἰόμεν. ἐπιθήσθην αὐτὸν τῆς σφῆς, ἵ-
 πεμπόν τε πολλὰ, ὡς μὴ ὑπερβάλλοιτό με οἱ αὐτε-
 ρασαί

sam deferantur. Aut saltem scire necesse foret, quando & senum quilibet obiturus esset, ne frustra quosdam colerent. Nunc verò illud accidit, quod proverbio dici solet, Quadriga bonem sapissimè ducit. PLV. Hæc quidem ô Terpsio, prudentius fiunt, quàm tibi profectò videntur. Verùm & vos quid passi estis, quod rebus alienis gaudetis, & senibus filiis orbatis, vosmet tantopere in adoptionem traditis? quamobrem in derisum adducti, ab illis sepelimini, quod quidem plurimis sit periucundum. Nam quanto vos magis mori illos peroptatis, tanto plus omnibus quàm gratissimum est, si ante eos vos mori contingat. Etenim novam quandam artem cogitatis, decrepitos cum amatis, præsertim si liberis sint orbati: qui verò liberos habent, illorum vobis non est cura. Atqui ex iis qui amantur plurimi, minimè vestri ignari astus, etiamsi ipsis liberos habere contingat, illos tamen odisse simulant, ut & ipsi habeant amatores. Inde iis in testamento exclusis, qui olim affectati sunt illos, liberi, sicuti profectò dignum est, omnem eorum substantiam consequuntur: at illi confecti dolore dentibus strident. TER. Vera sunt hæc qua dicis. Quantum enim meorum Thucritus deuoravit, cum semper eum mori putarem. & quoties ad eum ingrediebar gemebat, & internum quiddam, perinde atque ex ovo pullus aliquis immaturus, stridebat. Vnde quamprimum eum ad sepulchrum ductum iri existimans, multa illi dona mittebam, ut ne amuli muneribus me

pra-

ρασαὶ τῇ μεγαλοδωρεᾷ· καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ Φροντί-
 δων, ἀργυρῖον ἐκείμην ἀριθμῶν ἕκαστε, καὶ δι-
 απάτῃαι· ταῦτα γοῦν μοι καὶ τῷ δόποθ' ἀνείναι αἵτια γε-
 γνηται, ἀργυρῖα, καὶ Φροντίδες. ὁ δ' ἔτι τοσῶτον μοι
 διέλεαρ καταπιῶν, ἐφελήκει θαπτομένῳ πρῶτον ἐ-
 πιγελῶν. Πλού. ὦ θεέ κριτε, ζῶης ὀπιμήκιστον,
 πλεχτῶν ἅμα, καὶ τῶν τοιούτων καταγελῶν, μὴ δὲ
 πρὸτερόν γε σὺ δόποθ' ἀνείναις, ἢ προπέμψεις πάντας
 τὺς χόλακας. Τερ. τῷτο μὲν, ὦ πλεχτῶν, καὶ ἐμοὶ ἤ-
 δισον ἡδίστη, εἰ καὶ Χαρμάδης προπεθνήξεται θεέ κρι-
 τε. Πλού. θάρρει ὦ Τερψίων. καὶ Φείδων γάρ, καὶ
 Μέλανθ' ὅπως ἅπαντες, παρελεύσονται αὐ-
 τῷ ὑπὸ τῆς αὐτῆς Φροντίσιν. Τερ. ἐπαμνῶ ταῦτα.
 ζῶης ὀπιμήκιστον ὦ θεέ κριτε.

ΖΗΝΟΦΑΝΤΟΥ ΚΑΙ

ΚΑΛΛΙΔΗΜΙΔΟΥ.

Σὺ ὦ Καλλιδημίδη, πῶς ἀπέθανες; ἐγὼ μὲν γάρ,
 ὅτι παρὰ σιτ' ὦν Δεινίχ, πλέον τῷ ἱκανῷ ἐμφα-
 γῶν, ἀπεπνίγην. οἶδα. παρῆς γάρ δόποθ' ἀνείναις
 μοι. Καλ. παρὲν, ὦ Ζηνόφωφες. τὸ δ' ἐμὸν, πα-
 ράδοξόν τι ἐγήμεν. οἶδα γάρ καὶ σὺ πρὸ Πτοιοδώρου
 τὸν γέροντα. Ζη. τὸν ἄτεκνον, τὸν πλεῖστον, ὃ σε τὴν πολ-
 λα ἡδίστην σκυῖοντα; Καλ. ἐκείνον αὐτὸν αἰεὶ ἐθερά-

ΠΕΥΘΩ

præclarè vincerent Plerumque etiam præ nimia sollicitudine in somnis iacebam, singula enumerans, ac disponens. Eaque etiam causa interitus mihi fuit, cura & vigilia. Ille autem deglutito hoc illecebramento meo tanto, adstitit mihi, quando sepeliebar paulò antè, irridens, PLVT. Euge ô Thucrite, diutissimè viuas, vna & diuitiis abundans, & huiusmodi homines deridens, neque prius moriaris, quàm hos blanditores cunctos pramittas. TER. Hoc quidem, ô Plato, periculum mihi foret, si ante Thucritum Chariades vita decederet. PLVT. Boni animi sis ô Terpsio, & Phido etiam, & Melanthus, & omnes penitus ipsum præcedent, suis ipsorum curis confecti. TER. Hac ego summopere laudo, ô Thucrite diutissimè viuas.

ZENOPHANTÆ ET CALLIDEMIDÆ.

AT tu Callidemides, quo pacto interisti? Nam ipse quemadmodum Dinia parasitus cùm essem, immodica ingurgitatione præfocatus fuerim, nosti, aderat enim morienti. CAL. Aderat Zenophantes. Porro mihi nouum quiddam atq; inopinatum accidit. Nam tibi quoque notus est Ptæodorus ille senex. ZENOPH. Orbem illum dicis, ac diuitem, apud quem te assidue versari conspiciebam? CAL. Illum semper captabam, colebamque, id mihi pollicens fore, vt meo bono quam-
primum

πευον, ὑποκρινόμενος ἐπ' ἐμοὶ κληρονόμῳ τῆς κτή-
 σεως, ἐπεὶ δὲ τὸ πρᾶγμα ἐς μήκιστον ἐπεγίνετο, καὶ
 ὑπὲρ τὸν Τιθωνὸν ὁ γέρον ἐζή, Ἰππίτομόν ἵνα οὐδὲν
 ἴπῃ τὸν κληρὸν ἐξεῦρον, πρῶτον γὰρ Φάρμακον,
 ἀνέπεισαι τὸν βινοχόον, ἐπειδὴ αὐτὸν πείσῃ ὁ Πτοιο-
 δῶρ αἰτήσῃ πίνειν, πίνει δὲ Ἰππικῶς, ζωρότερον
 ἐμβαλόντα ἐς κύλικα, ἔτοιμον ἔχειν αὐτὸ, καὶ Ἰπ-
 διοῦμαι αὐτῷ. εἰ δὲ τῷ ποιήσει, ἐλθέμενον ἐπω-
 μοσάμενος ἀφῆσθαι αὐτόν. Ζη. τί οὐκ ἐγχείρῃ; πάν-
 γάρ τι παράδοξον εἶναι ἔοικας. Καλ. ἐπεὶ τοίνυν
 λυσιτελοῦμεν ἡκομεν, δύο ἤδη ὁ μισθός σου κύλικας
 ἐτοίμους ἔχων, τῷ μὲν τῷ Πτοιοδῶρῳ τῷ ἔχοντι
 τὸ Φάρμακον, τῷ δὲ ἑτέρῳ ἐμοὶ, σφαλεῖς ἐκ οἷδ'
 ὅπως, ἐμοὶ μὲν τὸ Φάρμακον, Πτοιοδῶρῳ δὲ τὸ ἀ-
 φάρμακον ἐπέδωκεν. εἴτα ὁ μὲν ἔπινεν, ἐγὼ δὲ αὐ-
 τήκα μάλα ἐκτάδην ἐκείμην, ὑποβολεῖν αὐ-
 τῷ ἐκείνου νεκρός. ἢ τῷ γελαῖς ὡς Ζηνοφάντες; καί
 μιν οὐκ ἔδειξε ἐπὶ τῷ ἀνδρὶ ἐπιγελαῖν. Ζη. αἰετῶς ὡς
 Καλλιόχημίδην, πέπονθας. ὁ γέρον δὲ, ἢ πρὸς ταῦ-
 τας; Καλ. πρῶτον μὲν ὑπερβαλέσθαι πρὸς τὸ αἰφνί-
 διον. εἴτα σωεῖς οἶμα τὸ γεγρημένον, ἐγέλα καὶ αὐ-
 τὸς, οἷά γε ὁ οἰνοχόος εἴργασται. Ζη. ὦλλεν ἀλλ' ἔδ-
 ος τῷ Ἰππίτῳ ἐχρῆν τραπέδαν. ἦκε γὰρ αὖ σοι
 διὰ τῆς λεωφόρου ἀσφαλέστερον, εἰ καὶ ὀλίγω
 βραδυτέρῳ.

primum moreretur. Verùm cum ea res in longum proferretur, sene videlicet, vel ultra Titbonios annos viuente, compendariam quandam excogitavi viam, qua ad hereditatem peruenirem. Siquidem empto veneno, pocillatori persuaferam, vt simul atque Ptoædorus potum posceret, bibebat autem admodum, prasentius in calicem iniiceret, haberetque in promptu, porrecturus illi. Quod si fecisset, iureiurando confirmabam, me illum manumissuram. ZE. Quid igitur accidit? nam inopinatum quiddam narraturus mihi videris. C. Vbi iam loci venissemus, puer duobus paratis poculis, altero Ptoædoro cui venenum erat additum, altero mihi: nescio quomodo errans, mihi venenum, Ptoædoro porrexit innoxium. Mox ille quidem bibit, at ego prorinus humi porrectus iacebam, supposititium videlicet illius loco funus. Quid hoc? Rides Zenophanta? Atqui non conuenit amici malis illudere. ZE. Nam eleganter ac lepide tibi hac res euenit. Porro senex ille, quid interim. CAL. Primum ad casum subitum atque inexpectatum sanè conturbatus est. Deinde simul atque intellexit, id quod acciderat, puta pocillatoris errore factum, risit & ipse. ZE. Verùm non oportuit ad compendium illud diuertere, siquidem venisset tibi populari, vulgatâque via tutius certiûsque, etiamsi paulo serius.

ΚΝΗΜΟΝΟΣ ΚΑΙ

ΔΑΜΝΙΠΠΟΥ.

ΤΟΥΤΟ ΕΚΕΙΝΟ Τῆς παροιμίας, Ο νεβρός τὸν λέοντα. Δά. τί ἀγανακτεῖς ὡς Κνήμων; Κνη. πῶς θάνῃ ὁ, ἢ ἀγανακτῶ; κληρονόμον ἀκέρσις καταλέλοιπα, κατασφιασθεὶς ὁ ἄθλιος, ἔς ἐβελόμην αὐτὸν μάλιστα χεῖν τὰμα, παραλιπῶν. Δα. πῶς τῷτ' ἐχθρὸς Κνη. Ερμόλαον τὸν πάνυ πλῆστον ἄτεκνον ὄντα, ἔφεράπευον ὅτι θανάτῳ. καὶ κεῖς ἐκ αἰσθῶς τὴν θεραπείαν προσίετο. ἔδοξε δὴ μοι καὶ σφόδρὸν τῷτ' εἶναι, γέγονα διαθήκας ἐς τὸ φανερόν, ἐν αἷς ἐκείνος καταλέλοιπα τὰμα πάντα, ὡς καὶ ἐκείνος ζηλώσας, καὶ τὰ αὐτὰ πράξας. Δά. τί οὖν δὴ ἐκείνος; Κνη. ὁ, ἢ μὲν οὖν αὐτὸς ἐνέγραψε τῆς ἑαυτοῦ διαθήκας, ἐκ οἷδα. ἐγὼ γοῦν ἄφνω ἀπέθανον, τῷ πύγας μοι ὀπιπείοντος, καὶ νῦν Ερμόλαος, ἔχει τὰμα, ὥστερ τις λάβραξ, καὶ πᾶν ἄγκυσρον τῷ διελείασι συγκαταπάσας. Δαμ. ἔ μόνον, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν σε τὸν ἀλῆα ὥστε σφίσμα κατὰ σωτὴρ σωπείηκας.

Κνή. ἔοικα. οἰμῶζω τριγερῶν.
 ρουῶ.

CNEMONIS ET
DAMNIPPI.

HOc illud est quod vulgè dici consuevit, Hinulus leonem. DAM. Quid isthuc est, quod tecum stomachare Cnemon? CNE. Quid stomacherogas? Equidem heredem reliqui quendam præter animi sententiam, videlicet astu delusus miser, iis quos maxime meo cupiebam habere, præteritis. DAM. Sed istuc quinam euenit? CNE. Hermolaum nobilem illum diuitem, cum orbis esset, imminente morte captabam, assidens atq; inserviens. Neq; ille grauatim officium meum admittebas. At interim illud quoque mihi visum est scitum, consultumq;, vt testamentum proferrem ac publicarem. quo illum rerum mearum in solidum heredem institueram, nimirum vt ille vicissim idem faceret meo prouocatus exemplo. DAM. Ac quid tandem ille? CNE. Quid ille suo in testamento scripserit, id quidem ignoro. Caterum ego repente atq; insperato visa decessi, tecti ruina oppressus. Et nunc Hermolaus mea possidet, lupi cuiuspiam in morem ipso hamo cum esca pariter auulso. DAM. Imò non escam modò cum hamo, quin etiam te quoq; piscatorem simul abstulit. Itaq; technam istam, in tuum ipsum caput struxeras. CNE. Sic apparet, idq; adeò deploro.

ΚΝΗΜΟΝΟΣ ΚΑΙ

ΔΑΜΝΙΠΠΟΥ.

ΤΟΥΤΟ ΣΚΕΪΝΟ Τῇ ΤΗΣ ΠΑΡΟΙΜΙΑΣ, Ο ΝΕΒΡΟΣ Τὸν Λέ-
οντα. Δά. τί ἀγανακτεῖς ὡς Κνήμων; Κνη. πῶς θάνῃ ὁ,
ὡς ἀγανακτῶ; κληρονόμον ἀκέσις καταλέλοιπα,
κατασφιαθῆς ὁ ἄθλις, ἔς ἐβελόμην αὐτὸν μάλι-
στα χρεῖν ταῖμα, παραλιπῶν. Δα. πῶς τῆτ' ἐγήμενος
Κνη. Ερμόλαον τὸν πάνυ πλῆστον ἀτεκνον ὄντα, ἔφε-
ράπευον ἐπὶ θανάτῳ. καὶ κεῖς ἐκ αἰδοῦς τὴν θε-
ραπείαν προσίετο. ἔδοξε δὴ μοι καὶ σφόν τῆτ' εἶ-
ναι, γέγονα διαθήκας ἐς τὸ φανερόν, ἐν αἷς ἐκείνῳ
καταλέλοιπα ταῖμα πάντα, ὡς καὶ ἐκείνος ζηλώσας, καὶ
τὰ αὐτὰ πράττει. Δά. τί οὖν δὴ ἐκείνος; Κνη. ὁ, ὡς μὲν
οὖν αὐτὸς ἐνέγραψε ταῖς ἐαυτοῦ διαθήκας, ἐκ οἶδα.
ἐγὼ γοῦν ἄφνω ἀπέθανον, τῆς πέγης μοι ἐπιπιπὸν-
τος, καὶ νῦν Ερμόλαος, ἔχει τὰ μα, ὥστερ τις
λάβραξ, καὶ τὸ ἄγκυσρον τῷ διελείαλι συγκατε-
σπάρσας. Δαμ. ἔ μόνον, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν σε τὸν αἰ-
λίαν ὥστε σφισμα κατὰ σφοντὲς σφωπείηται.

Κνή. ἔοικα. οἰμώζω τριγα-
ροῦ.

CNEMONIS ET DAMNIPPI.

HOC illud est quod vulgò dici consuevit, Hinulus leonem. DAM. Quid isthuc est, quod tecum stomachare Cnemon? CNE. Quid stomacher rogas? Equidem heredem reliqui quendam præter animi sententiam, videlicet astu delusus miser, iis quos maxime meo cupiebam habere, præteritis. DAM. Sed istuc quinam euenit? CNE. Hermolaum nobilem illum diuitem, cum orbis esset, imminente morte captabam, asidens atq; inseruiens. Neq; ille grauatim officium meum admittebas. At interim illud quoque mihi visum est scitum, consultumq;, vt testamentum proferrem ac publicarem, quo illum rerum mearum in solidum heredem institueram, nimirum vt ille vicissim idem faceret meo prouocatus exemplo. DAM. Ac quid tandem ille? CNE. Quid ille suo in testamento scripserit, id quidem ignoro. Caterum ego repente atq; insperato vita decessi, secti ruina oppressus. Et nunc Hermolaus mea possidet, lupi cuiuspiam in morem ipso hamo cum esca pariter auulso. DAM. Imò non escam modò cum hamo, quin etiam te quoq; piscatorem simul abstulit. Itaq; technam istam, in tuum ipsius caput struxeras. CNE. Sic apparet, idq; adeò deploro.

ΧΑΡΩΝΟΣ ΚΑΙ

ΕΠΙΜΟΤ.

Ακύναιτε ὡς ἔχει ἡμῖν τὰ πρᾶγματα. μικρὸν μὲν ἡμῖν, ὡς ὁρᾶτε, τὸ σκαφίδιον, καὶ ὑπόσασθρόν ἐστι, καὶ διαρρήει τὰ πολλά· καὶ λυτράπῃ ἔπι θάπρεα, οἰκήσεται πεντατραπέν. ὑμεῖς δὲ, ποσὶ τοῖς ἅμα ἤκετε, πολλὰ ἔπι φερόμενοι ἕκαστος, λυτοὺς μετὰ τέτων ἐμῶν τε, δίδετε μὴ ὕστερον μετανοήσετε, καὶ μάλιστα ὑποσὺν νεῖν οὐκ ἔπισκαθε. Νεκροί. ὡς ἐν ποιήσαντες, ὅπως ποιήσομεν; Χά. ἐγὼ ὑμῖν φράσω. γυμνὰς ἔπι θαίνειν χρὴ, τὰ πενταπύργια πάντα. ἔπι τῷ ἡϊόνος καταλιπόντας. μόγις γάρ ἂν καὶ ἔτω δέξαιτο ὑμᾶς τὸ πορθμεῖον. οὐ δὲ ὦ Ερμῆ, μελήσει τὸ δόπο τέτυκται μηδὲνα παραδέχεσθαι αὐτῶν, ὅς ἂν μὴ φιλόσῃ, καὶ τὰ ἐπιπλά, ὥσπερ ἐφλω, δόποβαλῶν. παρὰ δὲ τὴν δόποβάθραν ἐς ὧς, διαγίνωσκε αὐτὰς, καὶ ἀναλάμβανε, γυμνὰς ἔπι θαίνειν ἀναγκάζων. Ερμ. εὖ λέγεις. καὶ ἔτω ποιήσομεν. ὑποσὺν τίς ὁ πρῶτός ἐστι; Μέ. Μένιπας ἔγωγε. ἀλλ' ἰδὲ ἡ πῆρα μοι, ὦ Ερμῆ, καὶ τὸ βάκτρον, ἐς τὴν λήμνιν ἀπερρίφθη. τὸν τρεῖδωνα δὲ ἔδωκε κόμισσα, ὅπως ποῖων. Ερ. ἐμβαίνει ὦ Μένιπας ἀνδρῶν ἄριστε, καὶ τὴν πενταπύργιον ἔχει παρὰ τὸν κυβερνήτην ἐφ' ὑψιλῆ, ὡς ἔπι σκοπῆς ἀπαντας. ὁ καλὸς δὲ ἔστι; Χά. Χαρμόλεως ὁ

μεγας.

CHARONTIS ET MERCVRII.

AVDITE quo loco sint res nostra. Equidem parua est nobis, quemadmodum videtis, & cariōsa nauicula, & qua vndique perfluit: quod si in alteram partem se inclinarit, planè submersa peribit. Atqui vestrū tam multi simul confluunt, & singuli plurimas sarcinas afferunt. Quod si cum his nauiculam conscenderitis, vereor ne postea vos factā pœniteat, maximè verò eos, qui nandi sunt imperiti.

MORTVI. Quid igitur faciendum erit, vt sine periculo nauigemus? **CHARON.** Ego vobis dicam, nudos vos ingredi oportet, atque ista omnia que superflua sunt, in littore relinquere. Nam sic etiam vix capiet vos nauicula. Tibi verò **Mercuri** deinceps cura erit, neminem ex illis recipere, nisi nudus sit, & supellectilem abiecerit. Itaque ad ipsas scalas te statuas, ipsosque cognoscito, & suscipito, nudosque ingredi cogito. **MERCVR.** Rectè dicis, atque sic faciemus.

Quis est ille primus? **MENIP.** Ego **Menippus** sum. Ecce autem peram & baculum in paludem abieci, verū rectè feci, quod pallium non acceperim.

MERCVR. Ingredere ô **Menippe**, viroptime, primumque apud gubernatorem nauis, locum accipe, in ipsa summitate, quo omnes possis intueri. Verū quis ille formosus est? **CHAR.** **Charmolauus** sum **Me-**

μεγαρέος. Ερ. δόποδ' οὖθι ποιηαρεῖν τὸ κάλλος, καὶ τὴν
 κόμην τὴν βαθεῖαν, καὶ τὸ ὅππ' τῶν παρφῶν ἐρύθημα,
 καὶ τὸ δέριμα ὅλον. ἔχ' καλῶς. Ὡζωνται εἰ, ὅππ' ἔβαι-
 νε ἤδη. ὁ δ' ἔτι τὴν πορφύρεϊδα ἐποσὶ, καὶ τὸ Διόδημα,
 ὁ βλοσυρὸς, ἵς ὧν τυγχάνεις; Δά. Λάμπιχ' ὦ, Γε-
 λῶων τύραννε. Ερ. ἵ' ἔν' ὧ Λάμπιχε ποσὶντα ἔ-
 χων πάρε; Δά. τί' ἔν' ἐχρῆν ὧ Ερμῇ, γυμνὸν ἢ κεν τύ-
 ραννον αὐδρα; Ερ. τύραννον μὲν ἔδαμῶς, νεκρὸν δ' ἔ-
 μάλα, ὥς τε δόποδ' ἐταῦτα. Δά. ἰδ' σοι ὁ πᾶλλ' ἔτ' ὦ
 ἀπέρριπται. Ερ. καὶ τ' τύφον δόποδ' ῥίψον ὧ Λάμπιχε,
 καὶ τὴν ὑπεροψίαν. βαρήσθ' γάρ τὸ πορθμεῖον, συ-
 νιμπιπτόντα. Δά. σὺ κ' ἔν' ἀλλὰ τὸ Διόδημα ἔασάν με
 ἔχ' ἔν', καὶ τὴν ἐφεσρίδα. Ερ. ἔδαμῶς, ἀλλὰ καὶ ταῦτα
 ἄφες Δά. εἰεν. τί' ἔτι, πάντ' ὦ γὰρ ἀφῆκα, ὡς ὀράς. Ερ.
 καὶ τὴν ὁμότητ', καὶ τὴν αἰοίαν, καὶ τὴν ὕβριν, καὶ
 τὴν ὀργὴν, καὶ ταῦτα ἄφες. Δά. ἰδ' σοι. ψιλὸς εἰμι.
 Ερ. ἔμβαινε ἤδη. σὺ δ' ὁ παχύς, ὁ πολύσαρκος, τίς εἰς
 Δα. Δαμασίας ἀθλητῆς. Ερ. ναὶ εἰοικας. οἶδα γάρ σε
 πολλάκις ἐν ταῖς παλαίστραις ἰδῶν. Δα. ναὶ ὧ Ερμῇ.
 ἀλλὰ παρὰ δ' ἐξάί με γυμνὸν ὄντα. Ερ. ἔ γυμνὸν ὧ
 βέλτιστε, ποσάυτας σάρκας πειβεβλημένον, ὥς τε ἀ-
 πόδ' οὖθι αὐτὰς, ἐπεὶ καταδύσθης τὸ σκάφος, τὸν ἔ-
 περον πόδα ὑπερθεῖς μόνον. ἀλλὰ καὶ τὰς σεφάνους
 τέττας ἀπόρριψον, καὶ τὰ κηρύγματα. Δα. ἰδ' σοι γυμ-
 νός, ὡς ὀράς, ἀληθῶς εἰμι, καὶ ἰσοσκέσι, τοῖς ἄλλοις
 νεκροῖς.

garensis. *MER.* Exae igitur istam pulchritudinem, istam etiam densam comam, & genarum roborem, adeoque totam cutem. Benè se res habet. expeditus es, ingredi nunc. Quis verò ille est purpuratus & diademate praeinctus, gravitatem quandam pra se ferens? Quis es tu? *LAM.* Lampichus sum Geloorum tyrannus. *MER.* Quid igitur cum tot sarcinis venisti? *LAM.* Anne nudum aduentare conueniebat tyrannum? *MERCVR.* Nequaquam tyrannum, sed mortuum, itaq; depone ista. *LAM.* Ecce abiici diuitias. *MERCVR.* Sed Superbiam, ô Lampiche, & fastum etiam abiice, nam ista, si in nauiculam coincidunt, vehementer grauabunt eam. *LAM.* Igitur sine ut diadema habeam saltem & stragulum. *MERCVR.* Nequaquam, imò & hac relinquito. *LAM.* Sit ita. Quid prae terea vis? Nam omnia, ut vides, abiici. *MERCVR.* Crudelitatem etiam, & amentiam, & violentiam, & iracundiam, atque his similia depone. *LAM.* Ecce nudus sum. *MERCVR.* Ingredere nunc. Tu verò pinguis admodum & carnosus quis es? *DAM.* Damasias ego sum athleta. *MERCVR.* Certè videris ille esse, scio enim te saepè in palastris à me visum. *DAM.* Ita est ô Mercuri, verum accipe me, nudum existentem. *MERCVR.* Nequaquam, ô bone vir, nudus es tanta carne circumdatus, itaq; exue eam. Nam si vel alterum tantum pedem in nauem posueris, submerges eam. Sed & coronas istas & praconia abiicito. *DAM.* En planè nudus sum, ut

νεκροῖς· Ἐρ' ἔτιως ἄμφνον ἀδαρῇ εἶναι, ὥς τε ἐμβαίνει.
 καὶ σὺ δὲ τὸν πλεῖστον ἀποθέμεν· ὦ Κράτων, καὶ τὴν
 μαλακίαν δὲ προσέπι, καὶ τὴν τευφλίαν, μὴ δὲ τὰ ἐσ-
 πέφια κόμιζε, μὴ δὲ τὰ τῶν προγόνων ἀξιώματα.
 κατέλιπε δὲ καὶ γῆ· καὶ δόξαν, καὶ εἴ ποτε σε ἡ πόλις
 ἀνέκηρυξεν ἄεργόν τι, δηλονότι, καὶ τὰς τῶν ἀνδριαν-
 τῶν ἐπιγραφάς, μηδὲ αἱ μέγαν τάφον ἐπὶ σοὶ ἔχω-
 σαι λέγει. βαρυὺν γάρ καὶ ταῦτα μνημονευόμενα. Κρα-
 τὸν ἐκὼν μὲν, ἀπορρίψω δέ. τί γάρ αὖ καὶ πάθοιμι; Ἐρ-
 βαβαί, σὺ δὲ ὁ ἔνοπλος, ἴδε· ἔλθ' ἢ ἴ το πρόπαλον τῆ-
 ρο φέρεις; Κρα. ὦ ἡ ἐνίκησαι, ὦ Ἐρμῆ, καὶ ἡρίσευσαι, καὶ ἡ
 πόλις ἐτίμησέ με. Ἐρ. ἄφες ἐν γῇ τὸ πρόπαλον. ἐν ἄδῃ
 γὰρ εἰρήνη, καὶ ἔδεν ὅπλων δέησις. ὁ σεμνὸς δὲ ἔτ'·
 ἀπόγε τῆς χήματ'· καὶ βρενδυόμεν·, ὅ τας Ὀφρύς
 ἐπηρκῶς ὅτι τῶν φρονιδῶν, τίς ἐστιν, ὁ τὸν βαθυὺν
 πώγωνα καθευμέν·; Μένι. Φιλόσοφος ἴς, ὦ Ἐρ-
 μῆ, μάλλον δὲ γόης, καὶ πρατείας μεσὺς. ὥς τε ἀπόδυ-
 σον καὶ τῆστον, ὅψι γὰρ πολλὰ καὶ γελοῖα ἐπὶ τῷ ἱμα-
 τίῳ κρυπτόμενα. Ἐρ. κατὰ θ' σὺ τὸ χῆμα πρῶτον εἴ-
 πα καὶ ταυτὶ πάντα. ὦ Ζεῦ, ὅσῳ μὲν τὴν ἀλαζο-
 νίαν κομίζει, ὅσῳ δὲ ἀμαθίαν, καὶ ἔρην, καὶ κeno-
 δοξίαν, καὶ ἐρωτήσεως ἀπόρους, καὶ λόγους ἀκανθώδεις,
 καὶ ἐννοίας πολυπλόκους; ἀλλὰ καὶ ματαιοπονίαν μά-
 λα πολλὴν, καὶ λῆρον ὡς ὀλίγον, καὶ ὕψλεις, καὶ μι-
 κρολογίαν. νῆ Δία καὶ χρυσίον γε ταῦτα, καὶ ἡδυπάθειαν
 δὲ,

vides, & simili cum aliis mortua statua. MER. Sic prestat leuem esse, itaque inscende iam. Et tu, ô Crato, diuitias abiice, praterca molliciem & delicias, neque feras tecum epitaphia, neque maiorum tuorum dignitates. Relinque etiam genus, & gloriam, item ciuitatum, de quibus scilicet benè meritus es, publica praconia, statuarum inscriptiones, & dicas, ne tibi magnum sepulchrum construant, nam & hac grauant, si in memoriam reuocentur. CRAT. Inuitus certè, sed tamen abiiciam. quid enim faciam? MER. Papa, quid tibi vis armatus? aut quid istud trophaeum tecum circumfers? CRA. Quia vici Mercuri, & res praclaras gessi, propterea ciuitas hoc me honore affecit. MER. Relinque trophaeum in terra, apud inferos enim pax neque vllis armis opus est. Verum quis ille est, ipso habitu grauitatem quandam pra se ferens, elatus & contractis superciliis propter curas, longa barba, quis est ipse? MENIP. Philosophus quidam est ô Mercuri, imò praestigiator & nugarum plenus. Itaque & hunc exue, videbis enim multa, eaque ridicula, sub palliolo occulta esse. ME. Depone tu hunc habitum primum; deinde hac quoque omnia. O Iupiter, quantam ille arrogantiam, quantam inscitiam, & quantum contentionū & inanis gloriae, quantū questionum dubiarum, quantum spinosarum disputationum, & cogitationum perplexarum, circumfert? imò quam multos vanos labores, & deliramenta non pauca, quantas item nugas, & quantam curiositatem. Sed per Iouem aurū etiam hoc, & vo-

δε, καὶ ἀναγκλήϊαν, καὶ ὀργλή, καὶ τρυφλή, καὶ μα-
 λακίαν. ἔ λεληθε γάρ με, εἰ καὶ μάλα περικρύττεις
 αὐτά. καὶ τὸ ψεῦδος δὲ δόποθ' εἴ, καὶ τὸν τύφον, καὶ τὸ
 οἶσθ' ἀμείνω εἶναι τῶν ἄλλων. ὥς εἶγε πάντα ταῦτα
 ἔχων ἐμβάinois, ποία πεντηκόντορ ἔ δέξαιτο αὐ' σε;
 Φιλ. δόποτίθεμαι ποίνω αὐτά, ἐπεὶ περ ἔ τω κελεύεις.
 Μέ. ἀλλὰ καὶ τὸν πώγωνά τ' ἔ τον δόποθέσθω, ὦ Ερμῆ,
 βαρυώτε' ὄντα, καὶ λάπρον, ὥς ὁρᾷς. πέντε μηνῶν τρέ-
 χεις εἰς τὴν ἐλάχιστον. Ερ. εὖ λέγεις. δόποθ' εἴ καὶ τ' ἔ τον.
 Φιλ. καὶ τίς ὁ δόποκέειρων ἔστι; Ερ. Μένιπας ἔ τοςί,
 λαβὼν πέλεκυν τῶν ναυπηγικῶν, δόποκέψαι αὐτὸν
 ἔ τπικέπω τῇ ἀναβάθρᾳ χρησαμένῳ. Μέ. σὺ καὶ
 Ερμῆ, ἀλλὰ τρεῖς ἀνὰ μοι ἀνὰ δ' ἔ τ. γελοιότερον γὰρ τ' ἔ-
 τε. Ερμ. ὁ πέλεκυς ἱκανός. Μέ. εὖ γε. αὐθροπινώτερον
 γὰρ νυῖ ἀναπέφηναι, δόποθέμεν ἔ τ αὐτὸν τὴν κινά-
 βραν. βάλει μικρὸν ἀφέλωμα καὶ τῶν ὀφρύων; Ερ.
 μάλιστα. ἔ τ' ἐρ τὸ μέτωπον γὰρ καὶ ταύτας ἐπῆρκεν,
 σὺ καὶ οἶδ' ἔ φ' ὅτ' ἀνατείνων ἑαυτὸν. τί τ' ἔ τ; καὶ δια-
 κρίεις, ὦ κάθαρμα, καὶ πρὸς θάνατον δόποδειλιάς;
 ἔ μβηθι δ' οὐκ. Μέ. ἐν ἔ τ τὸ βαρύτατον ἔ τ' ὀπό μάλης
 ἔ χαι. Ερ. τί, ὦ Μένιπας; Μέ. καὶ λακίαν, ὦ Ερμῆ, πο-
 λά ἐν τῷ βίῳ χρησιμώταται αὐτά. Φιλο σὺ καὶ οὐκ οὐκ καὶ
 σὺ ὦ Μένιπας, δόποθ' εἴ τὴν ἐλδθερίαν, καὶ παρρήσι-
 αν, καὶ τὸ ἄλυπον, καὶ τὸ γυναικῶν, καὶ τὸν γέλωτα. μό-
 ν' ἔ τ' γοῦν τῶν ἄλλων γέλας; Ερ. μηδαμῶς. ἀλλὰ καὶ
 ἔ χαι

Impudentiam, & impudentiam, iracundiam, delitias, & mollitiem secum habet. neque enim latent me ista, etiam si studiosè celas. Verùm abiice mendacia & superbiam, opinionem illam, qua existimas te praestantiorē esse omnibus reliquis. Nam si cum rebus omnibus ingrediaris, qua quinquere mis te acceperit?

PHIL. Depono igitur ea, quandoquidem sic iubes.

MENIP. Sed & barbā hanc deponat, M. gravem equidem & hirsutam, ut vides, capilli sunt trium minarum minimum.

MER. Benè dicis. Deponē & illam.

PHIL. Sed quā abradet? ME. Menippus ille securim accipiens, quibus naues fabricantur, eam resecabit, utetur autem scalis naualibus, quibus superposita barba refecetur.

MENIP. Nequaquam Mercuri, sed da mihi ferram, hoc enim erit magis ridiculum.

MER. Sufficit bipennis.

MENIP. Euge, Humanior nunc appares, deposito hircino fœtore, vixne ut parum etiam de superciliis auferam?

MERCVR. Maxime: Nam has super frontem etiam attollit, neque scio quo seipsum extendat. Quid hoc rei est? Etiam ploras scelesse? & mortem times? ingredi te igitur.

MENIP. Vnum quiddam adhuc grauiſſimum gestat sub aliis.

MERCVR. Quid Menippe.

MEN. Adulationem, Mercuri, quæ illi dum viveret, multum profuit.

PHIL. Igitur & tu Menippe, tuam abiice libertatem, & loquendi audaciam, letitiam, animi magnitudinem, & risum. An tu solus alios omnes ridebis?

MERCVR. Nequaquam, sed

ἔχει παῦτα, κοῦφα γὰρ καὶ πάνυ εὐφορεῖσθαι, καὶ
 πρὸς τὸν κατάπλουσι χρήσιμα. καὶ ὁ ῥήτωρ δὲ σὺ, ἀ-
 πόθε τῶν ῥημάτων τὴν ποσύντην ἀπεροπολογίαν,
 καὶ ἀντιθέσεις, καὶ περισώσεις, καὶ περὶ ὁδοὺς, καὶ βαρ-
 βαρισμούς, καὶ τ' ἄλλα βάρη τῶν λόγων. Ῥη. λὺ, ἰδὲ
 διποτίεσθαι. Ερμ. εὖ ἔχει, ὥς τε λύε τὰ διποτῖνα. τὴν
 διποτιάθραν ἀνελώμεθα. τὸ ἀγκύριον ἀνασπά-
 δω. πείρασον τοῖσι τὸν. εὐθυμεῖ ὡς πορθεῖ τὸ πηδά-
 λιον. εὖ παίδωμεν. τί οἰμώζετε ὡς μάταιοι, καὶ μάλι-
 στα ὁ φιλόσοφος; σὸ, ὁ ἀρτίως τὸν πώγωνά δεδιη-
 ωμέν; φιλο. ὅτι ὡς Ερμῇ ἀθανάτον ὤμειν τὴν ψυ-
 χλὴν ὑπάρχῃν. Με. ψεύδεσσι. ἄλλα γὰρ ἔοικε λυπεῖν
 αὐτόν. Ερ. τὰ ποῖα; Με. ὅτι μηκέτι δέων ἡσέ πολυτελῆ
 δεῖπνα, μηδὲ ἐξαπατῶν τὰς νέεσθαι τῇ σοφίᾳ, ἀρ-
 γύριον λήψεται. ταῦτα λυπεῖ αὐτόν. Φιλ. σὺ δὲ ὡς
 Μένιππε, ἐκ ἄχθῃ διποτανῶν; Με. πῶς, ὅς ἔσπευσεν
 ἐπὶ τὸν θάνατον, καλέσαντες μὴδ' ἐνός; ἀλλὰ με-
 ταξὺ λόγων, ἐκ κραυγῆ τις ἀκούεται, ὥσπερ τινῶν ἀ-
 πό γῆς βοῶντων; Ερ. ναὶ ὡς Μένιππε. ἐκ ἀφ' ἐνός γε
 χώρου, ἀλλ' οἱ μὲν ἐς τὴν ἐκκλησίαν σπευδόντες,
 ἄσμενοι γελῶσι πάντες ἐπὶ τῷ λαμπίχῃ θανάτῳ,
 καὶ ἡ γυνὴ αὐτὴ σπώεσθαι πρὸς τῶν γυναικῶν, καὶ
 τὰ παῖδια νεογνὰ ὄντα, ὁμοίως κακῆνα ὑπὸ τῶν παί-
 δων βάλλεται ἀφ' ὀνόμοις τοῖς λήθοις. ἄλλοι δὲ Διόφαν-
 τον τὸν ῥήτορα ἐπαυγῶσιν ἐν Σικυῶνι, ἐπὶ ταφίς λό-

vetine ista, leuia enim sunt & planè facilia portatu,
& ad nauigandum prosunt. Tu verò Rhetor, abiice i-
stam tantam verborum loquacitatem & antitheses, &
similitudines, item periodos & Barbarismos atque alia
sermonis pondera. RHE. En abiicio. MERCVR.
Benè se habent res. Itaque solue funem, attollamus sca-
las, attrahatur anchora, expande velum, tuq; nauta
clauum dirige. Simus hilares. quid ploratis ô vos amen-
ses? præsertim tu Philosophe, qui paulò antè tua barba
spoliatus es. PHI. Quia existimabam immortalem
esse animam. MENIP. Mentitur, nam alia sunt,
quæ videntur eum mœrore afficere. MERCVR.
Qualia? MENIP. Quia non amplius tam opipa-
ras cœnas habebis, nec manè deceptis adolescentibus sua
sapientia, pecuniam accipiet: hæc sunt quæ illi dolent.
PHI. An tibi molestum non est, Menippe, quod
mortuus es? MENIP. quomodo posset esse mole-
stum mihi, qui ad mortem festinaui, nemine vocante.
Verùm nonne clamor quidam interim dum nos confa-
bulamur, exauditus est? veluti quorundam in terra vo-
ciferantiũ. ME. Certè Menippe, verùm non vno tantum
loco exauditur clamor, sed quidam in vnum cœtum
conuenientes, cum voluptate derident mortuum Lam-
pichum, & illius vxorem mulieres circumstrepunt,
atque illius pueri nuper admodum geniti, multis la-
pidibus à pueris obruuntur. Quidam Diophan-
tum Rhetorem laudant in Sicyone funebres oratio-

γες διεξιόντα ὅτι Κράτωνι τέτρω. καὶ νῆ Δία γε, ἡ Δα-
μασίῃ μήτηρ κωκύουσα, ἐξάρχει τῆ Θρῆύς σὺ γυ-
ναῖξιν ὅτι τῷ Δαμασίᾳ. σὲ δὲ εὐδαίμων Μένιππε δα-
κρύς, καθ' ἡσυχίαν δὲ κείσαι μόνον. Μέ. εὐδαίμων,
ἀλλ' ἀκῆσθ τῶν κωῶν μετ' ὀλίγον ὠρυμέναν οἰκ-
τισον ἔω' ἐμοὶ, καὶ τῶν καρσίων τυπιομένων τοῖς πτε-
ροῖς, ὅπότε αὐὸ σινελθόντες θάπλωσί με. Ερ. γυνάδας εἰ
ὦ Μένιππε. ἀλλ' ἔω εἰ κατὰ πεπλευκάμεν ἡμεῖς, ἡ-
μεῖς μὲν ἄπιτε πρὸς τὸ δικαστήριον, εὐθεῖαν ἐκεί-
νῳ προΐόντες. ἐγὼ δὲ, καὶ ὁ πορθημεύς, ἄλλας μεθε-
λευσόμεθα. Μέ. εὐπλοεῖτε ὦ Ερμῆ. προΐωμεν δὲ καὶ
ἡμεῖς. τί οὐκ ἐπὶ καὶ μέλλετε; δικαιοῦναι δεήσει, καὶ
τὰς καταδικὰς φασὶν εἶναι βαρείας, τροχὸς καὶ γυ-
πας, καὶ λίθους. δειχθήσεται δὲ ὁ ἐκάστη βίον.

ΚΡΑΤΗΤΟΣ ΚΑΙ

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ.

Μοίραχον τὸ πλάσιον, ἐγίνωσκες ὦ Διόγηνες, τὸν
πάνυ πλάσιον, τὸν ἐκ Κορίνθου, τὸν τὰς πολλὰς ὀλ-
κάδας ἔχοντα, εὐανέσιος Αρσείας, πλάσιον καὶ αὐ-
τὸς ὢν, τὸ ὁμηρικὸν ἐκείνο εἰώθει ὅτι λέγειν, ἡ μὲν ἀ-
νάειρ ἢ ἐγὼ σε. Διο. τίνον ἕνεκα, ὦ Κράτης, ἐθερά-
πυον ἀλλήλους; Κρα. τῆ κλήρος ἕνεκα ἐκάτερον, ἡ-
λικιωτάτους ὄντας. καὶ τὰς διαθήκας ἐς τὸ φανερόν ἐτί-
θεντο.

nes recitantem, de hoc Cratone. & per Iouem Damasia mater ululans, lamentationem inceptat vnà cum mulieribus pro Damasia. Te verò, Menippe, nemo est qui deplores, & tranquillius iaces solus. MENIPVS. Nequaquam, nam baud ita multò pòst, audies canes miserabiliter latrantes propter me, & coruos alas concutientes quando ad sepeliendum me conuenient. MER. Fortis es Menippe. Sed quia iam transfretauimus, abite vos recta per hanc viam ad forum iudiciale. Ego verò & nauta alios transuectabimus. MENIP. Feliciter nauigate ô Mercuri, nos quoque progrediemur. Verùm quid diutius moramini? Iudicium de nobis ferri oportebit, & quidem aiunt pœnas esse graues, rotas, vultures, & lapides, vniuscuiusque autem vita examinabitur.

CRATETIS ET DIOGENIS.

MOERICHUM diuitem, noueras ne Diogenes? illum, inquam, supra modum diuitem, illum Corintho profectum, cui tot erant naues onusta mercibus, cuius consobrinus Aristæas, cum ipse quoque diues esset, Homericum illud in ore solebat habere: Aut me confice tu, aut ego tete. DIOG. Cuius rei gratia sese captabant inuicem. Crates? CRAT. Hereditatis causa, cum essent aequales, vterque alterum captabant.

γεντ. Αριστεῖαν μὲν ὁ Μοίριχος εἰ παραπομπάνοι,
 δεσπότην ἀφιεῖς τῶν ἐαυτῷ πάντων. Μοίριχον δὲ
 ὁ Αριστεῖας, εἰ παραπέλθοι αὐτῷ. ταῦτα μὲν ἐγγρά-
 φιο, οἱ δὲ ἐφερέπευον ἀλλήλους, ὑπερβαλλόμενοι τῇ
 καλακείᾳ. καὶ οἱ μάντις, εἴτε δὲ τῶν ἀσφρων τεκ-
 μαίρομενοι τὸ μέλλον, εἴτε δὲ τῶν ὀνειράτων, ὥς γε
 Χαλδαίων παῖδες, ἀλλὰ καὶ ὁ Πύθις αὐτοῖς, ἄρτι
 μὲν Αριστεῖ παρέιχε τὸ κράτος, ἄρτι δὲ Μοίριχος.
 καὶ τὰ ἑλάντα, ποτὲ μὲν ὅππότε τῷ νυῦ δ' ἐπ' ἐκεί-
 νον ἔρρεπε. Διο. τί οὐκ ἔπειτα ἐγγύετο ὡς Κράτης, ἀκῆ-
 σαι γὰρ ἄξιον. Κρα. ἄμφω τεθναῖσιν περὶ μιᾶς ἡμέ-
 ρας, οἱ δὲ κληροῖ, ἐς Εὐνόμιον καὶ Θρασικλέα περ-
 ῆλθον, ἄμφω συγγενεῖς ὄντας, ἔδεν πώποτε παρα-
 τυομένους ἕτω γνέσθαι ταῦτα. διαπλέοντες γὰρ δὲ
 Σικυῶν ἐς Κίρραν, κατὰ μέσον τὸν πόρον πωλαγίᾳ
 πεσιπτόντες ἰὼ Ἰάπυγ, ἀντεγράψαν. Διο. εὖ ἐποίη-
 σαν. ἡμεῖς δὲ, ὅποτε ἐν τῷ βίῳ ἦμεν, ἔδεν ποιεῖτο ἐνε-
 νοῦμεν περὶ ἀλλήλων. ἔτε πώποτε Δξαμίλῳ Αντι-
 δένῳ δόποθανεῖν, ὥς κληρονομήσασιν τῆς βακτη-
 ρίας αὐτῷ. εἶχεν δὲ πάνυ καρτερὰν ἐκκοτίναν ποιη-
 σάμενος. ἔτε οἶμαι σὺ ὡς Κράτης ἐπεθύμεις κληρο-
 νομεῖν δόποθανόντ' ἐμῷ. τὰ κτήματα, καὶ τὸν πῆγον,
 καὶ τὴν πῆραν, χοίνικας δύο θέρμων ἔχουσιν. Κρα.
 ἔδεν γὰρ μοι τῶν ἐδεῖ, ἀλλ' ἔδεν σοι ὡς Διόγνης. αὐ-
 γὰρ ἐχρῆν, σὺ τε Αντιδένους ἐκκληρονομῆσαι, καὶ ἐγὼ

ptabant. Iamque testamenta publicauerant ambo, in quibus *Mœrichus* (si prior moreretur) *Aristeam* omnium rerum suarum dominum relinquebat: *Mœrichum* vicissim *Aristeas*, siquidem ipse prior è vita decederet. Hac igitur cum essent in tabulis scripta, illi inter sese captabant & alter alterum adulationibus obsequiisque superare contendebat. Porro diuini, haud scio utrum ex astris id quod futurum sit coniectantes, an ex somniis, quemadmodum *Chaldaei* faciunt, quin & *Pythius* ipse, nunc *Aristeam* victorem fore pronuntiabat, nunc *Mœrichum*. ac trutina quidem interim ad hunc, interim ad illum propendebat. DIO. Quid igitur tandem euenit? nam audire est operae precium. CRA. Eodem die mortui sunt ambo, ceterum hereditates ad *Eunomium* ac *Thrasyclem* deuenerunt, quorum uterq; cognatus illis erat, atqui de his nihil prädixerant diuini futurum, ut tale quippiam accideret. Etenim cum *Sicyone* *Cirrhā* versus nauigarent, medio in cursu, obliquo orto *Iapyge*, euersa naui perierunt. DIO G. Rectè factum: at nos cum in vita essemus, nihil eiusmodi alter de altero cogitabamus. Neque enim ego vnquam optabam ut moreretur *Antisthenes*, quo nimirum baculus illius (erant autem illi firmus ex oleastro factus) ad me rediret heredem, neque tu *Crates*, opinor, desiderabas ut me mortuo, in possessionum mearum successionē venires, puta dolij ac pera, in qua quidem lupini chœnices inerant duæ. CRA. Neque enim mihi quicquam istis rebus erat opus, imò ne tibi quidem *Diogenes*, siquidem quæ ad rem pertinebant, quæque tu *Antistheni* succedens accepisti.

de-

σῶ, πολλῶ μείζω καὶ σεμνότερα τῆς Περσῶν ἀρχῆς. Διο. τίνα ταῦτα φῆς; Κρα. σοφίαν, αὐταρχίαν, ἀλήθειαν, παρρησίαν, ἐλευθερίαν. Διο. νῆ Δία μέμνημαι. τῶτον διαδιδέξαμεν ὁ τὸν πλεῖστον παρ' Αντιφένους, καὶ σοι ἐπὶ πλείω καταλιπών. Κρα. ἀλλ' οἱ ἄλλοι ἡμέλουσι τῶν τοιούτων κτημάτων, καὶ ὁδοὺς ἐτεράπευεν ἡμᾶς, κληρονομήσκειν παροδοκῶν, ἐς δὲ τὸ χρυσίον πάντες ἐβλεπον. Διο. οὐ γάρ τις. εἰκότως. ἔ γάρ εἶχον ἔνθα δίδεξαντο τὰ τοιαῦτα παρ' ἡμῶν διερρύηκότες ὑπὸ τρυφῆς, καθάπερ τὰ σαύρα τῶν βαλαντίων. ὥς εἴποτε καὶ ἐμβάλλοι τις ἐς αὐτὰς ἢ σοφίαν, ἢ παρρησίαν, ἢ ἀλήθειαν, ἐξέπιπεν ἑνὸς, καὶ διέρρει, τῶ πυθμένει. σέγειν ἔδιδυμαμένους, οἷόν τι πάχυσιν αἱ τῶ Δαναῶ αὐτὰ παρθένοι, ἐς τὸν τετυπημένον πίθον ἐπαντλῶσαι. τὸ δὲ χρυσίον, ὁδοῖσι, καὶ ὄνυξι, καὶ πάσῃ μηχανῇ ἐφύλαττον. Κρατ. οὐ καὶ ἡμεῖς μὲν ἐξομεν καὶ νῦν τὸν πλεῖστον. οἱ δὲ ὀβολὸν ἤξεσι κομίζοντες,

καὶ τῶτον ἄχρι τῶ
πορθμέως.

— — —

— — —

*succedens tibi ea nimirum multò sunt potiora. multo-
quē splendidiora, quàm vel Persarum imperium.*

*DIOG. Quanam sunt ista quae dicis? CRAT. Sa-
pientiam, inquam, frugalitatem, veritatem dicendi,*

*viuendiquē libertatem. DIOG. Per Iouem memini
me in istiusmodi opum hereditatem Antistheni suc-*

cessisse, tibiq; eas longè etiam maiores reliquisse. CRAT.

Veràm reliqui mortales hoc possessionum genus asperna-

bantur; neque quisquam nos ob spem potiunda heredi-

tatis obsequiū captabat, sed ad aurum omnes intende-

bant oculos. DIOG. Nec iniuria, neque enim habe-

bant, quo facultates eiusmodi à nobis traditae accipe-

rent, quippe rimosi iam, viciatiquē deliciis, non aliter

quàm vasa carie putrida. Quo fit, vt si quando quis

in illos infundat vel sapientiam, vel libertatem, vel ve-

ritatem, effluat illico perstillet quē, fundo, quod immis-

sum est, continere non valente, cuiusmodi quiddam &

Danai filiiabui aiunt accidere, dum in dolium pertusum

haustam aquam impertant. et iidem aurum dentibus

& vnguibus, omnique vi seruabant. CRAT. Proinde

nos hîc quoque nostras possidebimus opes, illi simul atque

buc venerint, obolum duntaxat secum ferent,

ac ne hunc quidem vltteri-

us quàm ad porti-

torem.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ, ΑΝΝΙ- ΒΟΥ, ΜΙΝΩΟΣ, ΚΑΙ ΣΚΙΠΙΩΝΟΣ.

Εμὲ δὲ προκεκρίθαι σοὺ ὦ Λίβυ, ἀμείνων γάρ εί-
 μι. **Αν.** ἔμενεν, ἀλλ' ἐμέ. **Αλε.** ἔκου' ὁ Μίνως δι-
 κασάτω. **Μι.** πίνες δ' ἐστέ. **Αλε.** ἔτ' **Θ** μὲν, **Αντίβας**
 ὁ καρχηδόνι **Θ**, ἐγὼ δέ, **Αλέξανδρ** **Θ** ἔφιλίπ-
 πη. **Μι.** νή Δία ἔνδοξοί γε ἀμφοτέροι. ἀλλὰ ποῦί τίνος
 ὑμῖν ἡ ἔρις; **Αλέξαν.** ποῦί προεδρίας. **Φησὶ** γάρ **ἔ-**
τ **Θ** ἀμείνων γε γηῆσθαι στρατηγὸς ἐμῆ. ἐγὼ δέ, ὡ-
 σπερ ἅπαντες ἴσασιν, ἔχι τέττε μόνον, ἀλλὰ πάντων
 σχεδὸν τῶν πρὸ ἐμῆ **Φημι** διενεγκεῖν τὰ πολέμια.
Μι. ἔκου' ἐν μέρει ἐκάτερ **Θ** εἰπάτω. οὐ δὲ πρῶ-
 τος ὁ Λίβυς λέγει. **Αν.** ἐν μὲν τέττο, ὦ Μίνως ὠνάμην,
 ὅτι ἐνταῦθα καὶ τὴν ἐλλάδα **Φωνήν** ἐξέμαθον, ὥστε **ἔ-**
δε ταύτην πλέον **ἔτ** **Θ** ἐνέγκαιτό με. **Φημι** δέ τέττες
 μάλιστα ἐπαίνεα ἀξίους εἶναι, ὅσοι τὸ μηδὲν ἐξ ἀρχῆς
 ὄντες, ὅμως ὅππῃ μέγα προεχώρησαν, οἱ αὐτῶν δύ-
 ναμίν τε περὶ βαλλόμενοι, καὶ ἀξιοὶ δόξαντες ἀρχῆς.
 ἐγὼ γοῦν μετ' ὀλίγων ἐξορμήσεως ἐς τὴν Ἰβηρίαν, καὶ
 πρῶτον, ὑπαρχὸς ὦν τῷ ἀδελφῷ, μεγίστων ἡξιώθην,
 ἄριστ' **Θ** κριθεῖς καὶ τέττε γε Κελτίβηρας εἶλον, καὶ **Γα-**
λατῶν ἐκράτησαι τῶν ἑσπερίων, καὶ τὰ μεγάλα ὄρη
 ὑπερβάς, τὰ ποῦί τὸν **Ηελδανόν**, ἅπαντας κατέ-
 δραμον.

ALEXANDER, HAN-
NIBAL, MINOS,
SCIPIO.

OLIBYCE, me decet praponi, mellior equi-
dem sum. HANNIB. Imò verò me. ALEX.
Iudicet ergo Minos. MIN. Quinam estis vos?
ALEX. Hic est Hannibal Carthaginensis, ego au-
tem Alexander Philippi regis filius. MIN. Per
Iouem utrique gloriosi. Sed qua de re vobis altercatio
est? ALEX. De praestantia, dicit enim is sese me-
liorem quàm me ducem exercitus fuisse. ego verò,
quemadmodum omnes sciunt, non hoc solùm, sed o-
mnibus fermè, qui ante meam aetatem fuere, in re
militari, praestantiorem me esse affirmo: MINOS.
Dicat ergo uterque vicissim, tu verò, ô Libyce, prius
loquaris. HANNIB. Vnum hoc me iuuat, quod &
hîc sermonem Gracum didicerim, ut neque etiam hac
in re Alexander me superet. Porro illos maximè laude
dignos puto, qui cùm parui à principio fuere, propria
virtute ad magnam gloriam euasere, potentesque per
se ipsi facti, & principatu digni habiti. Ego igitur
cum paucis quibusdam Hispaniam primùm inuadens,
cùm sub fratre praefectum agerem, maximis rebus ido-
neus atque optimus iudicatus sum. Ibi tum Celtiberos
cepi, atque Gallos ipsos deuici. Et cùm magnos mon-
tes transmigrâssem, omnem Eridanum transcurri,

δραμον, καὶ ἀναστὰς ἐποίησα τοσαύτας πόλεις, καὶ
 τὴν πεδινὴν Ἰταλίαν ἐχειρωσάμην, καὶ μέχρι τῶν
 περασείων τῆς περὶ χάσης πόλεως ἦλθον, καὶ τοσά-
 τας ἀπέκλεινα μιᾷς ἡμέρας, ὥστε τὰς δακτυλίδας αὐ-
 τῶν μεδίμνοις ἀπομερῆσαι, καὶ τὰς ποταμὸς γεφυρώ-
 σαι νεκροῖς. καὶ ταῦτα πάντα ἔπραξα, ὥστε Ἀμμωνίου
 υἱὸς ὀνομαζόμενος, ὥστε θεὸς εἶναι προσποιούμενος,
 ἢ ἐνύπνια τῆς μητρὸς διεξιὼν, ἀλλ' ἀνθρώπος εἶναι
 ὁμολογῶν, στρατηγοῖς τε τοῖς σωετωτάτοις ἀντιξέ-
 παζόμενος, καὶ στρατιώταις τοῖς μαχιμωτάτοις συμ-
 πολεχόμενος. καὶ Μήδας καὶ Ἀρμενίους καταγωνιζό-
 μενος ὑποφεύγοντας πρὶν διώκειν πινά, καὶ τῷ πη-
 λήσωνι παραδιδόντας εὐχὴν τὴν νίκην. Ἀλέξανδρος
 δὲ, πατρώσαν ἀρχὴν παραλαβὼν, ἤυξεν, καὶ πα-
 ραπολὺ ἐξέτενε. χρησάμενος τῇ τῆς τύχης ὁρμῇ. ἐ-
 παεὶ δ' οὐκ ἐνίκησεν, καὶ τὸν ὀλεθρον ἐκβαῖνον Δαρει-
 ον ἐν Ἰασῷ καὶ Ἀρβήλοισι ἐκράτησεν, ἀποσὰς τῶν
 πατρῴων, προσκυνοῦσθαι ἤξισ. καὶ δίκαιαν τὴν μηδι-
 κὴν μετεδίητησεν ἐαυτὸν, καὶ ἐμίαιφον ἐν τοῖς συμ-
 ποσίοις τὰς φίλεις, καὶ σκελὰ μὲν ἔπειτα θανάτω. ἐ-
 γὼ δὲ ἤρξα ὀπίσης τῆς πατρίδος, καὶ ἐπεὶ δὴ μετεπέμ-
 πετο, τῶν πολεμίων μεγάλῳ φόβῳ ὀπιπλευσάντων
 τῆς Λιβύης, ταχέως ὑπήκουσα. καὶ ἰδιώτῃ ἐμαυτὸν
 παρέχον. καὶ καταδικασθεὶς, ὡς ἐγκαθ' ὄνομα
 τὸ πρᾶγμα. καὶ ταῦτ' ἔπραξα, Βάρβαρος ὢν, καὶ ἀ-
 παίδευτος παιδείας τῆς ἑλληνικῆς, καὶ ὥστε Ὀμηρον, ὡς περ
 ἔστι,

multasque ciuitates euerti, & planam Italiam subiugavi. & vsque ad suburbia Roma grassatus sum, totque vno die Romanos cecidi, vt annulos eorum modis mensurari oportuerit, & ex cadaueribus pontes fluminibus fecerim. Atque hac omnia peregi, nec Ammonis dictus filius, neque deum me fingens, aut matris insomnia narrans, sed me hominem fatebar, pugnabamque contra duces magna prudentia, contra milites magna audacia atque fortitudine preditos. Non aduersus Medos, aut Armenios, qui antequam quispiam sequatur, fugiunt, & facile cuius audenti victoriam tradunt. Alexander vero regni patris successor, & id fortuna quodam impetu ampliauit. Qui cum deuicto misero illo Dario, apud Issum & Arbela victoriam cepit, antiquam ex patre consuetudinem omittens, adorari sese voluit, seseque ad Medorum delicias ac viuendi modum contulit, atque in conuiuiis amicos interemit, interficientibusque auxilium tulit. Ego autem patria dominatus sum, quae cum me reuocaret, hostium magna classe aduersus Lybiam navigante, parui, continuoque me hominem priuatum dedi, & damnatus equo animo rem tuli. Atque hac egi barbarus cum essem, omnisque Graecorum disciplina expers, & neque Homerum, vt hic, edici,

ἔτος, ἐρράψω δ' οὖν, ἔτι ὑπὸ Ἀριστοτέλει τῷ σοφιστῇ
 παιδευθεὶς, μόνῃ ἢ τῇ φύσει ἀγαθῇ χρησάμενος. ταῦ-
 τ' εἰσιν, ἃ ἐγὼ Ἀλεξάνδρου ἀμείνων φημι εἶναι. εἰ δ'
 ἔστι καλλίων ἔποσι, διότι διαδήματι τὴν κεφαλὴν δι-
 εδέδετο, Μακεδόσι μὲν ἴσως καὶ ταῦτα σεμνὰ, ἔμην διὰ
 τῶν ἀμείνων δόξαν αὐτῷ γυναιεῖς, καὶ στρατηγικῷ ἀνδρὸς,
 τῇ γνώμῃ πλεονῆς ἢ περὶ τῇ τύχῃ κεχρημένε. Μί. ὁ μὲν
 εἴρηκεν ἐκ ἀγνοῖας τὸ λόγον, ἔδ' ὡς λίβυν εἰκὸς λεῖ ὑ-
 πὲρ αὐτοῦ, σὺ ἢ ὦ Ἀλέξανδρε, τί πρὸς ταῦτα φῆς; Αλ.
 ἐχρῆτό μιν ὦ Μίνως, μηδὲν πρὸς ἀνδρα, ἔγωγε θρασυῖ.
 ἱκανὴ γάρ ἡ φήμη διδάξαι σε, οἷόν μιν ἐγὼ βασι-
 λεὺς, οἷος ἢ ἔτος ληστὴς ἐγένετο. ὅμως ἢ ὅρα εἰ κατ' ὁ-
 λόγον αὐτῷ διλύεσθαι. ὅς νεὸς ὢν ἔτι, παρελθὼν ὅτι
 τὰ πρᾶγματα, καὶ τὴν ἀρχὴν τετραγαμένῳ κατέλαον, καὶ
 τὰς φονείας τῶν πατρὸς μετῴλητον, καταφοδῆσαι πᾶσι
 Ἑλλάδα τῇ Θηβαίων ἀπωλείᾳ, στρατηγὸς ὑπὸ αὐτῷ
 χερσὶν ὤντας, καὶ ἐκ ἡξίωσαι τὴν Μακεδόνων ἀρχὴν περὶ
 ἑπὶ πᾶσι, ἀγαπᾶν ἀρχὴν ὁπίσσω ὁ πατὴρ κατέλιπεν,
 ἀλλὰ πᾶσι δῆπνοῦσας τὴν γλῶσσαν, καὶ δφνὸν ἡγησάμενος
 εἰ μὴ ἀπάντων κρατήσαιοι. ὀλίγους ἄγων ἐσέβαλον
 εἰς τὴν Ἀσίαν, καὶ ὅτι περὶ Γρανικῷ ἐκράτησαι μεγάλη μά-
 χην, καὶ τὴν Λυδῶν λαβὼν, καὶ Ἰωνίαν, καὶ Φρυγίαν, καὶ ὅλους
 τὰ ἐν ποτὶν αἰεὶ χειρῶν ἐμείνων, ἦλθον ὅτι Λογόν, ἐνθα Δα-
 ρεῖος ὑπέμεινε, μυριάδας πολλὰς στρατῶν ἄγων. καὶ τὸ
 ἀπὸ τούτου, ὦ Μίνως, ὑμεῖς ἴστε ὅσους ὑμῖν νεκρὸς ὅτι
 μιᾶς ἡμέρας κατέπεμψα. φησὶ γοῦν ὁ περὶ μευς, μὴ
 διαρ-

dicī, neque Aristotele sophista magistro eruditus fui, sed solum mea natura optima sum vsus. Hac sunt quibus me meliorem Alexandro esse puto. Si verdē ea causa mihi hic praferendus est, quod caput diademate ornauerit, id decorum forsan apud Macedones est, non tamen ob id praestantior hic videri debet generoso duce, & viro, qui mentis sententia magis quā fortuna est vsus. MINOS. Hic certē orationem neque ignauam, neque vt Libysum decebat, dixit: tu verdē Alexander, quid ad hac inquis? ALEXAND. Oporteret quidem, ō Minos, homini aded temerario nihil respondere. Sola enim te fama satis edocere potest, qualis ego rex, qualis hic latro habitus fueris. Aduerte tamen, an parum ipsum superauerim, qui cū adulescens adhuc essem rem aggressus, regnum obtinui, & de patria mei interemptoribus supplicium sumpsī. At cū Thebas subuertissem, toti Graecia terror fui, ab ea dux electus. Neque dignum putauī, Macedonum regno me contentum esse, quod pater reliquerat, sed totum terrarum orbem sibiui, durum existimans, nisi rerum omnium dominus essem: paucos quosdam mecum agens in Asiam exercitum traduxi, & apud Granicum magna pugna vici, Lydiam, Ioniam, & Phrygiam cepi. Et tandem quacunque transferam, subiugans, veni ad Issum, vbi Darius me expectabat, infinitos exercitus secum agens. Post hac ō Minos, vos ipsi scitis, quot ad vos vno die mortuos miserim.

διαρκέσαι αὐτοῖς τίτε τὸ σκάφος, ἀλλὰ σχεδίας δια-
 πηξάμενους τὰς πολλὰς αὐτῷ, διαπλεῦσαι. καὶ ταῦτα ἢ
 ἐπισταθόν, αὐτὸς προκινδυνεύων, καὶ πτερώσκεισθαι ἀ-
 ξιών. καὶ ἵνα σοι μὴ τὰ ἐν Τύρῳ, μηδὲ τὰ ἐν Ἀρβήλοις
 διηγήσωμαι, ἀλλὰ καὶ μέχρις Ἰνδῶν ἦλθον, καὶ τὸ Ωκε-
 ανὸν ὄρον ἐποιησάμην τῆς ἀρχῆς. καὶ τὰς ἐλέφαντας
 αὐτῷ εἶλον, καὶ Πῶρον ἐχέρωσάμην. καὶ Σκύθας δὲ, καὶ
 εὐκατάφρονήτας ἀνδρας, ὑπερβὰς τὸν Τανάϊν, ἐνί-
 κησαι μεγάλην ἱππομαχίαν. καὶ τὰς Φίλκας εὖ ἐποίησαι,
 καὶ τὰς ἐχθρὰς ἡμυνάμην. εἰ δὲ καὶ θεὸς ἐδόκεν τοῖς αἰ-
 θρώποις, συγγνωστὸν ἐκείνοι παρὰ τὸ μέγεθος τῶν
 πρᾶγματων, καὶ τοιούτων τι πισεύσαντες πρὸς ἐμὲ. τὸ δ'
 σὺν πελευτῶν, ἐγὼ μὲν βασιλεύων ἀπέθανον, ἔσθες
 δὲ ἐν Φυγῇ ὢν, παρὰ Περσίαν τῷ Βιθυνῷ, καθάπερ
 ἄξιον ἐμὲ, πανεργότατον καὶ ὠμότατον ὄντα. ὥς γὰρ δὴ
 ἐκράτησε τῶν Ἰταλῶν, ἐὼ λέγειν, ὅτι καὶ ἰαχῦι, ἀλλὰ
 πονηρία, καὶ ἀπιστία, καὶ δόλοις. νόμιμον δὲ, ἢ προφανές,
 ἔσθην. ἐπεὶ δὲ μοι ὠνείδισε τὴν τευφλῶν, ἐκλελθ-
 εῖν μοι δοκεῖ οἷα ἐπείει ἐν Καπύῃ, τὰς τῆς πλέμης
 καὶ τὰς ὁ θαυμάσιος κατηδυπαθῶν. ἐγὼ δὲ, εἰ μὴ μι-
 κρά τὰ ἐσπέρια δόξας, ὅτι τὴν ἐὼ μᾶλλον ὥρμησα,
 τί αὖ μέγα ἐπράξα; Ἰταλίαν ἀναιμῶντι λαβὼν, καὶ
 Λιβύην, ὅσα καὶ μέχρι Γαδείρων ὑπαγόμενος. ἀλλ' ἐκ
 ἀξιομαχα ἔδοξε μοι ἐκείνα, ὑποπλήσονται ἤδη, καὶ
 θεωρεῖν ὁμολογοῦντα. εἴρηκα. σὺ ἢ ὡς Μίνως δικά-

*rim. Dicit enim Charon, tunc sibi scapham non suffecisse
fed ratibus compositis, illorum plerosque se transportasse,
atque hac onfeci me ipsum periculū opponens, & in pu-
gna vulnerari non timens. Et ut quæ apud Tyrum &
Arbelas gesta sunt omittam, vsque ad Indos veni, atque
Oceanum mei regni terminum feci, & illorum hominum
elephantes cepi, ac Porum captiuum abduxi. Scythas ve-
rò homines certè non spernendos, Tanaim transiens ma-
gna equitum pugna vici, ac amicos meos remuneravi,
inimicos autem ultus sum. Si verò Deus hominibus vi-
debar, parcendum illi erat. Nam rerum magnitudi-
ne, ut tale aliquid de me crederent, inducti sunt. Tan-
dem mors me regem occupavit, hic autem Hannibal
apud Prusiam Bitbynia exulavit, ut crudelissimo &
pestimo homini conueniens erat. Nam quo pacto Ita-
los vici omitto dicere, quia non virtute, sed malitia
atque perfidia & dolū id peregit, nunquam alicuius
claritudinis aut iusti memor. Sed quoniam, quod de-
litiosè vixerim, vituperavit, oblitus mihi videtur co-
rum, quæ apud Capuam admiserit. Ibi enim voluptati-
bus vir iste mirabilis, belli gerendi occasiones perdidit. E-
go verò nisi ea quæ sub occidente sunt, parua quidem pu-
tans, versus Orientem me impulissem, quidnam aded
magni profecissem? qui Italiam absque sanguine cepi,
ac Lybiam, omnemq; eam oram vsque ad Gades sub po-
testatem redegi. Sed hac ego tanta contentione digna
non putavi, præsertim iam antea illi perculsis, ac do-
minum agnoscentibus. Dixi. Tu verò, Minos, iudica.*

ζεῖκανα γὰρ δὸπὸ πολλῶν κ' ἰαυται. Σκι. μὴ πρότερον,
 ἢ μὴ κ' ἐμὲ ἀκέσης. Μί. τίς γὰρ εἰ ὧ βέλιζε; ἢ πό-
 θεν ὦν ἐρεῖς; Σκι. Ἰταλιώτης Σκιπίων, στρατηγός, ὁ κα-
 θελὼν Καρχηδόνα, κ' κρατήσας Λιβύων μεγάλαις
 μάχαις. Μί. τί οὖν κ' σὺ ἐρεῖς; Σκι. Ἀλέξανδρος μὲν
 ἡτῶν εἶναι, τῷ δ' Ἀννίβας ἀμείνων. ὃς ἐδῶξα νικήσας
 αὐτὸν, κ' φυγεῖν καταναγκάσας ἀτήμως. πῶς οὖν
 ἐκ αὐαῖς χωρὶς ἔτ' ἔτ', ὃς πρὸς Ἀλέξανδρον ἀμιλ-
 λαῖται, ὃς δὲ Σκιπίων ἐγὼ ὁ νενικηκὼς αὐτὸν, παρα-
 βάλλεσθ' ἀξιῶ; Μί. νῆ Δί' οὐ γνῶμονα φῆς ὧ Σκι-
 πίων. ὥς περὶ τ' ἔμιν κεκρίσθω Ἀλέξανδρος, μετ'
 αὐτὸν δὲ σύ. εἴτα εἰ δοκεῖ, τρίτ' ἔτ' Ἀννίβας, ἔδ' ἔτ'
 δὲ κατὰ φρόνητ' ὦν.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ.

ΤΙ τῷ ὧ Ἀλέξανδρε, καὶ σὺ τίθνηκας ὥσπερ ἡ-
 μεῖς ἅπαντες; Ἀλέξαν. ὁρᾷς ὧ Διόγην, ὃς παραδο-
 ξον δὲ, εἰ ἀνθρώπου ὦν, ἀπέθανον. Διόγ. ὁδοκοῦ
 ὁ Ἀμμων ἐψάδεο, λέγων ἑαυτῷ εἶναι υἱόν. σὺ δὲ
 Φιλίππου ἄρα ἦσθαι; Ἀλέξ. Φιλίππου δηλαδή. ὃς γὰρ
 αὐτὸν ἐτεθνήκειν Ἀμμων' ὦν. Διόγ. καὶ μὲν καὶ πε-
 ρὶ τῆς Ολυμπιάδ' ἔτις μητέρ' ὅσ' ὅμοια πολλὰ
 ἐλέγοντο. Ἀλέξανδρ. καὶ γὰρ ταῦτα ἤκουον ὥσπερ σύ.

νῦν

Nam & hac è multis protulisse, satis est. SCI. Non, nisi me quoque prius audias ô Minos. MI. Quis tu vir optime es? aut vnde? quod hisce claris ducibus te conferre audes? SCI. Scipio Romanus, qui Carthaginem deleui, & Afros multis magnis praliis deuici. MI. Quid igitur & tu dicis? SCI. Alexandro quidem minorem esse me, Annibale autem praestantior, ut qui ipsum victum persecutus fuerim, & ad turpem fugam compulerim. Quomodo ergo non impudens iste videatur, qui cum Alexandro sese comparat, cui ne ipse quidem Scipio, qui istum deuici, comparare me ausim. MI. Per Iouem aqua dicis, Scipio, quapropter primus quidem iudicetur Alexander, deinde post illum tu, atq; tum si placet, tertius hic Hannibal quippe qui nec ipse contemnendus existat.

DIOGENIS ET ALEXANDRI.

*Q*uid hoc rei Alexander, ita ne defunctus es tu quoque, perinde atque nos omnes? ALEX. Vides nimirum Diogenes, tamen si mirandum non est, si homo cum fuerim, defunctus sim. DIOG. Ergo Iupiter ille Hammon mentiebatur, cum te suum esse filium diceret, annon tu Philippo patre prognatus eras? ALEX. Haud dubie Philippo, neque enim obiissem, si Hammonne parente fuisset progenitus. DIOG. Atqui de Olympiade consimilia multa ferebantur. ALEXAN. Audieram quidem & ipse ista, quemadmodum tu,
as

νυῦ δὲ ὁρῶ ὅτι ἔδεν ὑγιὲς ἔπε ἡ μήτηρ, ἔπε οἱ τῶν Ἀρ-
 μωνίων προφῆται ἔλεγον. Διογ. ἀλλὰ τὸ ψεῦδος αὐ-
 τῷ ὅτι ἄχρηστὸν σοι, ὦ Ἀλέξανδρε, πρὸς τὰ πρᾶγμα-
 τα ἐγμέτο. πολλοὶ γὰρ ὑπὲρ πησσον, θεὸν εἶναί σε νο-
 μίζοντες. ἀτὰρ εἰπέ μοι, τίνι τίνι ῥοσώτῳ ἀρχὴν
 καταλέλοιπας. Ἀλέξανδρ, ἐκ οἶδα, ὦ Διόγηνες. ἔ γάρ
 ἔφθασαι ὀπισκῆψαί ῃ περὶ αὐτῆς, ἢ τῶν μόνον, ὅτι
 Διοφθνήσκων, Περδίκκα τὸν δακτύλιον ἐπέδωκα.
 πᾶν ἀλλὰ τί γελαῖς ὦ Διόγηνες; Διο. τί γὰρ ἄλλο, ἢ
 αἰεμνήσῃς οἷα ἐποίει ἡ Ἑλλάς, ἄρτι σε παρεληφό-
 τε τὴν δόχλιν κολακάζοντες, καὶ προστάτῳ αἰρέμε-
 νοι, καὶ στρατηγὸν ὅτι τὰς βαρβάρους. ἐνιοὶ δὲ καὶ πῆς
 δώδεκα θεοῖς προστήντες, καὶ νεῶς οἰκοδομέμενοι,
 καὶ θύοντες ὡς Δράκοντες. ὦ ἄφ; ἀλλ' εἰπέ μοι, πῶς σε οἱ
 Μακεδόνες ἔθαψαν. Ἀλέξ. ἔτι ἐν βαβυλῶνι κεῖμαι
 τρίτῳ ταύτῳ ἡμέραν. ὑπὸ χνέπῳ δὲ Πτολεμαῖος
 ὁ ὑπασιγῆς, ἡν ποτε ἀγάγη χολῶν ἀπὸ τῶν θο-
 ρύων τῶν ἐν ποσίν, ἐς Αἴγυπτον ἀπαγαγὼν με, θά-
 ψεν ἐκεῖ, ὡς γυροίμην εἰς τῶν Αἰγυπτίων θεῶν. Διο.
 μὴ γελάσῃς ὦ Ἀλέξανδρε, ὁρῶν ἐν ἄδᾳ ἔτι σε μω-
 ραίνοντα, καὶ ἐλπίζοντα Ἀνναῶν, ἢ Ὀσιριν γνέσθαι
 πᾶν ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὦ θότατε, μὴ ἐλπίσης. ἔ γάρ
 θέμις ἀνελθεῖν τινα τῶν ἀπαξ διαπλευσάντων τὴν
 λίμνιν, καὶ ἐς τὸ εἶσω τῶν σομίσκων παρελθόντων. ἔ γάρ
 αἰμαλὴς ὁ Δίαχθς, ἔδ' ὁ κέρβερος. Δικαίᾳ φρόνη.

ἐκεῖνα

et nunc video, neq, matrem neq, Hammonios illos vares, sani quicquam dixisse. DIOG. Attamen istud illorum mendacium, Alexander, ad res gerendas, baud quam tibi fuit inutile, propterea quod multi præ metu sese submiserint, credentes te Deum esse. Sed dic mihi, cuinam tam ingens illud imperium moriens reliquisti?

ALEX. Id equidem ignoro Diogenes, celerius enim à vita submouebam, quam ut esset ocium de illo quicquam statuendi, præter id vnum, quod moriens Perdicca anulum tradidi. Sed age quid rides Diogenes? DIOG.

Quid ni rideam? annon memini quid Graeci fecerint, cum nuper tibi adepto imperio adularentur, principemque ac ducem aduersus barbaros deligerent: nonnulli verò in duodecim deorum numerum referrent, ac phana constituerent, denique sacra facerent tanquam Draconis filio? Sed illud mihi dicito, ubi te sepelierunt Macedones?

ALEX. Etiamdum in Babylone iaceo tertium iam diem, porro Ptolemaus ille satelles meus, si quando detur ocium ab his rerum tumultibus, qui nunc instant, pollicetur in Egyptum deportaturum me, atque inibi sepulchrum, quo videlicet vnus fiam ex diu Egyptii.

DIOG. Non possum non ridere Alexander, qui quidem te videam etiam apud inferos desipientem, sperantemq, fore, ut aliquando vel Annubis fias, vel Osiris. Quin tu spes istas omittis o diuinissime. neq, enim fas est reuerti quenquam, qui semel transmiserit paludem, atq, intra specus hiatus descenderit, propterea quod neque indiligens est Aeacus, neque contemnendus Cerberus.

Verum

ἐκείνα δὲ ἡδέως ἀν' μάθοιμοι παρὰ σ' ἄν, πῶς Φέρεις
 ὁπότ' ἀν' ἐννοήσης ὅσιν Ὀδαιμονίαν ὑπὲρ γῆς ἀ-
 πολιπὼν, ἀφίζῃ, σωματοφύλακας καὶ ὑποασπι-
 στας, καὶ σατράπας, καὶ χρυσὸν τοσούτον, καὶ ἔθνη περ-
 σκυνοῦντα, καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Βάκτρα, καὶ τὰ μεγάλα
 θηρία, καὶ ἱμῶν, καὶ δόξαν καὶ τὸ ὀπίσημον εἶναι,
 ἐλαύνοντα, διαδεδωμένον ταγνία λίσκη τῷ κεφα-
 λῷ, προφυρίδα ἐμπεπορημένον. καὶ λυπεῖ ταῦτα
 σε ὑπὸ τῷ μνήμῳ ἰόντα; τί δακρύεις ὦ μάταγε; καὶ
 δὲ ταῦτά σε ὁ σοφὸς Ἀριστοτέλης ἐπαίδευσεν, μὴ οἴ-
 σθαι βέβαια εἶναι τὰ παρὰ τῆς τύχης; Ἀλέξ. σοφός,
 ἀπάντων ἐκείνῳ χαλάκων ὀπιτηνιότατος ὢν; ἐ-
 μέμονον ἔασον τὰ Ἀριστοτέλους εἰδέναι, ὅσα μὲν ἤτησε
 παρ' ἐμῶν, οἷα δὲ ἐπέσελθεν. ὥς δὲ κατεχρήτο με τῇ
 περὶ παιδείας φιλοτιμίᾳ, θωπεύων, καὶ ἐπαγνῶν,
 ἄρτι μὲν ἐς τὸ κάλλος, ὥς καὶ τῷ μέρει ὃν τὰ γα-
 θῆ, ἄρτι δὲ ἐς τὰς πρᾶξεις, καὶ τὸν πλεόντων. καὶ γὰρ
 αὐτὸ καὶ τῷ ἀγαθὸν ἡγεῖται εἶναι, μὴ αἰχμύοιτο καὶ
 αὐτὸς λαμβάνων. γόης, ὦ Διόχμης, ἀνδρῶν, καὶ
 τεχνίτης. πᾶν ἀλλὰ τῷ γε δόπολέλαυκα αὐτῇ
 τῆς σοφίας, τὸ λυπεῖσθαι ὥς ὀπί μεγίστοις ἀγα-
 θοῖς, ἀκατηρθμῆσω μικρῷ γε ἔμπροσθεν. Διογ.
 ἀλλ' οἶδα ὁ δόξας; ἀκ. γάρ σοι τῆς λύπης ὑπο-
 γήσκω, ἐπεὶ ἐνταῦθα γε ἐλλέβορος καὶ φύεται, σὺ
 δὲ καὶ τὸ Λήθης ὕδωρ χανδὸν ὀπιπασσόμενος πίεις,

καὶ

Verum illud abs te discere periculum, quod feras animo, quoties in mentem redit, quanta felicitate apud superos relicta, huc sis profectus, puta corporis custodibus satellitibus, ducibus, tum auri tanta vi, ad hoc populus qui te adorabant, praterea Babylone, Bactris, immanibus illis beluis, dignitate, gloria, deinde quod eminebas conspicuus, dum veltareris, dum amiculo candido caput haberes reuinctum, dum purpura circumamictus esses? num quid hac te discruciant? quoties recursant animo? Quid lachrymaris stulte? an non id te sapiens ille docuit Aristoteles, ne res eas quae à fortuna proficiantur, stabiles, ac firmas existimares? ALEX. Sapiens ille, cum sit assentatorum omnium perditissimus. Sine me solum Aristotelis facta scire quam multa à me petieris, quae mihi scripserit: deinde quemadmodum abusus fuit mea illa ambitione, quae cupiebam eruditione ceteris prestare, cum mihi palparetur interim, ac predicaretur me, nunc ob formam, tanquam & ipsa summi boni pars quaedam esset, nunc ob res gestas atque opes, nam has quoque in bonorum numero collocandas esse censebat, ne sibi vitio verteretur, quod eas acciperet. Planè praestigiosus vir ille quidem erat, ac fraudulentus o Diogenes: quanquam illud fructus scilicet ex illius sapientia fero, quod nunc perinde quasi summus de bonis excrucior, ob ista quae tu paulo antè commemorasti. DIOG. At scin' quid facies? ostendam tibi molestia istius remedium. Quandoquidem in his locis veratrum non prouenit, fac ut Lethei fluminis aquam auidis faucibus attrahens bibas, iterumque

καὶ αὐθις πίε, καὶ πολλάκις. ἔτω γὰρ αὖ παύσῃ ἴη-
 τῆς Αριστοτέλους ἀραθῶς ἀνιῶμεν Θ. καὶ γὰρ καὶ
 Κλεῖτον ἐκείνον ὁρῶ, καὶ Καλλιόπην, καὶ ἄλλας πολ-
 λὰς ἴησι σὲ ὁρμῶντας, ὡς Διφασάσαιντο, καὶ ἀμύ-
 ναιντο ὧν ἑδρασας αὐτὰς. ὥς τινὲς ἐτέραν οὐ ταύτην
 βάδιζε. καὶ πῖνε πολλάκις, ὡς ἔφλω.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΚΑΙ

ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Νῦν μὲν ὦ Αλέξανδρε, σὺκ αὖ ἐξαρνῶ ἡρώοις,
 μὴ σὺκ ἐμὸς υἱὸς εἶναι. ἔ γὰρ αὖ ἐπιθνήκεις, Αμμανός
 γε ὢν. Αλέξαν. ἐδῶ αὐτὸς ἡγνόουσι, ὦ πάτερ, ὡς Φι-
 λίπῳ τῷ Αμμῷ τῷ υἱὸς εἰμι, ἀλλ' ἐδεξάμην τὸ μάν-
 τιμα, ὡς χρήσιμον ἐς τὰ πράγματα διόμενος εἶναι.
 Φιλ. πῶς λέγεις; χρήσιμον ἐδῶκε σι, τὸ παρέχον
 σεαυτὸν ἐξαπατηθησόμενον ὑπὸ τῶν προφητῶν;
 Αλέξανδρ. ἔ τῷτο. ἀλλ' οἱ βάρβαροι κατεπλά-
 γησάν με, καὶ ἐδῶκ' ἐπὶ ἀνδίστατο, οἴομενοι θεῶ
 μάχεσθαι. ὥς ῥᾶον ἐκράτουν αὐτῶν. Φιλ. ἴ-
 σων ἐκράτησας σὺ γὰρ ἀξιωμαχῶν ἀνδρῶν, ὅς
 δειλοῖς αἰὲς σικωλεύχης, τοξάρεα καὶ πελταίρεα
 καὶ γέρρα οἰσὺ ἵνα περβεβλημένοις; Ελλῶνων κρα-
 τεῖν ἔργον ἴω, Βοιωτῶν, καὶ Φωκέων καὶ Αθηνῶν,
 καὶ τῶν Ἀρκάδων ὀπλιτικόν, καὶ τινὲς Θετταμῶν ἴω.

rumque ac saepius bibas: atque eo pacto defines de bonis Aristotelicis discrucari. Verum enim Cletum etiam illum & Callisthenem video, cumque his alios compluribus raptim huc seseferentes, quo te discerpant poenasque sumant ob ea quae quondam in illos commisisti. Quare fac in altetam hanc ripam te conseras, & crebrius, ut dixi, bibas.

ALEXANDRI ET PHILIPPI.

Non igitur inficiaberis Alexander ex me prognatum te esse filium. Nam si ad Iouem Hammonem genus paternum referres, mortem non obiisses.

ALEX. Neque verò nescius eram pater, Philippi Amynti me esse filium, sed quia ad res gerendas sic mihi visum erat conducere, commento hoc usus sum vaticini.

PHIL. Quid ais? Conducibile id tibi visum, ut vaticibus impostoribus fallendum te exponeres?

ALEX. Non isthuc, sed barbaros in mei admirationem tractos facilius hoc prae-textu nostro subdidimus imperio, cum

nemo vnus viribus nostris haecenus resisteret, quippe hac sola opinione ducti, quod aduersus Deum sibi esset pra-

liandum. **PHIL.** Quos tu igitur tanto conatu dignos, vnquam vicisti?

qui cum timidis illis arcibus, peltariis, ac gerris vimineis pugnare solitis semper congressus es?

At qui Gracos armis domare, Boeotios, Phocenses, Athenienses, & id genus alios operis fuerat strenui atque magnifici. Arcadum insuper sustinere armaturam, equi-

f
tasum

πον, καὶ τὰς Ἡλείον ἀκονίστας, καὶ τὸ Μαντινέων
 πελτασικόν. ἢ Θραῦκας, ἢ Ἰλνυριδας, ἢ καὶ Παίονας
 χειρώσασθαι, ταῦτα μεγάλα. Μήδων δὲ, καὶ Περ-
 σῶν, καὶ Χαλδαιῶν, καὶ χρυσοφόρων ἀνθρώπων,
 καὶ ἁβρῶν, σὺν οἷσ' αὖτως πρὸς σ' ἔμμενοι μετὰ Κλε-
 ἀρχα ἀνελθόντες, ἐκράτησαν, ἔδδ' εἰς χεῖρας ὑπο-
 μαινάντων ἐλθεῖν ἐκείνων, ἀλλὰ τρεῖς ἢ τοξόμα
 ἐξικνεῖσθαι, φυγόντων; Αλέξανδρ'. ἀλλ' οἱ Σκύθαι
 γε, ὦ πάτερ, καὶ οἱ Ἰνδῶν ἐλέφαντες, σὺν δ' ἀκατα-
 φρόνητόν τι ἔργον. καὶ ὅμως ἔδ' ἀξήσας αὐτὰς, ἔδδ' εἰς
 προσδοσίαις ὠνέμεν. τὰς νίκας, ἐκράτησεν αὐτῶν.
 ἔδδ' Ἰππῶρ κησα πώποτε, ἢ ὑποχόμεν. ἐψάσαι-
 μιν, ἢ ἄπιστον ἔπρασά τι τῷ νικᾶν ἕνεκα, καὶ τῷς Ελ-
 λήνας δὲ, τὰς μὲν ἀναιμωτὶ παρέλαβόν, Θηβαί-
 κες δὲ ἴσως ἀκχεῖς ὅπως μετῆλθον. Φιλ. οἶδα ταῦ-
 τα πάντα. Κλεῖτ. γὰρ ἀπήγγειλέ μοι, ὃν σὺ τῷ
 θροῶν διελάσας μεταξὺ διψνοιῶν ἐφόνευσας,
 ὅτε με πρὸς τὰς σὰς πρᾶξεις ἐπαγνέσαι ἐτόλμησε, σὺ
 δὲ καὶ τὴν Μακεδονικὴν χλαμύδα καταβαλὼν,
 καύδιον, ὡς φασι, μετενέδυσ; καὶ ἰάρασαν ὀρθρὴν ἐπέ-
 δε, καὶ προσκυνοῦσθαι ὑπὸ Μακεδόνων, ὑπὸ ἑλ-
 θέρων ἀνδρῶν ἡξίεις. καὶ τὸ πάντων γελοιότατον, ἐ-
 μιμῆσαι τῶν νενικημένων. ἐγὼ γὰρ λέγην ὅσα ἄλλα ἔ-
 πρασας, λέεσι συγκατακλείων πεπαυδόμενους αἰ-
 δρας, καὶ γάμους τοιούτους γαμῶν, καὶ ἩΦαιστίωνα
 ὑπερ-
 ὑπερ-
 ὑπερ-

catum Theſſalam, Eleorum iaculatores, Mantineos
 peltis inſtructos, aut cum Thracibus, Illyricis, Pæoni-
 bus ſue manum conſerere, operoſum proſectò atque ardu-
 um id fuiſſet inprimis. Caterùm Medos, Perſas &
 Chaldaeos delicatos ac plurimo auro conſpicuos, non ſatis
 compertum habes, quonam modo ante te, duce Clearcho
 decies mille viri bello adorti expugnarint, ſæde in fu-
 gam actos antequam ad manus ventum fuiſſet. ALEX.
 At verò Scytha pater, & Indici elephantes res ſunt
 non uſque aded abiecta & contemptibiles. Et tamen
 neque concitatis inter ipſos inteſtinis odiis, neque per
 proditionem mihi venundari paſſus ſum victoriam. Sed
 neque deieravi vnquam, aut per nugas à pollicito re-
 ceſſi, fidemq; ſolui victoria gratia. Adde, quod & Gra-
 cos ſine ſanguine in deditiōem accepi, Thebanos autem
 fortasſi ipſe audiſti, quomodo aggreſſus fuerim. PHI.
 Noui hæc omnia ex Clito, quem tu inter epulas, eo quod
 nomen meum celebraret, & meas res geſtas cum tuis con-
 ferre auderet, trajecto per corpus telo, tum iugularas. Tu
 verò & Macedonicam chlamydem abiiciens, candyn, Per-
 ſicum amictum, recepiſti (ut aiunt) & tiaram rectam,
 & à Macedonibus, viris utique liberis, adorari voluiſti.
 Et qui, quod maximè omnium erat ridiculum, homi-
 num abs te victorum motes imitatus es. Tempero mihi,
 ne memorem alia, qua turpiter amiſeris in leonum
 clauſtra incluſis doctis viris, & nuptiis talibus peractis,
 quodq; Ephreſionem, plus quàm eſſet ſatis, ama-
 riſ.

ὑπερβαπῶν. ἐν ἐπήνεσά μόνον ἀκῆσας, ὅτε ἀπέ-
 χε τῆς τῆ Δαρείου γυναικὸς καλῆς ἔσης, καὶ τῆς μη-
 τρὸς αὐτῆς, καὶ τῶν θυγατέρων ἐπεμελήθης. βασιλι-
 καὶ γὰρ ταῦτα. Ἀλέξανδρ. τὸ Φιλοκίνδυνον δὲ,
 ὦ πάτερ, σὺκ' ἐπαμνεῖς, καὶ τὸ ἐν Οἰξυδράκαις πρῶτον
 καθάλασθαι εἰς τὸ ἐντὸς τῆς τείχους, καὶ ποσαῦτα λα-
 βεῖν τραύματα; Φιλ. σὺκ' ἐπαμνω τῆτο, ὦ Ἀλέξαν-
 δρε, ἔχ' ὅτε μὴ καλὸν εἶναι οἶμαι καὶ πρῶτοκερδαί-
 ποτε τὸν βασιλέα, καὶ περικινδυνάειν τῆς στρατῶ,
 ἀλλ' ὅτε σοι τοιῶντ' ἦκιστα σπῶνέ φερε. θεὸς γὰρ εἶναι δο-
 κῶν, εἶποτε τραφείης, καὶ βλέπειέν σε φορὰ δὲ τῆ
 πολέμου ἐκκομιζόμενον, αἵματι ρέομενον, οἰμῶζοντα.
 Ἐπὶ τῷ τραύματι, ταῦτα γέλωις ἐν τοῖς ὀρῶσι. καὶ ὁ
 Ἀμμων, γόης, καὶ ψευδόμαντις ἠλέγχετο, καὶ οἱ
 παρ' αὐτῶν, κέλακες. ἢ τίς σὺκ' αὐτὸν ἐγάλασεν, ὀρῶν
 τὸν τῆ Διὸς υἱὸν λαιποψυχοῦντα, θεόμενον τῶν ἰα-
 τρῶν βοηθεῖν; νυνὶ μὲν γὰρ ὅποτε ἤδη τέθνηκας, σὺκ'
 οἷ' πολλὰς εἶναι τὰς τιμὰς παρ' αὐτοῖσιν ἐκείνῳ ἔπι-
 κερτομουῦντας, ὀρῶντας τὸν νεκρὸν τῆς θεῆς ἐκπαύδῳ
 κείμενον, μυθῶντα ἤδη καὶ ἐξωδηκότα, κατὰ νόμον
 σωμάτων ἀπάντων; ἄλλως τε, καὶ τὸ χρήσιμον, ὃ ἔ-
 φης Ἀλέξανδρε, τὸ διὰ τῆτο κράτειν ῥαδίως, πολὺ
 σε τῆς δὲ ῥῆξης ἀφηρεῖτο τῶν κατεργαζομένων. πᾶν
 γὰρ ἐσθλὸν ἐνδεδεῖς ὑπὸ θεῶν γίνεσθαι δόξαν. Ἀλέ-
 ξανδρ. ἔ ταῦτα φρονέουσιν οἱ ἀνθρώποι περὶ ἐμῶ,
 ἀλλ'

tu. Vnum est quod solum laudo abs te gestum, quod à Darj vxore, forma prestante, abstinueris, & genitricis illius, atque filiarum, curam susceperis. Regium enim id opus existit. ALEX. Quomodo autem tibi non probatur pater, quod in Oxydracis gente Indica, lubens me in periculum coniecero, atque acceptis plurimis vulneribus muros primus omnium transfilierim. PHIL.

Non probo, Alexander, non quia pulchrum esse negem, vulnerari quandoque imperatorem, & pro exercitu periculum subire, sed quia ex re tua isthac erat minimè. Siquidem pro Deo habitus, quos, oro, risus praebebas spectantibus quando post acceptum vulnus è pralio efferebaris, mœrensque ac eiulans sanguine fluitabas? Adde quod Iupiter Hammon tanquam prestigiator quispiam, & mendax vates palam arguebatur, & ipsius Propheta, adulescentes. Non enim video qualiter risum contineat, qui Iouis filium videt animo deficientem, & efflagitantem medicorum auxilia. Denique cum tandem iam mortem obieris, quem credas, obsecro, qui simulationem illam non carpas maledictus? Potissimum vbi Dei istius cadaver porrectum iacere, & iuxta aliorum corporum morem, iam humore putrisco affectum & turgidum aspexerit. Caterum quod ais Alexander, tibi fuisse conducibile, quo facilius rerum potireris, id profectò multum tibi gloria ex benè etiam ac strenuè gestis eripuit. Nam diu longè inferiora agere visus es. ALEX. Haudquaquam de me istud sentiunt mortales,

ἀλλ' Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ ἐνάμιλλον ἡγήασί με. καὶ
 τοὶ πλὴν Ἀοργον ἐκείνῳ ἔθ' ἑτέρῃ ἐκείνων λαβόν-
 τῳ, ἐγὼ μόνῳ ἐχειρωσάμην. Φιλίπ. ὁρᾷς ὅτι
 ταῦτα ὡς υἱὸς Ἀμμιωνῳ λέγεις, ὃς Ἡρακλεῖ καὶ Διο-
 νύσῳ παραβάλλεις στυγερὸν, καὶ σὺ αἰχμὴν ὡς Ἀ-
 λέξανδρῳ, ἔθ' ἐπὶ τὸν τύφον ἀπομαθήσῃ, καὶ γνώσῃ
 στυγερὸν, καὶ σιωπῇς ἤδη νεκρὸς ὢν;

ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΚΑΙ

ΑΝΤΙΛΟΓΟΥ.

ΑΝΤΙΛΟΓΟΣ.

Οἷα πρῶτον Ἀχιλλεὺ πρὸς τὸν Οδυσσεῆα, σὺ εἴρη-
 πῃ πρὸς τῷ θανάτῳ, ὡς ἀγρυπνῇ καὶ ἀνάξια τοῖν διδα-
 σκάλοιν ἀμφοῖν, Χείρωνός τε καὶ Φοῖνικῳ. ἡ κροῶ-
 μέν γάρ ὅποτε ἔφης βέλτερόν ἐπαρξέσθαι ὢν, θη-
 πύειν παρὰ ἑνὶ τῶν ἀκλήρων, ὃ μὴ βίῳτῳ πολὺς
 εἴη μάλλον, ἢ πάντων ἀνάσσειν τῶν νεκρῶν. ταῦτα
 μὲν οὐκ ἀγρυπνῇ ἵνα Φρύγα δειλὸν, καὶ πέρα τῶ κα-
 λῶς ἔχοντῳ φιλόζωνον ἴσως ἐχρυσὴν λέξαν. τὸν Πη-
 λέως δὲ υἱὸν τὸν φιλοκινδυνότατον ἡρώων ἀπάν-
 τρον, ταπεινὰ ἔτω πρὸς αὐτῷ. Διανοεῖσθαι, πολλὴ
 αἰχμὴ, καὶ ἐναντιότης πρὸς τὰ πέπραγμένα σοὶ
 ἐν τῷ βίῳ. ὃς ἐξὸν ἀκλεῶς ἐν τῇ φθιώπιδι πλυ-
 χρόνιον βασιλεύειν, ἐκὼν προείλας τὸν μετὰ τῆς ἀ-
 γαστῆς

sed cum Hercule me & Bascho conferunt, veluti emulum, pariq; cum illis gloria certantem. Nam & Aornum, à neutro etiam illorum armis subactum, ego solus copi.

PHI. Etiamdum videris ista vt Hammonis filius dicere? quando nec Bascho quidem cedis, aut Herculi, sed nec erubescere nosti Alexander, solitamue dediscere arroganti-
tiam, teipsum deinde noscere, vel iam tandem sapere, ubi fato occubueris.

ACHILLIS ET ANTILOCHI.

ANTILOCHVS.

Q Vanã sunt illa Achilles, qua tu Vlyssi iam primum dixisti de morte, vt minimè generosa, ac Chirone atq; Phœnice, quibus tu aliquando vsus es praeceptoribus parum digna. Audiui enim malle te agricola munus ob-
undo, inopi, cui nec victus suppetat, locare operam mercede, quam omnibus vita functis dominari. Quasi Phry-
gum quispiam vilis & ignauus, atq; immodico insuper etiam vita affectator diceret, ferendum fortè id esset. Ve-
rùm ex Pelœo prognatum, & ex omni heroũ numero pe-
riculorum contemptorem acerrimum, in tam abiectã & humilem de seipso descendere opinione, scdum sanè, atq; pudendum imprimis, deniq; iis qua in vita strenuè gesseru contrarium, qui cum in Phibia regnare ad senectam vsque (citra gloriam tamen) potuisses gloriosam oppetero

γαθῆς δ' ὀξὺς θάνατον. Ἀχιλλεύς, ὦ παῖ Νέστορ, ἀλλὰ τότε μὲν ἄπειρ' ἔτι τῶν ἐκταύτα ὦν, καὶ τὸ βέλπον ἐκείνων ὀπίπερον ἢ ἄγνοῶν, τὸ δὲ σκεῖνον δ' ὀξάρον προετίμων τῆ βίᾳ. νῦν δὲ σενίημι ἤδη, ὡς ἐκείνη μὲν ἀνωφελής, εἰ καὶ ὅστις μάλιστα οἱ ἀνωραψωδῆσαι, μετὰ νεκρῶν δ' ἐὼμοτιμία. καὶ ἔτι τὸ κάλλ' ἐκείνο ὦ Ἀντίλοχε, ἔτι ἡ ἰχὺς παρέρσιν, ἀλλὰ κείμεθα ἅπαντες ὑπὸ τῷ αὐτῷ ζῳφ' ὁμοιοι, καὶ κατ' ἐσλὲν ἀλλήλων διαφέροντες, καὶ ἔτι οἱ τῶν Τρώων νεκροὶ δεδίασί με, ἔτι οἱ τῶν Ἀχαιῶν θερραπέυσιν. ταῦτά με ἀνιά, καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ θηπεύω ζῶν. Ἀντίλοχ' ὅμως τί μὲν αὖ τις πάποι ὦ Ἀχιλλεῦ; ταῦτα γὰρ ἐδ' ὀξε τῇ φύσει, πάντως διαφύνησκειν ἅπαντας. ὥστε καὶ ἐμμένειν τῷ νόμῳ, καὶ μὴ ἀνιάσθαι τοῖς διατεταγμένοις. ἄλλως τε, ὁρᾷς τῶν ἐταίρων ὅσοι παρὶ σέ, ἐσμέν οἶδε, μετὰ μικρὸν δ' ἐκ' Ὀδυσσεὺς ἀφίξεται πάντως. φέρει δ' ἐπεραμυθίαν καὶ ἡ κρινωνία τῆ πράγματι, καὶ τὸ μὴ μόνον αὐτὸν πεπονθένα. ὁρᾷς τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν Μελέαγρον, καὶ ἄλλας θαυμαστὰς ἀνδρας, οἱ οὐκ ἀν' οἶμαι δεξαμένη ἀνελθεῖν, εἴ τις αὐτὰς ἀναπέμψαι θηπεύοντας ἀκλήροισι καὶ ἀδίοις ἀνδράσιν; Ἀχιλλεύς. ἐπιμελὴ μὲν ἡ παραίνεσις. ἐμὲ δ' ἐσθ' οἶδ' ὅπως ἡ μνήμη τῶν παρὰ τὸν βίον ἀνιά, οἶμαι δ' ἐκ' ὑμῶν ἔκαστον. εἰ δ' ἐμὴ ὁμολογῇτε, ταύτη χεῖρας ἐστέ, κατ'

ἡσυχίαν

mortem maluisti. *ACHIL.* At ô Nestoris fili, nondam etiam tûm feceram rerum earum periculum, & quid cui praeferrem ignorans gloriolam hanc infelicem proponebam vita. Atqui iam tandem intelligo quàm inutilis illa sit, licet viui nos literarum monumentis studiosissimè celebrent, cùm apud manes vnus honor sit omnium. Sed neque forma illa, Antiloche neque vires adsunt. iacemus enim omnes in iisdem tenebris aequaliter, nec vlla re differrimus. Adde quod nulli iam ex Troianorum mortuis formidabilis sum, nemini Graecorum venerandus. Hæc sunt quæ me angunt & misere sollicitant, & ob quæ doleo, quod non potius loco operas & viuo. *ANTIL.* quid agat quispiam? natura enim statuit omnibus omninò moriendum esse. Legem igitur seruare, & decretis minimè affigi oportet. Præterea vidēsne quot è sociis circa te sumus? paulò post & Vlysses adueniet. Vnde solatium tibi merito affert ipsius rei societas. quod non solum videri in hac mala coniectus. En tibi Herculem, Meleagrum, & alios admirandos viros, qui quidem (nè fallor) baudquaquam in vitam videntur redituri, si quis eos ad inopes & victu indignos mittat, vt illi pro mercede seruiant. *ACHIL.* Sociorum hæc quidem admonitio est, verùm baud scio quo patetorum quæ in vita aguntur, memoria me excruciat. Arbitror autem & vestrûm vnumquemque ita affici. Si verò non palam confiteamini, hoc nequiores

ἡσυχίαν αὐτὸ πάχοντες. Αἰτίλοχος. ἔκ. ἀλλ' αἰμεί-
 νες ὦ Αχιλλεῦ. τὸ γὰρ αἰώφελές τ' ἔλεγειν ἐρώμεν.
 σιωπᾶν γάρ, καὶ Φέρεν, καὶ ἀνέχεσθαι, δίδοται ἡ-
 μῖν, μὴ καὶ γέλωτα ὀφλωμεν ὥσπερ σὺ, τοιαῦτα
 εὐχόμενοι.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ

ΤΑΝΤΑΛΟΥ.

Τί κλαίεις ὦ Τάνταλε; ἢ τί σε αὐτὸν ὀδύρη, ἐπὶ τῇ
 λίμνῃ ἐς ὧς; Ταύ. ὅτι, ὦ Μένιππε, δόπολ' ἔλατ' ἀπὸ
 τ' ἔδωψες. Μεν. ἔτ' ὡς ἀργὸς εἰ ὧς μὴ ὀπικύψας πη-
 αῖν, ἢ καὶ νῆ Δι' ὀρυσάμεναι καίλη τῇ χειρὶ; Ταύ. ἔ-
 δ' ἔν ὀφελ' αἰ ὀπικύψαιμι. Φεύγει γάρ τ' ὕδωρ,
 ἐπὶ δ' αὖ περσιόντα αἰσθηταί με. λὺ δέ ποτε καὶ ἄ-
 ρύσαιμι, καὶ περσενέγκω τῷ σώματι, καὶ φθάνω βρέ-
 ξασσάκρον τ' ἑλθόν, καὶ διὰ τῶν διακλύλων διαρ-
 ρυέν, καὶ οἷσ' ὅπως αὐθις δόπολ' ἐπὶ ξηρὰν τλὴν χεῖ-
 ρά με. Μεν. πρᾶσιόν τι πάχεις ὦ Τάνταλε, ἀπὸ
 εἰπέ μοι, τί γὰρ δέη τ' ἐπιπίνειν; καὶ γὰρ σῶμα ἔχεις. ἀλλ'
 ἐκείνο μὲν ἐν Λυδία παρ' ἐταπείῃ, ὥσπερ καὶ περὶ
 καὶ δ' ἑλθόν ἐδιδύατο. σὺ δὲ ἢ ψηχὴ, πῶς ἀνέπι ἢ δι-
 ψώης, ἢ πίνοις; Τάν. τ' ἔτ' αὐτὸ ἢ κάλασις ἐστ', τὸ δι-
 ψύω με τλὴν ψυχρὴν ὡς σῶμα ἔσται. Μεν. ἀλλὰ τ' ἔ-
 το μὲν ἔτ' ὡς πεισέσομεν, ἐπεὶ Φῆς τῷ δ' ἑλθόν καλὰ
 εἶναι.

isti, quod tacite huiusmodi toleratis. *ANT.* Non equidem *Achilles*, sed longè tibi praestamus, quippè quod intelligimus quàm sit inutile de iis rebus verba facere. silere enim & aquo animo sustinere omnia concessum est nobis, ne eadem optantes, tecum nos ipsos risu exponamus.

MENIPPI ET

TANTALI.

Quid eiulas ô *Tantale*, aut quid tuam deploras fortunam, stagno imminens? *TANTA.* Quoniam siti necor *Menippe*. *MENIP.* Usque adeo piger es atque iners, ut non vel pronus incumbens bibere noris, vel caua vola bauriens? *TANTA.* Nihil profecero si procumbam, refugit enim aqua, simul atque me propius admoneri senserit, quod si quando hausero, oriq; coner applicare, prius effluxit, quàm summa rigem labia. Atque inter digitos effluens aqua, haud scio quomodo rursum manum meam aridam relinquat. *MEN.* Prodiosum quiddam de te narras *Tantale*, verùm dic mihi istuc ipsum, quorsum opus est bibere cum corpore careas, nam illud quod esurire poterat, aut sitire, in *Lydia* sepultum est. Caterùm tu cum sis animus, quinam posthac aut sitire queas aut bibere? *TANTA.* Atq; hoc ipsum supplicij genus est, ut anima perinde quasi corpus sit, ita sitiatur. *MENIP.* Age, hoc ita habere credamus, quandoquidem affirmas te siti puniri. At quid
hinc

ἡσυχίαν αὐτὸ πάσχοντες. Αἰτίλοχος. ἔκ. ἀλλ' αἰμεί-
 νες ὦ Αχιλλεῦ. τὸ γὰρ αἰὼφελές τ' ἔλγουν ἐρωῶμεν.
 σιωπᾶν γάρ, καὶ φέρειν, καὶ ἀνέχεσθαι, δέδοται ἡ-
 μῖν, μὴ καὶ γίλωτε ὄφλωμεν ὥσπερ σὺ, τοιαῦτα
 εὐχόμενοι.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ

ΤΑΝΤΑΛΟΥ.

Τί κλαίεις ὦ Τάνταλε; ἢ τί σε αὐτὸν ὀδύρη, ἐπὶ τῇ
 λίμνῃ ἐς ὧς; Ταῦ. ὅτι, ὦ Μένιππε, δόπολ' αὖτις
 τ' ἔδ' ἔψες. Μεν. ἔτ' ὡς ἀργὸς εἰ ὧς μὴ ὀπικύψας πι-
 εῖν, ἢ καὶ νῆ Δι' ὀρυσάμεντο καίλη τῇ χειρὶ; Ταῦ. ἔ-
 δ' ἔν ὄφελ' εἰ ὀπικύψαιμι. Φεύγει γάρ τ' ὕδωρ,
 ἐπὶ δ' αὖτ' ὑπερσίωνται αἰσθηταί με. καὶ δέποτε καὶ ἄ-
 ρύσαιμι, καὶ προσενέγκω τῷ σώματι, καὶ φθάνω βρέ-
 ξας ἄκρον τ' ἑταίρῳ, καὶ διὰ τῶν δακτύλων διαρ-
 ρυέν, καὶ οἷοι' ὅπως αὐτοῖς δόπολ' ἐπὶ ξηρὰν τινὲν χεῖ-
 ρά με. Μεν. πρᾶσιόν τι πάσχεις ὦ Τάνταλε, ἀπὸ
 εἰπέ μοι, τί γάρ σε τ' ὀδεῖ; καὶ γὰρ σῶμα ἔχεις. ἀλλ'
 ἐκείνο μὲν ἐν Λυδία παρ' ἐταίρῳ, ὥσπερ καὶ πενήτω
 καὶ διψῶν ἐδιώατο. σὺ δὲ ἢ ψυχῇ, πῶς ἀνέπ' ἢ δι-
 ψώης, ἢ πίνοις; Ταῦ. τ' ἔτ' αὐτὸ ἡ κόλασις ἐστὶ, τὸ δι-
 ψῶ με τινὲν ψυχῶν ὡς σῶμα ἔσαν. Μεν. ἀλλὰ τ' ἔ-
 το μὲν ἔτω πτεύσομεν, ἐπεὶ Φῆς τῷ δῖψι καλᾶζε-
 σθαι.

est, quod tacite huiusmodi toleratis. *ANT.* Non
 equidem *Achilles*, sed longè tibi prestatum, quippè
 quod intelligimus quàm sit inutile de iis rebus verba
 facere. filere enim & aquo animo sustinere omnia con-
 cessum est nobis, ne eadem optantes, tecum nos ipsos ri-
 sui exponamus.

MENIPPI ET

TANTALI.

Quid eiulas ô *Tantale*, aut quid tuam deploras for-
 tunam, stagno imminens? *TANTA.* Quoniam
 sitienecat *Menippe*. *MENIP.* Vsque adeo piger es
 atque iners, ut non vel pronus incumbens bibere noris,
 vel caua vola hauriens? *TANTA.* Nihil profecero si
 procumbam, refugit enim aqua, simul atque me propius
 admoneri senserit, quod si quando hausero, oriq; coner
 applicare, prius effluxit, quàm summa rigem labia. At-
 que inter digitos effluens aqua, haud scio quomodo rur-
 sum manum meam aridam relinquat. *MEN.* Pro-
 digiosum quiddam de te narras *Tantale*, verùm dic mi-
 hi istuc ipsum, quorsum opus est bibere cum corpore ca-
 reas, nam illud quod esurire poterat, aut sitire, in *Ly-*
dia sepultum est. Caterùm tu cum sis animus, quinam
 posthac aut sitire queas aut bibere? *TANTA.* Atq; hoc i-
 psam supplicij genus est, ut anima perinde quasi corpus
 sit, ita sitiatur. *MENIP.* Age, hoc ita habere creda-
 mus, quandoquidem affirmas te siti puniri. At quid
 hinc

ὦταί. τί δ' οὐὶ σοι τὸ δεινὸν ἔσται; ἡ δέ οἱ δας μὴ ἐνδεία
 τῷ ποτὶ δαποθάνης; ἔχ' ὁρῶ γὰρ ἄλλον μετὰ τῷτον ἄ-
 θλω, ἢ θάνατον ἐνπύθεν εἰς ἕτερον τόπον. Ταύ. ὀρθῶς
 μὲν λέγεις, καὶ τῷτο δ' οὐὶ μέρῳ τῆς κατὰ δίκης, τὸ
 ἔπι θυμῷ πῖν, μηδ' ἐν δεινόμενον. Μέν. ληρεῖς ὦ
 Ταύταλε, καὶ ὡς ἀληθῶς ποτὶ δεινὰς δοκεῖς, ἀκρά-
 τε γὰρ ἐλλαβόρε νῆ Δία. ὅς τις τὸναντίον τοῖς ὑπὸ
 τῶν λυτήντων κυνῶν δεδιηγμένοις πέπονθας, καὶ τὸ
 ὕδωρ, ἀλλὰ τί τὸ διψᾶν πεφοβημένῳ. Ταύ. ἔστι
 τὸν ἐλλέβορον. Μέν. πῶς, ἀναίνομαί πῖν, γῆροί μ' ἔ-
 μοι μόνον. Μέν. θάρρει ὦ Ταύταλε, ὡς ἔπει σὺ, οὐτε
 ἄλλος πίεται τῷ νεκρῶν. ἀδύνατον γάρ. καὶ τοι καὶ πᾶν-
 τις ὥσπερ σὺ ἐκ κατὰ δίκης διψῶσι, τῷ ὕδατος ἀν-
 τὸς ἔχ' ὑπομένοντ'.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ

ΑΙΑΚΟΥ.

Πρὸς τῷ Πλάτωνι ὦ Αἰακὲ, περὶ ἡγήσαί μοι τὰ
 ἐν ἅδῃ πάντα. Αἰ. ἔράδιον ὦ Μένιππε ἀπαντα. ὅσα
 μὲν τοι κεφαλαίω δὴ μάνθανε. ἔπει μὲν, ὅτι Κέρ-
 βερὸς ἐστίν, οἶδ' αὖ, καὶ τὸ προθμέα τῷτον, ὅς σε διεπέρα-
 σε, καὶ τὸν λίμνῳ, καὶ τὸν Πυρρὸν φλεγόντ' αὖ ἤδη εἰσά-
 κας ἐσιών. Μέν. οἶδ' αὖ ταῦτα, καὶ σὲ, ὅτι πυλωρεῖς καὶ
 τὸν βασιλέα εἶδον, καὶ τὰς Εὐρυπύλους. τὰς δ' ἀνθρώπους

μοι

hinc acerbi tibi poterit accidere? Num metuis ne
 potu inopia moriari? *At* equidem haud video al-
 tum inferos, si quis hos relinquat, neque locum alium
 in quem morte demigret quispiam. *TANTA.* Rectè
 tu quidem dicis, verùm hoc ipsum supplicij genus est, si-
 tire, cum nihil sit opus. *MEN.* Desipis Tantale, &
 ni verum tibi fatear, non alio potu videris egere quàm
 veratro mèro, nam diuersum quiddam pateris, iis quos
 canes rabiosi momorderint, ut qui non aquam, quem-
 admodum illi, sed sitim horreas. *TANTA.* Ne vera-
 trum quidem recusarim bibere *Menippe*, si liceat mo-
 do. *MEN.* Bono sis animo Tantale, certum habens
 nunquam fore, ut vel tu, vel reliquorum manium qui-
 spiam bibat. Nec enim fieri potest, quamquam non om-
 nibus, quemadmodum tibi, pœna adiudicata est, ut si-
 tiant, aqua illos non expectante.

M E N I P P I E T

A E A C I

PER Plutonem, ò *Æace*, expone mibi, queso.
 hic quæ apud inferos sunt, omnia. *ÆÆ.* Haud
 facile, *Menippe*, omnia. Verùm quæ summatim
 & veluti per capita indicari possunt, hæc accipe: Hic
 quidem, quod Cerberus sit, nosti. Deinde & portitorem
 hunc nosti, qui te traiecit, prætereæ & lacum, & *Py-*
riphlegethontem iam vidisti, cum ingressus es. *ME.* No-
 ui hæc, & prætereæ te quoque, quod hic in vestibulo se-
 des, atque aditum obseruas. Etiam regem ipsum vidi, &
 Furias

μοι τὰς πάλαι δαΐξον, καὶ μάλιστ' αὐτὰς Ἰππομήχης αὐ-
 τῶν. Αἰ. οὐτ' ἔμην Ἀγαμέμνων, οὐτ' ἔδ' Ἀχιλ-
 λεύς, οὐτ' ἔδ' Ἰδομενεύς πηλείων. ἔπειτα Ὀδυσ-
 σεύς, εἴτα Αἴας, καὶ Διομήδης, καὶ οἱ ἄριστοι τῶν Ἑλλή-
 νων. Μένιπ' ἔβ' βαβαὶ Ὀμηρε, οἷά σοι τῶν ῥαψω-
 διῶν τὰ κεφάλαια χαμῶς ἑρρίπτει, ἀγνοῶσα, καὶ ἁ-
 μορφα, κόνις πάντα, καὶ λῆρ' ἔπολυς, ἀμενέτω ὡς
 ἀληθῶς κάρτεω. οὐτ' ἔδ' ὦ Αἰακέ, τίς ἐστί; Αἰ.
 Κῦρός ἐστιν. οὗτος δὲ Κροῖσ' ἔστι. ὁ δ' ὑπὲρ αὐτὸν, Σαρ-
 δανάπαλ' ἔστι. ὁ δ' ὑπὲρ τούτους, Μίδας. ἔκκεινος δὲ,
 Ξέρξης. Μέν. εἰπά σε ὦ κάταρμα ἡ Ἑλλὰς ἔφραττε,
 ζευγνύτω μὲν τὸν Ἑλλάσποντον, διὰ δὲ τῶν ὀρέων
 πλεῖν Ἰππυμουῖτα; οἷος δὲ καὶ ὁ Κροῖσός ἐστι; τὸν Σαρ-
 δανάπαλον δὲ ὦ Αἰακέ, πατάξαι μοι κατὰ χόρην
 Ἰππότεψον. Αἰα. μηδαμῶς. διαθρύψεις γάρ αὐτὸν
 κροῖον, γυναικῆιον ὄν. βούλει δὲ σοι Ἰππιδείξω καὶ
 τοὺς σοφούς; Μένιπ'. νῆ Δία γε. Αἰα. πρῶτ' οὐ-
 τὰς σοι ὁ Πυθαγόρας ἐστί. Μένιπ'. χαῖρε ὦ Εὐφορβί,
 ἡ Ἀπολλων, ἡ ὅ, τι ἀν' ἐθέλης. Πυθ'. νῆ, καὶ σύ γε ὦ Μέ-
 νιπ' ἔπεχε. Μέν. ἔκ' ἐπ' χρυσῶς ὁ μηρός ἐστί σοι; Πυθ'. ἔ-
 γάρ. ἀλλὰ φέρε ἴδω, εἴ τι σοι ἐδώδιμον ἢ πῆρα ἔχει.
 Μένιπ'. κυάμης ὦ ἔραθε. ὥς ἐγὼ τὸ σοι ἐδώδιμον.
 Πυθ'. δὸς μόνον, ἄλλα παρὰ νεκροῖς δόγματα. Αἰα.
 ἔτ' ἔδ' Σόλων ὁ Εὐχεσίδης, καὶ Θαλῆς ἔκκειν',
 καὶ παρ' αὐτὰς, Πιττακός, καὶ οἱ ἄλλοι. ἐπὶ δὲ πάν-
 τας

Iurias. Homines verò priscos, quæso, ostende & maximecos, qui inter ceteros nobiliores fuere. AEA. Hic quidem Agamemnon est, ille autem Achilles. Rursum hic Idomeneus, qui propius assidet. post hunc Vlysses, princeps Ajax & Diomedes, & ceteri Græcorum præstantissimi. MEN. Papa Homere, ut tibi Rapsodiarum varum capita, humi proiecta iacent, ignobilia atque obscura, cinis ac pulvis omnia, & nuga meta, denique præter, ut abs te dictum est, capita infirma & caduca. Sed hic, Eace, quisnam est? AEA. Cyrus est. Ille autem Cræsus, & iuxta ipsum Sardanapalus. Ultra hos autem Midas, & deinde ille Xerxes. MEN. Et te, ostendeste, tota exhorruit Græcia, iungentem pontibus Hellespontum, & per ipsos montes nauibus traicere instantem? Qualis verò & ipse Cræsus est? Ceterum, Sardanapalo, quæso, huc Eace, permitte, ut demulcæm caput, inflicto colapho. AEA. Nequaquam. Comminueres enim ipsi caluariam, muliebris ac fragilis æleodum sit. Ceterum vix ne tibi ostendam, & doctos illos? MEN. Per Iouem etiam. AEA. Primus ex his tibi Pythagoras est. MEN. Salus Euphorbe, siue Apollo, siue denique quodcumque voles. PYT. Ita sanè, & tu vtrique Menippe. MEN. Quid? an non amplius aureum istud femur habes? PYTH. Non, sed age cedo, si quid manducabile tibi habet pera ista. MEN. Fabas habet. quare nihil hic est, quod tu manducare queas. PY. Da modò. Nam hic apud manes alia dogmata atque instituta. A. Porro hic Solon est, filius Execestidis, præterea ille Thales, & iuxta ipsos Pittacus, & ceteri illi,

πῆς εἰσὶν ὡς ὁρᾷς. Μέν. ἄλυποι ἔστοι ὦ Αἰακέ μόνοι, καὶ
 Φαιδρὸι τῶν ἄλλων. ὁ δὲ ἀποδῶ πλέως, ὥσπερ ἐγ-
 κρυφίας ἄρτι, ὁ παῖς Φλυκτάνης ὅλῃ ἐξελ-
 θηκώς, τίς ἐστίν Αἰα. Εμπεδοκλῆς ὦ Μένιππε, ἡμῖν
 ἐφθος δὲ τῆς Αἵτνης παρών. Μέν. ὦ χαλκὸς τῶν
 βέλτιστε, τί παθὼν σιωτὸν ἐς τὰς κρατῆρας ἐνέβα-
 λες; Εμ. μελαγχολία τις ὦ Μένιππε. Μέν. ἔμα-
 Δία, ἀλλὰ κενοδοξία, καὶ τυφλὴ καὶ πολλὴ χέρυζα
 παῦτα σε ἀπλωθράκωσεν αὐτῆς κρηπίσιν ἐκ ἀξίῃ
 ὄντα, πλεὺν ἂν ἔδιδεν σε τὸ σόφισμα ὥνησεν. ἐφω-
 ράτης γὰρ πεθνεώς. ὁ Σωκράτης δὲ ὦ Αἰακέ, πῶς πα-
 τε ἀργαῖσι. Αἰα. μετὰ Νέστρῳ, καὶ Παλμήδεις ἐ-
 κείνῳ ληρεῖ τα πολλά. Μέν. ὅμως ἐβλόμεν ἰδεῖν
 αὐτὸν, εἴπερ ἐνθάδε ἐστίν. Αἰ. ὁρᾷς τὸν Φαλακρόν;
 Μέν. ἅπαντες Φαλακροὶ εἰσιν. ὥς τε πάντων αὐτῶν
 τῷτο γνῶρισμα. Αἰα. τὸν σιμὸν λέγω. Μέν. καὶ τῷ
 ὅμοιον. σιμοὶ γὰρ ἅπαντες. Σω. ἐμὲ ζητεῖς ὦ Μένιπ-
 πε; Μέν. καὶ μάλα ὦ Σώκρατες. Σωκ. τί τα ἐν Α-
 θήναις; Μέν. πολλοὶ τῶν νέων φιλοσοφεῖν λέγουσι
 καὶ ταγερχήματα αὐτὰ, καὶ τα βαδίσματα εἰ θεά-
 σαιτό τις, ἄκροι φιλόσοφοι μάλα πολλοί, τα δὲ
 ἄλλα ἐώρεσθαι οἶμαι, οἷα ἦκε παρὰ σοὶ Αἰετῆ-
 ρος, καὶ Πλάτων αὐτός. ὁ μὲν δὲ σπνέων μύρε,
 δὲ τὰς ἐν Σικελία τυράννης θερραπέειν ἐκμαθῶν.
 Σωκ. πῶς ἐμὲ δὲ τί φρονέσιν; Μέν. οὐδαίμων ὦ
 Σώκρα-

*Septem autem omnes sunt, ut vides. MEN. Latius
sunt. Aeace, soli atque alacres prater ceteros. Sed hic
oppressus cinere, tanquam subcinericius panis aliquis,
hic crebris pustulis scatens, quisnam est? AEA. Em-
pedocles. MEN. semicoctus ab Aetna monte huc pro-
pulsus. MEN. O arripes optime, quid, obsecro, acciderat
tibi, cur te ipsum in foramina Aetna iniiceret? EM-
pedocles quadam, Menippe. ME. Non per Iouem,
per Iunonem quadam gloria affectatio, & fastus, & mul-
ta superbia. Hac te conflagrare fecerunt, una cum ip-
so crepidis, cum dignus minimè esses. Veruntamen
nihil tibi commentum istud profuit, deprehensus enim
& ipse mortuus. Ceterum Socrates ille, Aeace, ubi
eorum tandem est? AEA. Cum Nestore ac Palame-
de ille plerumque nugatur. MEN. Cuperem tamen
videre ipsum, sicubi locorum hic foret. AEA. Vides
nealium illum? MEN. At omnes hic calui sunt, qua-
rum omnium aequè notatio hac fuerit. AEA. Simum istum
sico. MEN. etiam hoc simile omnium est. Nam
& simi omnes sunt. SOCRAT. Mene quæris Me-
nippe? MEN. Te ipsum. SOCRAT. Quo pacto res
Athenis se habent? MEN. Multi iuniorum Phi-
losophari se profitentur. Ac habitum certè ipsum, &
necessum si quis aspiciat, summi Philosophi sunt, ii-
emque permulti. Ceterum autem vidisti, opinor,
nalis & Aristippus huc ad te venerit, & Plato ipse, alter
videm olens vnguenta, alter aut in Sicilia tyrannis a-
nulari doctus. SOC. At de me quid sentiunt? M. Bea-*

ἔπειτα δεδέναι τὸν θάνατον δοκῶν. καὶ τὸ ἐμφύτω
 τοῖς ἐξωτὴς σομίᾳ ἐσῶσιν ἐθέλων. ἐπεὶ δὲ κατέκλυψεν
 εἰσωτὴς χάσματ' ὅ, καὶ εἶδε τὸν ζῶον, καὶ γὰρ ἐπὶ
 διαμέλλοντα αὐτὸν δακνὼν τῷ κωνεῖω, κατέσπασεν
 ποδὸς, ὥσπερ τὴν βρέφη ἐκώκυε, καὶ τὰ ἑαυτοῦ παρὰ
 ὠδύρετο, καὶ παντοῖ' ἐγύρετο. Μέν. ἐκοιῶ σοφί-
 ας ὁ αὐτοπροβλή, καὶ ἐκ ἀληθείας κατεφρόνα
 τὴν πράγματ'; Κέρβερ. ἐκ, ἀλλ' ἐπεὶ περ ἀναγ-
 καῖον αὐτὸ ἐώρα, κατεθρασιώετο, ὥς δὴ ἦεν ἐκ ἀ-
 κων πρόσθεν, ὁ πάντως ἔδει παθεῖν, ὥς θανμά-
 σωνται οἱ θεαταί. καὶ ὅλως, πᾶσι πάντων γε τῶν πι-
 ῆτων ἔπειτα αὐτὸν ἔχοιμι, ἕως τὴν σομίᾳ πολυηροὶ, καὶ
 ἀνδρείοι, τάδ' ἐνδοθεν, ἔλεγχον ἀκρεβής. Με-
 ντω. ἐγὼ δὲ πῶς σοι κατεληλυθέναι ἐδίδαξα; Κέρ-
 βερ. μόν' ὡς Μένεππε ἀξίως τὴν γένεσιν, καὶ Διο-
 γένους περὶ σέ, ὅτι μὴ ἀναγκαζόμενοι ἐσθήετε, μὴ δὲ
 ὠθέμενοι. ἀλλ' ἐθέλοισι γελῶντες, οἰμώζοντες πα-
 ραγυεῖλαιτες ἀπάσιν.

ΧΑΡΩΝΟΣ ΚΑΙ

ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

ΧΑΡΩΝ.

Ἀπόδ' ὡς κατάρχει τὴν προθυμίαν. Μέν. βόαν, αἱ
 τὴν σὺν ἡδὺν ὡς Χάρων. Χάρ. ἀπόδ' ὡς φημι αὐτῷ
 ὦ σ.

inde quasi mortem nihil omnino formidaret, tanquam hoc ipsum vellet ire, qui procul à specu ingressi stabant, ostendere. verum simul atque despexit in binum, viditque profundum atque atrum antri recessum, simulque ego cunctantem etiam illum cuncta mordens, pede correptam detraherem, infantium ritu eulabat, suosque deplorabat liberos, nihilque non faciebat in omnem speciem sese conuertens. **MEN.** Num igitur fucate sapiens erat ille, neque verè mortem contemnebat? **CER.** Haud verè, caterum ubi vidit id esse necesse, audaciam quandam pra se ferebat, quasi verò volens id esset passurus, quod alioqui volenti nolenti tamen omnino fuerat ferendum, videlicet, quo spectatoribus esset miraculo. Equidem illud in totum de viri istiusmodi verè possem dicere, ad fauces usque specus intrepidi sunt ac fortes, porro intus cum sunt, nihil mollius neque fractius. **MEN.** Caterum ego quonam animi tibi visus sum subisse specum? **CER.** Vnus mortaliū Menippe, sic mihi visus es subire, ut tuo dignum erat genere, & prior te Diogenes, propterea quod neutiquam adacti subieritis, aut intrusi, verum tum vltronei, tum videntes, atque omnibus plorare renunciantes.

CHARONTIS ET MENIPPI.

CHARON.

Redde naulum scelestè. **MEN.** Vociferare, si quidem isthuc tibi voluptati est Charon. **C.** Redde, inquam,

ὦντε διεπορθμευσάμενοι. Μέν. ἔκ' αὖ λάβοις παρὰ
 τῷ μὴ ἔχοντι. Χάρ. ἐστὶ δὲ τις ὀβολὸν μὴ ἔχων;
 Μέν. εἰ μὲν καὶ ἄλλός τις, ἐκ οἷδα. ἐγὼ δὲ, ἐκ ἔχω.
 Χάρ. καὶ μὲν ἄγξω σε, νῆ ῥ' ἐν πλεῖστονα, ὧ μίαν, ὡ
 μὴ δοποδῶς. Μέν. καὶ γὰρ τῷ ξύλω σε παύσας, δια-
 λύσω τ' κρανίον. Χάρ. μά τι οὐκ ἔστι πεπλευκὸς
 ποσῆτον πλοῦν. Μέν. ὁ Ερμῆς ὑπὲρ ἐμῶ σοι δοποδο-
 τῶ, ὅς με παρέδωκέ σοι. Ερμ. νῆ Δία ὀναίμεν, εἰ μέλ-
 λω γε καὶ ὑπερεκτίνειν τῶν νεκρῶν. Χάρ. ἐκ δοπο-
 σήσουμά σου. Μέν. τὰ τὰ γε ἔνεκα νεωλκήσας τ' πορθη-
 μέιον, παρήμενε πλεῖν ἀλλ' ὅ, γε μὴ ἔχω, πῶς αὖ
 λάβοις; Χάρ. σὺ δ' ἐκ ἡδεις ὡς κομίζεις δρέον; Μέν.
 ἡδεῖν μὲν, ἐκ εἶχον δρέ. τί οὐκ, ἐχρῆν διὰ τῶ μὴ
 δοποθανεῖν; Χάρ. μόν' οὐκ αὖχῆσεις ποσῆκα πε-
 πλευκέναι; Μέν. ἔ ποσῆκα ὧ βέλπισε. καὶ γὰρ ἦν-
 λησα, καὶ τῆς κόπης ἐπελαβόμην, καὶ ἐκ ἐκλαον
 μόν' τῶν ἄλλων ὀπιβατῶν. Χάρ. ἔδρεν ταῦτα
 πρὸς τὰ πορθημία, τὸν ὀβολὸν δοποδῆναί σε δρέ. ἔ
 γὰρ θέμις ἄλλως γενέσθαι. Μέν. ἐκουῖ ἀπάρα γέ με
 αὐθις ἐς τὸν βίον. Χάρ. χαρμέν λέγεις, ἵνα καὶ πλε-
 γας ὀπὶ τέτρω παρὰ τῷ Αἰακῷ προσλάβω. Μέν. μὴ
 ἐνόχλει οὐκ. Χάρ. δεῖξον τί ἐν τῇ πύρρᾳ ἔχεις. Μέν.
 θέμις εἰ θέλεις, καὶ τῆς ἑκάτης τὸ δεῖπνον. Χάρ. πό-
 θεν τῆτον ἡμῖν ὧ Ερμῇ τὸν κυῖα ἤραγες; οἷα δρέ καὶ
 ἐλάλει παρὰ τὸν πλοῦν, τῶν ὀπιβατῶν ἀπάντων

κατα-

quam, quid pro traiectione debes. *MEN.* Haudquaquam auferre queas ab eo qui non habeat. *CHA.* An quispiam, qui ne obolum quidem habeat? *MEN.* Si ne alius quispiam praterea, equidem ignoro, ipse certe non habeo. *CHA.* Atqui praefocabo te per Ditem impurissime, ni reddas. *MEN.* At ego illiso baculo tibi comminuam caput. *CHA.* Num ego te tam longo traiectu gratis transuexero? *MEN.* Mercurius meo nomine tibi reddat, ut qui me tibi tradiderit. *MER.* Belle mecum agatur per Iouem, siquidem futurum est, ut etiam defunctorum nomine persoluam. *CHA.* Haud omittam te. *MEN.* Quin igitur vel huius gratia perge, ut facis, nauim trahere. quanquam quod non habeo, quinam auferas? *CHA.* At tu nesciebas, quid tibi fuerit adportandum? *MEN.* Sciebam quidem, verum non erat. Quid igitur? num ea gratia erat mihi semper in vita manendum? *CHA.* Solus ergo gloriaberis te gratis fuisse transuectum? *MEN.* Haud gratis o praclare, siquidem & sentinam exhauisi, & remum arripui, & vectorum omnium vnus nominatus. *CHA.* Ista nihil ad naulum, obolum reddas oportet, neque enim fas est secus fieri. *MEN.* Proinde me rursum in vitam reueho. *CHA.* Belle dicis, nimirum ut verbera etiam ab Aeaco mihi lucrifaciam. *MEN.* Ergo molestus ne sis. *CHA.* Ostende quid habeas in pera. *MEN.* Lupinum si velis, & Hecata senam. *CHA.* Vnde nobis hunc canem adduxisti Mercuri? tum qualia garriebat inter nauigandum? vectores

καὶ ἀγελῶν, καὶ ὀπισκώπιων, καὶ μόνον ἄδων ὄντων
ζόντων ἐκείνων. Εἰ, ἀγνοεῖς ὦ Χάρων, ὅποιον ἀνδρ
διεπόρθημευσαι; ἐλεύθερον ἀκριβῶς, καὶ δυνὸς αἰ
τῷ μελεῖ. ἔτος ἐστὶν ὁ Μένιπας. Χάρ. καὶ μελὶ αὐ
λάβω ποτέ; Μέν. αὐτὸν λάβης ὦ βέλτε, δις δὲ ἔ
αὐτὸν λάβοις.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ

ΜΑΥΣΩΛΟΥ.

Ὡς Καὶ ὅτι τίνι μέγα Φρονεῖς, καὶ πάντων ἡμῶν
προβιμάδα ἀξιοῖς; Μαύ. καὶ ὅτι τῇ βασιλείᾳ μὲν
ὦ σινωπεῦ, ὃς ἐβασίλευσα Καρίας μὲν ἀπάσης, ἡρῶ
δὲ καὶ Λυδῶν ἐνίων. καὶ νήσους δὲ τινὰς ὑπερηγα
μῶν, καὶ ἄχρημιλήτης ἐπέβλυν, τὰ πολλὰ τῆς Ἰωνί
ας καλᾶσπρέφόμενος. καὶ καλὸς ἐγὼ, καὶ μέγας, καὶ ἐν
πολέμοις καρτερός. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι ἐν Ἀλικαρ
νασσῷ μνημα παρμέγιστος ἔχω ὀπτικείμενον, ἡλίκου
ἐκ ἄλλου νεκρός, ἀλλ' ἐδὲ ἔτως ἐς κάλλος ἐξη
σκημένον, ἱππῶν καὶ ἀνδρῶν ἐς τὸ ἀκριβέστατον ἐ
κασμένων λίθου τῷ καλλίστῳ, οἷον ἐδὲ τῶν εὐρητῶ
αὐτῶν ῥαδίως. ἐδοκῶ σοι δικαίως ὅτι τέτοις μέγα Φρο
νεῖν; Διογ. Διογ. ὅτι τῇ βασιλείᾳ Φῆς, καὶ τὸ κάλ
λει καὶ τῷ βάρει τῷ τάφῳ; Μαύσω. νῆ Δί. ὅτι τέ
τοις. Διογ. ἀλλ' ὦ καλὲ Μαύσωλε, ἔτι ἡχοῦς ἐπὶ

omnes irridens, ac dictis incessans, unusquisq; consilium illis plorantibus. *MERCVR.* An ignoras Charonem quem virum transuexeris? plane liberum, cuique nihil unius cura sit. Hic est *M. CHA.* Atqui si vnquam posthac te recepero. *MER.* Si receperis ô praeclare, ne postea quidem iterum recipere.

DIOGENIS ET

MAVSOLI.

Obetu Car, quare tam insolens es, tibi quæ places, ac dignum te credis, qui vnus nobis omnibus anteponeatur? *MAY.* Primum regni nomine, ô tu Sinopensis, quippe qui Caria imperauerim vniuersa, præterea Lydia quoque gentibus aliquot, tum autem & insulas nonnullas subegerim, Miletum vsq; peruenerim, plerumq; Ioniam partibus vastatis. Ad hac formosus eram ac procerus, ac bellicis in rebus praeualidus. Postremo, quod est omnium maximum, in Halicarnasso monumentum erectum habeo, singulari magnitudine, quantum videtur defunctorum alius nemo possidet, neque pari etiam pulchritudine conditum, viris scilicet atque equis, pulcherrimo è saxo, ad viuam formam absolutissimo artificio expressus, adeo vt vel phanum aliquod simile haud acile quis inueniat. Num iniuria tibi videor has ob res mihi placere atque efferrî? *DIOG.* Num ob imperium ais, ob formam, atque ob sepulchri molem? *MAY.* Per Iouem ob hac inquam. *DIOG.* Atqui ô formose

σι ἐκείνη, ἔπ' ἡ μορφὴ πᾶρεται. εἰ γοῦν ἵνα ἰλοῖ-
 μεθα Αλικαρνῶσσι μορφίᾳς πέρι, σὺν ἔχω εἰπεῖν.
 Ἰάνθ' ἐνεκα τὸ σὺν κρανίον προήμηθεῖα αὐτῷ ἐμῷ.
 Φαλακρὰ γὰρ ἄμφω, καὶ γυμνά, καὶ τὰς ὀδόντας
 ὁμοίως προφαίνομεν, καὶ τὰς ὀφθαλμοὺς ἀφηρή-
 μεθα, καὶ τὰς ῥίνας ἀποσείμωμεθα. ὁ δὲ Τάφ'· ἢ
 οἱ πολυελεῖς ἐκεῖνοι λίθοι, Αλικαρνασσεῦσι μέγιστος
 εἶεν ὀπιδείκνυσθαι, καὶ φιλοτιμίᾳ πρὸς τὰς ξεί-
 νους, ὡς δὴ ἡ μέγα οἰκοδόμημα αὐτοῖς ἐστὶ. σὺ δὲ ὦ
 βέλτιστε, ἔχ' ὁρῶ ὅ,τι ἀπολαύεις αὐτῶν, πολλὴν εἰ μὴ
 τῷ φῆς, ὅτι μᾶλλον ἡμῶν ἀχθοφορεῖς ὑπὸ τη-
 λικῆτος λίθοις πιεζόμεν'· Μαύ. αἰνέτα οὐ μοι
 ἐκεῖνα πάντα, καὶ ἰσθίμ' ἐστὶ Μαύσωλ'· καὶ
 Διογῆς. Διογ. σὺν ἰσθίμ' ὦ γυναιότατε, ἔγ' γὰρ
 Μαύσωλ' μὲν γὰρ οἰμώξετα, μεμνημέν' τῶν
 ὑπὲρ γῆς, ἐν οἷς ἀδελαιμονεῖν ᾤετο. Διογῆς δὲ
 καταγελάσεται αὐτῶν. καὶ Τάφον ὁ μὲν ἐν Αλικαρ-
 νασῶν ἐρεῖ ἑαυτῷ ὑπὸ Ἀρτεμισίας τῆς γυναικὸς, ἢ
 ἀδελφῆς κατισκιδασμένον. ὁ Διογῆς δὲ, τῷ μὲν
 σώματι· εἰ καὶ ἵνα Τάφον ἔχῃ, σὺν οἶδεν. ἔδ' ἔγωγε
 ἔμελεν αὐτῷ τέττα. λόγον δὲ τοῖς ἀρίστοις περὶ αὐτῶν
 κατὰ λέλοιπεν, ἀνδρὸς βίον βεβιωκὸς ὑψηλότερον
 ὦ Καρῶν ἀνδραποδίσσατε τῷ σῷ μνήμα-
 τ', ἢ ἐν βεβαιότερῳ χωρίῳ
 κατισκιδασμένον.

Mausole, neq, vires iam illa, neq, forma tibi iam adest, adeo vt si quem arbitrum de forma præcellentia delegerimus, haud quaquam dicere potu sit, quãmobrem tua caluaria mea sit anteferenda, siquidem vtraq, pariter tibi salua, sum nuda, vtriq, dentes pariter ostendimus, pariter oculis orbatii sumus, pariter naribus simis ac sursum hiantibus deformati. Ceterum sepulchrum ac saxa illa preciosa, Halicarnassens forsitã iactare licebit, & hospitibus gloria causa ostentare, tanquam qui magnificentiã quandã apud se structuram habeant, verum quid hinc commoditatis ad te redeat, vir egregie, nequaquam video, nisi forsan illud commodum vocas, quod plus oneris, atq, nos sustines, sub tam ingentibus saxis pressus ac laborans. MAU. Itãne nihil illa mihi conducunt omnia, planeq, pares erunt Mausolus ac Diogenes? DIOG. Imò haud pares, inquam, vir clarissime, nam Mausolus discrucietur, quoties earum rerum in mentem veniet, quibus in vita florere consuevit, ac Diogenes interim eum ridebit. Atq, ille quidem de suo illo monumento, quod est in Halicarnasso, memorabit, ab vxore Artemisia atq, sorore parato, contra Diogenes ne id quidem suo de corpore venit, nunquid habeat sepulchrum. Neq, enim illi res ea cura est, verum apud viros excellentissimos sui memoriam famamq, reliquit, vt qui vitam peregerit viro dignam, tuo monumento, Carum abiectissime, celsiorem, ac tutiore in loco substruam.

ΝΙΡΕΩΣ, ΘΕΡΣΙΤΟΥ,

ΚΑΙ ΜΕΝΙΠΠΟΥ

ΝΙΡΕΥΣ.

Ἰδὲ δὴ Μένιπω ὁ ἑπὶ δικάσῃ, πότερ' ὁ Ὀμφο-
 ρότερός ἐστιν. εἶπε ὦ Μένιπ' ἄγε, καλλίων σοι δοκῶ;
 Μέν. ἴσως δὲ καὶ ἔστε, πρότερον οἶμαι, καὶ γὰρ τῶτο
 εἰδέναι. Νιρ. Νιρεὺς καὶ Θερσίτης. Μέν. πότερ' ὁ
 Νιρεὺς, καὶ πότερ' οὐκ ὁ Θερσίτης; ἔδ' ἔγωγε γὰρ
 τῶτο δῆλον. Θερσίτης. ἐν μὲν ἤδη τῶτ' ἔχω, ὅτε ὁμοίος
 εἰμί σοι, καὶ ἔδ' ἐν τηλικῷτον διαφέρεις, ἡλίκον σε
 Ομηρ' ἔκ' ἐν ὁ τυφλὸς ἐπήνεσεν, ἀπάντων Ὀ-
 μορφότατον προσέπων. ἀλλ' ὁ Φοξὸς ἐγὼ, καὶ ψεδ-
 νός, ἔδ' ἐν χείρων ἐφάνην τῷ δικαστῇ. ὦρα δὲ σοι ὦ
 Μένιπ' ἄγε, ὅν ἴνα καὶ Ὀμορφότερον ἦγῃ. Νιρ. ἐμὲ γε
 τὸν Αὔλαϊας καὶ Χάροπος, ὅς καλλιστ' ἀνὴρ ὑπὸ
 Ἰλιον ἦλθον. Μέν. ἀλλ' ἔχ' καὶ ὑπὸ γλῶ, ὡς οἶμαι, καλ-
 λιστ' ἦλθες. ἀλλὰ τὰ μὲν ὅσα ὁμοία, τὸ δὲ κρανίον,
 ταύτη μόνον ἄρα διακρίνοιτο, ὅτι τῶ Θερσίτ' ἐκ κρανίου,
 ὅτε Ὀθρυπίον τὸ σῶν. ἀλαπαδὸν γὰρ αὐτὸ, καὶ ἐκ ἀν-
 δρῶδες ἔχεις. Αἰρ. καὶ μὲν ἔρε Ομηρον ὁ πόσις, ὅτι ὁ πόσις
 πωεσγράτευον τοῖς Αἰχμοῖς. Μέν. ὁ νείρατ' αἰμοὶ λέγεις.
 ἐγὼ δὲ ἂν βλέπω, καὶ νῦν ἔχεις, ἔκ' ἐνα δὲ οἱ τόπε
 ἴσους. Νιρ. ὅτι οὐκ ἐγὼ ἐν ταῦτα Ὀμορφότερός εἰμι
 ὦ Μένιπ' ἄγε; Μέν. ἔπε σὺ, ἔπε ἄλλ' ὁ Ὀμορφ',
 ἴσους.

NIREI, THERSITÆ, ET MENIPPI.

NIREVS.

ECce deniq, vel Menippus hic iudex erit, vter nostrum sit formosior. Dic Menippe, an non tibi videor forma præstantior? **MEN.** Imò quinam sitis, prius arbitror iudicandum, nam hoc opinor, scitu est opus. **NI.** Nireus ac Thersites. **MEN.** Vter Nireus, vter Thersites; nondum enim vel hoc satis liquet. **THE.** Iam vnum hoc vincio, quod tibi sum similis, neque tantoperè me præcellis, quantoperè te cæcus ille Homerus extulit, vnum omnium formosissimum appellans, quin ego fastigiato vertice, rariq, capillis, nibilo te inferior visus sum arbitror. Iam verò tempus est, vti pronuncies Menippe, vtrum altero formosiore æstimes. **NI.** Mirum ni Aglaia Charopeq, prognatum, qui vir pulcherrimus vnus omnibus è Graiis Priameia ad Pergama veni. **ME.** Atqui non item sub terram opinor, pulcherrimus venisti, quippe qui reliquis quidem osibus aliis appareas æsimilis, porro caluaria hoc vno insigni à Thersita caluaria dignosci possit, quod tua delicata est ac mollicula, quandoquidem istuc habeas effæminatæ ac neutiquam viro decorum. **NI.** Attamen Homerum percontare, qua specie tum fuerim, cum inter Græcorum copias militarem. **ME.** Tu quidem somnia mihi narras, at ego ea specto, quæ video, quæq, tibi adsunt in præsentia, ceterum ista norunt, qui id temporis vivebāt. **NI.** Quid igitur tandem? an non ego formosior Menippet

πῆς εἰσὶν ὡς ὀράς. Μέν. ἄλυποι ἔσσι ὧ Αἰακὲς μόνοι, καὶ
 Φαιδρὸι τῶν ἄλλων. ὁ δὲ ἀποδῷ πλέως, ὥσπερ ἐγ-
 κρυφίας ἄρτι, ὁ παῖς Φλυκτάναις ὅλῳ ἐξλω-
 θηκώς, τίς ἐστίν Αἰα. Εμπεδοκλῆς ὧ Μένιππε, ἡμί-
 εφθος δὲ τῆς Αἵτνης παρών. Μέν. ὧ χαλκὸς πᾶς
 βέλπει, τί παθὼν σαρτὸν ἐς τὰς κρατῆρας ἐνέβα-
 λες; Εμ. μελαγχολία πῆς ὧ Μένιππε. Μέν. ἔμα-
 Δία, ἀλλὰ κενοδοξία, καὶ τύφῳ καὶ πολλὴ κέρυζα.
 ταῦτά σε ἀπλωθράκωσεν αὐτῆς κρηπίσιν ἐκ ἀξίῃ
 ὄντα, πλὴν ἀλλ' ἔδιδεν σε τὸ σόφισμα ὥνησεν. ἐφω-
 ράης γὰρ τεθνεώς. ὁ Σώκράτης δὲ ὧ Αἰακὲς, πᾶς πο-
 τε ἀρά ἐστι. Αἰα. μετὰ Νέσσορ, καὶ Παλμήδης ἐ-
 κείνῳ ληρεῖ τά πολλά. Μέν. ὅμως ἐβελόμην ἰδεῖν
 αὐτὸν, εἶπε ἐνθάδε ἐστίν. Αἰ. ὀράς τὸν Φαλακρόν;
 Μέν. ἅπαντες Φαλακροὶ εἰσιν. ὥς τε πάντων αὐτῶν
 τῷτο γνῶρισμα. Αἰα. τὸν σιμὸν λέγω. Μέν. καὶ τῷ
 ὅμοιον. σιμοὶ γὰρ ἅπαντες. Σω. ἐμὲ ζητεῖς ὧ Μένιπ-
 πε; Μέν. καὶ μάλα ὧ Σώκρατες. Σωκ. τί τὰ ἐν Α-
 θήναις; Μέν. πολλοὶ τῶν νέων φιλοσοφεῖν λέγουσι.
 καὶ τὰ γε ὀρήματα αὐτὰ, καὶ τὰ βαδίσματα εἰ θεά-
 σαιτό τις, ἄκροι φιλόσοφοι μάλα πολλοί, τὰ δὲ
 ἄλλα εἰώρεκας οἶμαι, οἳ ἤκε παρὰ σοὶ Αἰεσίπ-
 πῳ, καὶ Πλάτων αὐτός. ὁ μὲν δὲ ποπνέων μύρε, ὁ
 δὲ τὰς ἐν Σικελία τυράννας θερραπεύειν ἐκμαθῶν.
 Σωκ. πᾶς ἐμὲ δὲ τί φρονέσιν; Μέν. εὐδαίμων ὧ

Σώκρα-

*Septem autem omnes sunt, ut vides. MEN. Latius
sunt Aeace, soli atque alacres prater ceteros. Sed hic
oppletus cinere, tanquam subcinericius panis aliquis,
hic crebris pustulis scatens, quisnam est? AEA. Em-
pedocles. MEN. semicoctus ab Aetna monte huc pro-
fectus. MEN. O aripes optime, quid, obsecro, acciderat
tibi, cur te ipsum in foramina Aetna iniiceret? EM.
Insania quadam, Menippe. ME. Non per Iouem,
fortunam quadam gloria affectatio, & fastus, & mul-
ta superbia. Hac te conflagrare fecerunt, una cum ip-
so crepidis, cum dignus minimè esses. Veruntamen
nihil tibi commentum istud profuit, deprehensus enim
& ipse mortuus. Ceterum Socrates ille, Aeace, ubi
locum tandem est? AEA. Cum Nestore ac Palame-
de ille plerumque nugatur. MEN. Cuperem tamen
videre ipsum, sicubi locorum hic foret. AEA. Vides
ne calum illum? MEN. At omnes hic calui sunt, qua-
re omnium aequè notatio hac fuerit. AEA. Simum istum
dico. MEN. etiam hoc simile omnium est. Nam
& simi omnes sunt. SOCRAT. Mene quæris Me-
nippe? MEN. Te ipsum. SOCRAT. Quo pacto res
Athenis se habent? MEN. Multi iuniorum Phi-
losophari se profitentur. Ac habitum certè ipsum, &
incessum si quis aspiciat, summi Philosophi sunt, ii-
demque permulti. Ceterum autem vidisti, opinor,
qualis & Aristippus huc ad te venerit. & Plato ipse, alter
quidem olens vnguenta, alter aut in Sicilia tyrannis a-
lulari doctus. SOC. At de me quid sentiunt? M. Bea-
tus*

Σώκρατες ἀνδρῶν ὅτι, ταῖς τιμῶν πάντες οὐ
 σε θαυμάσιον οἰόνται ἀνδρᾶ γιγνῆσθαι, καὶ πάντας
 γνωκέναι ταῦτα. δεῖ γὰρ οἶμαι πύληδες λέγειν, ὅτι
 εἰδότες Σωκ. καὶ αὐτὸς ἐφασκον ταῦτα πρὸς αὐτὸς
 οἱ δὲ, εἰρωνείαν ὦντο τὸ πρᾶγμα εἶναι. Μέν. τίνες
 οἱ εἰσιν οἱ οὗτοι; Σωκ. Χαρμίδης ὁ Μενίππευ, καὶ
 Φαῖδρος, καὶ ὁ τῷ Κλεινίου. Μέν. ὦγε ὦ Σώκρατες
 ὅτι πάντα ὅσα μέτετι τῷ σεαυτῷ τέχνῳ. Σω. τίνα
 αὐτὸ ἄλλο ἥδιον πράττοιμι; ἀλλὰ πλεονέκτητον ἡμῶν κα-
 τάκεισθαι, ἢ δοκεῖ. Μέν. μὰ Δί' ἴππιν τὸν Κροῖστον γὰρ καὶ
 Σαρδανάπαλον ἄπειμι, πλεονέκτητον οἰκῆσθαι αὐτῶν
 οἰκῆσαι γούῳ ἢ ὀλίγα γηλάσασθαι, οἰμωζόντων ἀκνέ-
 ῳν. Αἴα. καὶ γὰρ ἤδη ἄπειμι, μὴ καὶ τις ἡμᾶς νεκρῶν
 λάθῃ διαφυγῶν. τὰ πολλὰ δ' ἐσοῦνθις ὄψει ὦ Μέν-
 νιππευ. Μέν. ἄπιθι. καὶ ταυτὶ γὰρ ἱκανὰ ὦ Αἰακί.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ

ΚΕΡΒΕΡΟΥ.

Ὁ Κέρβερε, συγχυθὴς γὰρ εἰμί σοι, κύων καὶ αὐτῶν
 ὦν, εἰπέ μοι πρὸς τῆς Στυγὸς, οἷόντι ὁ Σωκράτης
 ὅποτε κατήει πρὸς ὑμᾶς. εἰκὸς δ' ἐπεὶ σε θεὸν ὄντα, μὴ ὑ-
 λακτεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀνθρωπικῶς φθίγγεσθαι,
 ὅπως ἐθέλοις. Κέρβ. πρῶτον μὲν ὦ Μενίππευ, πα-
 τάπασιν ἰδοῦμαι ἀτρέπιον προσώπῳ προσέειναι, καὶ
 ἔπειτα

tu, Socrates, quispiam es, quod ad huiusmodi res utique
 pertinet. Omnes itaque te admirabilem fuisse virum
 existimant, atque omnia cognovisse hac (deceat enim o-
 pinor, verum hic dicere) cum nihil scires. SOC. Et
 ipse dicebam hac ad illos, sed illi tum simulationē quan-
 dam, eam rem esse putabant. MEN. Sed quinam isti sunt
 circate? SOC. Charmides, Menippe, & Phadrus & Cli-
 dia filius ille. MEN. Euge Socrates, quoniam & hic ar-
 tem tuam exerces. SOC. Quid enim aliud, quod qui-
 dam suavius sit, agerem? Sed hoc propius nobiscum re-
 mune, si videtur. MEN. Non, per Iovem. Ad Cræ-
 sum enim & Sardanapalum redeo, prope illos habitatu-
 rum. Videor quippe mihi, non pauca habiturus ibi esse,
 quæ rideam, quando plorantes illos audiam. AEA. Et
 ego quoque iam abeo, ne quis mortuorum clam nobis sub-
 ducat sese. Pleraque autem alia videbis Menippe, quando
 iterum conveniemus. MEN. Abeas licet, nam & hac Ae-
 ac, vidisse sufficit.

MENIPPI ET CERBERI.

HEus Cerbere, quandoquidem mihi tecum cognati-
 tio quadam intercedit, cum & ipse sim canis, dic
 mihi per Stygiam paludem, quomodo se habebat So-
 crates, cum hac accederet? Verisimile est autem te, De-
 um cum sis, non latrare modò, verum etiam humano more
 loqui, si quando velis. CER. Cum procul adhuc abesset
 Menippe, visus est cōstanti atque imperterrito adire vultu;
 8 2 perin-

ἔ πάνυ δεδιέναι τὸν θάνατον δοκῶν. καὶ τῷτ' ἐμφύει
 τοῖς ἔξω τῷ σαρμίσ ἐς ὧσιν ἐθέλων. ἐπεὶ δὲ κατέκυψεν
 εἰς τὴν χάσματ' ὅ, καὶ εἶδε τὸν ζόφον, καὶ γὰρ ἐ
 διαμέλλοντα αὐτὸν δακνὸν τῷ κωνείῳ, κατέσπασεν
 ποδὸς, ὡς περὶ τὴν βρέφη ἐκώκυε, καὶ τὴν αὐτῇ παρὰ
 ὠδύρετο, καὶ παντὶ ὅ, ἐγχετο. Μέν. ἐκοιῶ σφ
 ρῆς ὁ αὐτὸς ὅ, ἰώ, καὶ ἐκ ἀληθείας κατεφρόν
 τῇ πρᾶγματ' ὅ, Κέρβερ. ἐκ, ἀλλ' ἐπεὶ πρὸς ἀναγ
 καῖον αὐτὸ ἐώρα, κατεφρασιώετο, ὡς δὴ ἦεν ἐκ
 κων πρὸς μέν ὅ, ὁ πάντως ἔδει παθεῖν, ὡς θανού
 σωνται οἱ θεαταί. καὶ ὅλως, περὶ πάντων γε τῶν π
 ἔτων ἐπεὶ αὐτὸς ἐχοιμι, ἕως τῇ σαρμίσ πολμηροῖ, καὶ
 ἀνδρείοι, τάδ' ἐνδοθεν, ἔλεγχ' ὅ, ἀκρεβής. Μέν
 νιω. ἐγὼ δὲ πῶς σοι κατεληλυθέναι ἐδίδαξα; Κέρ
 βερ. μόν ὅ, ὡς Μένηπατε ἀξίως τῇ γένεσ, καὶ Διο
 γήνης περὶ σῶ, ὅτι μὴ ἀναγκαζόμενοι εἰσέειτε, μὴ δ'
 ὠθέμενοι. ἀλλ' ἐθέλεις οἱ γελῶντες, οἰμώζειν πα
 ραγχείλαντες ἅπασιν.

ΧΑΡΩΝΟΣ ΚΑΙ

ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

ΧΑΡΩΝ.

Ἀπόδ' ὅ, ὡς κατάρτατε τὴν πρῶμια. Μέν. βόα, εἰ
 τῷτ' οἱ ἡδίων ὡς Χάρων. Χάρ. ἀπόδ' ὅ, φημι αὐτῷ
 ὧν σε

inde quasi mortem nihil omnino formidaret, tan-
 quam hoc ipsum vellet ire, qui procul à specu ingres-
 si stabant, ostendere. verum simul atque despectis in hi-
 os, viditque profundum atque atrum antri reces-
 sum, simulque ego cunctantem etiam illum cuncta mor-
 tus, pede correptam detraherem, infantium ritu e-
 stabat, suosque deplorabat liberos, nihilque non facie-
 ns in omnem speciem sese conuertens. *MEN.* Num
 igitur fucate sapiens erat ille, neque verè mortem con-
 temnebat? *CER.* Haud verè, caterum ubi vidit id
 esse necesse, audaciam quandam pra se ferebat, quasi
 irò volens id esset passurus, quod alioqui volenti no-
 lenti tamen omnino fuerat ferendum, videlicet, quo spe-
 ctatoribus esset miraculo. Equidem illud in totum de vi-
 ri istiusmodi verè possem dicere, ad fauces usque specus
 intrepidi sunt ac fortes, porro intus cum sunt, nihil mol-
 lum neque fractius. *MEN.* Caterum ego quonam ani-
 mo tibi visus sum subiisse specum? *CER.* Vnus mortu-
 alium Menippe, sic mihi visus es subire, ut tuo dignum
 erat genere, & prior te Diogenes, propterea quod neuti-
 quam adacti subieritis, aut intrusi, verum tum vltroanei,
 tum ridentes, atque omnibus plorare renunciantes.

CHARONTIS ET MENIPPI.

CHARON.

Redde naulum scelestè. *MEN.* Vociferare, si qui-
 dem isthuc tibi voluptati est Charon. *C.* Redde, in-
 quam.

ὦν τε διὰ πορθμευσάμενον. Μέν. ἔκ' αὖ λάβοις παρ
 τῷ μὴ ἔχοντι. Χάρ. ἐπὶ δὲ τις ὀβολὸν μὴ ἔχων
 Μέν. εἰ μὲν καὶ ἄλλός τις, ἔκ' οἶδα. ἐγὼ δὲ, ἔκ' ἔχω
 Χάρ. καὶ μὲν ἄγω σε, νῆ τὸν πλάτωνα, ὦ μίαιρ', ἐ
 μὴ δόποδ' ὤς. Μέν. καὶ γὰρ τῷ ξύλω σε πατάξας, δια
 λύσω τὸ κρανίον. Χάρ. μά τι οὐκ ἔστι πεπλευκὸν
 πρὸς τὸν πλοῦτον. Μέν. ὁ Εὐρυσθένης ὑπὲρ ἐμῶν δόποδο
 τω, ὅς με παρέδωκέ σοι. Εὐρ. νῆ Δία ὀναίμεν, εἰ μέλ
 λω γε καὶ ὑπερεκτίθειν τῶν νεκρῶν. Χάρ. ἔκ' δόπο
 δ' ἴσθ' ἡμῶν σου. Μέν. τὰ τε γὰρ ἐνεκα νεωλκήσας τὸ πορθε
 μένον, παράμενε πολλὸν ἀλλ' ὅ, γε μὴ ἔχω, πῶς αὖ
 λάβοις; Χάρ. σὺ δ' ἔκ' ἡδεις ὡς καμίζεις δρέον; Μέν.
 ἡδεῖν μὲν, ἔκ' εἶχον δρέ. τί οὐκ, ἐχρῆν διὰ τῶν μὴ
 δόποθανεῖν; Χάρ. μόν' οὐκ αὐχῆσεις πορθὶ κα πι
 πλευκέναι; Μέν. ἔ πορθὶ κα ὦ βέλτιστε. καὶ γὰρ ἦν τ
 λησαι, καὶ τῆς κώπης ἐπελαβόμεν, καὶ ἔκ' ἐκλαίον
 μόν' οὐκ τῶν ἄλλων ὀπιβατῶν. Χάρ. ἔδρην πάντων
 πρὸς τὰ πορθία, τὸν ὀβολὸν δόποδ' ἐναί σε δρέει
 γὰρ θέρμις ἄλλως γενέσθαι. Μέν. ἔκου' ἀπ' ἀγὰρ με
 αὐθις εἰς τὸν βίον. Χάρ. χαρὲν λέγεις, ἵνα καὶ πλε
 γὰς ὀπὶ τῶν παρὰ τῷ Αἰακῷ πρὸς γλῶσσῳ. Μέν. μὴ
 ἐνόχλει οὐκ. Χάρ. δείξον τί ἐν τῇ πῆρ' ἔχεις. Μέν.
 θέρμεις εἰ θέλεις, καὶ τῆς ἑκάτης τὸ δαίτηνον. Χάρ. πό
 θεν τῶν ἡμῶν ὦ Εὐρυσθένη τὸν κυρία ἡγάγες; οἷα δὲ καὶ
 ἐλάλει παρὰ τὸν πλοῦτον, τῶν ὀπιβατῶν ἀπάντων

quam. quid pro traiectione debes. *MEN.* Haudquaquam auferre queas ab eo qui non habeat. *CHA.* An est quispiam, qui ne obolum quidem habeat? *MEN.* Sive ne alius quispiam prater ea, equidem ignoro, ipse certe non habeo. *CHA.* Atqui praefero te per Ditem impurissime, ni reddas. *MEN.* At ego illi so baculo tibi comminuam caput. *CHA.* Num ego te tam longo traiectu gratis transuexero? *MEN.* Mercurius meo nomine tibi reddat, ut qui me tibi tradiderit. *MER.* Belle mecum agatur per Iovem, siquidem futurum est, ut etiam defunctorum nomine persoluam. *CHA.* Haud omittam te. *MEN.* Quin igitur vel huius gratia perge, ut facis, nauim trahere. quanquam quod non habeo, quinam auferas? *CHA.* At tu nesciebas, quid tibi fuerit adportandum? *MEN.* Sciebam quidem, verum non erat. Quid igitur? num ea gratia erat mihi semper in vita manendum? *CHA.* Solus ergo gloriaberis te gratis fuisse transuectum? *MEN.* Haud gratis o praecclare, siquidem & sentinam exbauisi, & remum arripui, & vectorum omnium unus non cinaui. *CHA.* Ista nihil ad naulum, obolum reddas oportet, neque enim fas est secus fieri. *MEN.* Proinde tu me rursum in vitam reuehe. *CHA.* Belle dicis, nimirum ut verbera etiam ab Aeaco mihi lucrifaciam. *MEN.* Ergo molestus ne sis. *CHA.* Ostende quid habeas in pera. *MEN.* Lupinum si velis, & Hecata senam. *CHA.* Unde nobis hunc canem adduxisti Mercuri? tum qualia garriebat inter nauigandum? vectores

καὶ ἀγαθῶν, καὶ ὁπιοκώπιων, καὶ μόνον ἄδων ὄντων
ζόντων ἐκείνων. Εἰ, ἀγνοεῖς ὡς Χάρων, ὁπῖον αὐτοῦ
διεπόρθευσας; ἐλεύθερον ἀκρεβῶς, καὶ δευρὸς αὐ-
τῷ μέλει. ἔτος ἐστὶν ὁ Μένιππος. Χάρ, καὶ μελὶ αὐ-
τῷ λάβω ποτέ; Μέν. αὐτὸν λάβης ὡς βέλυσται, δις δὲ καὶ
αὐτὸν λάβοις.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ

ΜΑΥΣΩΛΟΥ.

Ὁ Καρ, ὅτι τίνι μέγα Φρονεῖς, καὶ πάντων ἡμῶν
προβιμάσθαι ἀξιοῖς; Μαύ, καὶ ὅτι τῇ βασιλείᾳ μὲν
ὡς σινωπεῦ, ὅς ἐβασίλευσα Καρίας μὲν ἀπάσης, ἤρξα-
μαι καὶ Λυδῶν ἐνίων. καὶ νήσους δὲ πῖνας ὑπερηγα-
μέω, καὶ ἄλλας Μιλήτας ἐπέβλω, τὰ πολλὰ τῆς Ἰωνί-
ας κατὰ σφερόμενος. καὶ καλὸς εἰμι, καὶ μέγας, καὶ ἐν
πολέμοις καρτερός. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι ἐν Ἀλικαρ-
νασσῶ μνημεῖον πεμμέγιστος ἔχω ὁπτικείμενον, ἡλικίῃ
ἐκ ἄλλου νεκρός, ἀλλ' ἐπεὶ ἔτος ἐς κάλλος ἐξη-
σκημένον, ἵππων καὶ ἀνδρῶν ἐς τὸ ἀκρεβέστατον ἐ-
κασμένων λίθος τὸ καλλίστος, οἷον ἐπεὶ τῶν ἔυρη πῖ-
σιν ῥαδίως. ἐδοκῶ σοι δικαίως ὅτι τέτοις μέγα Φρο-
νεῖν; Διογῆνης. ὅτι τῇ βασιλείᾳ Φῆς, καὶ τὸ κάλ-
λει καὶ τῷ βάρεϊ τὸ πέφκει; Μαύσω. νῆ Δι' ὅτι τέ-
τοις. Διογ. ἀλλ' ὡς καλὸς Μαύσωλε; ἔπειτα ἡ χυρὸς ἐπ-

maies irridens, ac disteris incessens, vnusquisq; consilium, illis plorantibus. *MERCVR.* An ignoras Charonem quom virum transuexeris? plane liberum, cuiusque nihil omnino cura sit. Hic est *M. CHA.* Atqui si vnquam posthac te recepero, *MER.* Si receperis o praeclare, ne postea quidem iterum recipere.

DI O G E N I S E T M A V S O L I .

Obe tu *CAR.* quare tam insolens es, tibi que places, ac dignum te credis, qui vnus nobis omnibus anteponeas? *MAY.* Primum regni nomine, o tu *Sinopensis*, quippe qui *Caria* imperauerim vniuersa, praeterea *Lydia* quoque gentibus aliquot, sum autem & insulas nonnullas subegerim, *Miletum* vsq; peruenerim, plerumq; *Ioniae* partibus vastatis. Ad haec formosus eram ac procerus, ac bellicis in rebus praeualidus. Postremo, quod est omnium maximum, in *Halicarnasso* monumentum erectum habeo, singulari magnitudine, quantum videlicet defunctorum alius nemo possidet, neque pari etiam pulchritudine conditum, viris scilicet atque equis, pulcherrimo è saxo, ad viuam formam absolutissimo artificio expressu, adeo vt vel phanum aliquod simile haud facile quis inueniat. Num iniuria tibi videor has ob res mihi placere atque efferri? *DIOG.* Num ob imperium ais, ob formam, atque ob sepulchri molem? *MAY.* Per Iouem ob hac inquam. *DIOG.* Atqui o formose

σοι ὁκνήει, ἔπει ἡ μορφή παρέστιν. εἰ γοῦν ἵνα ἐλοι-
 μεθα Δίκασι καὶ Διομορφίας πέρι, σὺ ἔχω εἰπεῖν
 ἵν' ὅτι ἐνεκα τὸ σὺν κρανίον προσημείη αὐτῷ ἐμῷ.
 Φαλακρὰ γὰρ ἄμφω, καὶ γομνὰ, καὶ τὰς ὀδόντας
 ὁμοίως προφαίνομεν, καὶ τὰς ὀφθαλμούς ἀφηρή-
 μεθα, καὶ τὰς ῥίνας ἀποσέσιμώμεθα. ὁ δὲ Τάφ' οὐκ
 οἱ πολυελεῖς ἐκεῖνοι λίθοι, Αλικαρνασσεῦσι μέγιστος
 εἶεν Ἰπιδεικνυαὶ, καὶ Φιλομήεια περὶ τὰς ξί-
 νας, ὡς δὴ καὶ μέγα οἰκοδόμημα αὐτοῖς ἐστὶ. σὺ δὲ ὡ
 βέλτιστε, ἔχ' ὁρῶ ὅτι ἀπολαύεις αὐτῶν, πολλὴν εἰ μὴ
 τῷ φησὶ, ὅτι μᾶλλον ἡμῶν ἀχθοφορεῖς ὑπὸ τη-
 λικέτοις λίθοις πιεζόμενοι. Μαύ. αὐτότητι οὐ μοι
 ἐκείνα πάντα καὶ ἰσθίμ' ἔστι Μαύσωλ', καὶ
 Διογῆης. Διογ. σὺ ἰσθίμ' ὡς γυναιότατε, ἔγ' γὰρ
 Μαύσωλ' μὲν γὰρ οἰμώξεσθαι, μεμνημέν' τῶν
 ὑπὲρ γῆς, ἐν οἷς ἀδελαιμονεῖν ᾔετο. Διογῆης δὲ
 καταγελάσεται αὐτῶν. καὶ Τάφον ὁ μὲν ἐν Αλικαρ-
 νασσῶ ἐρεῖ ἑαυτῷ ὑπὸ Ἀρτεμισίας τῆς γυναικὸς, καὶ
 ἀδελφῆς κατισκιδασμένον. ὁ Διογῆης δὲ, τῷ μὲν
 σώματι εἰ καὶ ἵνα Τάφον ἔχῃ, σὺ οἶδεν. εἰ δὲ γὰρ
 ἔμελεν αὐτῷ τὰς. λόγον δὲ τοῖς ἀρίστοις περὶ αὐτῶν
 καταλέλοιπεν, αὐτὸς βίον βεβαιοκῶς ὑψηλότερον
 ὡς Καρῶν ἀνδραποδίσσας τῷ σὺ μνήμα-
 τ', καὶ ἐν βεβαιοτέρῳ χωρίῳ
 κατισκιδασμένον.

Mausolus, neque vires iam illæ, neque forma tibi iam adest, adeo ut si quem arbitrum de forma præcellentia delegerimus, haud quaquam dicere potius sit, quam obrem tua calcaria mea sit anteferenda, siquidem utraq; pariter tui calva, tum nuda, utriusq; dentes pariter ostendimus, pariter oculis orbatii sumus, pariter naribus simis ac sursum hiantibus deformati. Cæterum sepulchrum ac saxa illa præciosa, Halicarnassensibus forsitan iactare licebit, & hospitibus gloria causa ostentare, tanquam qui magnificam quandam apud se structuram habeant, verum quid hinc commoditatis ad te redeat, vir egregie, nequaquam video, nisi forsitan illud commodum vocas, quod plus oneris, atq; nos sustines, sub tam ingentibus saxis pressus ac laborans. MAV. Itane nihil illa mihi conducunt omnia, planeq; pares erunt Mausolus ac Diogenes? DIOG. Imò haud pares, inquam, vir clarissime, nam Mausolus discrucabitur, quoties earum rerum in mentem veniet, quibus in vita florere consuevit, ac Diogenes interim eum ridebit. Atq; ille quidem de suo illo monumento, quod est in Halicarnasso, memorabit, ab uxore Artemisia atq; sorore parato, contra Diogenes ne id quidem suo de corpore venis, nunquid habeat sepulchrum. Neq; enim illi res ea cura est, verum apud viros excellentissimos sui memoriam famamq; reliquit, ut qui vitam peregerit viro dignam, tuo monumento, Carum abiectissime, celsiorem, ac tutiorem in loco substruam.

ΝΙΡΕΩΣ, ΘΕΡΣΙΤΟΥ,

ΚΑΙ ΜΕΝΙΠΠΟΥ

ΝΙΡΕΥΣ.

Ἰδοὺ δὲ Μένιπω ὁ ἑπὶ δικάσῃ, πότερ' ὁμορ-
 φότερός ἐστιν. εἰπέ ὦ Μένιπ' ἄγε, καλλίων σοι δοκῶ;
 Μέν. ἴσως δὲ καὶ ἔστε, πρῶτερον οἶμαι, καὶ γὰρ τῷτο
 εἰδέναι. Νιρ. Νιρεὺς καὶ Θερσίτης. Μέν. πότερ' ὁ
 Νιρεὺς, καὶ πότερ' οὐκ ὁ Θερσίτης; εἰδέπω γὰρ
 τῷτο δῆλον. Θερσίτης. ἐν μὲν ἤδη τῷτ' ἔχω, ὅτε ὁμοῦς
 εἰμί σοι, καὶ εἰδὲν τηλικῶτον διαφέρεις, ἡλίκον σε
 Ὀμηρ' ἐκείν' ὁ τυφλὸς ἐπήνεσεν, ἀπάντων ὁμορ-
 φότατον προσήπων. ἀλλ' ὁ φοξὸς ἐγὼ, καὶ ψευ-
 νὸς, εἰδὲν χείρων ἐφάνην τῷ δικαστῇ. ὦρα δὲ σοι ὦ
 Μένιπ' ἄγε, ὅτι ἴνα καὶ ὁμορφότερον ἦγῃ. Νιρ. ἐμὲ γι-
 γνόντα Ἀγλαΐας καὶ Χάροπος, ὅς καλλίς ὁ ἀνὴρ ὑπὸ
 Ἰλιον ἦλθον. Μέν. ἀλλ' ἔτι καὶ ὑπὸ γλῶ, ὡς οἶμαι, καλ-
 λίς ὁ ἦλθες. ἀλλὰ τί μὲν ὅσα ὁμοῖα, τὸ δὲ κρανίον,
 ταύτη μόνον ἄρα διακρίνοιτο διὰ τῷ Θερσίτῃ κρανίον,
 ὅτε Ἐθρυπίον τὸ σὺν. αἰλαπαδὸν γὰρ αὐτὸ, καὶ ἐκ αἰ-
 δρωδὲς ἔχεις. Αἰρ. καὶ μὲν ἔρ' Ὀμηρον ὁ πῖος λῶ ὅππῃ
 συνεγράψεν τοὺς Ἀχαιοὺς. Μέν. ὁ νείραται μοι λέγεις.
 ἐγὼ δὲ ἀβλέπω, καὶ νῦν ἔχεις, ἐκείνα δὲ οἱ τῷ
 ἴσασιν. Νιρ. ὅκου ἔγωγε ἐνταῦθα ὁμορφότερός εἰμι
 ὦ Μένιπ' ἄγε; Μέν. ἔπε σὺ, ἔπε ἄλλ' ὁμορφ',
 ἴσθι.

NIREI, THERSITÆ, ET MENIPPI.

NIREVS.

ECce deniq, vel Menippus hic index erit, vter nostrum sit formosior. Dic Menippe, an non tibi videor forma præstantior? **MEN.** Imò quinam sitis, prius arbitror iudicandum, nam hoc opinor, scitu est opus. **NI.** Nireus ac Thersites. **MEN.** Vter Nireus, vter Thersites; nondum enim vel hoc satis liquet. **THE.** Iam vnum hoc vincio, quod tibi sum similis, neque tantoperè me præcellis, quantoperè te tacus ille Homerus extulit, vnum omnium formosissimum appellans, quin ego fastigiato vertice, rariq, capillis, nibilo te inferior visus sum arbitror. Iam verò tempus est, vti pronuncies Menippe, vtrum altero formosiores aestimes. **NI.** Mirum ni Aglaia Charopeq, prognatum, qui vir pulcherrimus vnus omnibus è Graiis Priameia ad Pergama veni. **ME.** Atqui non item sub terram opinor, pulcherrimus venisti, quippe qui reliquis quidem osibus aliis appareas asimilis, porro caluaria hoc vno insigni à Thersita caluaria dignosci possit, quod tua delicata est ac mollicula, quandoquidem istuc habeas effeminatum ac neutiquam viro decorum. **NI.** Attamen Homerum percontare, qua specie tum fuerim, cum inter Græcorum copias militarem. **ME.** Tu quidem somnia mihi narras, at ego ea specto, qua video, queq, tibi adsunt in præsentia, ceterum ista norunt, qui id temporis vivebāt. **NI.** Quid igitur tandem? an non ego formosior *Menippus*

ισοιμία· γὰρ ὃν ἄδλξ· καὶ ὅμοιοι ἅπαντες. Θεοῖ. ἰ.
μοὶ μὲν καὶ τῷ ἱκανόν.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ

ΧΕΙΡΩΝΟΣ.

ΗΚεσσεῖ Χείρων, ὡς θεὸς ὢν ὀπιθυμήσας δα-
ψανεῖν. Χείρ. ἀληθῆ τιῦτ' ἤκεσας ὦ Μένιππε, καὶ
πέθνηκα, ὡς ὁράς, ἀθάνατον εἶναι διωάμενον.
Μέν. τίς δὲ σε ἔρωσ' τῷ θανάτῳ ἔχεν ἀνεράστῃ
τοῖς πολλοῖς χρόματι; Χείρων. ἐρῶ πρὸς σε σὺν
ἀσπύετον ὄντα. σὺν ἡμῶν ἡδὺ δότολαύειν τῆς ἀ-
θανασίας. Μένιππ. ἔχ' ἡδὺ ἡμῶν. ζῶντα ὁρᾷ π
φῶς; Χείρ. σὺν ὦ Μένιππε. τὸ γὰρ ἡδὺ, ἐχρη-
ποικίλον τι καὶ ἔχ' ἀπλοῦν ἡγεῖσθαι εἶναι. ἐγὼ δὲ
ζῶν αἰεὶ, καὶ δότολαύων τῶν ὁμοίων, ἡλίε, φων-
τὸς, τρυφῆς, αἱ ὥραι δὲ αἱ αὐταί, καὶ τὰ γὰρ
γνώμενα ἅπαντα ἐξῆς ἕκαστον, ὥσπερ ἀκολούθῳ
τὰ θάπερον θάπερῳ, ἐνεπλήσθην γοῦν αὐτῶν.
γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ αἰεὶ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ μετα-
όλως, τὸ περπνὸν ἡμῶν. Μένιπ. ὦ λέγεις ὦ Χείρων.
τὰ ἐν ἄδλξ δὲ πῶς φέρεις, ἀφ' ἧς παρελαμ-
νῶ αὐτὰ ἤκει; Χείρ. σὺν ἀηδῶς ὦ Μένιππε.
γὰρ-ισοιμία, πάνυ διημοτικὸν καὶ τὸ πεῖγμα ἐν
δὲν ἔχει τὸ ἀνέφορον ἐν φῶτι ἔχον, ἢ ἐν σκοτῷ
ἄλλως

nippe? *M.* Neq, tu neq, quisquam alius formosus hoc
 lux, siquidem apud inferos aequalitas est, paresq, sunt a-
 mnis. *T.* Mihi quidem vel hoc sat est.

MENIPPI ET CHIRONIS.

E Quidem inaudiui Chiron, te Deum cum esses ta-
 men optasse mortem. *C.* Vera ista audisti o Menip-
 pe, planèque mortuus sum, sicuti vides, cum mihi licu-
 im immortalē esse. *M.* At quanam te mortis cu-
 pido tenebat, rei videlicet quam vulgus hominum horre-
 at? *C.* Dicam apud te, virum neusquam stultum atque
 imperitum. Iam mihi desierat esse incundum immor-
 talitate frui. *M. E.* Quid? an iniucundum erat te viue-
 re, lucemq, tueri? *CH.* Erat inquam Menippe, nam quod
 incundum vocant, id ego neusquam simplex, sed vati-
 am quiddam esse arbitror. Verum cum ego semper viue-
 rem, atque iisdem perpetuo rebus vterer, sole, luce, cibo,
 tum horum eadem reverterent, reliqua item omnia, qua-
 cunq, contingunt in vita, reciproco quodam orbe redi-
 unt, atq, alia alia per vices succederent, satietas videli-
 cet me cepit. Neq, enim in eo voluptas est sita, si
 perpetuo fruaris iisdem, sed omnino in permutando posi-
 ta est. *M. E.* Probè loqueris Chiron. Caterum hac qua apud
 inferos agitur vita, quinam tibi procedit, posteaquam ad
 hanc tanquam ad potiorem te contulisti? *CH. I.* Haud
 sanxer Menippe, siquidem aequalitas ipsa quoddam
 habet admodum populare. Nihil autem interest,
 utrum

ἄλλως τε, εἴδ' ἐδιδυλῷ ὥσπερ ἄνω, ἔτι πεινῶν
 εἴς, ἀλλ' ἀνεπιδρεῖς τέτων ἀπάντων ἐσμέν. Μέν-
 ὄρα ὦ Χείρων, μὴ περὶ πύλης σεαυτῷ, καὶ ἐς π-
 αὐτό σοι δ' λόγῳ πείσῃ. Χείρ. πῶς τὸ Φῆς
 Μένιπ. ὅτι εἰ τῶν ἐν τῷ βίῳ τὸ ὁμοιον αἰεὶ καὶ ταύ-
 τὸν ἐγχετό σοι περσχορὲς, καὶ ἐν ταῦτα ὁμοία ὄν-
 τα, περσχορῇ ὁμοίως αὐτὸ γήνοιτο, καὶ δεινὸς με-
 σωβολιῷ γε ζητεῖν ἵνα, καὶ ἐν ταῦτα ἐς ἄλλον βί-
 ον, ὅπερ οἴμαι ἀδιύατον. Χείρ. ἴσους ἂν πάροις τις
 Μένιπ. Μένιπ. ὅπερ, οἴμαι, καὶ Φασί, σινετὸν ὄν-
 τα, ἀρέσκειας καὶ ἀγαπᾶν τοὺς παρῃσι, καὶ μηδὲν
 αὐτῶν ἀφόρητον οἶσας.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ, ΑΝΤΙΣΘΕ- ΝΟΥΣ, ΚΑΙ ΚΡΑΤΗΤΟΣ.

ΑΝτίσθενης καὶ Κράτης, χολῶν ἄγομεν ὥς
 ἴσους ἄπιμεν ὅτι τῆς καθόλου περὶ πατήσονται,
 ὁψόμενοι τῆς καλόντας οἰοίμεν εἶσι, καὶ ἴσους
 αὐτῶν πιεῖ; Αντ. ἀπώμεν ὦ Διόγην. καὶ γὰρ
 ἂν τὸ θεῖον ἡδὺ γήνοιτο, τῆς μὲν διακρύοντας αὐ-
 τῶν ὄραν, τῆς δὲ ἱκετεύοντας ἀφελῶναι. ἐπί-
 κει δὲ μόλις καπνόντας, καὶ ἐπὶ τράχηλον ὠροῦν-
 ται τὸ Ἑρμῆ, ὅμως ἀντιπαύοντας, καὶ ὑπὸ
 ἀντιπείοντας, εἴδ' ἐν δεινόν. Κράτ. ἐγὼ γοῦν καὶ
 διηγῇ-

vitam in luce quis agat, an in tenebris. Præterea neq; sci-
 riendum est nobis quemadmodum apud superos, neq; e-
 sciendum, sed eiusmodi rerum omnium egentia care-
 mus. ME. Vide Chiron ne temetipse inuoluas, neue eadem
 tibi recidas oratio. CH. Quamobrem istuc ais? ME.
 Nempe si illud tibi fastidio fuit, quod in vita semper is-
 dem similibusq; rebus utendum erat, cum hic itidem si-
 milia sint omnia, eundem ad modum parient fastidium.
 Et de integro tibi quaerenda erit vita commutatio, atque
 ut quopiam aliam in vitam demigrandum, id quod
 arbitror fieri non posse. CH. Quid igitur faciendum Me-
 sippi? ME. N. Illud nimirum, ut sapiens cum sis, quem-
 admodum opinor, & vulgè prædicant, presentibus rebus
 sis contentus, boniq; consulas quod adest, neq; quicquam
 in his esse putes, quod ferri non queat.

DIOGENIS, ANTISTHE- NIS, ET CRATETIS.

O Ciam nunc agimus, Antisthenes & tu Crates:
 quare, cur non obsecro imus deambulatum, re-
 ra ad ingressum & fauces orci, ut ibi spectemus eos,
 qui descendunt, quinam sint, & quid quisque eorum
 agat? ANT. Eamus Diogenes. Etenim spectaculum hoc
 iucundum fuerit, videre alios quidem ipsorum lachrymari:
 alios autem ut dimittantur, supplicare: quosdam autem
 egre descendere, & quanquam ceruicem urgente ac
 impellente Mercurio, reluctari tamen, & resupinos ob-
 viti, nulla necessitate aut commodo suo. CHA. Ego ve-

διηγῆσθαι ὑμῖν ἃ εἶδον, ὅποτε κατήεν κατὰ τὴν
 οὐρανόν. Διηγ. διήγησθαι ὡς Κράτης. εἰσας γάρ ἱνα
 παγγέλοια εἰρεῖν. Κράτ. καὶ ἄλλοι μὲν πολλοὶ συγ-
 κατέβαινον ἡμῖν. ἐν αὐτοῖς δὲ Ἰππίσημοι, Ἰσμενός
 δλωρός τε ὁ πλάσιος, ὁ ἡμέτερος, καὶ Αρσάκης
 Μηδίας ὑπαρχος, καὶ Οροίτης, ὁ δερμένιος. ὁ μὲν
 οὐκ Ἰσμενός δλωρος, ἐπεφόνοντο γὰρ ὑπὸ ληστῶν
 παρὰ τὸν Κιθαιρῶνα, ἐς Ελδασίνα οἶκον βαδίζων
 ἔστιν ἐκεῖ, καὶ τὸ τραῦμα ἐν ταῖν χερσὶν εἶχε, καὶ
 παθῖα τὰ νεογνά, ἃ κατελειπίη, ἀνεκαλεῖτο, καὶ
 ἑαυτῷ ἐπεμέμφετο τῆς τόλμης, ὅς Κιθαιρῶνα ὑπερ-
 βάλλων, καὶ τὰ πρὸς τὰς Ελδασίνας χωρία πανέρη-
 μα ὄντα ὑπὸ τῶν πολέμων, διολιεύων, δύο μό-
 νας οἰκέτας ἐπήγατο, καὶ ταῦτα, Φιάλας πέντε χρυ-
 οῦς, καὶ κυμβία τέσσαρα μετ' ἑαυτῷ ἔχων. ὁ δὲ Ἰπ-
 σάκης, γηραιὸς γὰρ ἦδη, καὶ ἡ Δί' ὅσον ἄσμενος τῷ
 ὄψιν ἐς τὸ βαρβαρικόν, ἤχθετο, καὶ ἡγωνάκτα πίζον
 βαδίζων, καὶ ἡξίεε τὸν ἵππον. αὐτῷ προσεχθλεύσας
 καὶ γὰρ ὁ ἵππος αὐτῷ συνετεθήκει, μιᾷ πωλῆγῃ
 ἀμφοτέροι διαπαρέντες ὑπὸ θρακὸς ἱνα πέλ-
 τας, ἐν τῇ Ἰππὶ τῷ Αρσάξῃ πρὸς τὸν Καπτωσίδος
 κλυ συμπολοκῇ. ὁ μὲν γὰρ Αρσάκης ἐπὶ λαυνεν, ὡς
 διηγείτο, πολὺ τῶν ἄλλων προὔπεξορμήσας. ὑπο-
 σῆς δὲ ὁ θραῦξ, τῇ πέλτῃ μὲν ὑποδύς, ὑποσεί-
 πται τὸν Αρσάκην κεντόν. ἔτι δὲ ὑποδύς τῷ αἰ-

εἰσαν

rationem exponam vobis, qua ipse vidi in via, quando
descendebam. DI. Exponas licet, Crates, vide-
ramus quidam omnino risu digna dicturus esse. CR.
Tum alij multi nobiscum descendebant, tum vero in-
ter ipsos maximè nobiles, Ismenodorus ille diues, ex no-
bis, & Arsaces Medorum praefectus, & Orates Ar-
menius. Ismenodorus igitur (occisus enim fuerat à la-
tribus circa Citharonem, quando Eleusinem, ut arbi-
tror, proficiscebatur) & gemebat, & vulnus in mani-
bra se ferebat, liberos suos paruos, quos reliquerat i-
dem vocando, sibiq; ipsi ob audaciam succensendo,
circa Citharonem transisset, ac illa loca circa Eleu-
sinem deserta, ac bellu vastata peragrasset, non am-
plius quam duos seruos secum adduxisset, idq; eti-
am phialas quinque aureas, & cymbia quatuor
cum haberet. Arsaces autem (senior enim iam e-
rat, & per Iouem, pro Barbarico illo ritu, facie non
modò inhonesta aut contemnenda) grauiter ferebat at-
que indignabatur, quod pedibus incederet, volebatq; e-
um equum suum adduci. Nam & equus vnà cum eo
occisus fuerat, vna plaga ambobus transossus à Thra-
ce quodam scutato, in eo praelio, quod cum rege Cap-
pedum ad Araxem fluuium commissum fuerat. Nam
Arsaces quidem in festo cursu in hostem ferebatur,
longè, ut quidem ipse narrabat, ante alios euectus.
Threx autem expectato illo subsistens, ac scutum pra-
etens, venientem Arsacis hastam excutiendo di-
uerit, ipse autem submissa parumper sarissa sua, &
equum

ρισαν, αὐτὸν τε Διαπείρει, καὶ τὸν ἵππον. Αὐτ. τῷ
 οἷόν τε, ὦ Κράτης, μιᾷ πληγῇ τῷτο γῆρας; Κράτ.
 ῥᾶσα ὦ Αντίοχενες. ὁ μὲν γὰρ ἐπήλαιωνεν, εἰκοσάπη
 χυῖν Ἰνακοντὸν προσέβλημένον. ὁ δὲ δὲξ δὲ,
 παιδίη, τῇ πέλτῃ ἀπεκρέσας τὴν προσβολὴν, καὶ
 παρήλθεν αὐτὸν ἡ ἀκωνή, ἐς γόνυ ὀκλάσας, δέχε-
 ται τῇ σαρκοῦ τὴν ἐπέλασιν, καὶ λιτρώσκει τὸν ἵπ-
 πον ὑπὸ τῷ σέρνον, ὑπὸ θυμῷ καὶ σφοδρότητι
 αὐτὸν Διαπείραντα. διελάνεταί δὲ καὶ ὁ Ἀρούαρος
 ἐς τὸν βεβῶνα Διαμπαῖξ, ἄχρως ὑπὸ τὴν πυγὴν
 ὀρᾶς, οἷόν τι ἐγῆρετο, καὶ τῷ ἀνδρὶ, ἀλλὰ τῷ ἵππῳ
 μᾶλλον τὸ ἔργον, ἡγωνάκτει δὲ ὁμῶς, ὁμοῖμιν
 τοῖς ἄλλοις, καὶ ἡξίει ἵππεὺς καλίστα. ὁ δὲ γε Οὐρά-
 της ὁ ἰδιώτης, καὶ πάνυ ἀπαλὸς τῷ πόδι, καὶ ἐδὲ
 ἐσάναί χαμῶ, καὶ ὅπως βαδίζειν ἐδιδύατο. πύ-
 ρρῳ δὲ αὐτὸ ἀπεχνῶς Μῆδοι πάντες, ἐπὶ ἀ-
 ποβῶσι τῶν ἵππων, ὥσπερ οἱ ὅτι τῶν ἀκαυδῶν
 ὅτι βαινόντες ἀκροποδιστῇ, μόλις βαδίζουσιν. ὥς
 ἐπεὶ καταβαλὼν ἑαυτὸν, ἔκβητο, καὶ ἐδεμῖα μηχαν-
 νῇ αὐτίσασθαι ἤθελεν, ὁ βέλεις ὁ Ἑρμῆς ἀράμειν
 αὐτὸν, ἐκόμισεν ἄχρως πρὸς τὸ προθμῆϊον, ἐγὼ δὲ
 ἐγέλων. Αὐτ. καὶ γὰρ δὲ ὅτε κατήειν, ἐδὲ ἀνεμίσ-
 ῃμαυτὸν τοῖς ἄλλοις, ἀλλὰ ἀφίεις οἰμώζοντας αὐ-
 τὰς, προσδραμὼν ὅτι τὸ προθμῆϊον, προκατέλα-
 βον χώρας, ὡς αὐτὸν ὅτι τῇ δέῃως πλάσσειμι. πρὸς τὸν
 πλοῦτον

equum & insidentem illum transfuerbat. AN. Sed
 quomodo fieri potuit, Crates, ut vno ictu ambos trans-
 fueraret? C. Facillimè Antist. Nam ille quidem cur-
 rebatur, contum quendam viginri cubitalem præ-
 tium habens, Thrax autem ubi pelta obiecta, pla-
 tum excussisset, & iam cuspis ipsum præteruecta esset,
 genu procumbens excipit sarissa venientis impetum,
 equum sub pectus vulnerat, quo mox præ furore
 vehementia cursus seipsum transadigente, eadem
 etiam Arsaces per inguina utrinque ad nates
 que penetrante, transfoditur. Intelligis nimirum quo
 modo acciderit, cum non viri, sed equi magis hoc opus
 erit. Veruntamen indignabatur ille, quod non am-
 plius honore, quam ceteri habebatur, volebatque e-
 us descendere. Orætes autem, priuatus quispiam e-
 rat, atque admodum debilis pedibus, quippe qui neque
 fore humi, nedum incedere vlllo modo poterat. Ac-
 cidit autem hoc prorsus Medis omnibus, ut postquam
 de equis descenderint, veluti qui super spinas ingredi-
 untur, summis pedum digitis, vix atque agrè ince-
 dunt. Quamobrem, cum per seipsum humi deie-
 ctus iaceret, neque vlllo prorsum pacto resurgere vel-
 let, bonus ille Mercurius sublatum in se hominem,
 cymbam, vsque portauit, ego verò sequens ride-
 bam. ANT. Et ego porro quando huc descende-
 bam, neque admiscui meipsum ceteris, sed relictis
 plorantibus illis, ad cymbam accurrendo, præocu-
 pari mihi locum, quo commodius nauigare. Inter

πλοῦν δὲ, οἱ μὲν ἐδάκρυόν τε, καὶ ἐναυτίων. ἐγὼ
 δὲ μάλα ἐπερπόμεν ἐν αὐτοῖς. Διογ. σὺ μὲν ὦ Κρε-
 τῆς καὶ Ἀντίφρωνες, ποιέτων ἐτύχετε ξυμποδοπόρω
 ἐμοὶ δὲ Βλεψίας τε ὁ δλανεϊστής, ὁ ἐκ Πειραγίας, καὶ
 Λάμπις ὁ ἀκαρναῦ, ξεναγὸς ὢν καὶ Δάμις ὁ παλ-
 σιῶν ἐκ Κορύνθου, συγκατήεσαν. ὁ μὲν Δάμις ἰα-
 τὴρ παμφοῦς ἐκ Φαρμάκων ὀποθανών. ὁ δὲ Λάμ-
 πις ὀπτος Φάξας ἐαυτόν. ὁ δὲ Βλεψίας λιμῶ ἀθ-
 λιῶ ἐλέγετο ἀπεσκληκέναι, καὶ ἐδὴ ἤλθε ὡχρὸς
 ὑπερβολῶν, καὶ λεπτός ἐς τὸ ἀκρεβέστατον φαινο-
 μένῳ. ἐγὼ δὲ, καί περ εἰδὼς, ἀνέκρενον ὃν τρεῖς
 πρὶν ὀποθάνοι. εἴτα τῷ μὲν Δάμιδι αἰλιωμένῳ τὸν ἦ-
 ὄν, ἐκ ἀδίκῃ μὲν τοὶ ἔπαθες, ἔφην, ὡς αὐτὸς ὅς τε
 λαντα ἔχων ὁμῶς χίλια, καὶ τρυφῶν αὐτὸς ἐνηπ-
 κρητέτης ὢν, ὀκτώκαιδεκαέτη νεανίσκῳ τέτταρα
 ὀβολὰς παρέειχες. σὺ δὲ ὦ ἀκαρναῦ, ἔσενε γὰρ καὶ
 κεῖνῳ, τί αἰλιᾷ τὰς ἄλλας, σωτὸν δὲ ἔ; ὅς τε
 μὲν πλεμίας ἐδὲ πώποτε ἔτρεσας, ἀλλὰ φιλο-
 κινδιώως ἠγωνίζεσθαι τῶν ἄλλων. ὑπὸ δὲ τῇ
 αἰσχραῇ ἡδονῇ, ἐάλως ὁ γυναῖ. ὁ μὲν γὰρ Βλε-
 ψίας αὐτὸς, ἐαυτὸν κατηγόρει φθίσας, πολλὰ
 τὴν ἀνοίαν, ὅλα χρήματα ἐφύλαττε τοῖς μηδὲ
 προσήκασιν κληρονόμοις εἰς αἰεὶ βιώσεσθαι ὁ μάλιστα
 νομίζων. πολλὴν ἐμοὶ γε ἔτι τὴν τυχεῖσαν προ-
 λὴν παρέχον τότε γενόντες. ἀλλ' ἤδη μὲν ὅππῃ τῇ

auigendum verò, alij quidem lachrymabantur, alij
autem nauseabant, ego verò inter ipsos sedens admo-
dum oblectabar. DIOG. Tu quidem Crates, & tu
Antisthenes huiusmodi sortiti estis itineris comites.
Mecum autem Blepsias ille fœnerator, ex Piræo, &
Lampus Acarnan, qui mercenarios milites ducta-
bat, & Damis diues ille Corinthius, simul descen-
debant. Quorum Damis quidem à puero veneno
interemptus fuerat, Lampus autem seipsum iugula-
uit. Blepsias verò famo miser periisse dicebatur, &
apparere sanè adhuc pallidus supra modum ac tenuis
maximè. Ego verò quanquam antea nôram, interro-
gabam tamen quo pacto quisque mortuus esset. Ac Da-
midi quidem accusanti filium, non iniusta verò, in-
quam, passus es ab illo, qui talenta cum haberes coa-
ctuata mille, ac ipse in deliciis viueres, annos 90. na-
tu, adolescenti illi 18. annos nato, quatuor obolos sup-
pedisabas. Tu verò Acarnan, (gomebat enim & ille)
quid alios accusas, & non potius te ipsum? qui hostes
quidem haud vnquam perhorrueris, sed te vitro peri-
culis offerendo, ante alios in prælium descenderis; & tur-
pi verò voluptate generosus ipse tu captus fueris. Nam
Blepsias quidem ipse sese accusat, ob nimiam stultitiam,
quod pecuniam videlicet custodierit haredibus nulla ne-
cessitudine sibi coniunctis, dum in perpetuum victu-
rum esse vanus ipse se putat. Verùm mihi quidem non
vulgarem voluptatem prabuerunt, tunc lamentan-
tes isti. Sed iam circa fauces sumus. Aspicere nos

σομίην ἐσμέν. ἀποδέλπειν χρὴ, καὶ ἀποσκοπεῖν
 πόρρωθεν τὰς ἀφικνεύμενας. βαβαὶ πολλοὶ γὰρ καὶ
 ποικίλοι, καὶ πάντες διακρύοντες, πολλὰ τῶν νη-
 ογῶν τέτων καὶ νηπίων. ἀλλὰ καὶ οἱ πάντες γεγηρα-
 κότες ὁδύρονται. τί τῆτο; ἄρα τὸ φίλτρον αὐτῶν
 ἔχει τὴν βίην; τῆτον οὐκ τὸν ὑπέργηρων ἔρεος βί-
 λομα. ἢ διακρύεις τηλικῶτα ἀποθανόντων; τί ἄρα
 νακτῆς ὧς βέλεις, καὶ ταῦτα, γέρον ἀφηγμένῳ
 ἤπερ βασιλεύς ἦοτα; Πτω. ἔδραμῶς. Διογ. ἀλλὰ
 σκευράπης; Πτω. ἔδρ' ἐτῆτο. Διογ. ἄρα οὐκ ἐπαλ-
 τεις, εἴτα ἀνιά σε τὸ πολλὸν τρυφῶν ἀπολασπίν-
 τε θνάναι; Πτω. ἔδρ' ἐν τοῖς τόν. ἀλλ' ἐπὶ μὲν ἐγγόν-
 ἀμφὶ τὰ συνένηκοντα. βίαν δὲ ἄπορον ἀπὸ καλα-
 μος καὶ ὀρμιάς εἶχον, ἐς ὑπερβολὴν πτωχὸς αὐ-
 ἀπικνός τε, καὶ προσέτι χωλός, καὶ ἀμυδρόν βλε-
 πῶν. Διογ. εἴτα τοῖς τῶν, ζῶν ἤθελες; Πτω.
 καί. Ἡ δὲ γὰρ ἡμῶν τὸ φῶς, καὶ τὸ πεθάναι θανά-
 καὶ φθικτίον. Διογ. παραπαίεις ὧς γέρον, καὶ μὴ
 ρακιδύη πρὸς τὸ χρεῶν, καὶ ταῦτα, ἡλικιώτης αὐ-
 τῶν πορθέμεως. τί οὐκ ἄν τις λέγῃ πρὸς τῶν νέων, ὅ-
 ποτε οἱ τηλικῶτοι φιλόζωοι εἰσιν; ἔς ἐχρεῶν διώκει
 τὸν θάνατον, ὡς τῶν ἐν τῷ γήρα κακῶν φάρμα-
 κον; ἀλλ' ἀπίωμεν, μὴ καὶ τις ἡμᾶς ὑπείδηται.
 ὡς ἀπαύρασαν βεβλόντας, ὁρῶν πρὸς τὸ
 ἔμμιον εἰλημένους.

nec oportet, atq; à longè contemplari aduenientes. Pa-
 pa, multi certè, & varij, omnesq; lachrymantes, præter
 ritos natos istos & infantes. Quin & ætate nimia con-
 fecti illi lugent. Sed quid hoc? num philtro aliquo vita
 aueretur? Istum igitur decrepitem interrogare lubet,
 Quid ploras heus tu, tam profecta ætate mortuum? Quid
 indignaris bone vir, præsertim cum senex huc adueneris?
 Quibi rex fuisti? **MENDICVS.** Haudquaquam.
DIO. Verum satrapa. **M.** Neque hoc. **DI.** Num igitur
 puer fuisti, ideoq; malè te habet, quod relictus multis de-
 coris ac voluptatibus mori coactus fueris? **MEND.**
 nihil tale, sed annos quidem circiter nonaginta natum
 sum, vitam autem difficilem egi, arundine & linea vi-
 tam queritans, ultra modum egenus ac pauper, liberis
 carens, & præterea claudus quoque, & parum oculis vi-
 dens. **DIO.** Et viuere cupiebas cum talis esses? **MEND.**
 Certè quidem, dulcis enim erat lux, mori autem graue
 & horrendum. **DIO.** Deliras, ô senex, & iuueniliter
 legeris erga necessitatem, & hoc, cum sis equalis portito-
 ri huius. Proinde quid iam de adolescentibus dicamus,
 quando etiã decrepiti isti tantoperè viuere cupiunt? quos
 debeat ipsam mortem etiã consecrari, tanquam re-
 medium quoddam eorum malorum, quæ secum fert se-
 nectutem? Sed abeamus iam, ne quis & nos suspicetur
 tales esse, qui hinc aufugere cupiamus, quando
 circa fauces hinc nos oberra-
 te viderit.

ΑΙΑΝΤΟΣ ΚΑΙ ΑΓΑ-

ΜΕΜΝΟΝΟΣ.

Εἰ σὺ μανεῖς ὦ Αἴας, σεαυτὸν ἐφόνευσας, ἐμελέ-
 πας δ' ἐκ γῆ ἡμᾶς ἅπαντας, τί αἰτιά τὸν Ὀδυσσεῖα
 καὶ πρῶτον ἔτε προσέβλεψας αὐτὸν, ὅποτε ἦκε μακ-
 τυρόμενος, ἔτε προσειπῆν ἡξιώσας ἀνδρα συ-
 φρατιώτῳ, καὶ ἐπῆρον. ἀλλ' ὑπεροπλικῶς μεγάλα
 βαίνων, παρήλθες. Αἴα. εἰκότως ὦ Ἀγάμεμνον. αὐ-
 τὸς γάρ μοι τῆς μανίας αἴη κατέστη, μόνος ἀντι-
 ξεπαθεῖς Ἰπὶ τοῖς ὄπλοις. Ἀγαμ. ἡξίως δ' ἐκείνου
 παγώνις εἶναι, καὶ ἀκρονιτὶ κρατεῖν ἁπάντων.
 Αἴα. ναί, τά γε τοιαῦτα. οἰκεία γάρ μοι ἦν ἡ πανο-
 πλία, τῷ ἀνεψιῷ γε ἔσσι. καὶ ὑμεῖς οἱ ἄλλοι πολλοὶ
 ἀμείνεις ὄντες, ἀπαίπαδε τὸν ἀγῶνα, καὶ παρεχω-
 ρήσατέ μοι τῶν ἄθλων. ὁ δ' ἐλαέρτε, ὃν ἐγὼ πολ-
 λάκις ἔσθλα κινδυνεύοντα κατακεκρόφθαι ὑπὸ
 τῶν Φρυγῶν, ἀμείνων ἡξίως εἶναι, καὶ Ἰπτιηδείοπι-
 ρος ἔχεν πᾶ ὄπλα. Ἀγαμ. αἰτιῶ τριγαροῦ ὦ Ζη-
 ναῖε τῷ. Θέτιν, ἡ δέον σοι τῷ κληρονομίᾳ τῶν ὀ-
 πλων παραδιδόναι συγγενεῖ γε ὄντι, φέρῃσαι, ἐς τὸ
 κρινόν κατέθετο αὐτά. Αἴα. ἔκ ἀλλὰ τὸν Ὀδυσσεῖα,
 ὃς ἀντιποιήθη μόνος. Ἀγαμ. συγγνώμη ὦ Αἴας, εἰ
 ἀνδρωπῶ ὢν, ὠρέχθῃ δολόξης ἡδίστη πρᾶγμα-
 τος, ὑπὲρ ἧ καὶ ἡμῶν ἕκαστος κινδυνεύειν ὑπο-
 μένει

AIACIS ET AGA- MEMNONIS.

Si tu, dum furore correptus fuisti, *Ajax*, te ipsum interfecisti, nos autem cunctos etiam membris, ut patabas, detruncasti, deformasti, quid, quaeso, *Vlysses* accusas? **AG.** paulò ante neque aspicere ipsum voluisti, cum venisset huc vates consulturus, neque aliqui dignatus es virum commilitonem ac socium, sed superbe admodum ac grandi incedens gressu, prateristi. **AI.** Merito *Agamemnon*. Ille enim mihi furoris huius auctor extitit, ut qui solus mecum pro armis iudicio contendere ausus fuerit. **AG.** An verò dignum censebas te, qui absque aduersario, & absque pulvere, ut dicitur, superares omnes? **AI.** Quid ni? in tali utiq; causa. Nam amatura ea, cognationis quodam iure ad me pertinebas, cum fratris mei patruelis certè fuerit. Deinde vos ceteri, qui multò quam ille prestantiores eratis, detrectastis certamen, & concessistis mihi certaminis pramia. Iste autem *Laërtes* filius, quem ego non semel in summo periculo seruaui, cum iam à *Troianis* propè concideretur, melior me esse voluit, ac dignior qui armillis potiretur. **AG.** Accusa igitur ò generose *Thetis*, quæ cum tibi debuisset, armorum successionem ac hereditatem, ut potè cognato, tradere, in medium alata posuit ea. **AI.** Haudquaquam, sed *Vlysses*, ut qui solus sese mihi opposuerit. **AG.** Ignoscendum ò *Ajax* est: si homo cum esset, appetiuit gloriam, rem dulcissimam, cuius gratia (sic) nostrum quilibet obire pericula sustinet,

μένει, ἔπει καὶ ἐκράτησέ σε, καὶ ταῦτα, παρὰ Τρεῖς
 σὶ δικασαῖς. Αἰα. οἶδ' αἰ ἐγὼ, ἥ τις μὲ κατεδίκασεν
 ἀλλ' ἔθ' ἔμελλε λέγειν τι πρὸς τῶν θεῶν. τὸν γοῦν Ὀδυσ-
 σέα μὴ ἔχι μισεῖν ἐκ αὐτοῦ Διωμαίμεν, ὃ Λαομέδοντι
 ἔδωκεν αὐτῇ μοι Κθλίω ἅ τ' ἐτο δ' ἡπιτάτῃ.

ΜΙΝΩΟΣ ΚΑΙ

ΣΩΣΤΡΑΤΟΥ.

Ὅ μιν ληστὴς ἔτ' ὦ Σώστρατ', εἰς τὸν Πυρριφλε-
 γέγοντα ἐμβεβλήστω. ὁ δ' ἱερόσυλ' ὑπὸ τῆς Χρ-
 μαίρας διασπαράσσει. ὁ δ' ἐπὶ τύραν', ὃ Ἐρμῆς,
 παρὰ τὸν Τιταδὸν δόποταθεῖς, ὑπὸ τῶν γυπαῶν κει-
 ρέστω καὶ αὐτὸς τὸ ἥπαρ. ὑμεῖς δ' ἐοῖ ἀγαθοὶ ἅπτε-
 κατὰ τὰς εἰς τὸ Ἠλύσιον πεδίον, καὶ τὰς μακά-
 ρων νήσους κατοικεῖτε, αὐτὸ ὧν δίκαια ἐποιεῖτε παρὰ
 τὸν βίον. Σω. ἄκχοι ὦ Μίνως, εἴσι δίκαια δόξα
 λέγειν. Μιν. νῦν ἀκέσω αὐτοὺς. ἔγ' ἄρ' ἐξέλεγε γὰρ
 ὦ Σώστρατε πονηρὸς ὧν, καὶ τοσέτης ἀπεκλιονέσθαι
 Σω. ἐλήλεγμαι μὲν, ἀλλ' ὅρα, εἰ δικάως κελαοθή-
 σμαι. Μιν. καὶ πάνυ, εἴ γε δόποτινεν τὴν ἀξίαν δίκαι-
 ον. Σω. ὅμως δόποτιναι μοι ὦ Μίνως. βραχὺ γάρ τι
 ἐρήσομαι σε. Μιν. λέγε μὴ μακρὰ μόνον, ὅπως καὶ
 τὰς ἄλλας διακρίνωμεν ἤδη. Σω. ὅποσα ἔπραττον ἐν
 τῷ βίῳ, πότρε ἐκὼν ἔπραττον, ἢ ἐπεκέκλωσά μοι

ὑπὸ

huc præcipue quando & vicis te postea, & hoc, Troia-
nissis iudicibus. *MI.* Noni ego qua me damnarit, sed
sa non est, de diis aliquid dicere. *Vlysses* igitur aliud
quam odisse non possum, *Agamemnon*, non si ipsa mihi
Minerva hoc imperet.

MINOIS ET SO- STRATI

*PRÆ*do hic quidem *Sofstratus*, in *Pyriphlegethon-*
tem præcipitetur, sacrilegus autem ille à *Chimera*
discipatur, Tyrannus verd iste, *Mercuri*, iuxta *Ti-*
nam in longum extentus, arrodendum & ipse hepar
habeat vulturibus. Vos autem boni ac probi abite
quam celeriter in campum *Elysium*, insulasque beato-
rum habitare, pro iis, quæ rectè ac iustè in vita fecistis.
SO. Audi ô *Minos*, num tibi iusta dicere videar.
MI. An ego denud nunc audiam? an non conuictus
est *Sofstrate*, quod & malus fueris, & tamultos occideris?
SO. Conuictus quidem fui, sed vide, num iustè ob id
supplicio afficiar. *MIN.* Atque admodum, si modò
id iustum est, pro merito quenque suo pœnam de-
pendere. *SO.* Attamen responde mihi ô *Minos*.
Ergo enim quiddam interrogabo te. *MI.* Dic, mo-
dò unè prolixè, quo deinceps & ceteros diiudicare
possimus. *SOTRA.* Quacunque in vita egi, utrum
nilens ea feci, an ita à *Parcis* destinatum mihi
fuit?

ὑπὸ τῆς μοίρας; Μιν. ὑπὸ τῆς μοίρας θελαδὴ. Σω.
 ἔκκειν καὶ οἱ χρηστοὶ ἅπαντες; καὶ οἱ πονηροὶ δοκοῦντι
 ἡμεῖς, ἐκείνη ὑπερτεροῦντες, ταῦτα δρῶμεν. Μιν.
 ναί, τῇ Κλωθῶϊ; ἢ ἐκάσῳ ἐπέταξε γεννηθέντι πρ
 πρᾶκτι. Σω. οὐκ ἄναγκασθεῖς ὑπ' ἄλλης φ
 νεύσειεν τῆς, καὶ δυνάμενται ἀντιλέγειν ἐκείνῳ βι
 αζόμενται, ὅσον δῆμιον ἢ διορυφόρον, ὁ μὲν δι
 καστῇ πεσθεῖς, ὁ δὲ τυράννω, τίνα αἰτιάσῃ τῷ φό
 κῃ; Μιν. διήλον ὡς τὸν δικαστὴν, ἢ τὸν τύραννον, ἐπ
 αἰσὶν τὸ ξίφος αὐτό. ὑπερτερεῖ γὰρ τῷ τοῦ ὄργανον ὁ
 πρὸς τὸν θυμὸν, τῷ πρῶτως παραχρόντι τῷ αἰσ
 αν. Σω. ὦ γὰρ ὦ Μίνως, ὅτι καὶ ἐπιδαψιλεύῃ τ
 παραδείγματι. καὶ δὲ τις ἀποσείλαντ' ἢ τῷ δ
 ἀπὸ τῆς, ἢ καὶ αὐτὸς χρυσὸν ἢ ἄργυρον κομίζων, τ
 τῷ χάριν ἰστέον, ἢ τίνα εὐεργέτην ἀναγκαπύον
 Μιν. καὶ πέμψαντα ὦ Σώκρατι. διάκονον γὰρ ὅτι
 μίσηται. Σω. ἐκκοῦν ὁρᾷς, πῶς ἄδικα ποιεῖς κα
 λάζων ἡμᾶς ὑπερέτας γενομένους, ὡς ἢ Κλωθ
 προσέταξε, καὶ τῆς τιμῶν τῆς διακονησάμε
 ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς; καὶ γὰρ δὴ ἐκείνο εἰσέειν ἔχο
 αν; ὡς ἀντιλέγειν δυνάμεν καὶ, τοῖς μετὰ πάσης ἀ
 νάγκης προσεταγμένοις. Μιν. ὦ Σώκρατι πολλὰ
 ἰδοῖς ἀνὰ καὶ ἄλλα κατὰ λόγον γινόμενα, εἰ ἀπε
 βῶς ἐξετάζοις. πλὴν ἄλλα σὺ τῷ τοῦ ἀπολαύσεις τῆς
 ἐπερω

fui? *M I.* A Parca scilicet. *S.* Proinde & boni pariter omnes, & nos, qui mali videmur, eadem agimus, dum illi obsecundamus. *M I.* Ita profecto, Clotbo videlicet parentes, quæ unicuique iniungit, cum primum natus est, quæ agenda ipsi sunt. *S.* Si quis igitur vi compulsus ab alio, occiderit aliquem, cum non possit illi contradicere, a quo compescitur, ut, verbi gratia, si carnifex, aut latelles quispiam, alter iudici parendo, alter tyranno, quemnam cadis istius reum ages? *M I.* Quem alium, nisi iudicem aut tyrannum? Quoniam neque ipsum gladium accusare possumus, subseruit enim hic, tanquam instrumentum quoddam, animis atque furori accommodatus illi, qui primo causam hanc prebuit. *S.* Rectè sanè ô *M I.*, laudo quod hac etiam exemplo, quasi quodam materio locupletas. Si quis autem, mittente hero, venisse aurum vel argentum afferens, veri nam ea gratia liberi debet, aut viri beneficium hoc acceptum referendum est? *M I.* Et qui misit, *Sostr.* nam ille qui attulit, misit tantum fuit. *S O.* Vidēsne igitur, quàm iniustus, dum supplicio afficitur nos, qui ministri tantum sumus eorum, quæ Clotbo nobis imperavit, & rursum, tam honore prosequeris eos, qui in alienis bonis veluti compensatores quosdam sese gesserunt. Non enim illud de quo quisquam poteris, quod contradicere, aut imperata retractare licitum fuerit in his, quæ cum omnino visum vi ac necessitate imperata fuere. *M I.* Multe, ô *Sostrate*, & alia videas licet, minimè secundum rationem fieri, si diligenter expendas. Veruntamen tu ex
 hac

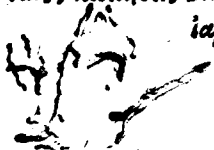
ἐπερωτήσεως. διότι ἔλθῃς μόνον, ἀλλὰ καὶ σοφισ-
 τὴς εἶναι δοκεῖς. ἀπολύσον αὐτὸν ὦ Ερμῆ, καὶ μηκέ-
 τι καλαζέσθω. ὅρα δὲ, μὴ καὶ τὰς ἄλλας νεκρὰς ἐ-
 ρωτᾷν τὰ ὅμοια διδάξης.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ Η ΝΕ- ΚΤΟΜΑΝΤΕΙΑ.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ, ΦΙΛΩΝΙΔΗΣ.

Ω χαῖρε μέλαθρον, πρὸ πυλάδ' ἐστίας ἐμῆς. ὦ
 ἄσμενός σ' ἐσείδον, ἐς φάσμα μολών. Φιλῶ. ἔμε-
 νιπῶσθ' ἔτός ἐστιν ὁ κύων; ἔμενουῦ ἄλλῃ, εἰ μὴ
 γὰρ παραβλέπω Μενίπῳς ὅλους. τί δ' αὐτὰ βου-
 λεταί τὸ ἀλλόκοτον τῆς ἀχρήματ' ἑκ' ἑκα-
 ρα καὶ λεοντῆ; προσίπτον δὲ ὅμως αὐτὰ. χαῖρε
 Μένιππε. καὶ πόθεν ἡμῖν ἀφῖξαι; πολὺν γὰρ χρόνον
 ἔπέφηνας ἐν τῇ πόλει. Μέν. Ἡκὼ νεκρῶν κευθρέ-
 να, καὶ σκότ' ἐς πύλας λιπῶν, ἐν ἁδῆς χωρὶς οὐ
 σται θεῶν. Φιλῶ. ἡράκλεις. ἐλελήθαι Μένιπῳ
 μᾶς ἀποθανῶν, κατ' ἐξ ὑπαρχῆς ἀναβεβίωκεν.
 Μέν. ἔκ. ἀλλ' ἐτ' ἐμπνοῦ αἰδῆς μ' ἐδέξατο. τίς
 τίς δ' ἡ αἰτία σοι τῆς καμνῆς καὶ παραδόξ' ἐπι-
 ἀποδλημίας; Μέν. νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θράσος
 τῆς νῦν πλεόν. Φιλ. πῶσαι μακάρετε τραγυφιδῶν
 καὶ λέγε ἔτι σοὶ πως ἀπαλῶς, καταβαῖς ἀπὸ τῆς

ιαμβέ-

in quaestione hoc boni consequeris, quandoquidem non
 solo solum, verum etiam Sophista quidam esse videris.
 Clarissimum Mercuri, neque deinceps amplius puniaris.
 Num illud vide, ne & ceteros manes similia inter-
 prete doceas.

MENIPPVS SEV NECYOMANTIA.

MENIPPVS, PHILO-

NIDES.

Alue atrium, domusque vestibulum mea, ut te
 labens aspicias luci redditis, PHILO. Num hic
 Menippus est canis ille? Non hercle alius, nisi ego for-
 tas Menippos omnes hallucinor. At quid sibi vult
 huius insolentia, claua, & lyra, & leonis exu-
 ita? Adandus tamen est. Salue Menippe, vnde no-
 tamisti? diu est quod te in vrbe non vidimus. ME-
 NIP. Edis sunt renorsus mortuorum et atibulis Foribus
 consilium tenebrarum nigra, Manes ubi inferni
 non superis praeul. PHILO. O Hercules clam no-
 tum Menippus vita functus est, reuixitque denuo. ME-
 NIP. Non, sed me adhuc viuum recepit Tartarus.
 PHILO. Quanam caussa tibi fuit noua huius atque
 inuolabilis via? MENIP. Iuuenta me incitauit, at-
 que audacia, quam pro iuuenta, haud paululum im-
 mitior. PHILO. Siste obsecro, Tragica & ab iam-
 bis

ἐαμβάων. τίς ἡγορήσεται τῆς κατὰ πορείας ἐδ
 ησεν; ἄλλως γὰρ ἐχ' ἡδύειά περ, εἴθε ὑπὸ αἰσίοις ἢ
 ὀδός. Μέν. ὦ Φιλότῃς, χρεῖώ με κατήγαγεν εἰς αἶδα
 ψυχῇ χρησομένου γῆθός τε Τειρεσίاد. Φι. ἔτι τοῦ, αἰ
 ἢ παραπαίεις. εἰ γὰρ ἀν' ἔτως ἐμμέτρως ἐρραψώ
 πρὸς ἄνδρας Φίλω. Μέν. μὴ θαυμάσης ὡς ἐπαύρι
 ωσὶ γὰρ Εὐελπίδῃ καὶ Ομηρῷ συγγλυμένῳ, ἐκ αἰ
 ὅπως ἀνιπλήσῃ αὐτῶν ἐσῶν, καὶ ἀστόματα μοι
 μέτρα ὅππῃ τὸ σῶμα ἔρχεται. ἀπὸρ εἰπὶ μοι, πῶς
 ὑπὲρ γῆς ἔχει, καὶ τί ποιῶσιν ἐν τῇ πόλει. Φι. καλὸν
 εἶναι, ἀλλ' οἷα καὶ πρὸ τῆς ἀρπύξεσιν, ὅππορ καὶ σι, πε
 γλῦφῶσιν; ὁδολογοῦσιν. Μέν. ἀθλοῖσι καὶ καὶ ὁδο
 μονες. ἐκ γὰρ ἴσκειν, οἷα ἐναγχεῖται κεκρυπτή περ
 τοῖς κάτω, καὶ οἷα κεχειροτόνηται τὰ ψηφισματα κα
 πὲρ τῶν πλεονέκων, αἱ μὰ τὴν κέρβερον, εἴθε μία μετὰ
 νῇ τῆ διαφυγῇ αὐτῆς. Φι. τί φῆς; δέδοκται τι περ
 πρὸν ταῖς κάτω περὶ τῶν ὑδαίδε; Μέν. νῇ Δία καὶ πολ
 λα, ἀλλ' εἰ θάμνησιν ὅν φέρειν αὐτὰ πρὸς αἰπανά, εἰ
 εἴτετα ἀπὸρρητα ἐξαγορεύειν, μὴ καὶ τις ἡμῶν γὰρ
 ψεται γεαφῶ ἀσβεσίας ὅππῃ τῆ ραδιουργίᾳ τοῦ
 Φι. μηδαμῶς ὡς Μένιππος πρὸς τῆ Διός; μὴ φθόνησιν
 τῶν λόγων Φίλω ἀνδρί. πρὸς γὰρ εἰδοῦσα σιωπῶν
 ρεῖς ταῦτ' ἄλλα, καὶ πρὸς μεμνημένον. Μέν. καλεῖται
 μὲν ὅππῃ ταῖς τῆ πύργου, καὶ εἰ πάντῃ ἀσφαλές
 πλὴν ἀλλὰ σὲ γὰρ ἐνεκα πολμητῆον. εἴδοξε δὴ τῶν

πλεονέκων

inscendens, sis potius simpliciter eloquere, quæ non
 restu, quæ casso tibi itinere inferni fuit, cum alio-
 mineque iucunda, neque delectabilis sis via? *MENIP.* Res, dilectæ grauis me infernas egit ad umbras,
 consulere manes ut vatis Tiresiai. *PHILON.* Ille,
 qui deliras, alioqui non hoc pacto caneres apud amicos
 sarcinatis versibus. *MENIP.* Ne mireris, ami-
 cus, super enim cum Euripida atque Homero versor,
 sic quo facto versibus sic impletus sum, ut numeri mi-
 nus sua sponte confluant. Verum dic mihi quo pacto
 humana hîc se habent in terris? & quid nam in-
 ceptum? *PHILON.* Nihil noui. Sed quemad-
 modum prius agitabant, rapiunt, peierant, scenerant,
 & usuras colligunt. *MENIP.* O miseri atque
 cæci. Nesciunt enim, qualia de nostris rebus nuper
 in inferos decreta sunt, qualesq; sorte iacti sunt in di-
 uisissimos calculi, quos per Cerberum nullo pacto por-
 te effugere. *PHILON.* Quid aut? Noui ne aliquid
 in inferos nostris de rebus decretum est? *MENIP.*
 Ionem, & quidem multa, verum prodere non licet,
 & arcana quæ sunt, reuelare, ne quis forte nos apud
 hominibus impietatis accuset. *PHILON.* Nequa-
 litate Menippe, per Ionem, ne inuideas sermones ami-
 ci. Nam apud hominem tacendi nō ignarum, & initia-
 tum paterea sacris edisseres. *MENIP.* Dura profectō iu-
 ra, & neutquam tuta, verum tua gratia tamen auden-
 dum

κακότητος τέττας καὶ πολυχρημάτων, καὶ τὸ χρυσὸν
 κατάκλησον, ὥσπερ τινὲς Δανάην φυλάττοντες.
 μὴ πρότερον εἴπης ὥς γὰρ ἐλὰ δεδογμένα, πρὶν ἐκ-
 να διελθεῖν, ἅ μάλισ' αὐτὴ δέως ἀκυσταίσι σε, ἢ
 αἰτία σοι τὸ κατὰ δὲ ἐγγύθιο. τίς δὲ ὁ τὸ πορείας ἡγεμό-
 νος ἐξῆς ἀπείδες, ἀπὲς ἡκιστος παρ' αὐτοῖς εἰκὸς γὰρ
 αὐτὸν φιλόκαλον ὄντα σε, μηδὲν τῶν ἀξίων θέας ἢ ἀ-
 ἡς παραλιπεῖν. Μέν. ὑπερρηπίον καὶ ταῦτα σοι.
 γὰρ αὐτὸ καὶ πάροις, ὅποτε Φίλῳ ἀνὴρ βιαζοίτο·
 οὐδὲν πρῶτα σοι δίδωμι τινὲς γυναικὶ τινὲς ἐμὴν καὶ ὅ-
 ὅρμηθ' ἔτι πρὸς τινὲς κατάβασιν. ἐγὼ γὰρ ἀχρεῖς
 ἐν πασι λυγρὸν, ἀκέρων Ομήρου καὶ Ησιόδου πολέμας καὶ
 εἰσέσεις διηγυμένων, ἔμμενον τῶν ἡμιθέων, ἀλλὰ καὶ
 αὐτῶν ἡδὲ τῶν θεῶν, ἔτι δὲ καὶ μοιχείας αὐτῶν καὶ
 βίας καὶ ἀρπαγὰς καὶ δίκας, καὶ πατέρων ἀφελ-
 σεις, καὶ ἀδελφῶν γάμους, πάντα ταῦτα ἡγεμόνισιν
 ναι καλὰ, καὶ ἔμμενον γυναικὶ πρὸς αὐτὰς
 πρὸς δὲ εἰς ἀνδρας πελεῖν ἡρξάμεν, πάλιν αὐτῶν
 γὰρ ἡκιστος τῶν νόμων τὰναντία τοῖς ποιηταῖς καλῶν
 τῶν, μήτε μοιχεύειν, μήτε στυγιάζειν, μήτε ἀρπαγὰς
 ἐν μεγάλῃ οὐκ ἀφελήκειν ἀμφιβολία, ἐκ ἐστὶ
 ὅτι χρησάμεν ἑμαυτῶ. ἔτι γὰρ τὰς θεὰς αὐτῶν
 γυναικὶ μοιχεύειν, καὶ στυγιάζειν πρὸς ἀλλήλας καὶ
 μὴ ὡς περὶ καλῶν ἵετων ἐγίνωσκον, ἔτ' αὐτὰς νομ-
 θεῖας τὰναντία τὰ τοῖς παρανομοῦσι, εἰ μὴ λυστιλέ-

est. Decretum est ergo, diuites istos ac pecuniosos
 prout tanquam Danaen seruantes abstrusum. PHI-
 LO. Ne prius, o beate, qua sunt decreta dixeris, quam ea
 narras omnia, qua abs te audire libentissimè velim.
 ea videlicet descensus caussa fuerit, quis itineris dux,
 unde ex ordine, & qua illic videris, & qua audie-
 omnia. Verisimile est enim te, cum res pulchras
 audiendi curiasus sis, eorum qua visu aut auditu di-
 videbantur, nihil omninò pratermisisse. ME-
 LO. Parendum etiam in his tibi est. Nam quid fa-
 c, urgente amico? Ac primum sanè tibi expediam,
 res animum meum ad hunc descensum impu-
 it. Ego igitur, cum adhuc puer essem, audirem
 Homerum atque Hesiodum, seditiones ac bella
 gentes, non semideorum modò, sed & ipsorum
 Deorum, adhuc verò & adulteria eorum &
 plentias, rapinas, supplicia, patrum expulsionem,
 fratrum, sororum nuptias, hac mehercule omnia
 me pulchràque putabam, & studiose erga ea assi-
 dabam. Postquam verò in virilem iam aetatem perue-
 ni, hic leges rursus iubentes audio Poëta adprimè
 turbari, neque videlicet adulteria committere, ne-
 seditiones monere, neque rapinas exercere. Hic
 me hesitabundus constiti, incertus omninò quo me
 alio gererem. Neque enim Deos vtrquam putandi
 turbaturos, aut seditiones inuicem fuisse moturos, ni-
 de his rebus perinde ac bonis iudicassent. Neque rursus
 gumlatores his aduersa iussuros, nisi id conducere

ὀπιλάμβανον. ἐπεὶ δὲ διηπόρου, ἰδοὺ μοι ἔλθον
 τὰ παρχαῖα καλεμένους τέτρες φιλοσόφους, ἐγχεύον-
 ται πῖμαυτὸν καὶ δεηθῆναι αὐτὴν χρῆσθαι μοι, ὅτι ἐ-
 λοιντο, ἔπειτα οὐδὲν ἀπλῆν καὶ βεβαίαν ἠποδείξαι
 βίαι· ταῦτα μὲν δὴ φρονῶν προσήναι αὐτοῖς, ἐλελή-
 δ' ἐμαυτὸν ἐς αὐτό, φασί, τὸ πῦρ ἐκ τῆ κατωῦ ἐ-
 ζόμενος, παρὰ γὰρ δὴ τέτοις μάλιστα εὐελοστον εἶ-
 σκοπῶν τὴν ἀγνοίαν καὶ τὴν ἄπορίαν πλείονα, ἅ-
 μοι τὰ χεῖρα χρυσοῦ ἀπὸ δέξαν ἔποι τὸν τῶν ἰδι-
 οῦτον ἀμέλει, ὁ μὲν αὐτῶν παρήναι τὸ πᾶν ἡδέα, καὶ
 μόνον τέτο ἐκ παντὸς μελίσσαι. τέτο γὰρ εἶναι τὸ
 δαίμον. ὁ δὲ τις ἐμπάλιν, πονεῖν τὰ πᾶν, καὶ μοχθεῖν
 καὶ τὸ σῶμα καταναγκάζειν, ρυπῶντα καὶ αὐχμῶν
 καὶ πᾶσι δημορεσιμῶντα, καὶ λοιδορούμενον, σπασ-
 τὴν ἰσχυρῶν τὰ πᾶν δῆμα ἐκείνα τῷ Ἡσίοδῳ
 τῆς ἀρετῆς ἔπη, καὶ τὸν ἰδρῶτα, καὶ τὴν ὀπὶ τὸ ἄκρον
 παύσασθαι. ἀλλ' οὐ κατὰ φρονεῖν χρημάτων παρὰ
 λεύετα, καὶ ἀδιάφορον οἶεσθαι τὴν κλῆσιν αὐτῶν. ὁ δὲ
 αὐτὸς πάλιν ἀγαθὸν εἶναι καὶ τὸν πλεοναυτὸν αὐτὸν ἀπὸ
 νῆο. πῶς μὲν γὰρ τὸ κόσμος τί χρῆ καὶ λέγειν, ὅς τις
 αἰς καὶ ἀσώματα καὶ ἀτόμους καὶ κενὰ, καὶ τοιούτων πᾶν ὄχ-
 λον ὀνομάτων ὀσημεῖται παρ' αὐτῶν ἀκέρων ἐναυτῶν
 καὶ τὸ πᾶν τῶν ὀφθαλμῶν ἀπατάσθαι, ὅτι πῶς τῶν ἐναυ-
 τῶν ἑκάς οὐ αὐτῶν λέγων, σφόδρα νικῶντας,
 πῶς τὰς λόγους ἐπείχετο, ὥστε μήτε τῷ θερμὸν τ
 αὐτ

existimans. Quoniam igitur in dubio eram, vi-
 sum est mihi Philosophos istos adire, atque hic me in
 pacem dedere, rogareque uti me, vtcunque libe-
 re, vterentur, vitæque viam aliquam simplicem, ad
 beatitudinem ostenderent. Hac igitur mecum reputans ad
 te venio, imprudens profecto, quod me ex fumo (ut
 dixi) in flammam converterem. Apud hos enim
 maxime diligenter observans summam reperi ignoran-
 tiam, omniaque magis inserta, addo ut praeter his illico
 tibi vel idiotarum vita iam curae videretur. A-
 lii etenim soli me iussit voluptati studere, atque ad e-
 um scopum vniuersum vitæ cursum dirigere. In eo
 vitam sicam esse felicitatem. Alii rursus omnino labo-
 re, corpûsq; siti, vigiliis, ac squalore subigere, miserum
 imper adfectum, contumeliarumq; obnoxium assidue, He-
 c sedulo incultans celebria illa de virtute carmina, &
 plerumque videlicet, & accituerunt in verticem montis a-
 tressum. Alii contempero inder pecunias, earumq;
 possessionem indifferentem putare, & alius contra bonas
 ipsi etiam diuitias esse pronunciet. De mundo verò
 quid dicam? de quo ideas, incorporeas substantias, ato-
 micas, & inane, ac talem quandam repugnantium in-
 finitum nominum turbam indies audiebam, & quod ab-
 surdum omnium maxime fuit, absurdissimum, de con-
 tractis vniuscuiusq; tum diceret, inuincibiles admodum
 & probabiles sermones adferebat, ut nec ei qui calli-
 dum,

αὐτὸ πρᾶγμα λέγοντι, μή τι τῷ ψυχρὸν ἀνὴρ λέγειν
 χεῖν, καὶ ταῦτα εἰδότες σαφῶς, ὡς καὶ αὐτὸς ποτὶ θερμὸν
 εἶη καὶ ψυχρὸν ἐν ταύτῳ χρόνῳ. ἀπὸ χυλῶς οὐκ ἐπαχ-
 τοῖς νυστάζουσι τέτοις ὁμοίον, ἄρτι μὲν, Ὀπινεύων ἀρ-
 δε, ἀνανεύων ἐμπυλιν. ἐπὶ δὲ πολλῶν ἔστι κείνων ἀπ-
 τῶ πρὸν, τῆς γὰρ αὐτῆς τέττας Δερμακὸν Ὀπιτηρῶ
 ἐναυλώματα τοῖς αὐτῶν λόγοις Ὀπιτηθεύοντας. τε-
 ραῖ κατὰ φρονεῖν παραινουῦντας χρημάτων, εἰς αὐ-
 τὰ πρὶς ἐχόμενης αὐτῶν κηδεῖται τῶν διαφροσύ-
 νης, καὶ Ὀπιμιδοῦ παρθεύοντας, καὶ πάντα ἕνεκα ἵστα
 ὑπομένοντας. τῆς τε πλὴν ὁδοῦ ἀποβάλλομένης
 αὐτῆς ἕνεκα πάντα ἐπιηδεύοντες. ἡδονῆς τε αὐτῶν
 ἀπαντας κατηγοροῦντας, ἰδίᾳ δὲ μόνῃ ταύτῃ πε-
 σσηρτημένους. σφαλεῖς οὐκ καὶ ταύτης τῆς ἐλπίδος
 ἐπὶ μᾶλλον εὐδυσχεραῖν, ἥ τιμα παρὰ μὲν ἑμῶν
 μαυτὸν, ὅτι μετὰ πολλῶν καὶ σαφῶν, καὶ εὐφρόδω
 σωίσει διαβεβοημένον ἀνθρώπος τε εἶναι, καὶ ταύτης
 ἐπὶ ἀγνοῶν περὶ ἐρχομένη. καὶ μοί ποτε διαγρυπτοῦσι
 τέττων ἕνεκα, εἰς ὅξεν ἐς βαθυλῶνα ἐλθόντα, διη-
 θαῖαι τὴν ὅταν μάγων, τῶν ζωροάστρων μαθητῶν καὶ
 διαδόχων. ἤκουον δὲ αὐτῆς εὐφωδαῖς τε καὶ τελεπῆς
 πῶς ἀνοίγειν τε τῆ ἀδῶς τὰς πύλας, καὶ κατὰ γένει
 ἀβέλωνται ἀσφαλῶς, καὶ ὁπίσω αὐτῆς ἀγαπῶ-
 πειν. ἀρῶν οὐκ ἠγέμεν εἶναι, παρὰ τὴν ὅταν
 διαπρασάμενον πλὴν κατὰ βασιν, ἐλθόντα παρὰ τῆ-
 ρισιαι

lum, nec ei qui frigidum idem prorsus esse contenderent, contra quicquam hiscere potuerim, atque id, cum tam manifestè cognoscerem fieri nunquam posse, ut eadem res calida simul frigidaque sit. Prorsum igitur ea lequidam mihi accidebat, quale solet dormitantibus, interdum capite annuerem, interdum contra abnuerem. Præterea quod multò erat istis absurdius, vitam meam diligenter observans, comperi eam cum ipsorum verbis præceptisque summoperè pugnare. Eos enim qui penendam censebant pecuniam, avidissimè conspexi colligendis divitiis inhiare, de fœnore litigantes, pro mercede docentes, omnia denique nummarum gratia tolerantes. Illi verò qui gloriam verbis aspernabantur, omnium vite suæ rationem in gloriam referebant. Voluptatem versus omnes ferè palam incessebant, clanculum verò ad eam solam libenter confluebant. Ergo hac quoque se frustratus, magis adhuc agrè molesteque tuli. Aliquantulam tamen inde memet consolabar, quod unà cum multis & sapientibus & celeberrimis insipiensque essem, atque verè ut hic ignarus oberrarem. Peruigilanti mihi tandem, atque hisce de rebus mecum cogitanti, venit in mentem, ut Babylonem profectus, magorum aliquem, Zoroastri discipulum ac successoribus convenirem. Audieram siquidem eos inferni portas carminibus quibusdam, ac mysteriis aperire, & quem libuerit, illuc iterò deducere, ac rursus inde reducere. Optimè ergo me facturum putavi, si cum horum quoque de descensu pacis-

ρεσίαυ τὸν Βοιωτὸν, μαθεῖν παρ' αὐτοῦ, ἃ τι μάστιγι
 καὶ σοφῶ, ὡς ἐστὶν ὁ ἄρως. βίβω, καὶ οἱ αὐτοὶ ἔλονται
 ἐφ' ὀφρονῶν. καὶ δὴ ἀναπηδήσας ὡς εἶχον τέχνης, ἔτοι-
 νον ἔφυ βαβυλῶν. ἐλθὼν δὲ, συγγίνουσι τῶν
 τῶν χαλδαίων σοφῶ ἀνδρὶ καὶ θεαπεσίῳ τῷ τέχνῳ,
 πολὺ μὲν τῷ κόμῳ, γνῶσιν δὲ μάλα σεμνὸν κατὰ
 μένῳ, τένομα δὲ ἔω αὐτῷ μυθροβαρζάνης. δευτέρῳ
 δὲ καὶ καδικετύσας, μόλις ἔτυχον παρ' αὐτοῦ ἐφ' ὃ
 τῷ βέλοισι μοιτῶ κατηγήσασθαι μοι τῆς ὁδοῦ, πα-
 ραλαβὼν δέ με ὁ αὐτὸς, πρῶτα μὲν ἡμέρας ὀνεία καὶ
 εἰκοσι ἅμα τῇ σελήνῃ ἀρξάμεν. ἔλπε, κατὰ γὰρ
 ὅτι τὸν ἔφρατῶν, ἔωθεν προσανατίλλοντα τὸν ἥ-
 λιον, ῥῆσιν ἵνα μακρὰν ἐπiléγων, ἥς ἐσφόδρα κα-
 τήκων. ὡς περ γὰρ οἱ φαῦλοι τῶν ἐν τοῖς ἀγῶσι κηρύ-
 κων, ὅτι τροχόντι καὶ ἀσαφὲς ἐφθέγγετο, πολλὴ ἀλλ'
 ἐώκει γὰρ ἵνας ὅτι καλεῖσθαι δαίμονας. μετὰ γοῦν
 τῷ ἐπ' ὀδῷ τρεῖς ἄνθρωποι πρὸς τὸ πρὸς ὥπαι δαπατῆ-
 ρας, ἐπ' ἀνῆκε πάλιν, ἐδὲνα τῶν ἀπάντων προσβλέ-
 πων. καὶ σιτία μὲν ἡμῖν τὰ ἀκρόαρυα, πατὴρ δὲ γάλα
 καὶ μελίκρατον, καὶ τὰ τῷ χοάσῳ ὕδωρ. ὤνῃ δὲ ὑπὲρ
 θείας ὅτι τῆς πύας. ἐπεὶ δὲ ἄλλος εἶχε τῆς προδια-
 τήσεως πρὸς μέσας νύκτας ὅτι τὸν ἵζηται ποταμὸν
 ἀγαγὼν, ἐκάθηρέ τι με καὶ ἀπέμαξε, καὶ πειρήνησι
 δαδί καὶ σκύλη, καὶ ἄλλοις πλεῖστον, ἀμα καὶ τῷ ἐπ' ὀ-
 δῷ ἐκείνῳ ἐποφρονήσας. εἶτα ὅλον με κατὰ μα-
 γείσας,

inciscens, Tiresiam, Horotium consulere: ab eoque
discerem (quippe qui vates fuerit, & sapiens) qua
via sit optima, quamque sapientissimus quisque po-
tissimum elegerit. At statim quidem exiliens quam
poteram celerrime Babylonem rectâ contendi. Quô-
dam venio, diuersor apud Chaldaeorum quendam ho-
minem certè sapientem, atque arte mirabilem, comā
quidem canum, admodumque promissa barba vene-
rabilem, nomen autem illi fuit Mitrobarzanes.
Orans igitur obsecransque vix exorauit, vs quam met-
tedi vellet, in illam me viam daderes. Suscipiens
vero me vir primum, quidem dies nouem ac viginti
cum luna simul incipiens abluit ad Euphratem, manē
solum Orientem versus perducens, ac sermonem quem-
piam longum musitans, quem non admodum exau-
diebam. Nam (quod in certamine pracones inepti
solent) volubile quiddam atque incertum profere-
bat, nisi quod quosdam visus est innuocare, demo-
nes. Post illam igitur incantationem ter mihi in-
vultum, spemque rediit rursus, oculos nusquam in-
clinum quendam deflectens. Et cibis quidem nobis
glades erant, potus autem lac atque mulsu, &
Choaspi lymphæ. lectus vero in herba sub dio fuit. At
postquam iam preparati satis hac dieta sumus, medio
noctis silentio ad Tigretem me flauium ducens, purga-
uit simul atque abstersit, facēque lustrauit ac squilla;
tum pluribus iterum aliis, & magicum simul illud car-

γόσας, καὶ πεπληθύναν, ἵνα μὴ βλαπτοίμην ὑπὸ τῶν
 Φαινισσμάτων, ἐπανάγεις τὴν οἰκίαν, ὡς εἶχον ἀν-
 ναπαδίζοντα καὶ τὸ λοιπὸν ἀμφὶ παλοῦν εἶχομεν. αὐ-
 τὸς μὲν οὐὲ μαγκυλὸν ἐδύσολον, τὰ πολλὰ ἐν
 κῆαν τῇ μηδικῇ, ἐμὲ δὲ τεταπισὶ φέρων ἐνεσκόβασ-
 τῷ πύλῳ, καὶ τῇ λεοντῇ, καὶ προσέειπε τῇ λύρᾳ, καὶ παρὰ
 λούσαιτο, λυγρὸς ἔρηται με τένομα. Μένιππον μὲν
 λέγειν, Ἡρακλέα δὲ ἢ Ὀδυσσεύα ἢ Ὀρφέα. φι. ὡς
 ἴδῃς τὸ ὧ Μένιππε; εἰ γὰρ συνήμι τὴν αἴλιαν ἔτι
 χήματ'· ἔτι τῶν ὀνομάτων. Μέ. καὶ μὲν πρόσθεν
 γε τῆτο, καὶ εἰς παντελῶς διπρόρητον. ἐπεὶ γὰρ εἴ-
 ποτε ἡμῶν ζῶντες ἐς ἄδ' ἀκατελήλυθοι, ἡγεῖτο
 με ἀπὸ κάσθεν αὐτῆς, ῥαδίως αὖ τὴν τῆς Αἰακῆς Φρι-
 ράν διαλαθεῖν, καὶ ἀκωλύτως παρελθεῖν, ἅτε σαρ-
 γέστερον τραγικῶς μάλα παραπεμπόμενον ὑπὸ τῶν
 χήματ'. ἤδη δ' οὐὲ ὑπέφαινεν ἡμέρα, καὶ κα-
 τεληγόντες ὅππῃ τὸν ποταμὸν, πρὸς ἀναγωγὴν ἐγγύς
 μεθα. παρεσκόβαστο δ' αὐτῷ καὶ σκάφ'· καὶ ἱερεῖα,
 μελίκρατ'· καὶ ἄλλα ὅσα πρὸς τὴν πλετὴν χρῆσιμα
 ἐμβαλόμενοι οὐὲ ἅπαντα τὰ παρεσκόβασμένα, εἰ-
 δὴ καὶ αὐτοὶ βαίνοντες ἀχνύμενοι, θαλερὸν καὶ διακ-
 χέοντες. καὶ μέγρι μὲν ἔνθ' ὑπεφερόμεθα ἐν τῷ
 ποταμῷ. εἶπα δ' ἐστὶν ἀλδύσαιμεν ἐς τὸ ἐλθόν· καὶ τὴν
 λίμνην, ἐς λυγρὸν ἀφραγῆς ἀφανίζεσθαι. περαιωθέντες
 δὲ καὶ πάντῃ, ἀφικνέμεθα ἐς ἡλιόχωρον ἔρημον καὶ ἀ-
 λωδῆς, καὶ ἀνῆλτον, ἐς ὃ δόποδάμεις, ἡγεῖτο δὲ ὁ Μίθρ-
 ο-

me submurmurans, dein totum me iam incantans,
ac ne à spectris laderer, circumiens, reducit domum,
ut ut eram, reciprocantem. ac reliqua noctis parte
amigationi nos preparauimus. Ipse igitur magicam
quandam vestem induit, Medorum vesti ut pluri-
mum similem, ac me quidem his quæ vides, ornavit,
duas videlicet, leonis exuvias, atque insuper lyra. Ius-
sit præterea ut nomen si quis me roget, Menippum
quidem me dicerem, sed Herculem, aut Ulyssem, aut
Orpheum. PHILON. Quid ita ô Menippe? ne-
que enim causam aut habitum, aut nomen intelligo.
MENIP. Atqui perspicuum id quidem est, ac
neutiquam arcanum. Posteaquam enim isti ante nos
ad inferos olim viui descenderunt, putavit, si me his
assimularet, fore ut facilius Eaci custodias fallerem;
atque nullo prohibente transirem, vitpote notior tra-
gico admodum illo cultu emissus. Iam igitur dies ap-
paruit, cum nos ad flumen ingressi in recessum incum-
bimus. parata siquidem ab illo fuerant, cymba, sacri-
ficia, malsa, & in id mysterium denique quibuscun-
que opus erat. Imponentes ergo omnia preparata, ita
iam & ipsi ingredimur tristes, lachrymæque implemur
vultu. Atque aliquantisper quidem in fluuiio ferimur,
inde in sylvam delati sumus, ac lacum quandam, in
quem Euphrates conditur. Tum hoc quoque transmissis, in
regionem quandam peruenimus solam, syluosam atque
opacam, in quam descendentes (præibat vero Mithro-
barza-

βαρζάνης βάθρον περὶ ὁξάνειν, καὶ τὰ μέλας ἐσφ
 ξαμεν, καὶ τὸ αἷμα περὶ τὸν βόθρον εἰσέειπαμεν. ὁ δ
 μάγῳ· οὐ γὰρ δαδα κατεμένειν ἔχω, ὥς ἐτ
 ρημία τῇ φωνῇ, καμμέγεθες δὲ ὡς οἶός τε λυῖν ἀν
 κρεγγὺν, δαίμονας τε ὁμῶς πάντας ἤπιβοῶτο, καὶ π
 ρας καὶ ἐρετύας, καὶ θυχίαν. Ἐκάτῃ καὶ αἰπυλῷ Περσι
 φόνισαν, παραμυγνὺς ἅμα βαρβαρικὰ ἄλλα καὶ ἀσ
 μα ὀνόματα καὶ πολυσύλλαβα. ἄλλος οὖν πάντῃ ἐκ
 ταῖς ἐσπλάγχεσιν, καὶ ἐπὶ τῆς ἐπαφῆς τῶν δαφῶν ἀπὸ
 γυλῶ, καὶ ἡ ὑλακὴ τῶν περὶ ἑρπύρεα πόρρωθεν ἤκουε, καὶ τ
 περὶ αὐτὰ ὑπερκατήφεις λυγροὶ καὶ σκοθροὶ. ἔδιδον δ
 ὑπὲρ ἐνερθεν ἀναξ ἐνέρων αἰδωνόους, καλεφάιντο γὰρ
 ἡδὴ τὰ πλεῖστα, καὶ ἡ λίμνη, καὶ ὁ περὶ φλεγεύων, καὶ
 Πλάτωνος καὶ βασιλῆα. καπλόντες δ' ὁμῶς ἀφ' ἑ
 χασμαῖ, τὸν μὲν Ραδάμανθυς ἔρομεν πρὸς τὸ
 μικρὸν δεινὸν ἐπὶ τῶν δέξας. ὁ δὲ κέρβερος ὑλακτῆς με
 τει, καὶ παρεκάνησεν. παχὺ δὲ μετὰ κρέσαντος τινὶ λάραν
 παραχρῆμα ἐκοιμήθη ὑπὸ τῶν μέλους. ἐπεὶ γὰρ ὡς
 λίμνην ἤλθομεν, μικρὰ μὲν εἰς ἐπεραγώγημεν, λυγροὶ
 ἡδὴ πλεῖρες τὸ πρὸς μεῖον, καὶ οἰμωγῆς ἀνάπληστοι.
 τραυμαῖαι δὲ πάντες ἐπέπλεον, ὁ μὲν τὸ σκέλῳ
 δὲ τὸ κεφαλῶν, ὁ δὲ ἄλλοις σωματεριμνέμενος. ἐμοὶ δὲ
 κείνῳ ἐκ λυγρῶν πολέμων παρόντες. ὁμῶς δ' οὖν ὁ βέλ
 σης Χάρων, ὡς εἶδε τινὶ λεοντίνῳ, οἰηθεὶς μετὰ τὸν ἥρα
 κλέα εἶναι ἐσεδέξατό με καὶ διεπόρθη μενέειν ἄσμενος,

) & patrum effodimus, & oves iugulamur,
 fontem sanguinis conſpergimus. At magis in-
 tens accensam faciem tenens, haud amplius iam
 miſſa murmure, ſed voce quam poterat maxima
 mitans, demones ſimul omnes conuocat. Pœnas,
 pœnes, Hecaten nocturnam, excelsamque Proſer-
 pam, ſimulque polyſyllaba quadam nomina barba-
 rique ignota commiſcet. Statim ergo tremere o-
 ra, & rimas ex carmine ſolum ducere, ac pro-
 Cerberi latratus audiri, & iam res plane triſtis
 ac moeſta. Umbrarum at timuit rex imi ſedi-
 Orcus. Ac proſinus quidem inferorum pate-
 re pleraque, lacus, Pyriphlegethon, ac Plato-
 nia. Tam per illum descendentes hiatus, Rha-
 nibum propemodum metu reperimus extin-
 ctum. At Cerberus primum quidem latrabat, com-
 itaque ſeſe. At cum ego lyram celerrime corre-
 pulſaſſem, tantis ſtatim ſopitus, obdormiit.
 poſteaquam ad lacum venimus, tranaro ſerâ
 ſcivit. Iam enim conſuſum erat nauigium, & e-
 certe plenum. Vulnerati quippe in eo naui-
 omnes, hic femur, ille caput, alius alio quo-
 membro luctatus, uſqueadeo, ut multi certe
 quopiam adeſſe viderentur. At optimus Cha-
 ſum leonis videret exuuias, eſſe me ratus Her-
 , recepit, tranſque vexit libens, tum ex-
 antibus

καὶ δόποδάσιν διεσήμεαι τ' ἀτραπὸν ἵπται δὲ ἡμῖν ἐν
 σκοτῷ προήκει μὲν ὄμιθροβαρζαίνης, εἰπόμην δ' ἐγὼ
 κατόπιν ἐχόμενός αὐτόν, ἕως πρὸς λεημῶνα μέγιστον
 ἀφικνέμεθα τῷ ἄσφοδελῷ καλῷ Φύλῳ, ἐνθα δὴ π
 ριεπέτοιο ἡμᾶς ἱερίγῃαι τ' νεκρῶν αἵ σκιαί· κατ' ὁ
 γον δὲ περιόοντες, παρεγενόμεθα πρὸς τὸ τῷ Μίνω
 κασήμερον. ἐτύγχανε δὲ ὁ μὲν ὅτι θρόνος Ἰνὸς ὑψηλὸς
 κασήμερος· παρθένηκ' ἔσαν δὲ αὐτῷ πῦλαι καὶ αἰάλας
 καὶ ἐριννύες ἐτίρωθεν δὲ προσήγοντο πολλοί τινες ἐφ' ἃς
 αἰλύσι μακρὰ δεδεμένοι· ἐλέγοντο δὲ εἶναι μοιχῶν
 πορνοδοσκοί, καὶ τιλῶναι, καὶ κέλακες, καὶ συκοφάνται,
 τσιῆτος ὄμιλος τῶν πάντων κυκλώνων ἐν τῷ βίῳ· καὶ
 δὲ οἵτε πλάστοι καὶ τοκογλύφοι προσήεσαν, ὡς καὶ
 παροργιστοί, καὶ ποδαγροί, κλοιοὶν ἕκαστος αὐτῶν καὶ
 ῥακα διτάλαλλον ὅτι κείμενος· ἐφ' ἧς ὥτες οὐκ ἡμ
 ἐωρῶμεν τιτὰ γιγνόμενα, καὶ ἡκόμεν τῶν δόπολα
 μένων· καληγόρουσι δὲ αὐτῶν κακοί τινες καὶ παρὰ
 ῥήτορες· φιλίτες ἔτι πρὸς διότι· μὴ γὰρ ὁκνήσης καὶ
 τ' εἰπεῖν· Μέν· οἶδ' ἄγε ταυτασὶ τὰς πρὸς τὸν
 δόποτι λημένας σκιάς δόπο τ' σωμάτων; Φι· πᾶσι
 οὐκ· Μέν· αὐτὰ τίνων ἐπιδὸν δόποτ' ἄνωμεν, καὶ
 ῥῆσί τε, καὶ καταμαρτυρήσι καὶ διελέγχεσι τὰ πᾶσι
 γόμενα ἡμῖν παρὰ τὸν βίον, καὶ σφόδρα λινὲς αὐτῶν
 ξιόπσοι δοκῶσιν, ἅτε αἰεὶ σωῶσαι, καὶ μηδέποτε ἀφ
 εόμεναι τῶν σωμάτων· ὁ δ' οὐκ Μίνως ὅτι μελ

nobis quoque nobis monstravit semitam. Sed quo-
 niam eramus in tenebris, praecebat quidem Mi-
 nobarzanus, ego autem à tergo continuus illi comes
 ero. quoad in pratum maximum peruenimus a-
 delo conficimur, ubi certè circumfusa vndique mor-
 rum stridula nos sequuntur umbra. Tum paulo
 cedentes longius, ad ipsum Minois tribunal ac-
 cedimus. Erat ipse quidem in solio forte quodam sub-
 sedens. Astabant autem illi Poena, mali Ge-
 nitoria. Ex altera parte plurimi quidam adducti
 et ordine longo fune vincti. Dicebantur autem
 haec, leuones, publicani, adulatores, sycophantae,
 hominum turba quoduis in vita patrantium.
 Nam autem diuites ac facinorosi prodibant, palli-
 entricosi ac podagrici, quorum quisque vinctus e-
 ferri pondere duorum talentorum imposito. Nos
 assistantes, & quae sunt omnia conspiciamus, &
 pro defensione dicuntur, auscultamus. Accer-
 nitur noui quidam atque admirabiles Rhetores.
 110. Quinam ergo hi, per Iouem, sunt, ac ne
 quidem te pigeat dicere. MENIP. Umbras
 istas nosti, quas opposita soli reddant cor-
 PHILO. Omnino quidem igitur. MENIP.
 igitur cum primum functi vita sumus, accu-
 santur, atque redarguunt, quicquid in vita pec-
 catus, & sanè quaedam ex his digna admodum si-
 dentur, vtpotè nobiscum versata semper nostruq;
 k ausquam

ἐξέταζον ἀπὲς πεμπεν ἑκάστον εἰς τὸν τῶν ἀσεβῶν χο-
 ρον, δίκην ὑφ' ἐξοῆς κατ' ἀξίαν τῶν τηλοκρημένων
 βιάλισα ἐκείνων ἢ πλεονάζοντων ὅτι πολλοὶς τε καὶ δόξα
 τετυφωμένων, καὶ μονονεχὶ καὶ προκυεῖσθαι πέμ-
 νοντων. τῷ τε ὀλιγοχρόνιον ἀλαζονείαν αὐτῶν, καὶ
 ὑπεροψίαν μυσταγωγίαν, καὶ ὅτι μὴ ἐμμένοντες, θ-
 ποὶ τε ὄντες αὐτοὶ, καὶ θνητῶν ἀγαθῶν τετυχηκότες
 δὲ δόποδυσίμενοι ἰα λαμπρὰ ἐκείνα πάντα, τὰ
 λέγω καὶ γῆρη, καὶ διωσσεύας, γυμνοὶ κάτω νενδύσθαι
 παρέρηκτοσαν, ὡς πᾶσι πᾶσι ὄνειρον ἀνὰ πεμπεν
 τῷ παρ' ἡμῖν εὐδαιμονίαν, ὥς ἐγὼ γε τῶν ὄντων
 περέχαιρον. καὶ εἴ τινα γνωρίσασθαι αὐτῶν, περὶ
 ἡσυχίᾳ πᾶσι ἐμμένοντες, οἷος ἐν παρὰ τὸν βίον
 ἡλίχον ἐφύστατό τε, ἡνίκα πολλοὶ μὲν ἔωθεν ὅτι
 περὶ τῶν παρέρηκτοσαν, τῷ περὶ τὸν αὐτὸν
 μέναντες, ὡς ἐμμένοντες, καὶ δόποκλόμενοι περὶ τῶν
 κατῶν. ὁ δὲ μόλις ἂν πᾶσι ἀναλείπας αὐταῖς περὶ
 τις, ἢ περὶ χερσὸς ἢ διαποικίλος, εὐδαιμονας ὡς
 μακαρίους δόποφάνην τὰς περὶ τῶν αὐτῶν, ἐν τῷ
 ἢ τῷ δεξιᾷ περὶ τῶν δόση κατὰ φιλεῖν. ἐκείνῳ
 ἐν ἡνιῶν τ' ἀκρόντες. τῷ δὲ Μίνωι μία τις καὶ περὶ
 ριν ἐδικαῶθη δίκη. τὸν γὰρ τρι σικελιώτῳ Διονυσίῳ
 πολλὰ καὶ ἀνόσια ὑπὸ τε Δίῳ καὶ ἡγορηθέντα, καὶ
 τῆς σοῦς καὶ αμαρτυρηθέντα, παρελθὼν Ἀρίστην
 ἐκυρλωμένος (ἀγασθ' αὐτὸν ἐν ἡμῇ, καὶ διώσθαι μ

inquam digressa corporibus. Minos igitur cunctis
 quemlibet examinans, impiorum relegabat in
 carcerem, poenas ibi sceleribus suis dignas luiturum. In
 praecipue tamen incenditur, quos opes dum vine-
 rent, ac dignitates inflauerant, quique adorari se
 expectabant, nimirum breui perituram eorum
 inebriam fastumque detestatus, quippe qui non me-
 rentur mortales ipsi cum sint, sese bona quoque
 inania consequutos. At nunc splendida illa exu-
 tumia, diuitias, inquam, genus, munia, nudi ac
 nudati demisso steterunt, tanquam somnium quoddam,
 hanc hanc felicitatem recogitantes, adeo ut has
 non conspicarer nimis quam delectatum fuerim. Et so-
 miorum forte agnoueram, accedens quiete ali-
 modo submonui, qualis in vita fuerat, quan-
 tumque fuerat inflatus, tum cum plurimi manu-
 bus eius obsidentes, pulsati interim exclusique à famu-
 lis, illi expectabant egressum. At ipso vix tandem
 exoriente, puniceum, aureum, aut versicolor, feli-
 ces beatos se facturum salutantes putabat, si pe-
 teranturque porrigens, permitteret osculandam.
 Sed audientes ista moleste ferebant. At Mi-
 nos quiddam etiam iudicauit in gratiam. Quippe
 Hieronymum Sicilia tyrannum, multis & atrocibus cri-
 minibus & à Dione accusatum, & graui Stoicorum re-
 sponsione conuictum, Cyrenaeus Aristippus interniciens
 illum valde suspiciunt inferi, eiusque pluri-

νειάλης καὶ σπουδαιότητος, καὶ μάλιστα τῆς αἰγυπίας
 αὐτῆς, διὰ τὸ πολυαρκῆς τῆς παρικήας. τὸ μὲν γὰρ
 αἰγινώσκειν ἕκαστον, ἔπειτα ἐν ἑαυτῷ ῥάδιον. ἅπαντες γὰρ
 ἀπὸ τεχνῶς ἀλλήλοις γίνονται ὅμοιοι, τῶν ὁσέων γενο-
 νωμένων, πολλὴ μάλιστα καὶ διὰ πολλῶν ἀναθεωρουῖν
 αὐτῆς ἐγινώσκωμεν. ἔκριντο δὲ ἐπ' ἀλλήλοις ἀμα-
 ροὶ καὶ ἄσχημοι, καὶ ἔθεν ἐν τῶν παρ' ἡμῶν καλῶν Φυλα-
 κόντας, ὥστε πολλῶν ἐν ταύτῃ σκελετῶν κείμενων,
 πάντων ὁμοίων, φοβερόν τε καὶ δεικνύον δειδορκετόν
 καὶ γυμνὰς τὰς ὀδόντας προφαινόντων, ἡπὲρ καὶ
 ἑμαυτὸν, ὃ ἔστιν Διχακρίναμι τὸν Θεοσίτην δὸτ' ἔ-
 λθ' Ἀιρέως, ἢ τὸν μετὰ τὴν Ἰσον δὸτ' ἔλθ' Ἀμακί-
 σιλέως, ἢ Πυρρίαν τὸν μάχρον δὸτ' ἔλθ' Ἀγαμέμνον-
 ῶν γὰρ ἐν τῶν παλαιῶν γνωρισμάτων αὐτοῖς
 ῥέμενεν, ἀλλ' ὅμοια τὰ ὅσα ἐν, ἀδήλα καὶ ἀνεπί-
 φα, καὶ ὡς ἔδενος ἐν Διχακρίνεας δὲ ἑαυτῶν
 γὰρ τοὶ ἐκείνα ὁρῶντι, ἐδόκε μοι ὅτι τῶν ἀνθρώπων
 οὗ πομπῇ ἔστι μακρὰ προσοικένας, χορηγῶν
 Διχακρίνην ἕκαστον ἢ τύχη, Διχακρίνη καὶ ποικίλη
 πομπευταῖς χήματα προσάπτεσαι. τὸν μὲν γὰρ
 ἔδωκε ἢ τύχη, βασιλικῶς διεσκόλασε ἡάραν πρὸς
 θεῖαν, καὶ δορυφόρος παρεδῶκε, καὶ τὴν κεφαλὴν
 ἔψαυε τῷ Διχακρίνῃ. τῷ δὲ οἰκέτω χήμα πείθετο
 πὸν δὲ ἵνα καλὸν εἶναι ἐκασμῆσε, τὸν δὲ ἀμορφον
 γελοῖον παρεσκόλασε. παντοδαπὴ γὰρ οἶμα δὲ
 χήμας τὴν γέναν. πολλάκις δὲ διὰ μέσης τῆς πομπῆς

et iuueniles, & integros, & hoc potissimum ob il-
lorum condiendi efficaciam *Aegyptios*. Verum digna-
tus quemlibet haud proclive fuit, aded nudatis os-
tendit omnes erant inuicem simillimi, nisi quod vix tan-
tum eos diu intendentes agnouimus. Quippe conferti
residebant obscuri atque ignobiles, nullumque seruan-
tes amplius pristina forma vestigium. Cum igitur
multi simul esset consisterent, inuicem omnino simi-
les, qui terrificum quiddam per cauos oculorum orbes
inspicerent, dentesque nudos ostenderent, hesita-
bam certe mecum, quoniam signo *Thersitem* à *Nireo*
formoso discernere, aut mendicum *Irum* à *Phae-*
acum rege, aut *Pyrrhiam* coquum ab *Agamemnone*.
Ibi enim amplius veterum indiciorum eis perman-
ere, sed ossa fuerunt inter se similia, incognibilia,
illis inscripta titulis, nullique vnquam dignoscen-
tia. Hec igitur spectanti mihi, persimilis hominum
tra pompa cuiuspiam longa videbatur cui praeis ac dis-
tincta quoque fortuna, ex his qui pompam agunt,
maiores variosque cuiusque habitum accommodans. A-
lium siquidem fortuna delicens, regis ornat insigni-
bus et tiaram imponens, & satellites addens, & ca-
deinate coronans. Alium serui rursus orna-
uit, hunc formosum effigiat, hunc deformem et
deridiculum fingit, nam omnigenum, ut opinor,
esse spectaculum. Quin habitus quorundam
et quique in media quoque pompa demutat neque

perpe-

μετέβαλε τὰ ἐνίων χήματα, σὺν ἑῷσιν ἐς τέλος Διὶ
 πομπεύουσι, ὡς ἔα χθισαν, ἀλλὰ μετὰ μεφίεσσαι, τὴν
 μὲν Κροῖσον λυάγκασι πλὴν τῷ οἰκῆται καὶ αἰχμαλωτῶν
 σκευὴν ἀναλαβεῖν, τὴν δὲ Μαϊάνδριον, ἵεως ἐν τοῖς οἰκῆται
 ταῖς πομπεύουσι, τὸν Πολυκράτης τυραννίδα μελαινέου
 σι, καὶ μέχρι μὲν ἵενος εἶασε χρεῖας τῷ χήματι, ἐπὶ δὲ
 δ' ὁ τὸ πομπῆς καιρὸς παρέλθη, τὴν καὶ αὐτὰ ἑκάστης
 ποδῶς τὸ σκευὴν, ἔδωκεν ἀποδυσάμενος τὸ χήμα μετὰ
 σώματος, ὥσπερ ἡνὶ πρὸς τῷ, γίγνεται, μηδὲν ἔτι πλεονέκτη
 διαφέρων. ἐνιοὶ δ' ὑπὸ ἀγνώμοτου, ἐπὶ δὲ ἀνὰ πᾶσι
 τὸν κόσμον ὀπίσσω ἡ τύχη, ἀχθοντὶ αἰετὶ καὶ ἀγανακτοῦ
 σιν, ὥσπερ οἰκείων ἱνῶν σερισκόμενοι, καὶ ἔχοντες αὐτῶν
 λίγον ἐχρήσαντο δαποδιδόντες. οἶμαι δὲ καὶ τὸ σκευὴν
 λάκεις ἐωρακέναι τὰς τραγικὰς ὑποκριτὰς ἵεως πο
 τὰς χρεῖας τῶν δραμάτων, ἀλλ' ἡ μὲν Κροῖσος, εἰς τὴν
 Πριάμους γιγνομένης, ἢ Ἀγαμέμνονος, καὶ ὁ αὐτὸς πο
 πύχοι μικρὸν ἐμπροσθεν μάλα στυγρῶς, ἵεται ἑκάστης
 πρὸς ἢ Ἐρεχθέως χήματα μιμησάμενος, μετὰ τὸ λῆξαι
 κείνης προῆλθεν ὑπὸ τῷ ποιητῇ κεκελευσμένος. πρὸς τὴν
 ρας ἔχοντας τὸ δράμα, ἀποδυσάμενος ἑκάστης αὐτῶν
 τὸ χρυσόπαιον ἐκείνην ἐδῆται, καὶ τὸ προσωπεῖον ἀπο
 θέμενος, καὶ κατὰ βᾶς ἀπὸ τῶν ἐμβαλῶν, πένης καὶ ταπεινὸς
 πρὸς εἰσέρχεται, ἐκ ἑτ' Ἀγαμέμνων ὁ Ἀτρεΐδης, ἐν δὲ Κροῖσος
 Μεναικῶς, ἀλλὰ Πῶλος καὶ Χαρικλῆς σοφιστὴς ὄν
 μαζόμενος, ἢ Σάτυρος ὁ Θεογείτονος μαραθαίνου.
 ταῦτα καὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα ἐστίν, ὡς πᾶσι

perpetuo eodem finit ordine cultûque progredi, quo
 audierant, sed ornatu commutato, Cræsum qui-
 bus coëgit serui captiuique vestes induere. Maan-
 tum autem antè inter seruos incedentem, Poly-
 tu tyrannide ornat. Et aliquantisper quidem
 cultu permittit vii, verùm vbi iam pompa tem-
 periter prateriit, apparatus quisque restituens, & cum
 more simul exutus amictu, qualis antè fuit, effi-
 cit, nibilo à vicino differens. Quidam tamen
 in seipsum, cum suos fortuna cultus exigit, agre
 rant atque indignantur, tanquam propriis qui-
 dam bonis priuati, ac non potius alienis, quibus
 vti vtebantur, exuti. Quin in scena que-
 re vidisse te plerumque puto histrionos istos tragicos,
 (vt fabula ratio postulat) modò Creontes, modò
 Agamemnones. Idemque (si
 tulerit) paulò autè tam grauius Cecropis aut
 Thesei formam imitatus, paulò post seruus, poë-
 ta iubente, progreditur. At cum fabula iam fi-
 ni affuerit, quisque auratas illas vestes exueas, per-
 am deponens, & descendens à crepidis, pauper
 humilis obambulat, haud amplius Agamem-
 non ille Atreo prognatus, aut Creon Menæcei fi-
 sed Polus filius Chariclei Suniensis, aut Saty-
 rus filius Theogitonis Marathonius. Sic se morta-
 les res habent, quemadmodum mihi sum spe-

μοι ὁρῶντι ἰδοῦν. φι. εἰπέ μοι ὦ Μένιπποι ἥ τις πλε
 τελεῖς ἔχῃς καὶ ὑψηλὰς ἰάφας ἔχοντες ὑπὲρ γῆς, καὶ
 λας, καὶ εἰκόνας, καὶ ἐπιγράμματα, εἰ δὲν ἱμνωῖται
 αὐτοῖς εἰσι τῶν ἰδιωτῶν νεκρῶν; Μέ. ληρεῖς ὦ ἄνθρωπε. εἰ γὰρ
 εὐθεάσω τὸ Μαυσωλὸν αὐτῷ, λέγω ἥ τ' ἄρα πόνε
 ἔαφ' ἐπερίβῃ, ὅ οἶδα, ὅτι ἐκ αὐτοῦ ἐπαύσω γὰρ
 ἔγωγε τῶν πένων ἐρρίπτο ἐν παραδύσφω περὶ λαοθάνει
 τῶν λοιπῶν δὴ μοι τῶν νεκρῶν. ἐμοὶ δοκεῖ, τοσούτον δὲ
 λαύων τῷ μνήματος, πᾶρ ὅσον ἐβαρύνετο τηλικῶν
 ἄχθος ἐπικείμενος. ἐπὶ δ' αὖν ὦ ἐταῖρε ὁ Δίακος δὲ
 μετεθήσῃ ἐκάστω τῷ τύπον, δίδωσι ἥ τ' ἐμέγιστον ἐπὶ
 οὐκ οὐκ ἀνάγκη ἀγαπῶντα καὶ ἀκαχεῖα, πρὸς τὸ
 τῶν συνεταλμένων. πολλῶν δ' αὖν, οἷμαί, μᾶλλον ἐγ
 λας, εἰ εὐθεάσω τις παρ' ἡμῖν βασιλέας καὶ σατράπ
 πτωχεύοντας παρ' αὐτοῖς, καὶ ἥτοι ταρχοπωλοῦντας
 ἐπὶ δόξης, ἢ τῶν πρῶτα διδάσκειντας γραμμάτων
 ὑπὸ τῷ τυχεύοντι ὑβριζομένους, καὶ κατὰ κόρης ποι
 μένους, ὥσπερ τὸ ἀνδραπόδων τὰ ἀπρότατα. φίλοι
 ποινοῦν τὸ μακεδόνει ἐγὼ θεασάμενος, εἰ ἥ κρα
 ἱμαυτὲ δύνατος εἴη. εἰδείχθη δέ μοι ἐν γωνιδίᾳ
 μοι δ' ἀκόμενος ἰὰ σατράτ' ὑποδημάτων. πολλὰ
 δὲ καὶ ἄλλους εἴδω ἰδεῖν ἐν ταῖς τριόδοις μεταποιῶντας.
 Εἰρξας λέγω, καὶ Δαρείους, καὶ Πολυκράτης. φι. ἄν
 παρὰ διηγῇ τὰ περὶ τῶν βασιλέων, καὶ μικρὰ δὲν ἄπιστα
 πῖν' ὁ Σωκράτης ἐπεσπῇ, καὶ Διογένης, καὶ εἰ τις ἄλλος
 σφῶν

videtur. PHILON. Dic mihi Menippe, si qui magnificos aliosque tumulos habent super terram, & columnas, imagines, titulos, nihilone sunt a inferos plebei quibuslibet umbræ honoratiores? MENIP. Nugari tu quidem. Nam si vidisses Mausolum, Carem illum dico Pyramide celebrem, sas scio, inquam ridere desisses, ita in antrum quoddam abisum despectum abiectus est in reliqua mortuorum turba delitescens. Hoc tantum commodi mihi videtur ex monumento referre, quod imposito tanto pondere laborat magis, & premitur. Nam cum Aegypti, & amice, locum cuique metitur (dat autem cui minimum haud amplius pedem) necesse est contentum decumbere, seseque ad loci modum contrahere. At vehementius multo risisses, opinor, si reges hosce satrapasque vidisses apud eos mendicantes, & ut salsamenta vendentes, aut primas ipsas literas egente inopia profitentes, & quemadmodum contumelias à quovis afficiantur, atque in faciem cadantur, perinde atque vilissima mancipia. Itaque Philippum Macedonem conspiciamus, continere me certe non potui: ostensus est mihi in angulo quodam, depreto calceos mercede resarciens. Quin alios praterea vidimus erat videre mendicantes in triuiis, Xerxes videtur, Darios, ac Polycrates. PHILON. Admiranda narras ista de regibus, penèque incredibilia. Socrates autem quid facit ac Diogenes, & si quis est sapien-

ΨΗΦΙΣΜΑ.

Επειδὴ πολλὰ καὶ παράνομα οἱ πλείστοι δρῶσι περὶ
 τοῦ βίου, ἀρπαζόντες καὶ διαζόμενοι, καὶ πάντα τὰ
 ποντῶν πονήτων καὶ αφρονουῦτες, δεδοκ' ἡ βίη
 καὶ τῷ δήμῳ, ἐπιδαν δ' ἀποθάνωσι, τὰ μὲν σώματα αὐτῶν
 καλᾶζεσθαι, καθάπερ καὶ τὰ τῶν ἄλλων πονηρῶν, οἱ δὲ
 ψυχὰς ἀναπεμφθεῖσας ἀνῶντες τὸν βίον, καὶ
 λυεῖσθαι εἰς τὴν οὐκ ἐκ ἀχρεῖς αὐτῶν τοῦτο διαγίγ
 σιν μυριάδας ἐταῶν πέντε καὶ εἴκοσιν, ὅνοι ἐξ ὄνων γίγ
 νηται, καὶ ἀχθοφρονουῦτες, καὶ ἐπὶ τῶν πονήτων ἐλ
 γόμενοι. τοῦτο τεύχεν δὲ λοιπὸν ἐξ εἶναι αὐτοῖς δόσι
 νεῖν. εἶπε τὴν γνώμην Κρανίων σκελεΐωνος, νεκ
 εὺς, Φυλῆς αὐλιβαυτιάδος, τέττε ἀναγκωδέντος
 ψηφίσματος, ἐπεψήφισαν μὲν αἱ ἀρχαί, ἐπεχ
 τήνησε δὲ τὸ πλῆθος, καὶ ἐνεβριμήσατο ἡ βριμὴ, καὶ
 λάληησεν ὁ κέρβερος. ἔτω γὰρ ἐντελὴ γόστ', καὶ
 ρεῖα, τὰ ἀνεγνωσμένα. ταῦτα μὲν δὴ σοι τὰ ἐν τῇ
 κλησίᾳ. ἐγὼ δὲ ἔπερ ἀφίγμην ἕνεκα, τῷ Τερ
 προσελθῶν, ἰκέτευον αὐτὸν τὰ πάντα διηγησάμε
 εἰπῆν πρὸς με, ποῖόν τινα ἤγχιτο τὸν ἄριστον
 ὁ δὲ γελάσας, ἔστι δὲ τυφλὸν τι γερόντιον
 ὡχρὸν, καὶ λεπιόφωνον, ὡ τέκνον, φησί, τ
 μὲν αἰτίαν οἶσθαι σε τῆς δόσεως, ὅτι παρὰ τ
 σφῶν ἐχρῆτο, καὶ τὰ αὐτὰ γλαυσκόντων ἑαυτοῖς. α
 τὰρ ἔθιμις λέγειν πρὸς σε, ἀπείρηται γὰρ ὑπ
 τῷ

DECRETVM.

Quoniam, inquit, multa diuites perpetrant in
 vita, rapientes ac vim inferentes, inopésque
 uni modo despectui habentes visum est Senatui po-
 tisque, ut cum sancti vita fuerint, corpora qui-
 bus eorum penas cum aliis sceleratorum corporibus
 ponit, anima verò sursum remissa in vitam, in or-
 bus demigrent, donec in tali rerum statu quinquies ac
 decem annorum millia transegerint, asini semper
 et asinus renati, onera ferentes, atque à pauperibus
 mutati. deinde ut liceat illis à vita excedere. Hanc
 sententiam dixit Caluarinus pater Aridello, patria
 Siciliensis, tribus Alibantiade. Hoc recitato de-
 creto, approbauerunt principes, scinit plebs, adfrea-
 uit Proserpina, allatruuit Cerberus. Sic enim ra-
 ti, que inferi statuunt, authenticæque sunt. Qua-
 rum in concione agebantur, erant huiusmodi. Tum
 statim, cuius gratia veneram, Tiresiam adeo,
 ut illi re, uti erat, ordine narrata, supplicavi,
 ut mihi diceret, quodnam optimum vite genus pu-
 teret. Hic verò subridens (est autem seniculus quispi-
 am, pallidus, voce gracili) ô fili, inquit, causam,
 me perplexitatis scio à sapientibus istis profectam,
 namque idem inimicem iisdem de rebus senti-
 entibus, verum haud fas est id tibi proloqui, siqui-
 dem

τῷ Ραδαμάνθυσι μηδαμῶς, ἔφην, τὸ πατέριον, ἀλλ'
 εἰπέ, καὶ μὴ πείσῃς με σὺ τοῦ φλόπερον πείσόντα ἐ
 τῷ βίῳ. ὁ δὲ, δὴ με ἀπαγαγὼν, καὶ πολὺ τῶν ἄλλων ἀ
 ποπασσας, ἡρέμα προσκύψας πρὸς τὸ ἔς φησιν,
 τῶν ιδιωτῶν ἀριστος βίος καὶ σωφρονέστερος, ὡς τὸ
 εὐφροσύνης παυσάμενος τῷ μελεωρολογεῖν, καὶ πάλιν
 ἀρχὰς ὀπισθοποεῖν, καὶ καταπίψεις τῶν σοφῶν τε
 τῶν συλλογισμῶν, καὶ τὰ τριαῦτα λῆρον ἡγήσασθαι
 τὸ το μόνον ἐξ ἀπάντης θηράσει, ὅπως τὸ παρὸν εὐθι
 μενος, παραδράμῃς γελῶν τὰ πολλὰ, καὶ πειρῶν
 εὐπαιδακαίς. ὡς εἰπὼν, πάλιν ὤρτο κατ' Ἀσφοδέλ
 λειμῶνα. ἐγὼ δὲ, καὶ γὰρ ἤδη οὐκ ἐβώ, ἀλλ' ἤδη ὡς
 θροβαρζάνῃ, φημί, τί διαμέλλομεν, καὶ ἐκ ἀπαι
 αῦθις ἐς τὸν βίον; ἢ εἰς πρὸς ταῦτα, γάρρην φησὶ
 Μένιππε, ταχεῖαν γάρ σοι καὶ ἀπταγμονα ἔστι
 δείξω ὡς εἶπὼν. καὶ εἰς τὴν ἀπαγαγὼν με πρὸς
 χωρίον τῷ ἄλλῃ ζοφωρότερον δείξας τῇ χα
 πόρρῳθεν ἀμαυρὸν τι καὶ λεπτὸν ὥσπερ διὰ κλ
 θρίας ἐσρέον φῶς, ἐκείνο, ἔφη ἐστὶ τὸ ἱερὸν
 τσοφωνίε, καὶ κείθεν κατέρχονται αἱ ἀπὸ Βοιωτίας,
 ταύτιν ἐν ἀνίθι, καὶ εὐθὺς ἐσθ' ἐπὶ τῆς ἐλλάδος. ἡ δὲ
 δὲ τοῖς εἰρημένοις ἐγὼ, καὶ τὸν μάχον ἀπαυαίμενος
 χαλεπῶς μάλα διὰ τῆς σαρμῆς ἀναρταύσας,
 ἐκ οἷο', ὅπως ἐν Λίβασι λεία
 γίγνομαι.

Rhadamanthum interdixit. Nequaquam, in-
 nam, o patercule, sed dic amabo, neque me contem-
 u, qui in vitate etiam ipso cetero oberro. Abdycens
 ge ma, procul ab aliis auferens, ad aures mihi inli-
 ms, Optima est, inquit, idiotarum priuatarumq;
 s, ac prudentior. Ideo ab insipientia cessant alia
 titandi, & fines & principia inspiciendi, & varias
 te syllogismos despuens, atque id genus omnia nu-
 astimans, hoc solum in tota vita persequere, ut prae-
 pitum bene compositum minime curiosus, nulla ve sol-
 um, quamplurimum poter, hilaris vitam ridensq;
 lacas. Hac cum dixisset, rursus in asphodelorum
 tum sese cotripuit. Ego igitur (nam & nunc ve-
 erat) age, inquam, o Mischrobarzane, quid
 damur? ac non hinc rursus abimus in vitam? Ad
 ille, Confide, inquit, o Menippe, breuem quippe
 ilemq; tibi monstrabo semitam, & me prorsus ab-
 eant in regionem quandam magis priore tenebri-
 um, manu procul ostendens subobscurum tene-
 re, ac velut per rimam instans tumer, illud, inquit,
 ephany temptum est, utque illac ad inferos & Eopetra
 funditur, hac ascendens atque illic eris in Graecia. E-
 pitar hoc sermone gausus, salutato Mago, dis-
 ile admodum per angustas antri fauces sar-
 sum repens nescio quo pacto in-
 Lebadiam perueni.

1590

ἐξέταζον ἀπέπεμπεν ἕκαστον εἰς τὸν τῶν ἀσθενέων χρο-
 νον, δίκλιν ὑφ' ἐξορίαν κατ' ἀξίαν τῶν τελολημένων
 μάλιστ' ἐκείνων ἢ πελοίων ὅτι πλεονέκτερος τε καὶ δόξα
 τετυφωμένων, καὶ μονονέκτερος καὶ περικλυθεῖσθαι πε-
 ρὸν τῶν. τίμω τε ὀλιγοχρόνιον ἀλαζονείαν αὐτῶν, καὶ π-
 ὑπερόψιαν μυσατίζομεν, καὶ ὅτι μὴ ἐμμένωσι, θ-
 τοί τε ὄντες αὐτοὶ, καὶ θνητῶν ἀγαθῶν τετυχηκότες
 δὲ δόποδυσάμενοι τὰ λαμπρὰ ἐκείνων πάντ' αὖτε, τὰ
 λέγω καὶ γῆρας, καὶ διυνασείας, γυμνοὶ καὶ τῶν νεανίσκων
 παρὰ ψηφίσαν, ὥσπερ τινα ὄνειρον αἰσάμεν περὶ ἡμῶν
 τίμω παρ' ἡμῖν εὐδαιμονίαν, ὥστε ἔγωγε πάντ' ὄραν
 περέχαιρον, καὶ εἴ τινα γνωρίσασθαι αὐτῶν, περὶ τῶν
 ἡσυχῇ πως ὑπεμνήσκον, οἷος ἐγὼ παρὰ τὸν βίον,
 ἡλίκον ἐφύσαστό τε, ἡνίκα πολλοὶ μὲν ἔωθεν ὅτι τε
 περὶ τῶν παρειακήσαν, τίμω περὶ τὸν αὐτὸν πε-
 μένοντες, ὠθέμενοί τε καὶ δόποκλόμενοι πρὸς τῶν
 κατῶν. ὁ δὲ μόλις ἂν πῶς ἀναλείπας αὐτοῖς περὶ
 λῆς, ἢ περὶ χρευστος ἢ σταποίκιλος, εὐδαιμονας ὡς πε-
 μακαρίζεις δόπο φαίνεν τὰς περὶ τῶν κατῶν, ἐπὶ τῇ
 ἢ τίμω δεξιάν περὶ τῶν δοίη κατὰ φιλεῖν. ἐκείνῳ μ-
 ἔν ἡνιῶν τοὺς ἀκρόντες. τῷ δὲ Μίνωι μία τις καὶ πρὸς χα-
 ριν ἐδικάσθη δίκη. τὸν γάρ τοι σικελιώτῳ Διονύσιον
 πολλὰ καὶ ἀνόσια ὑπὸ τε Δίωνος καὶ ἡγορηθέντα, καὶ ὑ-
 τῆς σοῦς καὶ αμαρτυρηθέντα, παρελθὼν Ἀρίστιον
 ἐκυρηνάιος (ἄγασθ' αὐτὸν ἐν ἡμῇ, καὶ διώσται μ-

quam digressa corporibus. Minos igitur curi-
 quemlibet examinans, impiorum relegabat in-
 tum, poenas ibi sceleribus suis dignas luiturum. In-
 precipue tamen incenditur, quos opes dum vine-
 nt, ac dignitates inflauerant, quique adorari se
 expectabant, nimirum breui perituram eorum
 perbiam fastumque detestatus, quippe qui non me-
 sissent mortales ipsi cum sint, sese bona quoque
 alicuius consequutos. At nunc splendida illa exu-
 omnia, diuitias, inquam, genus, munia, nudi ac
 illa demisso steterunt, tanquam somnium quoddam,
 manam hanc felicitatem recogitantes, adeo ut has
 in conspiceret nimis quam delectatus fuerim. Et se
 eorum forte agnoueram, accedens quiete ali-
 modo submonui, qualis in vita fuerat, quan-
 tateque fuerat inflatus, tum cum plurimi man-
 bus eius obsidentes, pulsique interim exclusique à famu-
 lis, illum expectabant egressum. At ipso vir tandem
 illis exorians, puniceus, aureus, aut verficolor, feli-
 ces ac beatos se facturum salutantes putabat, si pe-
 ctus dexteramue porrigens, permitteret osculandam.
 illi vero audientes ista moleste ferebant. At Mi-
 nos quiddam etiam iudicauit in gratiam. Quippe
 Dionysium Sicilia tyrannum, multis & atrocibus cri-
 minibus & à Dione accusatum, & graui Stoicorum re-
 simonio conuictum, Cyreneus Aristippus internueniens
 (nam illum valde suspiciunt inferi, eiusque pluri-
 mum

γένον ἐν τῷ κατωτέρῳ μικρῷ δὲ τῇ χρηστέῳ προσδ
 θέντα, παρέλυσεν τῆς καθιδίκτης, λέγων πολλοῖς αὐτῶν
 τῷ πεπαυμένῳ πρὸς δεξιὸν θρόνον δεξιόν.
 πρὸς αὐτὸν δὲ ὁμοῦ τῷ δικαστῇ πρὸς καταστήριον
 φικνέμεθα. ἐνθα δὴ ὁ φίλος πολλὰ καὶ ἐλεφάντι ἀν
 στήτε καὶ ἰδεῖν. ματίγωντε γὰρ ὁμοῦ ψόφῳ ἡκέτω
 οἰμωγῇ τῶν ὅππῃ τῷ πυρὸς ὀπλιμένων, καὶ σπέρλαι
 κύφαιες, καὶ ἱεροχοῖ, καὶ χίμαιρα εἰσαάρατε, καὶ ὁ κέρ
 ρος ἐδάρδαπτε, ἐκλαζοντό τε ἅμα πάντες, βασιλεῖς
 δὲ γλοι, σατράπαι, πένητες, πλάστοι, τιωχοί, καὶ μέγα
 λε πᾶσι τῶν τελολημένων. ἐνίς δὲ αὐτῶν καὶ ἐγὼ
 σάμεν ἰδοῦτες, ὅποσοι ἦσαν τῷ ἑναγχοῦς τελελευσῆς
 οἱ δὲ ἐνεκαλύπτοντο ὡς ἀπεσρέφοντο. εἰ δὲ καὶ πρὸς
 ποιῶν, μάλα δὲ γλοι πρὸς ἡ καὶ κατακευθίον. καὶ τῶν
 πῶς οἱ, βαρεῖς ὄντες, καὶ ὑπερόπαι παρὰ τὸν δῶν.
 μέντοι πένησιν ἡμῶν ἐλπίων κακῶν ἐδοδοῖ, καὶ διαν
 παυόμενοι πάλιν ἐκλαζοντο. καὶ μὲν κακῶν ἐδο
 τὰ μυνθῶναι, τὸν Ἰξίονα, καὶ τὸν Σίσυφον, καὶ τὸν Φρό
 Τάνταλον χαλεπῶς ἔχοντα, καὶ τὸν γηγῆν Τίφω
 ράκλεις ὅσῳ ἔκειτο γὰρ τόπον ἐπέχων ἀγρῶ. δι
 θόντες δὲ καὶ τέτρες, ἐς τὸ πέδιον ἐσβάλλομεν, τὸ Ἀχι
 ρέσιον, ὡς ὁρίσκομέν τε αὐτόθι τὰς ἡμιθέας τε καὶ τὰ
 ἡρώϊνας, καὶ τὸν ἄλλον ὁμίλον τῶν νεκρῶν κατὰ ἔθ
 καὶ Φῦλα διαβιωμένους, τὰς μὲν παλαιὰς πινὰς καὶ
 ἐρωήωντας, καὶ ὡς φησὶν Ὀμηρος, ἀμενέως. τὰς δὲ

nam ibi valet autoritas) ferme iam Chimera alligatum absoluit à pœna , asserens illum eruditorum, nonnullos olim iuuisse pecunia. Tum nos à tribuna discedentes , ad supplicij locum peruenimus. Vbi acrius , multa & miserranda audire simul , ac spectare auit. Nam simul ac flagrorum sonus auditur , & eiuſdem hominum in igne flagrantium , tum rota & tortura , catena , Cerberus lacerat , & Chimera dilacerat , cruciabanturque pariter omnes captiui , reges , confecti , pauperes , mendici , diuites , & iam scelerum pœnis pœnitebat. Et quosdam quidem eorum , dum circumuehemur , agnouimus , videlicet qui nuper è vita differant. At hi pudentes sese tum occulebant , neque subtrahabant aspectui , aut si nos aliquando consuebant , id seruiliter admodum abiectèque faciebant. atque hi quidem quàm olim putas , onerosi fastidique in vita ? At pauperibus malorum dimidia remittebatur , & cum interquieuiſſent , de nouo reuertebantur ad pœnam. Sed illa quoque qua fabulis finguntur , aspexi , Ixionem , Sisyphum , Phrygiumque graui affectum Tantalum , genitumque terra Tityum , Dyonem , quantum ? Integrum stratus agrum occupant. Hos tandem pratercuntes , in campum venimus Acherusium , inuenimusque ibi semideos , heroum , & aliam simul mortuorum turbam , in gentes variasque dispositam , alios quidem vetulos quosdamque marcidos , atque (vt Homerus ait) euanidos , alios

νεαλαῖς καὶ σιωπηκότας, καὶ μάλιστα τὰς αἰγυπλίαι
 αὐτὰς, διὰ τὸ πολυαρκὲς τῆς περιχρείας. τὸ μὲν γὰρ
 αἰγινώσκειν ἕκαστον, καὶ πᾶντο ἡμῶν ῥάδιον. ἅπαντες γὰρ
 ἀτεχνῶς ἀλλήλοις γίνονται ὅμοιοι, τῶν ὁσέων γενο
 νωμένων, πολλὴ μόγις καὶ διὰ πολλῶν ἀναγεωρουῶν
 αὐτὰς ἐγινώσκωμεν. ἔκριντο δὲ ἐπ' ἀλλήλοις ἀμα
 ροὶ καὶ ἄσχημοι, καὶ οὐδὲν ἔτι τῶν παρ' ἡμῶν καλῶν φυλα
 τήντες. ὥστε πολλῶν ἐκ τούτῳ σκελετῶν κειμένων, καὶ
 πάντων ὀροσίων, φοβερόν τε καὶ θάλακρον δεδορκέναι
 καὶ γυμνὰς τὰς ὀδόντας προφαινότων, ἐπὶ ἑαυτῶν
 ἑμαυτὸν, ὡς ἔστιν ἀγακρίναμι τὸν Θεοσίτην διπλοῦ
 καὶ Πιρέως, ἢ τὸν μετὰ τῷ Ἰρον διπλοῦ Φαμάκῳ
 σιλέως, ἢ Πυρρίαν τὸν μάρτυρον διπλοῦ Αἰαμέμνονος
 οὐδὲν γὰρ, ἔτι τῶν παλαιῶν γνωρισμάτων αὐτοῖς
 ῥέμενε, ἀλλ' ὅμοια τὰ ὅσα ἡμῶν, ἀδελφὰ καὶ ἀνεπίγνω
 φα, καὶ ὡς οὐδὲν ἔτι ἀγακρίνασθαι διὰ ἡμῶν
 γὰρ τοι ἐκείνα ὀρώνη, ἐδόκε μοι ὁ τῶν ἀνθρώπων
 ὁς πομπῇ ἔστι μακρὰ προσοικέειν, χορηγῶν
 ἀγαθὰ τὴν ἑκάστην ἡ τύχη, ἀγαθὰ καὶ ποικίλα
 πομπευταῖς χήματα προσάπτεσθαι. τὸν μὲν γὰρ λα
 βῆσαι ἡ τύχη, βασιλικῶς διεσκέδασε ἱέρασιν
 θεῖσαι, καὶ δορυφόρους παραδῆσαι, καὶ τὴν κεφαλὴν
 ψάσαι τῷ ἀγαθῷ. τῷ δὲ οἰκέει χήματα πείθεσθαι
 πρὸν δὲ ἵνα καλὸν εἶναι ἐκόσμησε, τὸν δὲ ἄμορφον
 φελόειον παρεσκέδασε. παντοδαπὴ γὰρ οἰμα
 γνῆσθαι τὴν θείαν. πολλάκις δὲ διὰ μέσης τῆς πομπῆς

però iuueniles, & integros, & hoc potissimum ob il-
 lam condiendi efficaciam Aegyptior. Verum digno-
 scere quemlibet haud proclive fuit, aded nudatis os-
 sibus omnes erant inuicem simillimi, nisi quod vix tan-
 tem eos diu intendentes agnouimus. Quippe conferti
 confidebant obscuro atque ignobile, nullumque seruan-
 ti amplius pristina forma vestigium. Cum igitur
 multi simul effecti consisterent, inuicem omnino simi-
 li, qui terrificum quiddam per cauos oculorum orbes
 aspicerent, dentesque nudos ostenderent, hesita-
 rem certe mecum, quoniam signo Therfitem à Nireo
 la formoso discernere, aut mendicum Irum à Pha-
 nam rege, aut Pyrrhiam coquum ab Agamemnone.
 Nihil enim amplius veterum indiciorum eis perman-
 si, sed ossa fuerunt inter se similia, incognibilia,
 bulis inscripta titulis, nullique vnquam dignoscen-
 ta. Hac igitur spectanti mihi, persimilis hominum
 vita pompa vixit longe videbatur cui praeis ac dis-
 ponat quoque fortuna, ex his qui pompam agunt,
 diuersos varioque cuiusque habitu accommodans. Alium
 siquidem fortuna delicens, regis ornat insigni-
 bus, & tiaram imponens, & satellites addens, & ca-
 piti diademate coronans. Alium serui rursus orna-
 tu induit, hunc formosum effigiat, hunc deformem at-
 que deridiculum fingit, nam omnigenum, ut opinor,
 debet esse spectaculum. Quin habitus quorundam
 plerumque in media quoque pompa demutat neque

perpe-

μετίβαλε πρὸ ἐνίων χήματα, σὺν ἑῷ σαι ἐς τέλος Διὶ
 πομπεύουσι, ὡς ἐλάχθησαν, ἀλλὰ μετὰ μφίεσαι, τ
 μὲν Κροῖσον ἑλάνκασε τὴν Ἰὼ οὐκ ἔτεχ ἢ αἰχμαλω
 σκευὴν αἰαλαβῆν, τὴν Ἰὼ Μαϊάνδριον, ἵεως ἐν τοῖς οὐ
 ταῖς πομπεύοντα, τὸ Πολυκράτης τυραννίδα μελίν
 σι, ἢ μέγρι μὲν ἱνὸς εἶασε χρῆσθαι τῷ χήματι. ἐπὶ
 δ' ὁ τὸ πομπῆς καιρὸς παρέλθη, τὴν καὶ αὐτὰ ἑκάστ
 οὺς τὸ σκευὴν, ἔδωκεν ὑπὸ μένος τὸ χήμα μετὰ
 σώματος, ὡς περὶ τὴν Ἰὼ, γίγνεται, μηδὲν Ἰὼ πλε
 διαφέρων. ἐνίοι δ' ἔτι ἀγνώμων ἡσυχίας, ἐπὶ δ' ἀν
 τὸ κέσμον ὅστις αἰσῶσι ἡ ἰσχύη, ἀχθοντά γε, ἢ ἀγνοῶ
 σιν, ὡς περὶ οὐκ εἰδὼν ἱνῶν σερισκόμενοι, ἢ ἔχον
 λίγον ἐχρήσαντο δὲ ποδιδόντες, οὐκ ἔστι ἢ τὸ σκευὴ
 λάκεις ἐωρακέναι ἱεὺς ἱεραγικὸς ὑποκρίτας ἱεὺς
 ἱεὺς χρεῖας τὸ δράματων, ἀρτι μὲν Κροῖσος, ἐνίο
 Πριαμὸς γιγνομένης, ἢ Αἰακίμωνος, καὶ ὁ αὐτὸς
 πυχοὶ μικρὸν ἐμπεροθεν μάλα σερικῶς, ἵεως ἑκά
 πος ἢ Εὐρυθέως χήματα μιμησάμενος, μετὰ τὸ χήμα
 κείνης προῆλθεν ὑπὸ τῷ ποιητῇ κεκελευσμένος. ἢ
 ρας ἔχοντος τὸ δράματος, ἀποδυσάμενος ἑκάστ
 τὸ χρυσόπασον ἐκείνην ἐδῆται, ἢ τὸ περὶ σωπείῃ
 θέμενος, ἢ κατὰ βᾶς δὲ τὸ ἐμδαῖ, πένης ἢ τῷ
 πείερχε, ἢ ἐκ τῶν Αἰακίμωνων ὁ Αἰετῶς, ἢ Κροῖ
 Μεναικῶς, ἀλλὰ Πῶλ © Χαρικλῆς σιωπῆς ὁ
 μαζόμενος, ἢ Σάτυρος ὁ Θεογείτονος μαρτυρῶν ©
 τῷ αὐτῷ ἢ τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα ἐστίν, ὡς π

perpetuo eodem finit ordine cultuque progredi, quo
 pedierant, sed ornatu commutato. Crasum qui-
 dem coëgit serui captiuique vestes induere. Mean-
 dium autem antè inter seruos incedentem, Poly-
 nati tyrannide ornat. Et aliquantisper quidem
 cultu permittit vii, verùm vbi iam pompa tem-
 prateriit, apparatus quisque restituens. & cum
 opere simul exutus amictu, qualis antè fuit, effi-
 citur, nihilo à vicino differens. Quidam tamen
 in se ipsam, cum suos fortuna cultus exigit, agre
 rant atque indignantur, tanquam propriis qui-
 dam bonis priuati, ac non potius alienis, quibus
 multisper utebantur, exuti. Quin in scena que-
 re vidisse te plerumque puto histriones istos tragicos,
 qui (vi fabula ratio poscit) modò Creontes, modò
 Priami sunt, aut Agamemnones. Idemque (si
 fors tulerit) paulò autè tam grauiter Cecropis aut
 Erechthei formam imitatus, paulò post seruus, poë-
 ta iubente, progreditur. At cum fabula iam fi-
 ni affuerit, quisque auratas illas vestes exutas, per-
 seam deponens, & descendens à crepidis, pauper
 humilis obambulat, baud amplius Agamem-
 non ille Atreo prognatus, aut Creon Menæcei fi-
 lius, sed Polus filius Chariclei Suniensis, aut Sary-
 rion filius Theogitonis Marathonius. Sic se mortu-
 alium res habent, quemadmodum mihi tum spe-

μοι ὁρῶντι ἔδοξε. φιλέει μαι ὡς Μένιππιοι ἤϊες πη-
 λᾶς ἰέτας, καὶ ὑψηλὰς ἰάφας ἔχοντες ὑπὲρ γῆς, καὶ
 λας, καὶ ἐκόντας, καὶ ἐπιχράμματα, ἐδὲν ἱμῶν προ-
 αὐτοῖς εἰσιλῶν ἰδιωτὶ νεκρῶν, Μέληρεῖς ὡς ἔπος. εἰ γὰρ
 εὐθεάσω τὸ Μαυσωλὸν αὐτὸ, λέγω ὅτι τὸ κάρα τὴν ἐκ-
 ταφὴν περιδόησιν, ὅτι οἶδα, ὅτι ἐκ αὐτοῦ ἐπαύσω γλῶ-
 ῥῳ ταπηνῶς ἔρριπτο ἐν παραβύσῳ πρὸς λαοφάνου-
 τῶ λαιπῶ δῆμῳ τῶ νεκρῶν. ἐμοὶ δοκεῖ, πρὸς τὸν λα-
 οῦ τῶ μνήματος, παρ' ὅσον ἐβαρύνετο τηλαυγὴς
 ἄχθος ἐπικείμενος. ἐπὶ δ' αὖν ὡς ἔταυρε ὁ Δίακλῆς δι-
 μετρήσῃ ἐκάστω τὸν τόπον, δίδωσι ὅτι τὸ μέγιστον ἐπὶ
 οὐκ οὐδὲς ἀνάγκη ἀγαπῶντα κατακεῖσθαι, πρὸς τὸ
 τῶν σωεσθαι μένον. πολλὰ δ' αὖ, οἶμαι, μάλλον ἐν-
 λας, εἰ εὐθεάσω ἵδρι παρ' ἡμῖν βασιλέας καὶ σαυρά-
 πτωχεύοντας παρ' αὐτοῖς, καὶ ἥτοι παρελχομένων
 ὑπὸ δόξης, ἢ τὰ πρῶτα διδασκαλίας χράμματα
 ὑπὸ τῶ τυχόντος ὑβριζομένους, καὶ κατὰ κέρους πα-
 μένους, ὥσπερ τὸ ἀνδραπόδων τὰ ἀτιμώτατα. φίλος
 πον γούμ τὸ μακεδόνα ἐγὼ θεασάμενος, ὅτι καὶ
 ἐμαυτὸν δυνατὸς εἶναι. εἰδείχθη δέ μοι ἐν γωνίᾳ
 μιοδῶ ἀκόμενος ἰασηθρὰ τὸ ὑποδημάτων. πολλὰ
 δὲ καὶ ἄλλας εἶναι ἰδεῖν ἐν ταῖς τριόδοις μεταποιη-
 τῶν λέγω, καὶ Δαρείους, καὶ Πολυκράτης. φιλ. ἀπὸ
 παρὰ διηγῆ τὰ πρὸς τὸ βασιλεῶν, καὶ μικρὰ δὲν ἀπὸ
 πρὸς ὁ Σωκράτης ἐπράττει, καὶ Διογένης, καὶ εἰς ἄλλους

quid videbatur. PHILON. Dic mihi Menippe, si qui magnificos altósque tumulos habent super terram, & columnas, imagines, titulos, nihilónesunt a inferos plebeis quibuslibet umbrís honoratiores? MENIP. Nugari tu quidem. Nam si vidisses Mausolium, Carem illum dico Pyramide celebrem, sat scio, quam ridere desisses, ita in antrum quoddam absum despectum abiectus est in reliqua mortuorum turba delitescens. Hoc tantum commodi mihi videtur monumento referre, quod imposito tanto pondere laboras magis, & premitur. Nam cum Aesculapius, ó amice, locum cuique metitur (dat autem cui minimum haud amplius pedem) necesse est contentum decumbere, seseque ad loci modum contrahere. Et vehementius multò risisses, opinor, si reges hostesque, satrapásque vidisses apud eos mendicantes, & falsamenta vendentes, aut primas ipsas literas gente inopia proferentes, & quemadmodum contumeliosius à quouis afficiantur, atque in faciem cadant, perinde atque vilissima mancipia. Itaque Philonem Macedonem conspicatus, continere me certè non potui: ostensus est mihi in angulo quodam, deponens calceos mercede resarciens. Quin alios praterea erat videre mendicantes in triuii, Xerxes videlicet, Darios, ac Polycrates. PHILON. Admiranda narras ista de regibus, penéque incredibilia. Socrates autem quid facit ac Diogenes, & si quis est sapien-

σιφῶν; Μέν. ὁ μὲν Σωκράτης καὶ καὶ παῖς ἐρχεῖται
 λέγων ἅπαντας, σὺ δ' αὐτῷ Πλαμῆδης καὶ Ο
 θυοπεύς καὶ Νέστωρ, καὶ εἴ τις ἄλλος λάλος νεκρός. ἔ
 μὲν τοι ἐπεφύσθητο αὐτῷ καὶ διωδὴ καὶ ἐκ τῆς Φαρμά
 κοποσίας τὰ σκέλη. ὁ δὲ βέλτιστος Διογῆνης παροῦ
 μὲν Σαρδαναπάλῳ τῷ ἀστυρῶν, καὶ Μίδα τῷ Φρ
 γί, καὶ ἄλλοις ἰσὶ τῶν πολυτελῶν. ἀκχῶν δὲ οἰμωγῶ
 των αὐτῶν, καὶ τὴν παλαιὰν τύχην ἀναμετρεμένην
 γελαῖται, καὶ τερπεται, καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ πῖος καὶ ἀκακί
 νος, ἀδελφὰ μάλα τραχεία καὶ ἀπηνεῖ τῇ Φωνῇ, πᾶσι
 μωαῖς αὐτῶν ὀπικαλύπτων, ὥστε ἀνιᾶσθαι τὰς
 ὁδούς καὶ διασκέπτεσθαι μελοικεῖν, ὃ φέροντας τὸν Δ
 γῆλυ. Φιλαυτὴ μὲν ἱκανῶς. τί δὲ τὸ ψήφισμα ἦν;
 ἐν ἀρχῇ ἔλεγεσ κεκυρῶσθαι κατὰ τῶν πλεονείων, κα
 τὰ τῶν ἐπιμνησθαι. ὃ γὰρ οἶδ' ὅπως παῖς τέττε λέγει
 παρθέμενος, παμπλὺ ἀπεπλανήθηεν τῷ λόγῳ. ὁ
 αὐτοῦ γὰρ μετὰ αὐτοῖς, παρῶν οἱ περὶ
 νεις ἐκκλησίαν παρὲς τῶν κοινῇ συμφερόντων. ἰδὲ
 οὐν πολλὰς συνθέσεις, ἀναμίξας ἑμαυτὸν πᾶσι
 κροῖς ὧς εἰς καὶ αὐτὸς ἐκ τῶν ἐκκλησιασῶν, καὶ
 κήθη μὲν οὐκ ἄλλα, τελευτᾶν δὲ τὸ παρὲς τῶν
 σίων. ἐπεὶ γὰρ αὐτῶν κατηγόρητο πολλὰ καὶ δεινὰ
 βία καὶ ἀλαζονεία, καὶ ὑπεροψία καὶ ἀδικία,
 τέλος ἀναστὰς τις τὴν δημαγωγῶν ἀνέ
 γνω ψήφισμα τοιγάρ.

sapientum alius? MENIP. Socrates profecto etiam ibi
 buersatur, omnesque redarguit, versantur autem cum
 Palamedes, Vlysses & Nestor, & si quis alius lo-
 quax mortuus. Adhuc equidem inflata sunt illi,
 tumescunt exhausto veneno crura. At optimus Dio-
 genes Sardanapalo vicinus Assyrio, Midaque, Phrygio,
 & aliis item pluribus ex istorum sumptuosorum nu-
 mero manet, quos cum eiulantes audit, veteris fortu-
 nae magnitudinem recogitantes, & ridet & delectatur,
 superius cubans ut plurimum cantat, aspera nimis
 que iniucunda voce illorum eiulatus obsecrans, a-
 ut id agre ferentes, nec Diogenem ferre valentes,
 mutanda sede deliberent. PHI. De his iam satis qui-
 dam, ceterum quod nam illud decretum est, quod ini-
 iuriam aduersus diuites esse sancitum? MEN. Be-
 tadmones. nescio enim quo pacto, cum hac de re dicere
 proposuissem, ab instituto sermone procul aberravi.
 Tum igitur ibi versabar, magistratus concionem ad-
 huc erant hic videlicet de rebus, quae in commune
 iudicerent. Conspectus ergo multos concurrere,
 percipiens meipsum mortuum, statim & ipse unus e-
 ram de numero eorum, qui in concione aderant. A-
 dversus sunt igitur & alia multa: postremo vero de di-
 gitum negotium. In quos posteaquam plurima fuis-
 sent obiecta, violentia, superbia, fastus, iniuria,
 assurgens tandem ex populo primas
 quidam huiusmodi decre-
 tum legit.

ΨΗΦΙΣΜΑ.

Επειδὴ πολλὰ καὶ πάρονομα οἱ πλεῖστοι θρώσι πε-
 ρὲς τὸ βίον, ἀρπάζοντες καὶ διαζόμενοι, καὶ πάντα τὰ
 ποντῶν πενήτων κατὰ φρονουῦντες, δέδοκ' ἐν τῇ βαλ-
 ῆϊ δῆμῳ, ἐπιδάμ' ἀποθάνωσι, τὰ μὲν σώματα αὐ-
 τῶν καλᾶζεσθαι, καθάπερ καὶ τὰ τῶν ἄλλων πονηρῶν, τὰ
 δὲ ψυχὰς ἀναπεμφθεῖσας ἀναεσθὲς τὸν βίον, καὶ
 λύεσθαι ἐς τὰς οὐκ ἐκείνους ἀν' ἐν τῷ τοιούτῳ διαμέν-
 οντες μελεάδας ἐταῶν πέντε καὶ εἴκοσιν ὅνοι ἐξ ὧν γη-
 ρόμενοι, καὶ ἀχθοφοροῦντες, καὶ ὑπὸ τῶν πενήτων ἐλα-
 νόμενοι. τοιῷ τεύθει δὲ λοιπὸν ἐξ εἶναι αὐτοῖς ἀπο-
 νεῖν. εἶπε τὴν γνώμην Κρανίων σκελετίζωνος, νεανί-
 εως, Φυλῆς αἰλιβαντιάδος. τέττα ἀναγνωθέντος
 ψηφίσματος, ἐπεψηφίσαν μὲν αἱ ἀρχαί, ἐπεχαι-
 ρόνησε δὲ τὸ πλῆθος, καὶ ἐνεβριμήσατο τῇ βριμῇ, καὶ
 λάληησεν ὁ κέρβερος. ἔτω γάρ ἐν πλοῇ γένοιτο, καὶ
 ῥεῖα, τὰ ἀνεγνωσμένα. ταῦτα μὲν δὴ σοι τὰ ἐν τῇ
 κλησίᾳ. ἐγὼ δὲ ἔπερ ἀφίγμην ἕνεκα, τῷ Τύχῳ
 προσελθὼν, ἰκέτευον αὐτὸν τὰ πάντα διηγήσασθαι
 εἰπὼ εἶναι πρὸς σε, πῶς ἴον τινα ἠγάτο τὸν ἄριστον
 ὁ δὲ γελάσας, ἔστι δὲ τυφλὸν τι γερόντιον
 ὥχρον, καὶ λεπτόφωνον, ὡς τέκνον, φησὶ, τι
 μὲν αἴτιαν οἶσθαι σε τῆς ἀπορίας, ὅτι παρὰ τὰ
 σφῶν ἐγλύμετο, καὶ τὰ αὐτὰ γλαυσκοπόντων ἑαυτοῖς.
 ταῦτα δὲ θέμις λέγειν πρὸς σε, ἀπείρηται γάρ ἐστι

DECRETVM.

Quoniam, inquit, multa diuites perpetrant in
 vita, sapientes ac vim inferentes, inopēsque
 uni modo despectui habentes visum est Senatus po-
 tēque, ut cum functi vita fuerint, corpora qui-
 bus eorum penas cum aliis sceleratorum corporibus
 iungant, anima verò sursum remissa in vitam, in
 quā demigrent, donec in tali verum statu quinquies ac
 sexdecem annorum millia transegerint, asini semper
 eis renati, onera ferentes, atque à pauperibus
 nutri. deinde ut liceat illis à vita excedere. Hanc
 sententiam dixit Caluarinus pater Arideffa, patria
 Manicensis, tribu Alibantiade. Hoc recitato de-
 creto, approbauerunt principes, scinit plebs, adfrea-
 uit Proserpina, allatauit Cerberus. Sic enim ra-
 ti, qua inferi statuant, authenticæque sunt. Qua
 litur in concione agebantur, erant huiusmodi. Tum
 ait statim, cuius gratia veneram, Tiresiam adeo,
 quæ illi re, uti erat, ordine narrata, supplicavi,
 ut mihi diceret, quodnam optimum vita genus pu-
 beret. Hic verò subridens (est autem seniculus quissi-
 mus, pallidus, voce gracili) ô fili, inquit, causam,
 perplexitatis scio à sapientibus istis profectam,
 nunquamquam idem inimicem iisdem de rebus senti-
 untibus, verum haud fas est id tibi proloqui, siqui-
 dem

τῷ Ραδαμάνθυσι, μηδαμῶς, ἔφην, τὸ πατέριον, ἀλλ'
 εἰπὲ, καὶ μὴ πεισθῆς με σὲ τυφλόπερον πειθιόντα·
 τῷ βίῳ. ὁ δὲ, δὴ με ἀπαγαγών, καὶ πολὺ τῶν ἄλλων ἀ-
 πασάσας, ἤρεμα προσκύψας πρὸς τὸ ἔς Φησιν,
 τῶν ἰδιωτῶν ἀριστος βίος καὶ σωφρανέστερος, ὡς τῶν
 ἀφροσύνης πωσάμενος τῷ μελεωρολογεῖν, καὶ τέλος
 ἀρχὰς ὀπισκοπεῖν, καὶ καταπίυσε τῶν σοφῶν τῶν
 τῶν συλλογισμῶν, καὶ τὰ τριαῦτα λῆρον ἡγησάμενος
 τῷ το μόνον ἐξ ἀπάντης θηράσῃ, ὅπως τὸ παρὸν εὖ
 μένος, παρὰ δράμης γελῶν τὰ πολλὰ, καὶ πειμνὸν
 ἑσπεδοακῶς. ὡς εἰπὼν, πάλιν ὤρτο κατ' Ἀσφοδελ-
 λειμῶνα. ἐγὼ δὲ, καὶ γὰρ ἤδη ὄψεσθαι, ἀγέδῃ οὐκ
 θροβαρζάνη, Φημι, τί διαμέλλομεν, καὶ ἐκ ἀπὸ
 αὐτοῦ ἐς τὸν βίον; ὁ δὲ πρὸς ταῦτα, ἰοῦρει Φησὶ
 Μένιππε, παχεῖαι γὰρ σοὶ καὶ ἀπείραγμοινα ἔσονται
 δείξω ἄτρεπόν. καὶ δὴ ἀπαγαγών με πρὸς
 χωρίον τῷ ἄλλῃ ζοφορώτερον δείξας τῇ χα-
 πόρῳθεν ἀμαυρὸν τι καὶ λεπτὸν ὥσπερ διὰ πύ-
 θριος ἐσρέον Φῶς, ἐκείνο, ἔφη ἐστὶ τὸ ἱερὸν τοῦ
 τροφῶνις, καὶ κείθεν κατέρχονται αἱ ἀπὸ Βοιωτίας
 ταύτην ἐν ἀνίδι, καὶ εὐθὺς ἔσῃ ἐπὶ τῆς ἐλλάδος. ἡ δὲ
 δὲ τῆς εἰρημένους ἐγὼ, καὶ τὸν μάχον ἀσπασάμενος
 χαλεπῶς μάλα διὰ τῷ θορῆς ἀναρτύσας,
 ἐκ οἷδ', ὅπως ἐν Λιβυαίᾳ
 γίγνομαι.

Rhadamanthum interdixit. Nequaquam, in-
 quam, ô patercule, sed dic amabo, neque me contem-
 nu, qui in vitate etiam ipso catioer oberro. Abducens
 me, procal ab aliis auferens, ad aures mihi inli-
 ms, Optima est, inquit, idiotarum priuacorumq,
 re, ac prudentior. Ideo ab insipientia cessans alta
 ptandi, & fines & principia inspiciendi, & vasras
 syllogismos despuens, atque id genus omnia nu-
 astimans, hoc solum in tota vita persequere, ut pte-
 ritus bene compositum minime curiosus, nulla re sot-
 um, quam plurimum potes, hilaris vitam ridensq,
 iucas. Hac cum dixisset, rursus in asphodelorum
 nus sese cotripuit. Ego igitur (nam & nunc va-
 erat) age, inquam, ô Mithrobaranes, quid
 amatur? ac non hinc rursus abimus in vitam? Ad
 ille, Confide, inquit, ô Menippe, brehem quippe
 talemq, tibi monstrabo semitam, & me proximus ab-
 tens in regionem quandam magis priore tenebri-
 tem, manu procal ostendens subobscurum tenuer-
 u, & velut per rimam instans tamen, illud, inquit,
 mienj templum est, atque illac ad inferos & Eopetia
 scinditur, hac ascendens atque illico eris in Grecia. U-
 tique hoc sermone gavisus, salutato Mago, dis-
 hile admodum per angustas antri fauces sur-
 sum repens nescio quo pacto in-

Lebadiam perueni.

—o—o—o—

ΧΑΡΩΝ Η ΕΠΙΣΚΟΠΟΥΝ

ΤΕΣ. ΕΡΜΗΣ.

ΤΙ γέλως ὦ Χάρων; ἢ τί τὸ προθμείον δότολιπα
 εἰς τὴν παρεῖσθαι ἡμέραν, ἢ πᾶ
 ἑκάθως ἐπιχωρεῖν τοῖς ἀνω πρᾶγμασι; Χά. ἐπ
 θυμησάτω Ερμῇ, ἰδῆν ὁποῖά ἐστι τὰ ἐν τῷ βίῳ, κα
 πρᾶτῃσιν οἱ ἄνθρωποι ἐν αὐτῷ. ἢ τίνων σερῶμε
 πάντες οἱ μῶχροι καλόντες παρ' ἡμᾶς. εἰδὲς γάρ πο
 ἀδ' ἀκριτὴ διεπλευσεν, αἰτησάμενος ἐν παρὰ τῷ
 δεῖν αὐτὸς ὡσπερ καὶ ὁ θετῆαλὸς ἐκείνος νεανίσκος
 ράϊα ἡμέραν λειπόντως γενέσθαι, ἀνελήλυθα
 φῶτα καὶ μοι δοκῶντες δεῖον ἐν τετυχηκέναι σοι. ἐν
 γήσεις γάρ εὖ οἶδ' ὅτι με συμπερινοσῶν, καὶ δείξαι
 καίτω, ὡς αὐτὸς εἰδὼς ἔπειτα. Ερμ. ἔχουλή μοι ὦ πα
 μὲν. ἀπερχομαι γάρ τι διακνησομένῳ τῷ ἀνω
 τῶν ἀνθρώπων. ὁ δὲ ὀξύθυμὸς τί ἐστι, καὶ δέδοται
 βραδείναντα με, ὅλον ἡμέτερον εἶσθαι εἶναι, πρὸς
 καὶ ἑφ' ὅπερ τὸν Ἡφαιστὸν πρῶτον ἐπαίησε, ῥίπται
 με πῶς γὰρ τὸ ποδὸς δὲ πᾶσι θεοῖσι βηλῶ, κα
 ποσάζων, γέλῳτα παρέχαι καὶ ὀδὸς οἶνοχόωντα
 περισφύει ἐν με ἄλλως πλανώμενον ὅπερ γῆς, καὶ
 τα, ἐπ' αἶρος καὶ ξύμωλτος καὶ σινδίακτορος ὦν; κα
 καλῶς εἶχεν, ὦ παῦ Μάϊας, ἐκείνων γένεσθαι μεμνηθῶ
 ὅτι μηδὲ πώποτε ἢ ἀντλεῖν ἐκέλευσε, ἢ πρὸς κα

CHARON SIVE CON-
TEMPLANTES. MERCURIUS.

Quid rides, ô Charon? aut quid deserto nauigio in hanc lucem aduenisti, non admodum assuevis Summam rebus interesse? **CHA.** Cupido me cepit, & Mercurii, videndi, & quamam in vita gerantur negotia, & quibus studiis teneantur: tum etiam quibus bonis exultant omnes, ubi ad nos descenderint. Neque enim ex ipsis aliquam citra lachrymas traiecit. Quare exemplo Ithessali adolescentis comiteatu à Dite impetrato, unum saltem diem à naue abesse liceret, in lucem huius mundi, ac mihi videor in ipso planè tempore in te ingressus. Nam peregrinus cum sim, sat scio te non graui, quin obambulando me ducas, singulaque demonstres, ut qui vniuersa iam habeas comperta. **MERCURIUS.** Non est otium ô portitor. Nam abro ians nunc, negotium quoddam, quod ad mortalium statum pertinet, à Ioue summo datum, expediturus. Illa autem ad mundiam propensior est, ut planè verear, ne gentem me vel totum vestra sortis esse permittat, caput videlicet addictum: vel quemadmodum nuper Iulianum, ita & me correpto pede è summo dei-lato, nimirum quo & ipse pocillatoris munere functus, claudicando risus moueam. **CHA.** Despicies ergo te temerè & indecore in terra oberrantem, praesertim micus & navigationis socius, tum & nostra Reip. ex arte legatus? Atqui conuenires, ô Maia proles, illatum

οἶναί. ἀλλὰ σὺ μὲν ῥέγκεις ὑπὶ τῷ κατὰ σπρώματι
 ἐκταθείς, ὥμους ἔτιω καρτερὰς ἔχων, ἢ εἴ ἴνα αὐτὸν
 νεκρὸν εὐροῖς, ἐκείνῳ παρ' ὅλον τὸν πᾶν διαλέγῃ.
 γὰρ δὲ περὶ βύτης ὦν τὴν δικωπίαν ἔλκων, ἐρεῖ
 μόνον. ἀλλὰ πρὸς τῷ πατρὸς, ὦ Φίλτατον Ερμι
 διον, μὴ καταλίπῃς με, περιμήγηται δὲ τὰ ἐν τῷ
 ἅπαντα, ὥς ἐκὶ δὴ ἐπὶ πινέλθοιμι. ὥς ἦν με σὺ ἀφ' ὧν
 ἐδίεν τῶν τυφλῶν διοίσω. καθάπερ γὰρ ἐκείνῳ
 σφάλλοντα διολισθαίνοντες ἐν τῷ σκοτῷ, ἔτιω δὲ
 γῶσι πάλιν ἀμβλυώτῃω πρὸς τὸ φῶς· ἀλλὰ δὲ
 ὦ κυλλήνιέ μοι ἐς αἰεὶ μεμνησομένῳ τὴν χάριν. Ερ
 τιπὶ τὸ πρᾶγμα πλεονάζων αἴτιον καὶ ἀσκήσεταί μοι
 ῥῶ γὰρ ἤδη τὸν μισθὸν τῆς περιμήγσεως ἐκ ἀκί
 λον παντάπασις ἡμῖν ἐσόμενον. ὕπερ χρηστόν δὲ ὅμο
 τί γὰρ αὐτὸ καὶ πάθῃ τις, ὅποτε Φίλτατος ὦν βιά
 τοι πάντα μὲν ἐν σε ἰδέειν καθ' ἑκάστην ἀκροβό
 μήχανόν ἐστιν ὡς πορθημεῦ. πολλῶν γὰρ αὐτῷ ἐτῶν ὁ
 τριβὴ γένοιτο. εἴτα ἐμὲ μὲν δαποκηρύττεσθαι
 καθάπερ δαποδιδράντα ὑπὸ τῷ Δίῳ· σὲ δὲ κ
 τὸν κωλύσει ἐνεργεῖν τὰ τῷ θανάτῳ ἔργα, καὶ
 τῷ Πλούτῳ ἀρχὴν ζημιῶν, μὴ νεκραγῶν γὰρ
 τα πολλοῦ τοῦ χρόνου. καὶ ὁ πλεωνῆς Αἰακὸς ἀγ
 νακτήσῃ, μηδ' ὀβολὸν ἐμπολῶν. ὥς δὲ τὰ κατὰ
 λαμα τῶν γνωσμένων ἰδῆς, τῷ ἡδὲ σκεπτεῖν. Κα
 αὐτὸς ὦ Ερμῇ ἐπινόει τὸ βέλτιστον. ἐγὼ δὲ ἐδί
 οῖδα

etiamnum meminisse, quod te vel sentinam exhaurire, vel remum agitare ne unquam quidem iusserim. Quin tu interim, quanquam adeo robustus es humeris, nunquam dorso porrectus stertis, aut si quam fortè ex ambri loquacem offenderis, cum hac inter nauigandum petuo confabularis. Ego verò quantumvis senex reliquum agens duplex solus remigo. At te per patrem spero o charissime Mercuriale, ne me deseras, sed ut quo aliquo conspectu redeam, indica quam in vita, quantur. Quod si tu me neglexeris, nihil planè ab ipso differre videbor. Vt enim illi lubrico gressu per caliginem titubant, ita rursus ego ad lucem tibi balluabor: quin tu hanc mihi das gratiam, o Cyllenie, petuo memori futuro. MER. Hac profecto res veram mihi causa existet, adeo ut iam hinc commutationis huius mercedem non sine tuberibus nobis prospiciam: obsequendum tamen. Quid enim facit tibi amicorum quispiam impellas? Principio ergo totum singulatim & ex amussim conspicias, frustra moras, o portitor; nam hoc multorum annorum fueris egotium: deinde me denunciari oportebit tanquam transfugam à Ioue. Tibi verò quo minus mortis munia transgere posses fuerit impedimento, neque non Dis imminuideraxerit, cum videlicet longo adeo tempore vivis adueheres nullas. Postremo & Æacus, qui portio colligendo praelectus est, stomachabitur, ut quinto tempore ne obolum quidem lucrifeceris. Verum navia ipsa rerum capita videre possis, iam consilium est nobis captandum, CHA. Ipse, o Mercuri, quod optimum

οἶδα τῶν ὑψιπύκνων, ξένων. Ερμ. τὸ μὲν ὅλον αὐτῶν
 χάρων, ὑψηλὴ τὴν ἡμῖν ἐδρα χῶρις, ὡς ἀπὸ
 κείνης πάντ' ἰδοῖς. σὺ δὲ εἰ μὲν ἐς τὸν ἕρανόν ἀνελ-
 θεῖν δυνάτῃ, οὐκ αὖ ἐκαμνον, σὺ περὶ πᾶσι
 αὐτῶν ἀκριβῶς ἀπαντὰ καθεώρας. ἐπεὶ δὲ οὐ γέμεις
 δώλοισι αἰεὶ ζυγόντα ἰπταβατεύειν τῶν βασιλείων
 Διὸς, ὥρα ἡμῖν ὑψηλὸν τι ὄρεσιν περὶ λακοπῆν. Κα-
 οἶδα ὡς Ερμῇ ἀπερ εἶπαι λέγειν ἐγὼ πρὸς ὑμᾶς,
 πειδῶν πλέωμεν; ὅπου γὰρ τὸ πνεῦμα καταπῆ-
 σαν, πλάγια τῇ ὁρῇ ἐμπέση, καὶ τὸ κύμα ὑψηλὸν
 ἀρθῇ, τότε ὑμεῖς μὲν ὑπὸ ἀγνοίας κελεύετε τὴν
 ὁρῇ ἐξελαι, ἢ ἐνδοῦμαι ὀλίγον τοῦ παθός, ἢ συν-
 δραμεῖν τῷ πνεύματι. ἐγὼ δὲ, τὴν ἡσυχίαν ἀγα-
 παρακελεύομαι ὑμῖν· αὐτὸς γὰρ εἰδέναι τὰ βῆ-
 τίω. κατὰ πᾶσα δὲ καὶ σὺ πρᾶττε, ὅπου καλῶς
 ἔχει νομίζεις κυβερνήτης νῦν γε ὢν. ἐγὼ δὲ ὡς
 ἐπιδάπτει νόμος, σιωπῇ καθεδύξμαι, πάντ' αὖτε
 ὁρῶμεν κελεύοντί σοι. Ερμ. ὁρῶς λέγεις, αὐτὸς
 γὰρ εἶσμαι τί ποιητέον, καὶ ξυρῆσω τὴν ἱκανήν
 πῆν, ἂν ἐν ὁ Καύκασος ἐπιτήδειος ἢ ὁ Παρνασσὸς
 ὑψηλότερος, ἢ ἀμφὸς ὁ Ολυμπος σκεῖνοσι, κα-
 τοῖς Φαυλόν τε ἀνεμνήσθην ἐς τὸν Ολυμπον ἀπὸ
 συγκαμῖν δὲ τι καὶ ὑπερῆσαι καὶ σὲ δει. Χά-
 πρὸς ταῖς. ὑπερῆσαι γὰρ ὅσα δυνάται. Ερ. Ομο-
 ρῶς ὁ ποιητὴς φησὶ τὰς Αλφειῶς ὑέας, δύο καὶ αὐτὰς
 ὄντας

dium factu fuerit videris: ego vero peregrinum cum sim
 in terra, quid rerum hic agatur, nescio. *MER.* Bre-
 uiter, ô Charon, editiore aliquo loco opus eris, ut inde
 cuncta queas praspicere. Caterum si in cælum subuo-
 let tibi foret facultas, non laborarem, nam inde qua-
 ex specula omnia despiceres accuratè. Cum autem
 hi, cui semper cum mortuorum simulachris commer-
 sum est, in Iouis regiam ascendere minimè liceat,
 tu tempus fuerit excelsum aliquem montem disqui-
 re. *CHA.* Nosti, ô Mercuri, qua ad vos inter na-
 uigandum dicere consueuerim? Siquidem ubi & pro-
 pulsus ventorum flatus obliquo vela incubuerit, ut
 salimè tollatur fluctus, ibi vos, qua est vestra impe-
 ria, iubetis vel velum contrahere, vel pedem pauli-
 per accommodare, vel etiam ipsius venti cursum se-
 leri. At ego quietem vos agere iubeo: ego enim, quid
 optimum sit, non ignoro. Eodem ergo modo & tu, cum
 tu gubernator, qua tibi conuenire visa fuerint, facito.
 Ego vero ut est vectorum conditio, tacitus sedebo per-
 mania tibi iubenti abscondans. *MER.* Rectè ad-
 mones, ô Charon, ipse enim quid facto opus sit sciero,
 & bucalam nobis idoneam inuenexo. Num ergo Cau-
 casum idoneum, aut hoc altior Parnassus, aut utroque e-
 minentior Olympus ille? Atqui in Olympum mihi in-
 teritus non contemnendi cuiusdam consilij in mentem
 venit. Verum ad hanc rem tuo & labore & obsequio pa-
 teris opus. *CHA.* Tuum ergo fuerit imperare, ô Mer-
 curi. Equidem pro mea virili in omnibus parere cona-
 or. *MER.* Homerus poeta dicit, Aloeï filios, cum & ipsi

ὄντας, ἐπὶ πύργῳ ἐβελήσαί ποτε τὴν Οὐρανὸν ἐκ βα-
 θρῶν ἀνασπᾶσαντας, ἐπιβῆναι τῷ Ολύμπῳ ὅτι
 Πήλιον ἐπ' αὐτῇ ἱκανὴν πύργῳ κλίμακα ἔξεν, οἷον
 νῆς καὶ πρὸς βασιλὴν πρὸς τὸν ἕρπυλον. ἑκείνῳ μὲν ἐν τῇ
 μεφρακίῳ, ἀτὰρ ἀλάω γὰρ ἦσθην, δίκας ἐποῦσά τιν' ἡ
 εἰ γὰρ ἐπὶ κακῷ τῶν θεῶν ταῦτα βελεύομεν, τί ἐν
 οἰκοδομῇ μὲν καὶ αὐτοὶ κατὰ τὰ αὐτὰ ἐπικυλινδοῦ-
 λες ἐπάλληλα τὰ ὄρη, ὥς ἔχοιμεν ἀφ' ὑψηλοτέρου
 κριβεστέρα τὴν σκοπὴν; Χά. καὶ διυνησόμεθα ὡς
 μὴ δι' ὅντις ἀναθέρσῃ, ἀράμενοι τὸ Πήλιον ἢ τὴν
 Οὐρανὸν; Ερ. διὰ τίδ' οὐκ αὖτ' ὡς χάρων; ἢ ἀξιοῖς ἡμῶν
 ἀγαννετέρους εἶναι τοῖν βρεφυλλίοις ἑκείνοις; καὶ πύ-
 ργα, θεοὺς ὑπάρχοντας; Χά. ἔκ. ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα οὐ
 καὶ μοι ἀπίθανόν τινα τὴν μεγαλουργίαν ἔχειν. Ερ.
 κατὰ τὴν ἰδιώτην γὰρ εἰ ὡς χάρων, καὶ ἡκιστα ποιητικῶς
 ὁ δὲ γεννάσας Ομηροῦ διὰ τὸ διυοῖν εἰχοῖν αὐτὰ
 ἡμῶν ἀμβροτὸν ἐποίησε τὸν ἕρπυλον, ἔτω ραδίως αὐτὸν
 θεοὺς τὰ ὄρη. καὶ θαυμάζω εἶσι ταῦτα πράγματα
 διοκεῖ, τὸν Ἀτλαντὰ διηλασθῆναι εἰδῆσθαι, ὅς τὸν αὐτὸν
 αὐτὸν εἰς ὧν φέρει, ἀνέχων ἡμᾶς ἅπαντας. ἀλλὰ
 διὲ ἴσως καὶ τῷ ἐμῷ ἀδελφῷ πέρι, τῷ Ἡρακλεῖ,
 ὡς διαδέξοιτο ποτε αὐτὸν ἑκείνον τὸν Ἀτλαντὰ καὶ
 ἀναπαύσθαι πρὸς ὀλίγον τῷ ἄχθους, ὑποθεῖς ἑαυτὸν
 τῷ φορτίῳ; Χά. ἀκέω καὶ ταῦτα. εἰ δὲ ἀληθὴς ἐστὶ
 σὺ αὖτ' ὡς Ερμῇ, καὶ οἱ ποιητῇ εἰδῆτε. Ερ. ἀληθὴς ἐστὶ

du essent, adhuc pueri, statuisse olim yna cum radi-
bus Ossam exulsam Olympo superimponere: deinde
ex huic Pelion, quod arbitrarentur hoc pacto suffici-
entem se gradum & ascensum in cælum habituros.
Sed hi adolescentuli, cum impj essent, audacia sua
uas dederunt: nos autem qui hac in Deorum iniu-
riam minimè molimur, cur non ipsi eadem via edi-
camus montem monti adglomerando? quo videli-
cèt exactiorem & commodiorem habeamus prospe-
ctum. CHAR. Et duobus nobis, ô Mercuri, vires suf-
ficiant ad loco-mouendum vel Pelion, vel etiam Os-
sam? MER. Quid ni, ô Charon? an tu nos abie-
ctores, magisq; imbecillos infantulis illis iudicas, ma-
gis cum simus Dij? CHAR. Nequaquam, sed res
incredibilem quandam magnifici operis ostentatio-
nem continere videtur. MERCVR. Non iniu-
ria, imperitus enim es, & in elegantia poetica mini-
us versatus. At egregius Homerus duobus statim ver-
sibus accessum nobis parauit in cælum, adeo facile con-
spicuum montibus. Porro admiror hac tibi prodigiosa
fidei, cum tamen Atlanta non ignores, qui vel so-
lus cælum ipsum fert, vniuersos nos sustinens. Sed &
in hunc meo Hercule forte audisti, quomodo ipsi illi
Atlanti in officium successerit, ipseque se oneri tan-
to, dum ille interquiesceret, supposuerit. CHAR.
Audio sanè huiusmodi: an autem vera sint, tu &
Pœta videritis. MERCVR. Verissima, ô Cha-
ron.

ὡς χάρων ἢ ἴνῳ· γὰρ ἕνεκα σοφῶν ἀνδρῶν, ἐβόων
 το αὐτῶν ὥστε ἀναμυχλῶμεν τὴν Ὀσσαν πρῶτον, ὡς
 σωρὲς ἡμῖν ὑφηγεῖται τὸ ἔπῳ καὶ ἀρχιτεκτων Ὀ-
 μηρῳ. Αὐτὰρ ἐπ' ὅσῃ Πήλιον εἰνοσίφυλλον. ὁρᾷ
 ὅπως ῥαδίως ἅμα καὶ ποιητικῶς ἐξεργασώμεθα
 Φέρε ἐν ἀναβάς ἰδὼ, ἢ καὶ ταῦτα ἱκανὰ, ἢ ἐπικρο-
 μεῖν ἐτι δειῶσι. παπαί. καὶ τῷ ἐτι ἐσμὲν ἐν τῇ ὑπὸ
 ρείᾳ τῶ ἔρανθ'. ἀπὸ μὲν γὰρ τῶν ἐσίων, μόγας Ἰωνί-
 ας καὶ Λυδία φαίνεται. ἀπὸ δὲ τῆς ἐσπέρας, ἢ παλαιοῦ
 Ἰταλίας καὶ Σικελίας. ἀπὸ δὲ τῶν δρεκτῶν, πᾶσι
 τῶνδε τῶ Ἰσθμοῦ μόνα. καὶ κείθεν ἢ Κρήτη ἢ πάνυ σοφῶν
 μετακινήτῃ ἡμῖν ὡς πορθμεῦ, καὶ ἢ Οἶτη ὡς εἰκεῖ.
 Ἔσθ' ὁ Πρνασὸς Ἰπὶ πᾶσιν. Χά. ἔγω ποιῶμεν, ὅς
 μόνον μὴ λεπτότερον ἐξεργασώμεθα τὸ ἔργον. ἀπὸ
 μηχανῶντες πέρα ἔσθ' ἡ πῆλιν. εἴτα συγκαταρρίψῃ
 αὐτῶν πικρῶς τῆς Ὀμήρου οἰκοδομητικῆς τῶν ἐργαζο-
 μεν, ξυωτρίθεντες τῶν κροτάων. Ερ. γάρρῃ, ἀσφα-
 λῶς γὰρ ἔξ' ἀπάντων, μετατίθῃ τὴν Οἶτην, Ἰπὶ
 λιν δειῶσι καὶ ὁ Πρνασὸς. ἰδὲ ἐπίνειμι αὐτῶν
 ὅς ἔχει, πάντα ὁρῶ. ἀνὰ βαινε ἢ ὀλῃ καὶ σὺ. Χά. ἔγω
 ξον ὡς Ἑρμῇ τὴν χεῖρα. ἢ γὰρ Ἰπὶ μικρὰν με τῶν
 τὴν μηχανῶν ἀναβιβάζεις. Ερμ. εἴγε καὶ ἰδεῖν ἐ-
 λεις ὡς χάρων ἀπάντων, σὺ κ' ἐνὶ δὲ ἄμφω, καὶ ἀσφα-
 λῇ, καὶ φιλοφροσύμονα εἶναι. ἀλλ' ἔχῃ με τῆς δεξιᾶς
 καὶ φείδῃ μὴ κατὰ τὸ ὀλυσσῇ παλῖν. ὅς γε ἀνελήλυ-

tu, aliqui cuius gratia viri illi sapientes ementirentur?
itaq; primum Ossam vectibus exuamus, quemadmodum;
armen prescribit & ipse architectus Homerus: ac super
Ossam Pelion arboribus densum. Vides, quàm citra nego-
ium pariter, & quàm poetice effecerimus? Age hac mole
inscensa disspiciam, num; aut hac faciant satis, aut plu-
us superstruere oporteat. Papa. quid hoc? Etenim ad-
uc in ipsa cœli radice. Etenim ab oriente sole vix Ionia
& Lydia conspiciuntur: Ab occidente verò non amplius
nam Italia ac Sicilia. Porro à Septentrione ea solum,
palstro adiacent, apparent. Illinc autem Creta: neque
ac admodum aperte. Quare, sicuti videtur, & Oetam
transponere oportet, postremò omnibus superimponendus
Parnassus. CHA. Sic faciamus. At hoc solum vide, ne
in equo attenuando opus ipsum tenuius fragiliusq; red-
damus, ita vt tandem vnà cum ipsa mole deturbati. Ho-
mericam illam edificandi rationem nimis amaram ex-
eriamur, nimirum caluarius ex casu perfractus. MER.
lone animo es, ô Charon, res omnis in vado erit, tu De-
am transpone, aduoluatur & Parnassus. En iterum con-
cedam, bene habet, cuncta iam conspiciat: & tu nunc a-
cede. CHA. Manum mihi porrige, ô Mercuri, neq; enim
parvam ac humilem molem me facis ascendere. MER.
Si sagula contueri gestis, ô Charon, discrimini te com-
mittas oportet. Non enim ita comparatū est, vt simul &
extra periculum sis constitutus, & tamen, quæ capis li-
cet spectare. Verum hac mea dextera nitere, ac pedeten-
im scandendo, nō in labrice pedē figas, caue. Nunc omni-

θας καὶ σύ· καὶ ἐπεὶ περ δικάρυσθε· ὁ Παρνασσὸς
 ἐστὶ, μίαν ἐκάπερος ἄκραν Ἰππιαδόμανοι, καθεζόμε-
 θαι. σὺ δὲ μοι ἤδη ἐν κύκλῳ περιβλέπων Ἰππισκό-
 πη ἅπαντα. Χά. ὁρῶ γὰρ πολλὴν καὶ λίμνην ἵνα με-
 γάλῳ περιέρευσαν, καὶ ὄρη, καὶ ποταμούς, τὰ κα-
 κυτὰ, καὶ Πυρρὸν φλέγοντ' αἰετίζοντας, καὶ αὐθιγὰς
 πᾶσι πάντοτε σμικρὰς, καὶ ἵνας φωλεὰς αὐτῶν. Ερ-
 μ. πόλεις ἐκείναι εἰσιν, ὥς φωλεὰς εἶναι νομίζεις. Χά.
 οἶδ' αὖ Βερμῆ, αἷς ἐδὲν ἡμῶν πέπτακται, ἀλλὰ μά-
 τινα τὸν παρνασσὸν αὐτῇ κατωλίσαι, καὶ τὴν Οἰτῶν
 καὶ τὰ ἄλλα ὄρη μετεκινήσαμεν. Ερμ. ὅτι τί; Χά.
 δὲν ἀκρεβες ἐγώ γε δὸτ' ἐξ ὑψηλῆς ὁρῶ· ἐβελόμην
 δὲ ἐκ πόλεις, καὶ ὄρη αὐτὰ μόνον, ὥσπερ ἐν γραφαῖς
 ὁρᾶν, ἀλλὰ τὰς ἀνθρώπους αὐτὰς, καὶ αἱ περὶ αὐτὰς
 ἢ οἷα λέγουσιν, ὥσπερ ὅτε με τὸ πρῶτον ἐντυχθαί
 δεσμεύωντα, καὶ ἤρξαμε, ὁ, ἡμεῖς γὰρ ἀκέραιον
 ἵν' ἡδύην ἐς ὑπερβολὴν. Ερμ. τί δὲ τὸτ' ἡμεῖς; Χά.
 ἐπὶ δὲ ἵππων οἶμαι κληθεῖς ὑπὸ ἵν' τῶν φίλων
 ἐς τὴν ὑπεραίαν μάλιστα ἤξω ἔφη. καὶ μεταξὺ
 γοντ' αὖ δὸτ' ἐξ ἐγγύς κεραμῖς Ἰππιπτοῦσαι, οὐκ
 ὅτε κινήσαντ', ἀπέκτείνεν αὐτόν. ἐγέλασεν ἡ δὲ
 Ἰππιτελέσαντ' αὖ τὴν ὑπόχρεσιν· ὅμοια δὲ καὶ τὰ
 ὑποκαταθήσεται, ὥς μᾶλλον βλέπομεν καὶ ἀκί-
 ομεν. Ερμ. ἔχ' ἀτρεΐμας. καὶ τὸ γὰρ ἐγὼ ἰάσσομαι
 σοί, καὶ ὅξυδιερκίεσται ἐν βραχέϊ δότ' ὦ φανώ, παρ'

ex parte res bene se habet, cum & tu superaris. Iam vero
 quoniam bicipiti vertice prominet Parnassus, uterquo
 altero occupato confideamus. Tu autem nunc oculis in
 orbem ductis intuerere vniuersa. CHA. Terram video
 amplam, ac paludem quandam ingentem, qua vndiq;
 terram circumfluit. Tum montes ac fluuios & Cocytus,
 & Phlegethonte ampliores. Ad hac homines admodum
 pueriles, & horum nidulos quosdam. MER. Verbes illa
 pueriles, quos tu nidos arbitraris. CHAR. Vides, quid
 nihil nobis tanto labore sit effectum? Quin frustra sede
 ponimus Parnassum vnicuique Castalis, cum & Oe-
 tiam, ceterosq; montes omnes. MER. Quid ita? CHA.
 Quidem est sublimi exactè despicio nihil. Desiderium
 autem erat non vrbes solum, neq; montes ipsos tanquam
 tabula depictos intueri, verum & homines ipsos, tam
 faciant, quaq; loquatur exaudire haud fecus ac pri-
 us, cum tu obuius mihi factus videntem conspiceres, ac
 quidnam viderem, percontareris. Nam cum ridicu-
 lum quiddam audirem, mirum in modum delectabar.
 MER. Quidnam hoc erat? CHA. Cum quidam ab
 amicorum quopiam ad canem, opinor, vocatus esset, in-
 teritum, inquit, diem veniam maximè. Atque interim
 cum hac diceret, tegula quadam, nescio quo disturbante,
 cecidit in caput huic irruens, ipsum necauit. Risi ergo
 hominem ut qui promissa minimè prestaret. Sed & nunc
 te magis audiam, magisq; videam, descendendum
 mihi censeo. MER. Quietus sis. Nam & huius male
 remedium inuenere, atq; incantatione quadam ab Ho-
 meri

Ομήρῳ Ἰνὰ καὶ πρὸς τὸ ἐπὶ σφίλι λαβὼν καὶ
 δὴν εἶπω τὰ ἔπη, μέμνησο μηκέτι ἀμβλυώτῃ
 ἀλλὰ σιφῶς πάντα ὁρᾶν. Χά. λέγε μόνον. Ερ.

Αχλὺ δ' αὐτοὶ ἀπ' ὀφθαλμῶν ἔλον ἢ πρὶν
 εἶπεν.

ὁφρ. ὁ γινώσκεις ἡμῶν θεὸν ἡδὲ καὶ ἄνδρα.

Χά. ἡ εἰς τιν; Ερμ. ἡδὲ ὁρᾶς; Χά. ὑπερφυῶς γιγ-
 φας δ' αὖτε κεῖν, ὡς πρὸς ἐμέ. ὥστε σὺ
 ὅτι τὰ τῶ προδίδασκέ με, καὶ ἄπο κείνου ἐρωτῶ
 ἀλλὰ βέβαια κατὰ τὸν Ομηρὸν καὶ γὰρ ἐρωτῶ σε, ὅ-
 μαθης ἐδ' αὐτὸν ἀμελῆ ὄντα μετὰ τῶν Ομήρων. Ερμ.
 καὶ πόθεν σὺ ἔχεις ἡ τῶν ἐκείνου εἰδέναι, ναυτῆς
 καὶ πρὸς κωπῶν; Χά. ὁρᾶς, ὁνειδιστικὸν τὰ
 τῶν τέχνων, ἐγὼ δὲ ὅποτε διεπόρθητον αὐτῶν
 φανόντα, πολλὰ ρα ψοδῶντ' ἀκίστας, ἐκίων ἐμ-
 μνήμην. καὶ ταὶ χερσὶν ἡμᾶς ἐμικρὸς τότε κατέ-
 βεν. ἐπεὶ γὰρ ἤρξατο ἄδειν ἐπ' αὐτῶν αἰσιόων Ἰνὰ καὶ
 τοῖς πλέεσιν, ὡς δ' Ἰοσφιδῶν σιωπῶντα τὰς νεφελὰς
 καὶ ἔτρεψε τὸν πόντον, ὥστερ' ἑρμῶν Ἰνὰ καὶ
 λῶν τῶν τρεῖς αἰνῶν, καὶ πᾶσας τὰς θυέλλας ὥρμη-
 καὶ ἄλλα πολλὰ κυκῶν τῶν θαλάσσης ἐπὶ τῶ
 ἐπῶν, χερσὶν ἄφνω καὶ γνώφῃ ἐμπεσών,
 λίγῃ δ' εἶν πρὸς τρεῖς ἡμῶν τῶν ναυῶν. ὅτε πρὸ
 ναυτιάσας ἐκείνῃ ἀπήμεσε τῶν ραψοδῶν
 πρὸς πολλὰς αὐτῇ σκύλῃ, καὶ χαρὺ βόει, καὶ
 κύκλωπι. Ερμ. ἐ καλεπὸν ἐν ἑὶ ἐκ τούτων
 ἐμέ.

quæ acceptæ videndi aciem acutissimam tibi vel brevis
reddidero. Ac posteaquam pronunciauero carmina ipsa,
memor sis non amplius hallucinari, verum aperte cuncta
inueri. CHA. Dic solum. MER.

Dimouî nubem, visum qua texerat antè,
Vt tandem agnoscas qua sint hominesûe Deûe.

CHA. Quid est? MER. Annon iam vides? CHA. Miror
modum cæcus sanè Elynceus ille, si mecum componatur,
atq; deinceps hoc primum me velim doceas, mihiq; per-
stanti respondeas. Sed heus tu, vin' & ipsum me Ho-
merici versibus tecum agere, quo videlicet intelligas, ne-
ue ipsum me ab Homeri elegantia abhorrere? MER. Vn-
de tu, quaeso, illius aliquid scire posses nauta cum sis, &
rem rem habeas? CHAR. Vides, opprobria sunt
in artem. At ego cum illum vita iam functum traie-
cerim, multa carmina recitantem audiui, quorum non-
nulla adhuc in memoria hærent. Porro tempestas nō me-
tueri tum nobis incubuit. Etenim posteaquam cantile-
nem quandam navigantibus non admodum prosperam
salutare fuisse auspiciatus, carminum vi impulsus
æstuans, & nubes conuocauit, atq; tridente velut ro-
stri (instrumento, quo in olla aliquid teritur & agita-
tur inter coquendum) iniecto, cum fluctuum procellas
conuulit, tum aliis multis turbis vniuersum miscabat
atq; aded vt parum absuerit, quin tempestas, qua vna
densa caligine imminebat, nauem nobis subuertis-
set. Tum ergo & ille nauseabundus bonæ carminum par-
tis Scylla & Charybdi euomit, sed & Cyclopi. MER.

Non

ἰμέτε ολίγα γένε διφυλάττειν. Καὶ εἰπὲ γάρ
μοι.

τίς γὰρ ὅσ' ἐστὶ πάχιστα ἀνὴρ ἥς τε μέγας π
ἔσχατος ἀνθρώπων κεφαλὴν ἢ ὀρέας ὤμους
Ερμ. Μίλων ἔστι ὁ σὺ Κρότων ἀθλητής. Πρ
πρῶτοι δ' αὐτῶν οἱ Ἕλληνες, ὅτι τὸν ταῦρον ἀράμε
καὶ φέρει διὰ τῆς σιδηρᾶς μέσσης. Καὶ καὶ πῶς δικά
ἔπερον αὐτὸς ὡς Ἑρμῇ, ἐπαυνοῖεν, ὅς αὐτὸν σοὶ τὸν Μ
λωνά μετ' ολίγον ξυλλαβὼν ἐνθήσεται εἰς τὸ σῆμα
Φίδιον, ὁπότε αὐτὸς ἦκη πρὸς ἡμᾶς ὑπὸ τῆς ἀμαχανί
της τῶν ἀνταγωνιστῶν κατὰ παλαμοθεῖς τῆς θύρας
της, μηδὲ ζυγεῖς ὅπως αὐτὸν ὑποσκελίσῃς καὶ
οἰμώξεταί ἡμῖν διηλαρὴ μεμνημένη τῶν στεφάν
ων τετιτων καὶ τῆς κρότης, νῦν δὲ μέγα φρονεῖ θ
μαζόμενος πρὸς τῇ τῆς ταύρης φορᾷ. ἵς ἔν οἱ κ
μεν, ἀρετὰ ἐλπίζειν αὐτὸν καὶ πθνήξεσθαι ποτε; Ερμ
πῶθεν σκεῖν θνητὰς νῦν μνημονεύσειν αὐτὸν ἐν
μῇ ροσώτῃ; Καὶ ἔα. τῆς τὸν σὺν εἰς μακρὰν γέλωτα
μῖν παρέξοντα, ὁπότε αὐτὸς πλεῖν, μηδὲ ἐμπέδῃς,
πῶς ταῦρον ἐν ἀρετᾷ διωάμενος. σὺ δὲ μοι εἰπὲ
νο εἰπὲ, τίς τε ἀρ' ὅσ' ἀλλ' ὁ σεμνὸς ἀνὴρ; ἔχῃ
ὡς εἴκειν, διὰ γένε τῆς σολῆς. Ερμ. κῦρ ὡς χάρι
ὁ Καμβύσης, ὅς τινι δόχλῳ πάλαι Μήδων ἐχόντι
νῦν Περσῶν ἥδη ἐποίησεν εἶναι καὶ Λαυρεῶν ἐστ
χ' ἔστι ἐκράτησε, καὶ Βαβυλῶνα παρεστήσατο.

non ergo difficile fuit ex tanto vomitu paucula aliqua
seruare. CHAR. At dic mihi.

Crassus & ille quis est vir magnus, conspicuumq;
Vertice sublimi atq; humeris latissimus amplius.

MER. Milo Crotoniata hic est athleta, applaudunt
eum ei Graci, quod taurum sublatum solum per mediū

stadium. CHAR. At quanto iustiori causa, &
meriti, ipsum me laudibus eueberent, qui pauld post i-

mibi Milonem, quantus est, correptum in nauiculam
ponam: nempe ubi à morte inuictissimo aduersario

superatus ad nos venerit, quando nec ipse planè in-
iuger qua cruris implicandi ratione fit deiectus. Tum

facto nobis plorabit recordatus & harum coronarum,
huius applausus. Nunc autem quia, propterea quod

unum gestarit, est admirationi, grandia sapit, ac mi-
hi sibi placet. Quid ergo de ipso arbitrabimur? Num

ad mortem etiam aliquando sibi imminere speret?

MER. Quid? ille mortis recordaretur in tanto flore?

CHAR. Missum hunc fac, ô Mercuri, risum nobis baud
multo post exhibiturum, quando videlicet nobiscum

exiens ne culicem quidem amplius, nedum taurum,
prepoterit. Sed illud tu mihi dicas velim, quis alius ille

genuis ac seueritate quadam verendus, nec tamen
fuit, quantum ex peregrino habitu coniici potest?

MER. Cyrus, ô Charon, Cambysis filius, qui imperium,
ad olim Medi obtinebant, ad Persas transtulit. Atque

sem Affyrios nuper deuicit, & Babylonem expugnauit.
Ad hoc exercitum in Lydiam traducere iam parat,

καὶ νυῦ ἔλασείον τι ὅππῃ λυδρίαν ἔοικεν, ὡς καθελεῖ
τὸν Κροῖσον, ἄρχοι ἀπάντων. Χά. ὁ Κροῖσος ὅδε πο-
ποτε καὶ κείνός ἐστιν; Ερμ. ἐκείσε δὲ πλεῖστον ἐς τι-
μεγάλῳ ἀκρόπολιν τὴν τὸ τριπλὴν τεῖχος. Σο.
οἷς ἐκείναι. καὶ τὸν Κροῖσον αὐτὸν ὁρᾷς ἡδὲ καὶ
κλίνης χρυσοῦς καθήμενον, Σόλωνι τῷ Ἀθηναίῳ δι-
λεγόμενον; βάλει ἀκέσσωμεν αὐτῶν ὅ, τι καὶ λέγ-
σι; Χά. πάνυ μὲν ἔν. Κροῖ. ὦ ξένη Ἀθηναίε εἰδὲς ἡ-
μεῖς τὸν πλεῖστον καὶ τὰς θησαυροὺς, καὶ ὅς ὅδε ἄν-
θρωπος χρυσός ἐστιν ἡμῖν, καὶ τὴν ἄλλαν πολυτέλειαν
εἰπέ μοι ἵνα ἡγῇ τῶν πάντων ἀνθρώπων βου-
λομένη εἶναι. Χά. ἡ ἄρα ὁ Σόλων ἐρεῖ; Ερ. οὐκ
ἔστιν ἀγνὸς ὡς Χάρων. Σο. ὦ Κροῖσε, ὀλίγοι μὲν
βουλομένοι, ἐγὼ δὲ ὧν οἶδ' αἰ, Κλέοβιν, καὶ Βίπ-
λον καὶ ἡγῶμαι βουλομένους τέρας γένεσθαι, τὰς τῆς ἱε-
ραίας. Χά. τῆς ἀργόθεν Φησὶν ἔτι, τὰς ἀ-
πείρου δόποθ' ἀνόντας, ἐπεὶ τὴν μητέρα ὑποδαί-
μονον ὅππῃ τῆς ἀπλώης ἄχρη πρὸς τὸ ἱερόν.
ἔσω. ἐχέτωσαν τὰ πρῶτα ἐκείνοι τῆς βουλομένης
ὁ δ' ἄλλος ὅδε τίς αὖ εἴη; Σο. Τέλλος ὁ Ἀθηνῶν
ὅς ὅτε ἐβίω, καὶ ἀπέθανεν ὑπὲρ τῆς πατρίδος
Κροῖ. ἐγὼ δὲ κάταρμα, ἔσσι δ' ἄνθρωποι βουλομένων
ναί; Σο. ἔστιν ὅτι οἶδ' αἰ Κροῖσε, ὡς μὴ πρὸς τὸ τέλος
ἀφίκηται βίη. ὁ γὰρ θάνατος ἀκέραιος ἔλεγχος
τῶν ποικίλων, καὶ τὸ ἄχρη πρὸς τὸ τέλος βουλομένων
ἀφαιρῶναι. Χά. καὶ λίσσεται ὡς Σόλων, ὅτι ἡμῶν ἐκ ὅπου
λέλησται

etiam in animo destinans, ut Cræsa superato impe-
 um habeat in omnes. CHAR. At Cræsus ubi tan-
 m ille? MER. Illorsum oculos deflechte in magnam
 am arcem, qua triplici muro est septa. Sardis ille. An
 Cræsum ipsum vides in aureo sedetem solio, ac cum
 one illo Atheniensi differentem? Vis auscultemus
 a de re verba faciant? CHAR. Volo, ô Mercuri.
 ROES. ô hospes Atheniensis, qui iam divitias nostras
 sti, thesauros scilicet & quantum nobis auri sit ru-
 rum & aliam suppellectilem pretiosam, dic mihi
 muam omnium hominum felicissimum arbitraris.
 AR. Quid tandem dicet Solon? MER. Bono sis
 mo, nihil abiecti, ô Charon. SOLON. Felices qui-
 admodum pauci. Verum ex his, quos ego novi, Cleo-
 & Bitonem sacerdotis filios arbitror felicissimos
 fuisse. CHAR. Argiua sacerdotis hic dicit, qui nu-
 postquam matrem vehiculo insidentem ad sacrari-
 usque ipsi iugum subeuntes adduxissent, è viuis sta-
 excesserunt. CROES. Esto, babeant illi feli-
 citas primas. At quis tenebit secundas? SOL. Tel-
 Atheniensis, qui præterquam quod bene vixit, mor-
 etiam pro patria obire non recusavit. CROES. E-
 ro, ô scelus, non tibi videor felix esse? SOL. Non-
 ro, ô Cræse statui, quod nec dum ad vitam metam per-
 veris. Rectissimus enim eius rei index ac certissi-
 mors ipsa existit, & vita ad finem usque feliciter
 ducta. CHAR. Optimè facis, ô Solon, quod nostri-
 es oblitus, quoniam cymbam ipsam his de rebus.

λέλῃσσι, ἀλλὰ τὸ πορθμεῖον αὐτὸ ἀξιοῖς γνῆσθαι
 παρὰ τῶν τριῶν κρείσσιν. ἀλλὰ ἵνας ἐκείνους ὁ κρο
 νῶς ἐκπέμπει; ἢ τί καὶ ἴππιδων ὤμων φέρεις; Ε
 πλύνθεις τῷ Πυθίῳ χρυσῆς ἀναλίσθῃσι, μισθὸν τῶν
 χρησμῶν, ὑφ' ὧν καὶ δόπολ' εἴται μικρὸν ὕστερον. Φ
 λόμανις δὲ αἰνὴς ἐκτόπως. Χά. ἐκείνο γάρ ἐστι
 χρυσὸς τὸ λαμπρὸν, ὃ δόποσίλβει τὸ ὑπὸ χρῶν με
 ρυθίματ'· νῦν γὰρ πρῶτον εἶδον, ἀκχῶν αἰεὶ. Ε
 ἐκείνο ὡς Χάρων τὸ αἰοίδιμον ὄνομα, καὶ περὶ μάχ
 ῃ. Χάρ. καὶ μὲν ἔχ' ὁρῶ ὅ, ἵα ἀγαθὸν αὐτῷ περὶ σῆ
 εἰμὴ ἄρα τῶν μόνον, ὅ, ἵα βαρύνονται οἱ φέροντες
 τό. Ερμ. καὶ γὰρ οἶδα ὅσοι πόλεμοι διὰ τῶν, καὶ ὅ, ἵα
 βελαί, καὶ ληστήρια, καὶ ἴππορκίαι, καὶ φόνοι, καὶ
 δεισμά, καὶ πλῆθ' μακρὸς, καὶ ἐμπορίαι, καὶ ἐμπο
 λείαι; Χά. διὰ τῶν ὡς Ερμῆ τὸ μὴ πολὺ τῶν χαλκῶν
 διὰ φέρον; οἶδα γὰρ τὸν χαλκὸν, ὁβολὸν ὡς οἶδα
 παρὰ τῶν κατὰ πλεόντων ἐκάσθ' ἐκλέγων. Ερ.
 ἀλλ' ὁ χαλκὸς μὲν πολὺς· ὥστε καὶ πάντες παρὰ δὲ
 ὑπὸ αὐτῶν. τῶν δὲ ὀλίγων ἐκ πολλῶν τῶν βαρύνον
 οἱ μετὰλλοῦντες ἀπορύπτισσι. πλὴν, ἀλλ' ἐκ τῆς
 καὶ ἔστι, ὡς περὶ ὁ μόλις δὲ, καὶ ἔλλα. Χά.
 νῦν ἵνα λέγεις τῶν ἀνθρώπων τιτὴν ἀβελτη
 οἱ πῶς τὸν ἔρωτα ἐρῶσιν ὡς ἔχ', καὶ βαρέως κή
 τ. Ερ. ἀλλ' ἔχ' Σόλων γε ἐκείνῳ ὡς Χάρων
 αὐτῶν φαίνεται, ὡς ὁρᾷς. κατὰ γὰρ τῶν Κρῆ
 σι καὶ τῆς μεγαλαυχίας τῶν βαρύνον, καὶ μοι δο
 κεῖν

dicare censet. Sed quinam illi, quot Cræsus emittit
 et quid humeris gestant? *MERCVR.* Aureos Py-
 thia lateres dicat, pro oraculi mercede, cuius benefi-
 cio paulò post peribit. Est enim vir ille mirum in mo-
 dum vatibus deditus. *CHAR.* Et illud est aurum splen-
 dum scilicet, quodq; subpallidum, resulget rubore:
 nec enim, cum ante iam sepè de eo audierim, ipsum
 num video. *MERCVR.* Hoc celebre illud est no-
 men, cuius gratia tantoperè pugnatur. *CHAR.* Atqui
 num video quonam pretio commendetur, nisi hoc forte
 rem pertinet, quod qui ferunt, eo gravantur. *MER-
 VR.* Annon intelligis quot huius gratia bella, quot
 edia, quot latrocinia, quot perituria, quot cades, quot
 acula, quamque longinqua navigatio, quot merca-
 ta, quot seruitutes? *CHAR.* Propter hoc ne, ò
 cari, quod parum ipsi ari prestat? Nam et noui, ut
 singulis vectoribus, quod & tu ipse non ignoras, o-
 num exigam. *MERCVR.* Est ita ut dicis, ò Cha-
 r. Verum et, quia magna est eius copia, non est in pre-
 tio. Aurum verò, & huius quidem parum, hi qui terra
 scrutantur, ex immenso profundo effodiunt. At-
 que ex terra prouenit, quemadmodum plumbum, &
 quæ metalla. *CHAR.* Insignem quandam homi-
 nicultitiam narras, qui tanto amore prosequuntur
 aurum pallidum, tum etiam grauem. *MERCVR.*
 At Solon ille aurum minimè mirari videtur, ut & pla-
 uides. Nam cum Cræsum ipsum, tum verò maximè
 minis barbari iactantiam deridet, adeò ut videatur

καὶ ἐρεῖται τι βέλτερά αὐτόν. ἐπαχρυσώμεν οὐ
 Σο. εἰπέ μοι ὦ Κροῖσε. οἷε γάρ τι δλεῖσθαι τῶν πλὴν
 θῶν τέτων τὸν Πύθιον; Κροῖ. νῆ Δέ, ὃ γὰρ ἐστὶν αὐ
 τῷ ἐν Δελφοῖς ἀνάθημα ὃ δλεν ποιῆτην. Σο. οὐ
 οὐ μὰ καὶ ἄρμον οἷε τὸν θεὸν δποφάνειν, εἰ κτήσῃ
 ἐν τοῖς ἄλλοις, καὶ πλίνθας χρυσῆς; Κροῖ. πῶς γάρ
 ὃ; Σο. πολλὰ μοι λέγεις ὦ Κροῖσε, πενίαν ἐν τῷ
 ἔργῳ, εἰ ἐκ Λυδίας μεταστῆλεας τὸ χρυσίον δ
 πη αὐτὰς, λὺ δπτηυμήσωσι. Κροῖ. πῶ γὰρ τοσῶ
 ταν γήνοιτο χρυσὸς ὅσῳ παρ' ἡμῶν; Σο. εἰπέ μοι,
 δληρῶ δὲ φύεται ἐν Λυδίᾳ; Κροῖ. ὃ πάνυ τι. Σο.
 βελτίον ὅσῳ ἄρα ἐνδεεὶς ἐστὶ. Κροῖ. πῶς ἀμείνω
 δληρῶ χρυσῆς; Σο. λὺ δποκρίνη μὴδὲν ἀγανακτῶ
 μάχοις ἀν. Κροῖ. ἐρώτα ὦ Σόλων. Σολ. πότερον
 μείνῃς οἱ σώζοντες ἱνάς, ἢ οἱ σωζόμενοι πρὸς
 τῶν; Κροῖ. οἱ σώζοντες δηλαδή. Σολ. ἂρ ἔν λὺ
 ρῶ, ὡς λογοποιῶσί ἱνάς, δπτη Λυδοῖς, χρυσῆς
 χάρις σὺ ποιήσῃ τῷ στρατῷ, ἢ ὁ σιδηρῶ ἀναγ
 ῶ τότε; Κροῖ. ὁ σιδηρῶ δηλαδή. Σο. καὶ εἴ
 τέτην παρασκιδάσαιο, οἷχοίλο ἂν σοι ὁ χρυσὸς ἐπ
 σας αἰχμάλωτῶ. Κροῖ. δφήμεν ὦ ἄνθρωπε
 Σο. μὴ γήνοιτο μὲν ἔν ἔτῳ ταῦτα. φαίνη δλε ἔν
 μείνω τὸν σιδηρὸν ὁμολογῶν. Κροῖ. σὺ κὲν καὶ τῷ
 κελδέεις σιδηρῆς πλίνθας ἀναλίσθεναι με, τὸν
 χρυσὸν ὃ πίσω αὐθις ἀνακαλεῖν; Σο. ὃ δὲ σιδηρῆς
 νός γε δεήσειται ἀλλ' ἢ λὺ τι χαλκὸν, λὺ τι χρυσὸν ἀν

nam mihi hac ipsa de re Cræsum velle periclitari. Quā-
obrem auscultemus. SOL. Dic mihi, ô Cræse, putas ne la-
terum horum indigere Apollinem? CROES. Per Iouem,
nulum enim ipsi est donarium Delphi suspensum tam
magnificum. SOL. Arbitraris ergo te Deum beatū red-
di, si inter alia multa, tuo beneficio, & aureos lateres
spideat. CROE. Quid ni? SOL. Magnam mihi pauper-
tē narras in celo, ô Cræse, si Deos, cum fortē desiderent
aurū, ex Lydia aduehere oportebit. CROE. Vbi enim a-
urum proueniret tantum quantum apud nos? SOL.
Ipsū illud mihi dicito: ferrū in Lydia nascitur? CROE.
Tam admodum. SOL. Potiori ergo re indigi essis. CROE.
Quinam ferrum præstantius auro? SOL. Si citra stoma-
chum respondere velis, facile quidem intellexeris. CROE.
Interroga tu modò ô Solon. SOL. Viri præstantiores an
seruant ac defendunt, an qui seruantur ac defendun-
tur? CROE. Qui seruant profectò. SOL. Ergo si quem-
modum quidam narrant futurum, Lydos Cyrus ador-
tuerit, aureos ne gladios militi tuo facies, an ferro
erit opus? CROE. ferro sanè, ferro. SOL. Et si huius
captiuum non apparaueris, futurum ut egregium illud au-
rum captiuum ad Persas abeat. CROE. Bona verba, ô
Solon. SOL. Dii meliora velint, quàm ut hac hoc mo-
derent. Verùm tu hac via videris ferrum auro nobilius
ferri. CROE. Ferreos ergo lateres Deo me consecra-
riubes, aurum autem reuocare? SOL. Neque fer-
re ille indiguerit; Sed siue ac siue aurum dicaris, a-
urum sanè futuram prædam, ac possessionem suspende-
re, & id quidem aut Phocensibus, aut Bæotiis, aut

θῆς, ἄλλοις μὲν ποτὶ κτῆμα καὶ ἔρμαον ἔση αὐατ
 θεικῶς, Φωκεῦσιν, ἢ Βιωτοῖς, ἢ Δελφοῖς αὐτοῖς.
 Ἰνι τυράνῳ ληστῇ· τῷ δὲ θεῷ ὀλίγον μέλει τῶν σά
 χρυσοποιῶν. Κροῖ. αἰεὶ σύ με τῷ πλάτῳ προσπιλ
 μεῖς, καὶ φθονεῖς. Ερμ. ἔ φέρεῖ ὁ λυδὸς, ὦ Χάρ
 τινι παρρησίαν, καὶ τινι ἀλήθειαν τῶν λόγων, ἀ
 λὰ ξένον αὐτῷ δοκεῖ τὸ πρᾶγμα, πένης ἀνθρώπου
 ὑποπήσων, τὸ ἧ παρυστάμενον ἐλευθέρως λέγων.
 μνήσεται δ' ἐν μικρὸν ὕστερον τῷ Σόλωνος, ὅταν αὐ
 θεῖ αἰλόντα ὅππῃ τινι πυρὰν ὑπὸ τῷ Κύρῳ ἀναχθῇ
 ἤκησαι γὰρ τῆς Κλωθῆς πρῶτον ἀναγινωσκῆς
 ἐκάσῳ ὅππῃ κεκλωσμένα. ἐν οἷς καὶ ταῦτ' ἐγέγραπ
 Κροῖσον μὲν αἰλῶναι ὑπὸ Κύρῳ, Κύρον δὲ αὐτὸν ὑ
 σκείνησιν τῆς Μαισαγίδος· δόποθ' ἀνείν. ὁρᾷς
 Σκυθίδα τινι ὅππῃ τῷ ἵπῳ τῷ λυκῷ ἐξελαύνει
 Χά. νῆ Δία. Ερμ. τῷ μυρῆς σκείνη ἐστὶ, καὶ τινι
 Φαλίῳ γε δόποθ' ἀνείναι τῷ Κύρῳ αὐτῇ ἐς ἄσκειν ἐμ
 λεί πλῆρη αἵματ'· ὁρᾷς δὲ καὶ τὸν υἱὸν αὐτῆς πῶ
 ἀνίσκον; Καμβύσης σκείνός ἐστιν. ἔτ' βασιλεὺς
 μετὰ τὸν πατέρα, καὶ μυρία σφαλεῖς ἐν πλῶ
 καὶ Αἰθιοπία, τὸ πλῶ τῶν μανείας δόποθ' ἀνείναι.
 ποκείνας τὸν Ἀπιν. Χά. ὦ πολλὰ γέλωτ'· ἀλλὰ
 τίς ἂν αὐτὸς προσβλέψεν ἔτις ὑπερφρονῇ
 τῶν ἄλλων; ἢ τίς ἂν πιστεύσειεν, ὡς μετ' ὀλίγον ἔτ'
 μὲν αἰχμάλωτ' ἐσται, ἔτ' δὲ τινι κεφαλῶν
 ἐν ἀσκή αἵματ'· σκείν' δὲ τίς ἐστιν ὦ Ερμῇ ὅτι

Delpbis ipsis, aut etiam pradoni alicui tyranno.
Deus autem, artifices tuos planè nihil moratur.

CROES. Semper tu quidem diuitias mihi inuides,
& oppugnas. MERCVR. Non fert delicatus hic
Lydm, ô Charon, verborum & libertatem, & verita-
tem: quin ei peregrina, & noua quadam res vide-
atur, hominem obscuro loco natum, ac pauperem,
in qua vrgeant, intrepidè dicere. Atqui haud ita
multo post Solonis recordabitur, nimirum quando
ab à Cyro captum in constructum rogam oportebit
ascendere. Nam qua cuique Parcarum fuso sint de-
dita, ipsam Clorho nuper legentem audiui, in quibus
has erant scripta: Cræsum quidem à Cyro capti-
um duci, ipsum autem Cyrum à Massagetide illa
exari. Viden' Scythicam illam fœminam candido ve-
nentem equo? CHAR. Per Iouem. MERCVR.
Somyris est, qua sua ipsius manu Cyri caput detrunca-
tum in utrem cruore refertum intrudet. Sed & fi-
lium Cyri vides, adolescentem? Cambyses ille est. Is
patre defuncto, in imperium succedet, ac vbi mille mo-
deraritis & in Lybia, & in Æthiopia, tandem insa-
niacorreptus, occiso à se Api, migrabit è vita. CHAR.
Iam valdè ridiculam. Sed num quis vel aspicere,
sineat ipsos aded sibi pra ceteris placentes? aut e-
tiam cui credibile videri poterit, illum scilicet pauld
post fore captiuum? hunc autem caput in vtre san-
guine pleno habiturum? At quis nam is est, ô Mer-
curi, cui pallam purpuream iam fibula neçtit? quem

πορφυράν ἐφεσρίδα ἐμπεπρημένος, ὁ τὸ διάδημα
 ὧ τὸν δακτύλιον ὁ μάγειρος ἀναδίδωσι τὸν ἰχθυὶ
 ταπεινὸν νήσω ἐν ἀμφιρύτῃ; βασιλεὺς δὲ πρὸς
 χεῖρα εἶναι. Ερ. εὖ γε παρωδεῖς ὦ Χάρων, ἀλλὰ Π
 λυκράτῃω ὁρᾷς τῶν Σαμίων τύραννον εὐδαίμον
 οἰόμενον εἶναι; ἀτὰρ καὶ ἔτος αὐτὸς ὑπὸ τῆς παρεστ
 ῆς οἰκῆτος μαμανδρίης προδοθεὶς Ὀροίτῃ τῷ α
 τράτῃ, ἀνασκοποπιδήσεται, ἀθλιότης ἐκπύ
 τῆς εὐδαιμονίας ἐν ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου. καὶ ταῦτα γ
 τῆς κλωθῆς ἐπήκασα. Χά. εὖ γε ὦ κλωθεῖ, γὰρ
 καὶ αὐτὰς ὦ βελτίστη, καὶ τὰς κεφαλὰς δούτιμνε, κα
 ἀνασκολόπιζε, ὡς εἰδῶσιν ἄνθρωποι ὄντες. ἐν τῷ
 τῷ δὲ ἐπαγρέων, ὡς αὐτὰς ὑψηλοτέρῃ ἀλγασ
 πρὸν κατὰ πεσέμενοι. ἐγὼ δὲ γελάσσομαι τότε γ
 εἰσας αὐτῶν ἕκαστον γυμνὸν ἐν τῷ σκαφιδίῳ, με
 πορφυρίδα, μήτε πᾶραν, ἢ κλίνην χρυσὴν κομίζ
 τας. Ερ. καὶ τὰ μὲν τέτων ὧδ' ἔξει. τίς δὲ πλεονέκτη
 Χάρων ὁρᾷς. ἴδ' ἡ πλέοντας αὐτῶν, τῆς πολέμῃ
 τῆς δικαζομένης, τῆς γεωργῆντας, ἴδ' ἡ δανείζον
 τῆς προσαιτῆντας; Χά. ὁρᾷ ποικίλην πινὰ τύρβην,
 μεσὸν παραχῆς τὸν βίον, καὶ τὰς πόλεις γε αὐτ
 εὐκίᾳς τοῖς σμήνεσιν, ἐν οἷς ἅπας μὲν ἰδίον τι κέντε
 ἔχει, καὶ τὸν πλεονέκτον κεντεῖ. ὀλίγοι δ' ἔτι πινες ὡ
 σφῆκες ἄγασσι, καὶ φέρουσι τὸν ὑποδεέστερον. ὁ δὲ π
 εριπετόμενος αὐτὰς ἐκ τὰ φανοῦς ἔτι ὅχλος
 τίνες εἰσίν; Ερ. ἐλπίδες ὦ Χάρων, καὶ δαίματα, καὶ ἀνι
 αῖ, καὶ

mona adornat, cui coctus, piscis ventre dissecto, annulum exhibet in gente mari septa, regis se nomine iactat?

MERCVR. Belle, ô Charon, quod interim occinui. Cuium Polycratem Samiorum tyrannum vides, qui se se modis omnibus felicem putat. Verum & hic tantum ab assistente famulo Meandrio Oræta Satrapæ conditus in crucem suffigetur. Miser sanè qui vel temerè momento ex vniuersa felicitate exciderit. nam & nuper ex Clotbo audiui. CHAR. Preclare, ô Clotbo, & ipsos in crucem suffige. & eorum capita generosè trunca, quo se homines tandem agnoscant: Sed & tu quoque in sublimè adeo ferantur, nimirum vt postea tanto altiori ruina, tanto grauiori dolore decident. Errò quod ad me attinet, quemcunque horum nudum nauigio agnouero, eum maximè ridebo, quando neque purpuram, neque regiam capitis tegmen, neque leuatum secum adferat aureum. MERCVR. Et hominem quidem fortuna sit se habebit. Sed vidēsne vancundam quandam multitudinem, atque ex hac alios pugna, alios bella gerentes, alios in foro litigantes, alios terram aratro proscindentes, alios fœnerantes, postremo alios mendicantes? CHA. Video variam quandam turbam, ac promiscuam, & vitam perturbatam plenam. Ad hæc ciuitates conspicio apum è minimis similes, in quibus proprium quendam galliarumque habent, singuli aculeum, quo sibi viuos pungunt. Quidam autem ex ipsis velut cranes aguntque feruntque imbecilliores. At agmen illud

αι, καὶ ἡδοναί, καὶ Φυλαργυρίαι, καὶ ὀργαί, καὶ μίσαι,
 καὶ τριαῦτα. τῶν δὲ ἡ ἀγνοία μὲν κατὰ ξυναναμέ-
 μιαι αὐταῖς, καὶ ξυμπολιπύεταί γε νῆ Δία, καὶ τὸ μῦ-
 σθαι, καὶ ἡ ὀργή, καὶ ζηλοτυπία, καὶ ἀμαθία, καὶ δόξα,
 καὶ φυλαργυρία. ὁ φόβος δὲ καὶ ἐλπίδες ὑπερ-
 νω πετόμενοι, ὁ μὲν ἐμπίπλων, ἐκπλήττει, ἐπίσσει
 ὑποπλήσσειν ποιῇ. αἰδῶ δὲ ἐλπίδες ὑπερ κεφαλ-
 αῖσιν ἄνω, ὅπότε αὐτὸν μάλιστα οἴηται τις ὀπίσ-
 ψεσθαι αὐτῶν, ἀναπλάμεναι οἰχονταί, κεχηνότα
 τὰς ἀπολιπῆσαι, ὅπερ καὶ τὸν Ἰάνταλον κατὰ πάθος
 ταῖς ὁρᾶς ὑπὸ τῷ ὕδατι. ἦν δ' ἀπενίσσης, κατόψα-
 μοίρας ἄνω ὀπικλωθούσας ἐκαστῶ τὸν ἀτράκτι
 ἀφ' ἧς ἡρτῆσθαι ξυμβέβηκεν ἅπαντας ἐκλεπιδῶν
 μάτων. ὁρᾶς καθάπερ ἀράχνια πῖνα κατὰ βαίνον-
 τας ἐκαστὸν ἀπὸ τῶν ἀτράκτων. Χά. ὁρᾶ πᾶν λε-
 κτὸν ἐκαστῶ νῆμα ὀπικτωλεγμαμένον γε τὰ πολλά. ταῦ-
 τὰ μὲν ἐκείνῳ, ἐκείνῳ δὲ ἄλλῳ. Ερ. εἰχέτως ὡς Πορθμῶν
 εἰμαρται γὰρ ἐκείνῳ μὲν ὑπὸ τέττε φονευθῆναι
 τῷ δὲ ὑπ' ἄλλῳ, καὶ κληρονομήσά γε τοῦτον μὲν ἐκεί-
 νῳ, ὅτε αὐτὸν ἡ μικρότερον τὸ νῆμα. ἐκείνον δ' αὐτὸν
 ποιόνδε γάρ τι ἡ ὀπικτωλοκὴ δηλοῖ. ὁρᾶς δ' οὖν ὑπὸ
 πλοῦ κρεμαμένους ἅπαντας; καὶ οὐτὸς μὲν ἀνασπ-
 οδεῖς αὐτῷ μετέωρός ἐστι, καὶ μετὰ μικρὸν κατὰ πλοῦ
 δόξα ῥαγέντος, τοῦ λίνου, ἐπειδὴ μὴκέτι αὐτὸν
 ὑποστέλλει τὸ βάρος, μέγαν τὸν ψόφον ἐργάσεται. οὐτὸς
 δὲ ὀλίγον ἀπὸ γῆς αἰωρούμενος, ἦν καὶ πέση αἰψοφθῆ-
 ναι.

Illud quod ex improviso illos circumuolitat, quinam
 sunt? *MERCVR.* Spes, ô Charon, & metus, &
 amentia, tum voluptas, auaritia, ira, odium, at-
 que id genus alia. Ex his autem ignorantia infima
 turba est permixta, atque per Iouem in eadem cum
 his Republica degit odium, ira, emulatio, tam &
 periticia, hesitantia, auaritia. Porro metus & spes
 superuolitantes, ille quidem horrorem incutit, a-
 quando verò tantum trepidare facit; ha autem supra
 aut in altum vergentes, vbi quispiam apprehende-
 re conatur, in sublime volantes aufugiunt, illis inhi-
 bitibus relictis, quod ipsum & Tantalum apud infe-
 res ab aqua pati vides. Quod si aciem intenderis,
 aspicias in alta, & Parcas ipsas ex penso singulos ad-
 tre tenuia quadam fila, quibus vniuersum mortali-
 um genus subnixum dependet, vidésne quasi quos-
 dam araneorum nexus ab ipsis fufis in singulos demis-
 sis. *CHAR.* Video equidem filum vt plurimum ad-
 modum tenue ac fragile cuique è sublimi innexum:
 nequidem illi, illud verò alijs. *MER.* Rectè vides,
 importitor. Nam ab ipso fato imminet interitus illi ab
 hoc, huic autem ab alio. Atque hunc heredem fore
 illum, cuiuscunque filum fragilius fuerit, rursus autem
 huius. Tale enim quiddam connexio illa por-
 tendit. Vides ergo cunctos à tenui filo suspensos?
 Atque hic quidem ex ipsis in altum subtractus, sub-
 iectus est, verùm paulò post, vbi ponderi tanto su-
 stinendo non amplius par fuerit, filo derupto deci-
 lens, ingentem excitabit strepitum. Alius autem
 qui

πὶ κείσεται, μόγις καὶ τοῖς γείτοσιν ἐξακκοθέντες τῶν
 πλώματι. Χα. παγγέλοια ταῦτα ὦ Ἑρμῆ. Ερ. καὶ
 μὴν ἔδ' εἰπεῖν ἔχοις ἀνὰ κατὰ τὴν ἀξίαν ὅπως ἐς
 καλαγέλασα ὦ Χάρων. καὶ μάλιστα αἱ ἄραν σπυδαί
 αὐτῶν, καὶ τὸ μεταξὺ τῶν ἐλπίδων οἰχεσθαι, ἀνα
 πάσας γιγνομένας ὑπὸ τῇ βελτίστῃ θανάτῃ. ἀν
 γαλοὶ δὲ αὐτῶν, καὶ ὑπερρέται μάλα πολλοὶ ὡς ὁρᾷ
 ἢ πάλαιοι καὶ πυρετοὶ, καὶ Φθόαι, καὶ πνευμονίαι, καὶ
 ξίφη, καὶ ληστήρια, καὶ κώνεα, καὶ δικασταί, καὶ τύραν
 νοὶ, καὶ τέτων ἔδ' ἐν ὅλως αὐτὰς εἰσέρχεται, ἐς αὐτὰς
 εὐπράττωσιν. ὅταν δ' ἐσφαλῶσι, πολὺ τὸ ὀπίσθι
 καὶ αἰ, αἰ, καὶ ὥμοι μοι. εἰ δ' ἐνθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐκνεόσῃ
 πύθνητοί τε εἰσιν αὐτοὶ, καὶ ὀλίγον τῆτον χρόνον θά
 δημήσαντες τῷ βίῳ, ἀπίασιν, ὥσπερ ἐξ ὀνείρατος
 πάντα ὑπεργῆς ἀφέντες, ἔζων τε αὐτὸν σφραγίσαντες
 καὶ ἥτιον ἡνιῶντο δόποθ' ἀνόντες, νῦν δὲ ἐς αἰεὶ ἐλπίσας
 τὴν χρεῖαν τοῖς παρῆσιν, ἐπεὶ δὲ ὀπίσθας ὁ ὑπερ
 ρέτης καλῇ, καὶ ἀπάγῃ, πεδήσας τῷ πυρετῷ καὶ
 Φθῇ, ἀνανακλῆσαι πρὸς τὴν ἀγωγὴν, ἔποτε ποτὶ
 δοκήσαντες δόποσ' ἀθήσεσθαι αὐτῶν. ἢ τί γὰρ αὐτῶν
 αὐτὸ ποιήσειεν ἑκείνος, ὁ τὴν οἰκίαν σπυδαὶ οἰκοδομή
 μεν, καὶ τὰς ἐργάτας ὀπίσθας ἐρχων, εἰ μάθῃ
 ἢ μὲν, ἔξει τέλος αὐτῶν, ὁ δὲ, ἄρτι ἐπιθεὶς τὸν ὄροφον
 ἀπιοί, ἱὼ κληρονόμῳ καλαλιπῶν δόπολαύειν αὐτῶν
 αὐτὸς μηδ' ἐδειπνήσας ἄβλι. ἐν αὐτῇ; ἑκείνῳ
 μὲν γὰρ ὁ χαίρων, ὅτι ἄρρενα παῖδ' ἔτεκεν αὐτῶν

paululum tantum à terra fuerit subductus, ta-
 meti cadat, citra tamen strepitum iacebit, aded ve-
 ram vix ipsi audiant vicini. CHAR. Nimis
 ridicula hæc sunt, ô Mercuri. MERCVR.
 Atqui ne verbis quidem illis pro dignitate consequi
 possum, quàm sint ridicula, maximè ardua illorum
 sententia, & quod nonnunquam, interea dum multa spo-
 ntantur, intereunt ab optima scilicet morte abrepti.
 Quos nuncij, & ministri, ut cerni, admodum sunt
 alii, puta febres, tum frigida, tum feruida (latinis
 verbis quercera dicta) tabes, inflammatio pulmo-
 num, tum gladij, latrocinia, cicuta, iudices quoque at-
 que tyranni. Et horum nihil omnino mentem eorum
 perturbant, sanè, dum eorum conatus feliciter pro-
 sperint. At si quando sua se spe falsos senserint,
 illud obe frequens in ore, pariter & eheu, & eheu,
 & eheu mihi. Quod si iam inde ab initio secum per-
 siderent, mortales se esse, ac posteaquam paululum
 temporis in vita fuerint peregrinati, hinc reli-
 quas terrenis rebus omnibus, velut è somno migraturos,
 poscunt & prudentius, circumspectiusque vitam ducen-
 t, & cum emoriendum esset, minus angerentur. Nunc
 quia presenti rerum statu vsuros se perpetuo sperant, cum
 inter aut vocant, aut abducere fuerit conatum, irreti-
 unt vel febre, vel tabe, stomachantur, & ducenti renituntur
 propterea sanè, quod abstrahendos se à bonis presen-
 tibus ne expectarent quidem. Sed enim quid non fa-
 ret illi, qui domum magno studio edificando operarios
 viget,

γυνή, καὶ Φίλος διὰ τῆτο ἐσιῶν, καὶ τῆνομα τῆ πι
 τρὸς τιθέμεν Θ, εἰ ἡπίστατο ὡς ἐπλήτης γενόμεν Θ
 παῖς τιθνήξεται, ἄρα αὖ σοι δοκῇ χαίρειν ἐπ' αὐτ
 γενομένῳ; ἀλλὰ τὸ αἵτιον, ὅτι τὸν μὲν εὐτυχῆντα δὲ
 τῷ πατρὶ ἐκείνον ὁρᾷ, τὸν τῆ ἀθλητῆ πατέρα, τῆ
 λύμπα νενικηκότος τὸν γείτονα δὲ τὸν ἐκκαμύζ
 τα τὸ πατρίον ἐὶ ὁρᾷ, ἐδὲ οἶδεν ἀφ' οἷας αὐτῷ κ
 κης ἐκρέματο. τῆς μὲν γὰρ παρὲ τῶν ὄρων διαφ
 ρομένους ὁρᾷς ὅσοι εἰσὶ, καὶ τῆς ξυναγείροντας
 χρήματα, εἴτα παρὲν δ' ἀπολαῦσαι αὐτῶν καλεχόμε
 ὑφ' ὧν εἶπον, ὁπιόντων ἀγγέλων τε καὶ ὑπερηγε
 Χά. ὁρῶ πάντα ταῦτα, καὶ παρὲς ἐμαυτὸν ἐγὼ ἐπι
 τί τὸ ἡδὺ αὐτοῖς παρὰ τὸν βίον, ἢ τί ἐκείνός ἐστιν, ἐ
 ρέμενοι ἀνανακλῆσιν. Ερμ. ἦν γὰρ τῆς βασιλείας
 τις αὐτῶν, οἵπερ εὐδαιμονέσασθαι εἶναι δοκῶσι,
 τῆ ἀβειβαίᾳ, καὶ ὡς φῆς, ἀμφιβόλῃ τῆς τύχης
 πλείω τῶν ἡδύων τὰ ἀνιερὰ ἐυρήσει παροσσίτα
 πῖς, φόβος καὶ ταραχὰς, καὶ μῖση, καὶ ὁπιβία
 καὶ ὁρᾷς, καὶ κελακείας. τέτοις γὰρ αὐτοῖς
 ξύνεισιν. ἐὼ πένθη, καὶ νόσος, καὶ πάθη, ἐν
 μίας δηλαδὴ ἄρχοντα αὐτῶν. ὅπως δὲ πᾶσι
 των πονηρὰ, λογίζεσθαι καίρως οἷα τὰ τῶν ἰδιω
 αὐ εἴη. Χάρ. ἐθέλω γοῦν σοι ὦ Ερμῇ εἰπῆν,
 νε εοικέναι μοι ἐδοξάν οἱ ἀνθρώποι, καὶ ὁ βί
 ἅπας αὐτῶν. ἡδὴ ποτὲ πεμφόλυγας ἐν ὑδρὶ
 ἐθεάσω ὑπὸ κρηνῷ πνι καταρράττοντι ἀνισαμ

get, si intellexerit eam quidē finem habituram, ipsum
 tem se, cum iam fastigium imposuerit, discessurū, de-
 qua relicta heredi, ut is fruatur, ipse autem miser ne
 mel quidem in ea cœnet? Iam qui stirpe virili auctus,
 iunio excipit amicos, patris nomen, nempe suum, pu-
 imponit, si præsires puerum septem annos natum,
 riturum, nunquid ob prolem tibi videretur gaudio
 ritam immodico? Verum in caussa est quod in eum
 idem intuetur, cui in filio res prosperè cadunt, cui pa-
 esse contingit, vel athleta, vel eius, qui vicerit Olym-
 picinum aut, qui natum cremandum effert, non in-
 is, neq. nouit, quo funiculo quamq. tenui sibi sit su-
 sus. Quin & eorū, qui de sinibus digladiantur, quan-
 turba vides, & quàm multi coaceruent pecunias,
 tamen antequam ipsis frui liceat, ab imminentibus
 dixi, tum nunciis, tum ministris auocantur. CHA.
 eo isthac omnia, & mecum ipse cogito, quidnam iu-
 dam eis in vita sit, aut quid tandem sit illud, quo spo-
 tantoperè stomachentur. MER. Quin etiam si ip-
 tes reges, quos vel omnium felicissimos esse apparet,
 aspiciat quispiam diligenter, nimirum præterquam
 in stabili & ancipiti fortuna ludo iactantur, inue-
 eis inbarere tristitia longè plura iucundis: tot timo-
 tot turbis, tot odiis, tot insidiis, tot iris, tot adula-
 bus miseri illi inuoluuntur. Pratermitto & luctus,
 morbos, tum & affectus, qui ex aquo tum vulgo & his
 minantur, vsq. aded ut non minoris fuerit & temporis
 negotij, horum hic recensere mala, quam & priuato-
 rum. CHA. Tibi ergo, o Mercuri, dicere volo, cui nā mor-
 tales

les similes mihi videantur, atque horum vita omnis. distinet aliquando bullas illas in aqua, torrente aliquo strepitu scaturiente, existentes? Tumores illos inflato dico, quibus cogitur spuma, harum sanè quadam sunt quæ & exiles, quæ statim dissolutæ euanescent. alia vero diutius durant, atque aliis ad se coactis vehementer flantur, ac in maximum surgunt tumorem. Tandem hæc dissoluuntur omnino, pereuntq;. Neque enim se fieri poteris. Hæc tibi hominum vita. singuli statim evanescent, ita ut alij sint maiores, alij autem minores postremo alij quidem momentaneam, moxq; deventem sentiant inflationem, alij vero prius deficiant, ut omnino constituentur. At omnes destrui & evanescere necesse est. MERCVR. Nihil tu quidem precius hominum naturam similitudine expressisti, quam vel ipse Homerus, qui uniuersum mortaliæ generis arborum foliis comparat. CHAR. At cum tam filij sis eorum conditio, vides tamen, ut inter se contendunt pro imperiis, pro honoribus, possessionibus, certando, cum tamen ipsos, uniuersis his post se relictis, unico tantum obolo instructos ad nos venire oportet. Vis igitur, quoniam in edito consistimus loco, quam magnam voce acclamando eos adhorter: primum sciam, ut à conatibus & stultis & vanis abstineant: inde ut mortem semper præ oculis habentes, hunc viuersam transigant, in hanc sententiam verba promans: ô stulti, quid tanto studio in his rebus molimini? desistite à laboribus, neque enim perpetuo viuis. Nihil ex his, quæ hic præclara habentur, per-

perpetuum est, nec aliquid istorum, cum moriendum est, cum auferre quispiam poterit. Quin necesse est hominem quidem (quisquis is tandem fuerit) nudum abire, locum autem atque agrum, & aurum, in aliorum trahere manus, semperque dominum mutare. Hac atque eiusmodi alia, si, unde exaudiri possint, ipsis inclamarem, annuntias vite eorum magna fore vilitati, ita, ut etiam prouiores longè inde fieri queant. MER. ô beate, nescis tantoperè eos tum ignorantia, tum error occupauerit, sed ut eorum aures, ne terebro quidem amplius aperire uas, tanta obturarunt cera, baud aliter ac sociorum ues Ulysses, veritus ne Sirenum cantus exaudirent. At quinam audire potuerint, etiamsi vocem in tantum intendas, ut rumparis? Nempe quod apud vos obliuio fons potest, idem hic prestat ignorantia. Quantum sunt in eis & pauci quidem, qui quoniam ceram aures non accipiunt, ad veritatem ipsam declinant, que in ipsis rebus cernentes acutum, quales sint agnoscunt. CHAR. Vel illis ergo solis acclamarem. MER. Superuacaneum fuerit, ea quæ sciunt ad eos dire. Vides quomodo à vulgi turba semoti rideant, ut alij factitarint, & neutiquam conueniat ipsis in vulgo, adeo ut iam appareat ipsos fugam è vita ad nos adornare. Verum omnibus odiosi sunt, eorumque imperitiam redarguant. CHAR. Bellè, generosi vos, tamesi pauci. MER. Vel hos esse fuit satis. Sed nunc descendamus. CHAR. Vnum ad hoc discere desiderium est, quod ubi docueris, perfectam ne doctrinam dederis. Nam contueri gestio, in qua

caluera reponant, dum in terram defodiunt. MERCUR. Sepulchra, conditoria & monumenta hac vocant, ceterum tumulos illos ante vrbes vides, tum columnas, & pyramides. Omnia illa mortuorum sunt receptacula, cadauerumq; custodia. CHAR. Quid er-
 is sexa illa coronant vnguentoq; inungunt? alij prae-
 tumulis constructo rogo, ac fouea effossa, sumptuosas il-
 las exurunt cœnas, & vinum mulsamque aquam,
 (quantum coniecturis assequi possum) in ipsas foueas
 infundunt. MERCUR. Equidem ignoro, ô Por-
 pitor, quid hac ad eos qui apud inferos agunt. Verùm
 illi persuasum est, umbras ab inferis reduces cœnare
 quidem, vtcunque liceat, circum nidorem, ac fu-
 mam volitando, bibere autem è foueâ aquam mulsam.
 CHAR. Illos adhuc bibere, vel esitare. quarum calua-
 rie sunt aridissima? Atqui ridiculum est me tibi hac
 scire, qui, quod quotidie ipsos deducas, probè nosti an
 ibi semel terram subierint, denuð velut postliminio
 ire ad superos remeare queant. Quin & ipse maxime
 ridicula pateret tot negotiis occupatus, si eos traiciendo
 non deducere solum, sed reducere oporteret, si quan-
 do vellet bibere. O stulti, quæ est hac amentia? Non
 sciri, quàm latè distantibus finibus viuentium, &
 mortuorum res sunt seiunctæ, quòque pacto se res ha-
 beant apud nos. Vbi mortuus est, æquè tumuli, qui
 testis honorem, & qui sortitur spectandi funera saxi.
 Atqui honor vnus adest, & regi Agamemnoni, &
 Iro, Therpsitæ, & similis Thetidos formosus Achilles.

μοιο. πάντες δ' εἰσὶν ὅμως νεκρῶν ἀμνηστὰ καὶ
 να. γυμνοὶ τε ξηροὶ τε κατ' ἄσφοδελὸν λειμῶνα. Ε
 Ηράκλεις, ὡς πολὺν τὸν Ὀμηρον ἐπαντλεῖς. ἀλλ'
 πείπερ ἀνέμνησάς με. θέλω σοι δεῖξαι τὸν τῷ Ἀχι
 λείῳ τάφον. ὁρᾷς τὸν ὅππῃ τῇ θαλάττῃ; Σίγειον
 ἔκεινο τὸ Τρωϊκόν, ἀντικρὺ δὲ ὁ Αἴας πέταπαι
 τῷ Ροιτείῳ. Χά. ἔ μεγάλοι ὦ Ἑρμῆ οἱ τάφοι. πᾶς
 λεις, πᾶς ἐπὶ σίμῃς ἤδη δεῖξόν μοι, ἄς κάτω ἀν
 μεν. τίῳ Νῆιν, τίῳ Σαρδίανα πάλα, καὶ Βαβυλῶ
 καὶ Μυκῆνας, καὶ Κλεωναίς, καὶ τίῳ Ἴλιον αὐτῷ. πῶ
 γὰρ μέμνημαι διαπορθμεύσας ἑκείθε, ὡς δὲ ἐκ
 λων ἐτῶν μὴ δὲ νεωλῆσαι, μὴ δὲ διαψύξαι πῶς
 Φίδιον. Ερ. ἡ Νῆνος μὲν ὦ πορθμεῦ δ' ὀπόλωλεν ἡδὲ
 ἔδ' ἐν ἰχθῶ ἐπὶ λοιπὸν αὐτῆς, ἔδ' αὖ εἴπης ὅτι
 ἦν. ἡ Βαβυλῶν δὲ σοι ἑκείνη ἐστίν, ἡ εὐπυργῶν
 μέγαν περίβολον. ἔ μετὰ πολὺ καὶ αὐτὴ ζῆται
 μένη, ὥσπερ ἡ Νῆν. Μυκῆνας δὲ καὶ Κλεωναίς
 οὐκ ὀνομαζέσθαι σοι, καὶ μάλιστα τὸ Ἴλιον. ἀπο
 γὰρ οἷδ' ὅτι τὸν Ὀμηρον κατελθὼν ὅππῃ τῇ
 ληγορία τ' ἐτῶν. πλὴν ἀλλὰ πάλα μὲν ἦσαν
 δ' αἰμόνες, νῦν δὲ πεθνήκασι, καὶ αὐταί. ἀποθνή
 σι γὰρ ὦ πορθμεῦ, καὶ πόλεις, ὥσπερ αὐθροπ
 τὸ παραδοξότερον, καὶ ποταμοὶ ὅλοι. Ἰνάχῃς ἐν
 τάφῳ ἐν Ἀργεῖ εἰς καταλείπεται. Χά. παπῶ τῶ
 ἐπὶ τῶν Ὀμηρε, καὶ τῶν ὀνομάτων, Ἴλιον ἰσθῆν, καὶ εὐ
 γυαν. καὶ εὐκρίμενα Κλεωναί: ἀλλὰ μεταξύ λόγων
 τί

Vnde iam pariter sicca nudaq; pererrant Affhodeli cam-
 pi confraeto vertice cuncta. *MER.* Papa, quā multa
 Homero hauris. Sed quia me submonuisti, Achillis se-
 pulchrum tibi volo indicare. Vides illud quod prope ma-
 gnum est, illic Troianum est Sigeum, è regione autem
 editus est Ajax in Rætæo. *CHAR.* Non magnifica, ne-
 que insignia sunt monumenta. Verum celebriores vrbes
 tibi commonstra, de quibus infernè tam magnifica au-
 ditus. Ninum scilicet Sardanapali urbem, Babylonem,
 Mycenæ quoque, tum & Cleonæ simul, & Ilium ipsum.
 tum illinc oriundos multos memini traicere, adeo ut to-
 tiam decem annis neq; nauem subduxerimus, neq; ea-
 terim refrixerit. *MER.* Ninus quidem, ô Portitor,
 est euerfa, ita ut ne vestigium eius sit reliquum, neq;
 vestigia fuerit olim, facile dixeris. Babylon autem tibi
 est tot turribus benè munita, qua magno illo ambita
 septa, haud ita multo post & ipsa desideranda, quem-
 modum nunc Ninus. At Mycenæ & Cleonæ me sa-
 tis commonstrare pudet, omnium verò maximè Ilium.
 tum ubi descenderis, sat scio, prefocâris Homerum, pro-
 pterea quod tam magnificis versibus has nugæ decantare
 non erubuerit. Veruntamen & quondam extiterunt fe-
 ces, nunc autem mortuæ sunt & ipsa: Vrbes enim, ô
 Portitor, perinde ac homines emoriuntur, & quod longè
 mirabilius, solidi etiam fluuij, ita ut Inachi ipsius in-
 ergo ne monumētum quidem reliquum appareat. *CHA.*
 Ab, quæ laudes Homere, quamquæ superba nomina: In-
 ens Iliū, ac mœnibus amplum. Tum structa belli Cleonæ.

ἄνθρωποι εἰσὶν οἱ πολεμῶντες ἐκείνοι, ἢ ὑπὲρ Ἰνῶ; ἀλλὰ
 ἀήλως φονέες; Εἰ. Ἀργεῖος ὄρα ὡς Χάρων, καὶ
 Λακεδαιμονίους, καὶ τὸν ἡμιθνήτα ἐκείνον στρατηγὸν
 Θρυάδην, τὸν Ἰπιγρέφοντα, τὸ τρέποντον τῷ αὐτοῦ
 ὀνόματι. Χά. ὑπὲρ Ἰνῶ δὲ αὐτοῖς ὡς Εἰρμῆ ὁ πόλεμος;
 Εἰ. ὑπὲρ ἑπιδίξαι αὐτὰ, ἐν ᾧ μάχονται. Χά.
 ὡς τῆς ἀνείας, οἷα σὺ κῆσαι οἷα καὶ ὅλλω τὴν Πελ-
 πόννησιν ἕκαστον αὐτῶν. κλίσωνται, μόγις αὖτε πάλιν
 αἶσιν λάβοιεν τόπον παρὰ τῇ Λιακῇ. τὸ δὲ πάλιν
 τῷ ἄλλοτε ἄλλοι γενοῦνται, πολλάκις ἐκ βα-
 θρῶν τὸ τρέποντον ἀνασπάρσονται τῷ δρόμῳ. Εἰ.
 ἔγωγε μὲν ταῦτα ἔσται. ἡμεῖς δὲ καταβαίντες ἡδὴ,
 κατὰ χώραν ὀφεισόμεθα αὐτοῖς τὰ ὄρη, ἀπαλλὰ
 τώμεθα, ἐγὼ μὲν κατὰ ἐστέλλω, σὺ δὲ Ἰπὶ τὸ πο-
 ρεῖον, ἥξω δὲ σοι μετ' ὀλίγον, καὶ αὐτὰς νεκροσώ-
 λην. Χά. ὦ γὰρ ἐπίησας ὡς Εἰρμῆ. Δεργέτης αἰεὶ ἀναγχε-
 ψη. ὠνάμην δὲ τι δίδωμι σὲ τῆς δόποδιμίας. οἷά ἐστι
 τῶν κακοδαιμόνων ἀνθρώπων πράγματα, βασι-
 λῆς, πλίνθοι χρυσῆ, ἐκατόμβαι μάχαι.
 χάρων ὁ δὲ ἔοικε λέ-
 γει.

Τ Ε Λ Ο Σ.

interim dum fabulamur, quinam illic dimittant, & pro re se mutuo cedunt? MER. Arguios vides &acedemonios, ô Charon, atq; semimortuum imperatorem Osbryadem suo ipsius nomine trophaum inscribentem. CHAR. At pro quo eis est pugna? MER. Pro eo agro, in quo pugnant. CHAR. ô hominum amenum, qui haud sciunt se, etiamsi nunc quisquã eorũ totum Peloponnesum possideat, vnius tamen vix pedis locum ab Aeaco accepturos. Campum autem aliàs alij conant, sapè etiam hoc trophæo per aratrum reuulso. MER. Et quidem hoc modo se habebunt. At nos iam hinc deducamus, ac montibus huius in suas sedes repositis, regrediamur, ego quidem quò sum ire iussus, tu verò ad nauem. Quidem paulò post veniam, & ipse tibi umbrarum gremium mecum adducens. CHAR. Probè fecisti, ô Meritri, atq; in eorum album adscriberis, à quibus beneficium effectum perpetuo me agnoscam; quandoquidem tua in hac peregrinatione plurimũ sum adiutus. O quanta infeliciũ hominum studia. Reges, lateres aurei, magnifica sacrificia, praelia, Charontis autem nulla habetur ratio.

F I N I S.

LYCIA

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ

ΔΙΑΔΟΓΩΝ ΒΙΒΛΙΟΝ
δύτερον.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΝΥΠΝΙΟΥ ΗΤΟΙ ΒΙΟΣ ΛΟΥ- ΚΙΑΝΟΥ.

Ἀρτι μὲν ἐπιπυύμην εἰς τὰ διδασκαλεῖα φη-
τῶν, ἥδη τὴν ἡλικίαν πρὸς ἑξήκοντα ἔων. ὁ δὲ πα-
ῖς κοπιῖτο μετὰ τῶν φίλων ὅ, τι καὶ διδασκαλίας
τοῖς παλαιοῖς ἐν ἑδρῇ παιδείᾳ μὲν, καὶ πᾶσι
καὶ χρόνῳ μακρῷ, καὶ διαπάνης ἑσμι κερῶν, καὶ τῶν
διείδω λαμπρῶν, τὰ δὲ ἡμέτερα, μικρὰ τι εἶναι, καὶ
ταχεῖα ἵνα τὴν ὀπικέρῳ ἀπαυτεῖν. εἰ δὲ ἴσῃ
τέχνῳ τῶν βαναύσων τέτων ἐκμάθοιμι, τὸ μὲν πα-
τρὸν εὐθύς αὖ αὐτὸς ἔχον τὰ δὲ κερῶν παρὰ τῆς πα-
τρὸς, καὶ μηκέτι οἰκίσῃ εἶναι, τηλικῶν ἔων. οὐκ εἶ-
μακρὸν ὅτι καὶ τὸν πατέρα εὐφρανεῖν, ἀποφέρων αὐτὸν
ἐκ τῆς πόλεως. Δολέρας ἐν σκέψῳ δὲ χηρὸν πρὸς τῆς πό-
λεως.

V C I A N I S A-
MOSATENSIS DIA-
LOGORVM LIBER
secundus.

DE SOMNIO, SEV
VITA LVCIANI.

DEsieram nuper in ludum ire, factus iam aetate ad-
dolescens, cum pater vnà cum amicis consiliū
petebat, quamnam artem, potissimum mihi discendam
proponeret. Plerūq; igitur videbatur humanitas, seu li-
tarum studium & labore multo, & tempore lon-
go, & sumptu non exiguo, denique & fortuna qua-
dam indigere. nostras autem res cum paruas esse & mo-
destas, cum vero celere quoddam auxiliū postulare. Quod
propterea artem aliquam mechanicam didicissem, fore, ve
incipio statim ab ipsa arte, necessaria vita comparare
possem, neq; necesse habere ad eam aetate iam prouectū, do-
mū deq; paterna mensa viuere: sed non multo post etiam
sum patrē exhiberaturum esse me, referendo domū sem-
per aliquid ab arte questum. Alterius itaq; consultatio-

δόξῃ τῶν τεχνῶν, καὶ ῥᾶσι ἐκμαθεῖν, καὶ αὐτὸν
 ἐλθέτω πρέπουσα, καὶ πτόχειρον ἔχουσι τὴν χα-
 ρησίαν, καὶ Διάρκῃ τὸν πόρον. ἀλλὰ τίνυν ἀλλήν ἐπι-
 νέντ', ὡς ἕκαστος γνώμης ἢ ἐμπειρίας εἶχεν.
 πατήρ εἰς τὸν θεῖον ἀπιδὼν, (παρὼ γὰρ ὁ πρὸς με-
 τρὸς θεῶν, ἄριστος ἐρμολύφῃ εἶναι δοκῶν
 καὶ λιγυρόν ἐν τοῖς μάλις τε δοδεκάμοις) ἐθέμην
 εἶπεν, ἀλλὰ τέχνῃν ἴπικρατεῖν, σὲ παρόντων. ἀ-
 λὰ τὸν ἄγε, δείξας ἐμὲ, καὶ διδάσκει παραλαβὴν
 λίθων ἐργάτῃν ἀγαθὸν εἶναι καὶ σωμαρμοςίῳ, καὶ ἐ-
 ρμολύφῃ. διδάσκει γὰρ καὶ τὸ πρῶτον, φύσεώς μιν
 οἶδ' ἔχων διεξιῶς. ἐτεκμαίρετο δὲ ταῖς ἐκ τῆς
 ῥᾶ παιδιᾶς. ὅπότ' ἂν ἀφεθείῃν ὑπὸ τῶν δι-
 δασκάλων, ἀποξέων αὐτὸν τὸν κηρὲν, ἢ βόας, ἢ ἵππους
 καὶ νῆ Δί' ἀνθρώπους, ἀνέπλαστον, εἰκότως, ὡς
 δοκεν τῷ πατρί. ἐφ' οἷς παρὰ μὲν τῶν διδασκάλων
 πηλῆγας ἐλάμβανον. τότε δὲ ἐπαγν' εἰς τὴν δό-
 αὴν καὶ ταῦτα. καὶ χρησαὶς εἶχον ἐπ' ἐμοὶ τὰς ἐ-
 δίας, ὡς ἐν βραχέϊ μαθήσομαι τὴν τέχνῃν, ἀπὸ
 κείνης γε τῆς πλαστικῆς. ἅμα τε ἐν ἴπικρατῇ
 καὶ ἡμέρα τέχνης ἐνάρχεσθαι, καὶ γὰρ παρεδεδό-
 τῃ θεῷ, μὰ τὸν Δί' ἐσφόδρα τῷ πρᾶγματι ἀχ-
 μεν. ἀλλὰ μοι καὶ παιδιὰν ἵνα σὲ ἀπερπῇ εἰ-
 ἴσκειν, καὶ πρὸς τὰς ἡλικιώτας ἴπικρατεῖν, εἰ φε-
 νοῖμι θεῶν τε γλύφων, καὶ ἀγαλμάτων ἵνα μικρὸν

caput propositū est, quanam ars & optima, & ad di-
 cendum facillima, & homine libero maxime digna so-
 let, deinde & minori sumptu, atq; instrumento egeret,
 utrum autem & sufficientem quæstum suppeditaret.
 inde alio aliā laudante, prout quisq; animo affectus,
 & usu expertus erat, pater ad auunculum aspiciens (a-
 bat enim is quoq; statuarius tum habitus optimus, &
 tendo marmore inter præcipuos laudatus) minimè sar-
 quit, est, aliam artem prauale, te presente. Sed hunc
 q; demonstrabat) abduc tecum, & doce lapidum
 opificem probum, & eorundem compositorem ac statua-
 rum nobis esse. Poterit enim & hoc, natura, ut scis, præ-
 mium felici. Fecerat autem hanc de me cōiecturam pater,
 indicis à me aliquando è cera confectis. Quando enim
 receptoribus domū dimittebar, abradens ceram, nunc
 mihi, nunc equos, interdum per Iouem, & homines, fin-
 gam, non omnino ineptè, ut tum videbar patri. Ob qua
 receptoribus quidem plagas accipere solebam, ad pro-
 dam autem ingenij dexteritatem, hac quoque tum
 parte laudio ducebantur. Atque adeò bonam ex eo
 de me omnes concipiebant, ut qui breui adeò artem
 & secundum fingendi illam facilitatem, perdiscere
 em. Igitur simul atque idonea dies videbatur esse au-
 ncula artis, ipse tradebar auunculo, non admodum,
 Iouem, iniquè aut grauius ferens. Sed mihi etiam
 quendam non insuauem ipsa res videbatur habere
 & apud aequales ad ostentationem & laudem va-
 re, se & Deos sculperet, & parua quadam simulacra,

καὶ ασκευάζων ἐμαυτῷ τε, καὶ κείνοις, οἷς παρηρῆμαι
καὶ τό τε πρῶτον ἐκείνο, καὶ σιώνητες τῆς δέχομεν
ἐγίγνετο. ἐγκοπέα γάρ ἵνα μοι δὲς ὁ θεῖος ἐκέλευε
σέ μοι ἡρέμα καθικέειν παλαῖος, ἐν μέσῳ κειμένη
ἐπειπὼν τὸ κρινόν, Ἀρχὴ δὲ τῇ ἡμῖσι παντός. σκῆπτρον
δὲ κατενεγκόντ' ὑπὸ ἀπείρας, κατὰ
γῆ. μὲν ἡ παλαῖος, ὁ δὲ ἀθανάτησας, σκυτάλλῃ
κειμένῃ παλαιόν λαβὼν, ἐπείπας, ἐδὲ πρῶτον
κῶς με κατήρξατο, ὥστε δακρύα μοι τὰ προοίμια
τῆς τέχνης. ἀποδράς ἐν ἐκείτῃ, ὅττι τὴν οἰκίαν
Φικνῆμα συνεχὲς ἀνολογύζων, καὶ δακρύων
ὄφθαλμοὺς ὑπὸ πλεως, καὶ διηγῆμα τὴν σκῆπτρον
ἀλλ', καὶ τὰς μάλωπας ἐδείκνυον, καὶ κατηγόρῃ
πολλὴν ἵνα ὠμότητα, παρὰ τοῖς ὅλοις ὑπὸ φθόνου
πεῖδρασε, μὴ αὐτὸν ὑπερβάλωμαι κατὰ τὴν
νῆα. ἀθανάτησας δὲ τ' ἡμετέρας, καὶ πολλὰ τῇ
δελφῷ λαιδορησαμένης, ἐπεὶ νύξ ἐπῆλθε, κατὰ δὲ
θῶν, εἴ ἐν δακρύς, καὶ τὴν νύχθ' ὅλῃ ἐνοῶν. Μῆ
μὲν δὴ τέτων, γελᾶσιμα, καὶ μειρακιώδη τὰ ἐπὶ
μένα. τὰ μετὰ ταῦτα δὲ, ὅτε ἐκκαταφρόνηται
ἀνδρες ἀκέρσεας, ἀλλὰ καὶ πάντι Φιληκῶν ἀν
ατῶν δεόμενα. ἵνα γὰρ κατ' Ὀμηρον εἶπω, θεῖος
ἐν ἡμῖν ἦλθεν ὄνειρος, ἀμβροσίῳ δακρύσας, ἐν
γῆς ἔτιως, ὥστε μηδὲν ἀπολείπειν τῆς ἀληθείας
εἶ γὰρ καὶ μετὰ τοσούτων χρόνων ἔτι γῆματ' ἐν
τῶν φανέντων ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς παρεχόμεναι, καὶ

mihi, cum illis, quibus vellem, adornare possem.
At cum primum quidem illud, quod & incipienti vsu
vire solet, accidebat. Cælum enim quoddam anuncu-
m mihi tradens, paulatim tabulam lapideam, qua in
edio posita erat, contingere, atq; artem auspicari iubet,
cum illud admonens. Dimidium facti qui cepit habet.
At iterum durius impingente me pra imperitia, tabula
regitur. anunculus autem indignatus, & scuticam
quandam propè iacentem corripiciens, nequaquam man-
et, cui vsi adhortantem decebat, excepit, atq; initia
me, ita ut mox in lachrymas proemium artis mihi
pereretur. Ausugiens igitur inde domum redeo, con-
ueq; ululando, & lachrymis oculos opplendo comme-
morabam scuticam, demonstrabam vibices, nimiamq;
in crudelitatem accusabam: hoc quoq; addens quod-
dam ista fecisset anunculus, videlicet metu-
ne se in arte superare. Irascente itaq; matre, & multa
ari conuitia faciente, posteaquã nox superuenit, dor-
mi, plenus adhuc lachrymarum, totamq; noctem cogi-
tandus iacens. Atq; hactenus quidem, qua diximus, ri-
dula pueriliaq; sunt: qua verò deinceps audietis, ne-
quam contemnenda sunt, ô viri, sed qua admodum
solerti cupidos auditores quoq; requirant. Nam, ut
ut Homerum dicam, Venere mihi diuino semina nu-
llam per noctem, ita clara & manifesta, ut nihil ab
veritate distarent. Adhuc igitur etiam post tan-
ti temporis intervallum, & habitus eorum, qua mihi
apparere, in oculis harent, & ipsa vox auribus quasi
intonant

ἡ φωνὴ τῶν ἀκμαδέντων ἑναυλῶ, ἔτω σαφῆ πά-
 ῖα λῶ. Δύο γυναῖκες λαβόμεναι τῶν χειρῶν εἰλχόν-
 πρὸς ἑαυτὴν ἑκατέρω μάλ' αἰσῶς, καὶ καρτερῶ
 μικρῶ γὰρ με διεσπάρσαντο πρὸς ἀλλήλας φιλο-
 μέμεναι. καὶ γὰρ ἄρτι μὲν ἂν ἡ ἑτέρα ἐπεκράτῃ,
 παρὰ μικρὸν ὅλον εἶχέ με. ἄρτι δὲ ἂν αὐθις ὑπὸ
 ἑτέρας εἰχόμεν. ἐβόων δὲ πρὸς ἀλλήλας ἑκατέρω
 μὲν ὡς αὐτῆς ὄντα με κεκτῆσθαι βέλοιοτο. ἡ δὲ ὡς με-
 τὴν τῶν ἀλλοτρίων ἀνὴποιόντο. λῶ δὲ ἡ μὲν ἐργαζο-
 μὴ ἀνδρική, καὶ αὐχμηρὰ τὴν κόμην, τὴν χεῖρα τὴν
 ἀνάπλεως, διεζωσμένη τὴν ἐσθῆτα, ἵστανα καπο-
 μεσα, οἷος λῶ ὁ θεῖος, ὁπότε ξέοι τὰς λίθους. ἡ δὲ
 δὲ μάλ' αἰσῶς πρὸς ὅπῃ, καὶ τὸ σχῆμα εἰς περὶ
 κόσμῳ τὴν ἀναβολὴν. τέλει δ' ἔν ἐφ' ἑαυτῇ
 δικάζειν, ὁπότερα βελοίμεν συνεῖναι αὐτῶν.
 ἑτέρα δὲ ἡ σκληρὰ σκείνη καὶ ἀνδρώδης ἔλεξεν.
 φίλε πάτερ, ἔρμολυφικὴ τέχνη εἰμὶ, λῶ χθὲς ἔ-
 μανθάνειν, οἰκεία τέ σοι, καὶ συγγενὴς οἶκόν σου. ὁπ-
 πάτω σε, εἰπῶσαι τένομα τῆ μητροπάτερ-
 λητοξόῳ λῶ, καὶ τὴν θείαν ἀμφοτέρω, καὶ μάλ' αἰ-
 κιμῆτον δὲ ἡμᾶς. εἰ δὲ θέλοις λήρων μὲν καὶ
 νάφων τῶν παρὰ πάσης ἀπέχεσθαι, δειξάσαι
 ἑτέραν, ἑπεσθαι δὲ, καὶ συνοικεῖν ἐμοί, πρῶτα μὲν
 ψη γυνικῶς, καὶ τὰς ὤμους ἔξεις καρτερὰς, φθό-
 παντὸς ἀλλότρετον ἔσθῃ, καὶ ἔποτε ἀπὸ θῆτι τὴν
 λοδαπλὴν, τὴν πατρίδα, καὶ τὰς οἰκείας καταλιπὼν

tenat : adq̃ plana fuerunt omnia. Dux mulieres ma-
 nibus corripientes trahabant me in diuersum, viraq̃ ad se
 uidelicet, violentè admodum & validè. Parum itaq̃ ab-
 it quin me discerperent, dum inter se ambitiosè adde-
 ntendunt. Nam modò hac superabat, & propemodum
 eum tenebat me : modò altera eademq̃ me ad se retra-
 hat. Clamabant autem amba, accusabantq̃, mutuo se-
 bec quod me suum uidelicet illa possidere vellet : illa ve-
 quod hac frustra aliena sibi vsurparet. Erat autem al-
 ta quidem operaria, & virili aspectu, & squalida co-
 manus callo passim obductas habens, succincta veste,
 marmoreo puluere oppleta, qualis & ipse auunculus
 solebat, quando lapides poliebat. Altera verò facie
 modum honesta habitum decentem pra se ferens, &
 res ornatas ac mundas induta. Postremò autē permit-
 tit meo iudicio, vt vtri earum conuersandum mihi pu-
 sententiam feram. Ac prior quidem dura, atq̃ vi-
 illa sic capit : Ego chare puer statuaria sum ea, quam
 heri discere capisti, familiaris aded tibi & cognata à
 parentibus. Nam & auus tuus (addens nomen au-
 terni) marmorarius fuit, & auunculus pariter & pa-
 tris tuus eandem artem exercuere, & per nos inter pra-
 eos celebrati sunt. Quod si igitur voles delirium ac nu-
 circa quas ista versatur (indicans alteram) absti-
 ne, ac mecum degere, principio generosè educaberis,
 merosq̃ habebis validos, & ab omni inuidia alienus
 eris, neque vnquam in terras alienas, atque externas
 inc abibis, relicta patria atque domesticis tuis, neque
 iam ob verba, & orationem modò laudabunt te omnes.

ἔδιδε δὲ τῇ λόγους ἐπαινέσονται σε πάντες. μὴ μυσσάμενος
 δὲ τὸ σῶμα τὸ στυγερὸν, μηδὲ τῆς ἐσθῆτος τὸ π
 ναρόν. ἀπὸ γὰρ τῶν τοιούτων ὀρμώμενος, καὶ φειδ
 ας ἐκείνῳ, ἐδίδχε τὸν Δία, καὶ Πολύκλειτον
 Ἡρακλῆα ἐργάσασθαι, καὶ Μύρων ἐπὶ νῆπι, καὶ Πραξί
 λης ἐφ' αὐτομάσῃ. προσκυνοῦντα γὰρ ἔτι μὲν τῶν
 ὧν. εἰ δὲ τούτων εἰς γυμνασίον, πῶς μὲν ἐκ λήθους αὐτῶν
 παρὰ πᾶσιν αἰσθρόοις γυμνασίοις, ζηλωτὴν δὲ καὶ τὸν
 τίμα ἀποδείξῃς, πρὶν ἐλθεῖν δὲ ἀπὸ Φανείας
 τὴν πατρίδα. ταῦτα καὶ εἰς τούτων πλείονα διαπλά
 σαι, καὶ βαρβαρίζουσι πάμπαν εἶπεν ἡ τέχνη, μ
 λα δὲ ἀποδοῦναι σπουδαίαν, καὶ πείθειν με πειραμα
 τῶν. οὐκ ἔστι μίμνησθαι. ταῦτα πλείονα γὰρ ἤδη με
 μνήμην διέφυγον. ἐπεὶ δὲ ἐν ἐπαύσει, ἄρχεται
 ἐπὶ τῇ ὥδῃ. Εγὼ δὲ, ὡς τέκνον, παιδείαν εἰμὶ
 σωθήσῃ σοι, καὶ γινώσκω, εἰ καὶ μηδέπω εἰς τὴν
 με πεπείρασται. ἡλικία μὲν ἐν ταῖς ἀγαθὰς πορῇ κα
 ξόῳ γυμνάζομαι, αὐτὴν προήρηκεν. ἐδίδεν γὰρ ὁ
 ἐργάτης ἐσθλὴν, τὸ σῶμα πονῶν, καὶ τὸ πνεῦμα
 σωιλπίδα τῇ βίᾳ πθειμένῳ. ἀφανὴς μὲν αὖ
 ὦν, ὀλίγα καὶ ἀγνὴ λαμβάνων, ταπεινὸς τὴν γυ
 μνασίαν, στυγερὴ δὲ τὴν προσδοκίαν. ἔτι φίλοις ὁμιλο
 σιμῶν, ἔτι ἐχθροῖς φοβερὸς, ἔτι τοῖς πλείονας
 λωπὸς, ἀλλ' αὐτὸ μόνον ἐργάτης, καὶ τῶν ἐκ τῆς πό
 λεως δὲ τῆς εἰς αὐτὴν προσέχοντα ὑποπλήσων, καὶ
 τὴν λέγειν δὲ λυάμενον θεράπευον, λαγὼ βίον ζῶν.

neque, verò auerferis corporis hanc fragilitatem, aut vesti-
m sorditiem, nam his initiis profectus Phidias ille 10-
m spectandam exhibuit, & Polycletus Iunonem fabri-
cat: præterea Myron laudibus vectus est, & Praxi-
tis in magna admiratione fuit. Adorantur itaque
ne illi cum ipsis Diis. Quod si igitur horum vnusq;
que fores, quomodo non celebris, & ipse apud omnes
mines fieres? Patrem certè beatum efficeres, & patri-
tuam omnibus spectabilem redderes. Hac atque etiam
plura balbusiendo, & pleraq; barbarè pronuntian-
dixit statuaria, valdè studiosè omnia connectens, &
in suam sententiam adducere cupiens. Sed non vl-
memini, plurima enim memoriam iam effugerunt.
terùm ubi tandem finem fecit, tum altera illa in-
ne fermè modum orditur. Ego verò, ô fili, Human-
sum iam nunc consueta ac nota tibi, tamen si ad finem
plenum nondum periculum mei feceris. Quan-
gitur bona acquisiturus sis, si eam artem didiceris,
modo enumeravit. Nihil enim aliud nisi operari-
tis, corpore laborans, & in eo totam spem vita po-
nens habens: obscurus ipse degens modicum & mini-
merosum quæstum faciens: deiectus animo: te-
ac pauper redditibus, neque amicis in iudiciis au-
feris, neque inimicis formidabilis, neque etiam in-
iues beatus, sed hoc solum opifex videlicet quispiam,
ex multa atque promiscua plebe vnus, præstantiorem
semper formidans, & dicenda valentem præ oculis ha-
tus ac palps, & in summa leporis quandam vitam a-
gens,

καὶ τὰ κρείττον' ἔρμαιον ὦν. εἰσὶ καὶ φειδίας
 Πολύκλειτος ὁ γυμνοῖο, καὶ θυμασὰ πολλὰ ἐξερ-
 σασα, τὴν μὲν τέχνῳ ἅπαντες ἐπαινέσονται, σὺ δὲ
 ὅσους τῶν ἰσλόντων, εἰ γὰρ ἔχοι, εἴξαιτ' ἂν σοὶ ὅμοιοι
 ὁ γυμναστικῆς. οἱ γὰρ ἄνθρωποι, βάνανυσον, καὶ χυ-
 ρῶναξ, καὶ ἀποχειροδύωτον νομοθέτησιν. ἡ δὲ
 παῖθι, πρῶτον μὲν σοὶ πολλὰ δεῖξω παλαιῶν
 ἔργων ἔργα, καὶ πράξεις θαυμαστές, καὶ λόγους
 τῶν ἀπαγγέλλουσα, καὶ πάντων, ὡς εἰπεῖν, ἐμπέ-
 λου φαίνουσα, καὶ τὴν ψυχὴν, ὅπερ σοὶ κυριώτατον
 ἐστὶ, κατὰ χρῆσιν πολλοῖς, καὶ ἀγαθοῖς χρηστέ-
 σι, σοφροσύνη, δικαιοσύνη, εὐσεβεία, πραότης, ὁ-
 ρκεία, σωεία, καρτερία, τῶν τῶν καλῶν ἔργων,
 πρὸς τὴν σεμνότητι ὁρμή. ταῦτα γὰρ ἐστὶν ὅτις
 χῆς ἀκίρατος ὡς ἀληθῶς κόσμος. ἡ γὰρ
 ἔπε παλαιὸν εἰσὶν, ἔπε νῦν γυμναστικῆς, ἀλλὰ
 τὰ δέοντα προοίμιον μετ' ἐμῶν καὶ ὅλως, ἀπαντῶν
 σοὶ ἐστὶ τὰ θεῖα, τὰ ἀνθρώπινα, σὺ δὲ εἰς μά-
 σε διδάξομαι, καὶ ὁ νῦν πένης, ὁ δὲ δεινός, ὁ βαλάντιος
 νός ἡ περὶ ἀγνῶν ἔργων τέχνης, μετ' ὀλίγον ἀπο-
 ζηλωτὸς, καὶ ἀπὸ φθονος ἔσθ' ἡμῶν, καὶ ἐπαρτή-
 νος, καὶ ἀπὸ τῶν δόξαις δοκιμῶν, καὶ ὑπὸ τῶν γυμ-
 ναστῶν περὶ χόντων ἀποβλεπόμενον. ἐδῆται,
 ἡ αὐτὴν ἀμπεχόμενον, (δείξασα τὴν ἐαυτῆς
 νῦν δὲ λαμπρὰν ἐφόρει) δὲ καὶ περὶ
 αἰς ἀξίεμενον. καὶ περὶ ἀποδημίας, εἰ δὲ
 ἄλλο

pus, potentiorisq; lucrum existens. Quod si etiā Phidias, vel Polyclethus fueris, praeclaraq; & admiratione digna, multa opera praestiteris, artem quidem laudabūt omnes, & qui ex aspicientibus tibi similis esse optāvit, modò mētem habeat, nemo erit. Qualis qualis enim fueris, nihil nisi rudis quispiam artifex manibus laborans, & iisdem vitium quæritans censeberis. Contra autem si mihi obsecueris, principio tibi ostendam multa veterum virorum praeclara opera, & res admiratione dignas, & orationes eorum tibi renuntiando, & omnium (ut sic dicam) experimere reddendo, animū (quod precipuum in te est) exorabo tibi multis ac praeclaris ornamentis, modestia scilicet, pietate, māsuetudine, equitate, prudentia, fortitudine, amore honesti, & pulcherrimarū quarumcunq; rerum desiderio. Hac enim verè sincera sunt animi ornamenta. Neq; autem latebit te vel veterum quicquam vel rerum quæ in praesens geri debent, sed ea quæ facienda sunt, quæq; fieri decet, me duce prospicies: & in summa omnia quacunq; seu diuina, seu humana sint paruo tempore docebo te. & qui nunc pauper atq; inops es, istius nominis cuius filius, qui de arte adeò illiberali, nescio quid insultas, haud ita multò post nimium felix nimiumq; rebus omnibus videberis, dum honoribus afficeris, & rebus efferreris, & pulcherrimarum quarumcunq; rerum gloria celebraberis, illius etiam qui diuitiis ac genere antestant in te animus ac oculus conuersis. Ac vestitus quidem talem gerēs demonstrans suum, gerebat autem admodum splendidum. Magistratibus verò & primò in confesso honore ante alios dignus existimaberis.

πίας, καὶ καταπλήθρας ἐν ταῖς χερσὶν ἔξεις, καὶ τω νυνὶ
 πῶς εἰς τὸ ἔργον, χαμαιπετής, καὶ χαμαίζηλος, καὶ
 πάντα τρόπον ταπεινός. ἀνακύντων δὲ ἔδεδόξατο
 ἀνδρῶδες, ἔδεδελευθέρων, ἔδεν ὀπινοῶν, ἀλλὰ
 μὲν ἔργα, ὅπως εὐρυθμα, καὶ εὐαχήμενα ἔσται σοι, πε-
 νοῶν, ὅπως δὲ αὐτὸς εὐρυθμός τε, καὶ χάσμιος ἴσ-
 ῆκιστα πεφροντικός, ἀλλ' ἀτιμότερον ποιῶν σεαυ-
 τὸν λίθων. ταῦτα ἔλε λεγέσθης αὐτῆς, ἔπειμείνας ἔ-
 τὸ τέλος τῶν λόγων, ἀναστὰς ἐπεφηνάμην, καὶ
 ἄμορφον ὀκείνην, καὶ ἐργατικὴν δότολιπὼν, μετρί-
 νον πρὸς τὴν παιδείαν μάλα γεγηθώς, καὶ μάλα
 ἐπαί μοι, καὶ εἰς νῦν ἦλθεν σκυτάλη, καὶ ὅτι ταλαί-
 θυς ὅκ' ὀλίγας δέχομένω μοι χθὲς ἐντερεῖσθαι.
 δότολειφθεῖσαι, τὸ μὲν πρῶτον ἡγανακτεῖ, καὶ τὴν
 σκυτακρότει, καὶ τὰς ὀδόντας ἐνέπριε. τέλος δὲ, ὡς
 τὴν Νιόβην ἀκρόμεν, ἐπεπήγει, καὶ εἰς λίθον μετα-
 βλητο. εἰ δὲ παρὰ δόξα ἔπαυε, μὴ ἀπισήσῃτε.
 ματοποιοὶ γὰρ ὄνειροι. ἡ ἑτέρα δὲ πρὸς με ἀπο-
 ποιῶν ἀμείψομαι σε, ἔφη, τῆς δὲ τῆς δικαιο-
 νης, ὅτι καλῶς τὴν δίκην ἐδίκασας, καὶ ἐλθὲν
 ὀπίβηθι τέττε τὰ ὀχήματα (δείξασά μοι ὅχι
 ὑποπέρων ἱππῶν ἰνῶν, τῷ Πηγάσῳ εὐκέρῳ) ἐπὶ
 ἰδίῃς οἶα καὶ ἡλίκᾳ μὴ ἀκολυθῆσαι. ἐμοὶ ἀγνοήσαι
 μέλλεις. ἐπεὶ δὲ ἀνῆλθον, ἡ μὲν ἡλαυνε, καὶ ὑφηγεί-
 δεθὲς δὲ εἰς ὑψος, ἐγὼ ἐπισκόπην δὸπρὸ τῆς ἐμῆς
 ἔαμεν ἄχρι πρὸς ἑσπέραν, πόλεις καὶ ἔθνη, καὶ
 δὴ

nam cetera sculpendi cadendiq; instrumenta in manib.
habebis deorsum inclinatius in opus, humi repens, demis-
sus, deniq; modis omnibus abiectus & contemptus, nun-
quam autem vel expergiscens, vel virile aut libero homi-
ne dignum quicquam cogitans, sed in opera intentus, va-
ridelicet proportionibus suis consona, & bene forma-
tibi reddantur. de te ipso autem, ut & concinnus &
natus incedas, minimè curam gerens, sed te ipsis istis
tibi contemptiorem reddens. Adhuc igitur dicente hac
te, non expectato orationis fine, surgens sententiam tu-
am & relicta deformi & operatrice illa transiui ad hu-
manitatem admodum gaudens, præcipue postquam mihi
iam in mentem venit sententia, & quod plagas statim nò
facas incipienti mihi pridis illa inflixisset. Porro reli-
qua illa principio quidem indignè ferebat, complodebāt-
ur manus, & dentibus infredebatur. Postremò autem
admodum Nioben audimus, ita hac quoq; dirigit,
in saxum mutata est. Quod si igitur incredibilia pas-
sisse videtur, ne miremini, somnia enim mirifica sunt,
& mira operari solent. Altera autem ad me respiciens,
inde, inquit, ego tibi hanc iustitiam repēdam, quoniā
iustitiam hanc benè & rectè iudicasti. Veni igitur & a-
scende vehiculum hoc (commonstrato quodam vehi-
culo quod alatis equis quibusdam Pegaso similibus vehe-
batur) ut videas qualia ac quanta ignoraturus fuisses,
tamen non secutus esses. Ceterum postquam ascendi, illa
quidem agitare, atque aurigari cœpit, ego verò ubi iam
in sublime sublatus fui, observabam, & contemplabar.
Ab oriente incipiens usque ad occidentem vrbes vidi-
licet,

δὴ μιν, καθάπερ ὁ Τριπτόλεμος, Λοπατέρων
 ἐς τὴν γῆν, ἔκαστι μὲν τοι μέμνημαι ὅ, τι τὸ σπερόμι-
 νον ἐκείνο ἴδω, πάλιν δὲ τὸ μόνον, ὅτι κατώγει ἀφ-
 ῥῶντες οἱ αὐθροῦποι ἐπήνευ, καὶ μετ' Ἀφηνίαν
 καθ' ἑς γινοίμην τῇ πῆσει, παρέπεμπον. δείξασαί
 μοι τὰ ποσῶτα, καὶ μετὰ τῆς ἐπαμνεῖσιν ἐκείνοις,
 πανήραυν αὐθις, ἔκαστι αὐτῶν τὴν ἐοδῆτα ἐ-
 νην ἐνδεδυκότα ἢν εἶχον ἀφιπιάμενος, ἀλλ' ἔ-
 ἐδλόκην ἀπάρυφός τις ἐπανήκειν. κατὰ λαβὴν
 ἔν καὶ τὸν πατέρα ἐσῶτα, καὶ περιμένοντα, ἐδ-
 ουν αὐτῷ ἐκείνην τὴν ἐοδῆτα, καὶ μετὰ, οἱ δὲ ἦσαν
 καὶ πικρὰ ἐπέμνησεν, οἷα μικρὰ δὲ εἶναι πει-
 βηλεύσαντο. ταῦτα μέμνημαι ἰδὼν, ἀντίπαυσι
 ἐμοὶ δοκεῖ ἐκταραχθεῖς πρὸς τὸν τῶν πολλῶν
 Βον. μεταξὺ δὲ λέγοντος, Ἡράκλεις ἐφῆκε,
 μακρὸν τὸ ἐνύπνιον, καὶ δολικανικόν. εἰτ' ἄλλος
 πίκρυσσε, χειμερινὸς ὄνειρος, ὅτε μήκιστά ἐστι
 νύκτες, ἢ ἄλλα πρὸς τρεῖς ἡμέρας, ὥσπερ ὁ Ἡράκλεις
 καὶ αὐτὸς ἐστὶ. τί δ' ἔν ἐπῆλθεν αὐτῷ ληρησάμενος
 πρὸς ἡμᾶς, καὶ μνησθῆναι παιδικῆς νυκτός;
 ὄνειρων παλαιῶν, καὶ ἥδη γεγηρακότων, ἡ
 γὰρ ἡ ψυχρολογία. μὴ ὄνειρων τινῶν ἡμᾶς ἐ-
 κρεμάς τινος ἐπέληφεν; οὐκ ὦ γὰρ. ἐδ-
 ὁ ξεινοφῶν ποτε διηγέμενος τὸ ἐνύπνιον, οὗ
 εἶλεται αὐτῷ, καὶ ἐν τῇ πατρῷα οἰκίᾳ, καὶ τὰ ἄλλα
 ἵσται γὰρ ἔχ' ἐπὶ κερσὶν τὴν ὄψιν, ἐδ-
 ὁ δὲ αἰς φλογὸν

et, & populos, non aliter quàm Triptolemus olim
 regens quiddam in terram, quanquam non amplius
 mini quiddam illud fuerit, quod tum spargebam, nisi
 solum quod ex inferiori loco aspicientes homines lau-
 bant me, & ad quoscunq; volando perveneram, cum
 illa predicatione & gratulatione me prosequerantur,
 quasi deducebant. Porro ubi illa hac tanta mihi, &
 ipsum collaudantibus illis demonstrasset, reduxit rur-
 sum non amplius eadem veste illa indutum, quam habu-
 imus ab initio auolans, sed videbar mihi tum admodum
 decoratus splendida veste redire. Deprehendens igitur &
 gem astantem, atq; expectantem me, commonstravit
 vestem illam, & me ipsum qualis redirem, submovitq;
 p. quàm parum absuerit, quin minimè digna de me ille
 amicum statuisset. Atq; hac quidè memini videre me,
 primum è pueritia egressus essem, plagarum metu,
 mihi videor tum perturbatus, sed interea cum hac di-
 cutur, ô Hercules, inquit quispiam, quàm longum hoc
 nuncium & iudiciale est. Deinde alius quidem hoc in-
 pellans: Hyemale (inquit) somnium est, quâdo noctes
 longissimæ, aut fortasse etiam trinociales, quali &
 Hercules est. Quid igitur in mentem venit illi nuga-
 lia nobiscum, mentionemq; facere puerili istius so-
 mniolorumq; veterum, & ætate iam obsoletorum?
 veteres sunt hæc nuge. An fortè somniorum quo-
 ndam quasi quosdam interpretes esse nos credidit? Ne-
 quequã ô bone. Quoniam neq; Xenophon quandã expo-
 nit somnium illud, quo pacto illi visum fuerat in domo
 toræ, & deinceps nostri visionem, non ut coniectatio-
 nem,

ρεῖν ἐγνωκώς αὐτὰ διμῆξῃ, καὶ ταῦτα ἐν τῇ πλῆ
μῳ, καὶ δοπογνώσει πραγμάτων περιεσώτων π
λεμίων. ἀλλὰ τι καὶ χρήσιμον εἶχεν ἡ διμῆξις.
πίνυν καὶ γὰρ τὸ οὐκ οὐκ ἡμῶν διμῆξάμην ἐκ
θα ἔνεκα, ὅπως οἱ νέοι πρὸς τὰ βελτίω τρέπονται
καὶ παιδείας ἔχοντες, καὶ μάλιστα, εἴ τις αὐτῶν
ἐκ τῆς πενίας ἐβελτοκακῇ, καὶ πρὸς τὰ ἥτις ἀπο
κλίνει, φύσιν ὅσον ἀγεννῇ διαφθείρων. ἐπὶ
δοῖται, εὖ οἶδ' ὅτι κακῆς ἀκείνης τῆς μὲν
ικανὸν ἑαυτῷ παρὰ δόλῳ ἐμὲ προσησάμην
ἐνοῶν οἷον μὲν ὦν, πρὸς τὰ κάλλιστα ὥρμηται
παιδείας ἐπιθύμηται, μηδὲν ἀποδιδάσκουσι
τὴν πενίαν τὴν τότε, οἷον δὲ πρὸς ὑμᾶς ἐπι
λήλυθα, εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο, ἔδοξεν γὰρ τῶν λόγων
Φωνὰς ὅτι οὕτως.

ΘΕΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Z E T Σ.

Μηκέτι ποιεῖτε ὡς θεοὶ, μὴ δὲ κατὰ γὰρ
ας συσπρεφόμενοι, πρὸς ἑς ἀλλήλοις κοινολογ
θε, ἀνανακλῆντες, εἰ πολλοὶ ἀνάξιοι μετέχουσιν
μὴν τῆς συμποσίας. ἀλλ' ἐπεὶ περ ἀποδιδόσκει
τέτων ἐκκλησίᾳ, λεγέτω ἕκαστος ἐς τὸ φανερόν,
δοκῶντα οἱ, καὶ κατηγορεῖται. σὺ δὲ καὶ κήρυττε
μὴ τὸ κήρυγμα, τὸ ἐκ τῆς νόμῳ. Εὐμ. ἀκού, σίγα.

nam, proposuam tanquam nugari statuisset, illa narra-
 t, praesertim in bello. & summa rerum desperatione
 constitutus, circumstantibus undique hostibus, sed quod
 nitatem quandam secum habebat illa narratio. Pro-
 de & ego somnium hoc vobis exposui, ea videlicet gra-
 , ut adolescentes ad meliora studia conuerterentur, &
 humanitatem amplecterentur, & maximè si quis eo-
 m pra inopia & paupertate peius de se ipso statuit, a-
 mumq; ad deteriora declinat, ingenium non illiberali
 liberaliter perdendo. Confirmabitur enim & ille sa-
 & quasi conualescet, sermone hoc audito idoneo,
 scienti exemplo me sibi proposito, ubi videlicet ipse se-
 cogitabit, è quibus vitiis ad optima prouectus fue-
 , Humanitatemq; appetiuerim, minimè deiectus aus-
 tui animo ob eam paupertatem, in qua tunc fui. de-
 te qualis & huc ad vos ascenderim, qui certè ut nihil
 ad aut amplius, nulla tamen statuvariorum istorum,
 ferior aut obscurior enasi.

DEORVM CONCILIVM.

I V P I T E R.

Post hac murmuretis, & Superi, neq; ad angulos cō-
 nersi in aurem, alter cum altero colloquatur, indi-
 nates multos parum dignos nostri symposij esse partici-
 . Verum posteaquā coactum est concilium, quisq; pra-
 lā in mediū suam adferat sententiā, & qua accusatio-
 digna sunt, accuset. Ceterū Mercuri praconij illud
 lege clara voce promulgato. MER. Arrige aures, vo-
 cem

ἀγορεύειν βέλεται τῶν τελείων θεῶν, οἷς ἔξεστι
 διεσκέψαι περὶ τῶν μετόικων καὶ ξένων. Μω. ἐγὼ
 μὴ μὲν ὦ Ζεῦ, εἰ μοι ὀππότεύειας εἰπεῖν. Ζ. τὸ
 ρυγμα ἤδη ἐφίησιν. ὥστε ἔδεν ἐμὲ διέηση. Μω. Φ
 μὴ τίνυν διενὰ ποιεῖν ἐνίας ἡμῶν, οἷς σὺ δὲ πρὸς
 θεὸς ἐξ ἀνθρώπων αὐτὸς γεγενῆσθαι, ἀλλ' εἰ
 τὸς ἀποχλῆθης, καὶ θεράποντας αὐτῶν ἰσοτίμους
 μὴν ἀποφανῇσιν, ἔδεν μέγα, ἔδεν νεανικὸν οἶον
 εἰργάσασθαι. ἀξιώ δι' ὦ Ζεῦ, μετὰ παρρησίας
 διέναι εἰπεῖν. ἔδεν γάρ αὐτῳ ἄλλως διυναίμεν:
 πάντες μεῖσαισιν ὡς ἐλευθερός εἰμι τῷ γλῶττι
 ἔδεν αὐτῷ καλασιωπήσουμαι τῶν καλῶς γιγνομένων
 διελέγχω γὰρ ἅπαντα, καὶ λέγω τὰ δοκούντα με
 τὸ φανερόν, ἔδεν διελθὼς ἵνα, ἔδεν ἵνα αἰδῆς
 καλύπτων τῷ γνώμῃ, ὥστε καὶ ἐπαχθεῖς δοκῇ
 πολλοῖς, καὶ συκοφαντικὸς τῷ φύσιν, δημόσιον
 κατήγορος ἵνα αὐτῶν ἐπονομαζόμενος. αὐτῷ
 ἀλλ' ἐπεὶ περὶ ἔξεστι, καὶ κεκήρυκται, καὶ σὺ, ὦ Ζεῦ,
 διως μετ' ἐξουσίας εἰπεῖν, ἔδεν ὑποσφλάμεν
 ρῷ. πολλοὶ γάρ φημι σὺν ἀγαπῶντες, ὅτι
 μετέχουσι τῶν αὐτῶν ἡμῖν ξυνεδρίων, καὶ εὐαρι
 στῶν ὀπίσης, καὶ ταῦτα, θνητοὶ ἐξ ἡμισείας ὄντες
 καὶ τὰς ὑποθέσεις, καὶ διασώτας τὰς αὐτῶν
 γαρον ἐς τὸν ἔρανον, καὶ παρενέχουσαν. καὶ νῦν ἐπὶ
 διανομῆς τε νέμονται, καὶ θυσιῶν μετέχουσιν, καὶ
 καταβαλόντες ἡμῖν τὸ μετόικον. Ζ. μηδὲν αἰνῶ

comprime. Quis ex Diis senioribus & perfectis, qui-
 permissum est, in concione verba vult facere? ipsa
 liberatio de inquilinis, & hospitibus futura est. **MO-**
YS. Ego **Momus**, ô **Iupiter**, si fandi copiam mihi
 eris. **IUP.** Iam ipso praconio loquendi libertas tibi
 est. itaque meo permissu nihil opus est. **MO.**
 Mio itaque vitiosè & improbè nonnullos nostrum fa-
 re, quibus non satius est semet Deos ex hominibus factos
 esse, nisi suos quoque pedissequos, & famulos nobis ho-
 nere pares esse ostenderint; qua in re nihil magnum au-
 genile se fecisse existimant. Volo verò, ô **Iupiter**, ut in-
 rita loquendi libertas mihi concessa sis. Neque enim
 scio, quae sentio, effari possim. Sed me omnes ex aqua
 merunt quàm libera lingua Deus sim, & quàm nihil
 timere, quae parum honestè & decorè fiunt, reticere sole-
 re. Etenim omnia in reprehensionem rapio, ac propa-
 gando, quae mihi videntur, proloquor, neque reformidans
 ullam auctoritatem, neque praeverecundia senten-
 tiam meam celans. Quapropter & onerosus multis es-
 timor, & natura sycophanticus, dum communis qui-
 am omnium accusator ab illis vocor. Sed enim postea-
 rum licitum est, atque ita iam proclamatum, & tu **Iu-**
pter, cum libertate loquendi facultatem mihi concessi-
 stis, nihil reformidans dicam. Multi sunt, inquam, non
 contenti, quod ipsi in deorum concilium admissi nostrè
 taberni sint participes, quodque pari sorte nobiscum con-
 sentiant, praesertim cum ex dimidio homines eos esse
 videret, suos praeterea ministros, & chori socios in caelum
 duxerunt, eosque deos fecerunt adscriptitios. Et nunc e-
 qualem

ματωδῶς ὡς Μῶμε, ἀλλὰ σαφῶς, καὶ διαρρήδην
 λέγει, προσεθεῖς καὶ τῆνομα. νῦν γὰρ ἐς τὸ μέσον
 πύρριπταί σοι ὁ λόγος, ὡς πολλὰς εἰκάζειν, καὶ ἐφαρ-
 μόζειν ἄλλοτε ἄλλον τοῖς λεγομένοις. χρηρὶ δὲ πα-
 ρησιασθῆν ὄντα, μηδὲν ὀκνεῖν λέγειν. Μω. εὖ γε ὦ Ζεῦ
 ὅτι καὶ παροτρύνεις με πρὸς τὴν παρρησίαν. πρὸς
 γὰρ τὸ βασιλικόν, ὡς ἀληθῶς, καὶ μεγαλόφρων
 ὥς ἐρῶ, καὶ τῆνομα. ὁ γὰρ τοι γενναϊότατος Διὸς
 υἱός ἐστι καὶ ἡμιάνθρωπος ὢν, καὶ δὲ Ἕλληνας μητρὶς
 ἀλλὰ συροφοϊνικός τινος ἐμπόρου τῷ Κάδμῳ
 γατριδῆς, ἐπέειπερ ἡξιώθη τῆς ἀθανασίας, ὡς
 μὲν αὐτὸς ἐστὶν καὶ λέγω, καὶ τὴν μίτραν, καὶ τὴν
 μέθλην, καὶ τὸ βάδισμα. πάντες γὰρ οἰμαι ὅτι
 ὡς θῆλυς, καὶ γυναικεῖος τὴν φύσιν, ἡμῶν
 ἀκράτεια ἔωθεν δότοπνέων. ὁ δὲ, καὶ ὅλην φατρίαν
 σεπίησεν ἡμῖν, καὶ τὸν χορὸν ἐπαγόμενος πάρεστι, καὶ
 ἐς ἀπέφηνε, τὸν Πᾶνα, καὶ τὸν Σιληνόν, καὶ σατυροὺς
 ἀγροίκους τινάς, καὶ αἰπόλους τὰς πολλὰς, σκυρτή-
 αἰθρώπας, καὶ τὰς μορφὰς ἀλλοκότους. ὧν ὁ μὲν
 ῥατὰ ἔχων, καὶ ὅσον ἐξ ἡμισείας ἐς τὸ κάτω αἰγί-
 κως, καὶ γένειον βαρὺ καθεμμένον, ὀλίγον τράχηλον
 ἀφέρον ἐστίν. ὁ δὲ, Φαλακρὸς γέρον, σιμὸς τῶν
 ναυαγῶν, ὅτι ὄντα τὰ πολλὰ ὀχρεῖται, λυδὸς ἐστὶ
 δὲ σάτυροι, ὅξεις τὰ ὦτα, καὶ αὐτοὶ Φιλακροὶ, καὶ
 σαυροὶ, οἷα τοῖς ἄρτι γεννηθεῖσιν ἐρμφοῖς τὰ κέρατα
 ὑποφύεται, φρύγες πινὲς ὄντες. ἔχουσι δὲ ἐκαστὸς

qualem cum aliis distributionem auferunt, & sacrificiorum consortes sunt, pensionem in inquilinos constitutam nobis minimè persoluentes. IVP. Ne quid obscuris ambagibus inuoluas, ô Mome, verùm perspicuè & dilucidè, quatenus, eloquere, additis quoque nominibus. Iam enim in medium oratio ita tibi proiecta, ut multos pariter in suasionem rapiamus, ac aliam alio modo tuis dictis obnoxiā in simulemus. Oportet verò liberū concionatorē nihil ob metum reticere. Mo. Euge ô Iupiter, quod me ad lingua libertatē cohortaris, sit enim hoc abs te animo verum regio & magnifico. Proinde nominatim quoque eosdem restringam. Ille enim generosissimus Bacchus semihomine consistens, neque à materna stirpe Gracus, sed Syrophœnicia eiusdem mercatoris, nempe Cadmi nepos, posteaquam immortalitate donatus est, cuiusmodi ille quidem sit non dico, neque mitram, neque ebrietatem, neque errantem in incessum vitupero. Omnes enim, ut opinor, videtis eundem molle sit & effeminatus deliciis, semi insanus, etiam à summo mane merum spirans. Ille verò totam curiam nobis asciuit, & toto choro aduecto praesens est, Deosque declarauit, & Pana, & Silenum, & Satyros, agrestes quospiam & caprarios permultos, homines saltationi deditos, & forma monstrosos. Quod hic quidem gerens cornua, dimidia atque inferiori parte corporis capram referens, barbāque profundam nutriendum parum ab hircō discrepat. Alter verò senex, caluitio & simis naribus deformatus, plurimum super asinum inequitans, genere Lydus est. Ceterum Satyri, acutis auribus, & ipsi calui & cornu-
peri, qualia scire hœdis nuper nati excrescunt cor-

παντες. ορατε οίς ημῖν θεὸς ποιῇ ὁ γεννάδας; ἐπι-
 θαυμάζομεν, εἰ κατὰ φρονῆσιν ἡμῶν οἱ αὐθροῦτοι,
 ὁρῶντες, οὕτω γελοίους θεοὺς, καὶ περσίστας; ἐγὼ γὰρ λέ-
 γειν, ὅτι καὶ δύο γυναῖκας ἀνήγαγε, τὴν τε Αἰγυπ-
 νην, ἧς καὶ τὸν σέφανον ἐγκατέλεξε τῶ τῶν ἀστέρων
 χορῶ, καὶ τὴν Ἰκαρίαν τῷ γεωργῷ θυγατέρα. καὶ
 πάντων γελοιοῦσθαι ὧς θεοὶ, καὶ τὸν κύνα τῆς Ἡρα-
 κλῆς, καὶ τῷτον ἀνήγαγεν, ὡς μὴ ἀνιῶται ἡ ποῦς εἰ μὴ
 ξείνη ἐν τῷ ἔραυνῶ τὸ κυνίδιον αὐτῆς. ταῦτα σὺκ ὕβρι-
 οῦ μιν δοκεῖ, καὶ παροιμία, καὶ γέλως; ἀκῶσατε δὲ
 καὶ ἄλλας. Ζ. μηδὲν ὧς Μῶμε εἶπης, μήτε πρὸς Ἡ-
 σκληπίαν, μήτε πρὸς Ἡρακλέους. ὁρῶ γὰρ εἰ φέρει
 λόγῳ. ἔστι γὰρ, ὁ μὲν αὐτῶν, ἰατρίαν καὶ ἀνίστησιν ἐκ
 νόσων, καὶ ἐστὶ πολλῶν ἀντάξιον ἄλλων. ὁ δὲ Ἡρα-
 κλῆς ὑπὸς ὧν ἐμὸς, σὺκ ὀλίγων πόνων ἐπείατο τὴν
 θανασίαν. ὥστε μὴ κατηγορεῖ αὐτῶν. Μῶ. σιωπῆσαι
 μοι διὰ σὲ ὧς Ζεῦ, πολλὰ εἰπεῖν ἔχων. καίτοι εἰ μὴ
 δὲν ἄλλο ἐπὶ τὰ σημεῖα ἔχουσι τῷ πυρός. εἰ δὲ ἐξ
 καὶ πρὸς αὐτὸν σε τῇ παρρησίᾳ χρῆσθαι, πολλὰ
 εἶχον εἰπεῖν. Ζ. καὶ μὴν πρὸς ἐμὲ ἔξεσι μάλιστα
 μῶν δ' ἐν Κῆρμὲ ξενίας διώκεις; Μῶ. ἐν Κρήτῃ μὲν
 μόνον τῷτο ἀκῶσά ἐστιν, ἀλλὰ καὶ ἄλλοι πρὸς σὺ
 λέγουσι, καὶ τὰ φονεῖν πειθεκνύουσιν. ἐγὼ δὲ ἔπεσον
 νοῖς πείθομαι, ἔπεσον Ἀχαιῶν Αἰγυπῶσιν, ὑποβολιμαῖ-
 ὄν σε εἶναι φάσκουσιν. ἂ καὶ μάλιστα ἐλεγχθῆναι
 εἶναι ἡ γῆμοι, ταῦτα ἐρῶ. τὴν γὰρ τοι δέχην τῶν ποι-
 ῶν

nua, Phryges quidam existentes. Sunt verò candidatio-
 ones. Videte eiusmodi Deos nobis facit generosus ille.
 Deinde miramur, si contemnunt nos homines, videntes
 idè ridiculos, & portentosos Deos. Mitto enim di-
 cere, quod & duas mulieres adduxerit, nempe Ari-
 adnem, cuius etiam coronam stellarum choro annume-
 ratam addidit: alteram Icarì agricola filiam, & quod
 omnium est ridiculosissimum, ô Superi, Erigones quo-
 que canem adduxit, ne tristitia afficeretur puella, si in
 glo non haberet catellum suum. Hac verò non viden-
 tur vobis esse contumeliosa, quæq; nec insania, nec risu ca-
 pant? Audite etiam alios. IVP. Caue, Mome, quidq;
 lixeris, aut de Esculapio, aut de Hercule. Video
 nim quod orationis tuæ impetu rapiaris. Etenim
 primum alter agit medicum, & agrotos morbis leuat,
 quæq; planè multis aliis anteferendus. At Hercules fi-
 lius meus non paucis laboribus immortalitatem adeptus
 est. Itaq; caue ne hosce accuses. MO. In tui quidem gra-
 tiam tacebo Iupiter, etsi multa dicenda habeam. atque
 in nihil aliud, adhuc tamen signa igne iniusta in cor-
 pora retinent. Porro si liceret & aduersum te dicendi
 libertate uti, multa haberem quæ possem oratione re-
 prehendere. IVP. Atqui in me maximè tibi licet di-
 cere. Nunquid igitur & me ut Deum inquilinum in-
 tus vocas? MO. Equidem in Creta non tantum hoc
 audire licet, verum aliud quoque de te discunt, atque
 etiam sepulchrum tuum commonstrant hospitibus. Ego
 verò neque illis fidem habeo, neque ex Achiuorum nu-
 mero Eginensibus supposititium te esse affirmanti-

ἔτων παρενομημάτων, καὶ τὴν αἰτίαν σὺ ὦ Ζεῦ πα-
 ρέχες. Αὐτὸς γὰρ ἐνεπέωληκάς γε τὸν ἔρανὸν τῶν
 ἡμιθέων. ἔ γὰρ αὖ ἄλλως εἶποιμι. καὶ τὸ πρᾶγμα γ-
 λοιότατόν ἐστιν, ὅπου αὖ τις ἄφνω αἰκέσῃ. ὅτι Ἡρα-
 κλῆς μὲν θεὸς ἀπεδείχθη, ὁ δὲ Εὐρυθεὺς ὅς ἐπα-
 πατήεν αὐτῷ τέθνηκε. καὶ παλαιὴν Ἡρακλῆες νῦν
 οἰκέτῃ ἄντ', καὶ Εὐρυθεὺς πέφ', τῷ δὲ πατρί-
 τῃ αὐτῷ. καὶ πάλιν ἐν θήβαις, Διόνυσ' μὲν, θε-
 ὅς. οἱ δὲ ἀνεψιοὶ αὐτῷ, ὁ Πενθεύς ὁ Ἀκταίων, καὶ
 ὁ Λεάρχ', ἀνθρώπων ἀπάντων κακοδαιμονί-
 σται. ἀφ' ἧς δὲ ἀπαξ σὺ ὦ Ζεῦ ἀνέωξας τοῖς πα-
 τοῖς τὰς θύρας, ἀπαντες μεμύμνηταί σε καὶ ἐχθί-
 ρενες μόνον, ἀλλ' ὅπερ αἰχρῖσον, καὶ αἰ θήλειαι γε-
 αί. ὥστε παῖτα μὲν εἴσιν μοι δοκῶ. μακρὸν γὰρ α-
 γὼ διελέγχειν γένοιτο. Ζ. μῆδ' ἐν περὶ τῷ Γανυμήδου
 ὦ Μῶμε εἴπω. Χαλεπανῶ γὰρ εἰ λυπήσεις τὸν πα-
 ράκιον, ὀνειδίσας ἐς τὸ γέν'. Μῶ. σὺ δ' ἐν μὴ
 περὶ τῷ αἰετῷ εἴπω, ὅτι καὶ ἔτ' ἐν τῷ ἔρανῳ ἔστι
 ἵππ' τῷ βασιλεὺς σκήπτρῳ καθεζόμεν', καὶ με-
 νονεχὶ ἵππ' τὴν κεφαλὴν σε νεοτίευν, θεὸς ἐπὶ
 διοκῶν; ἢ καὶ τῷ τὸν Γανυμήδους ἕκενα εἴσμεν
 ἀλλ' ὁ Ἀτρεΐδης γε ὦ Ζεῦ, καὶ ὁ Κορύβας, καὶ ὁ Σαβά-
 ζι' πόθεν ἡμῶν ἐπεισεκεκληήθησαν ἔτοι. ἢ ὁ Μῆδ' ἐ-
 κείν' ὁ μῆδ', ὁ τὸν κἀνδρὺν, καὶ τὴν πα-
 ραν, οὐδὲ ἐλληνίζων τῇ φωνῇ. ὥστε ἔδ' ἦν προ-
 πῆγ' τις, ξηνίησι. τοιγαρὲν οἱ Σκύθαι, καὶ οἱ Γί-

bus. Ceterum, quæ cum primis reprehensione digna sunt, quæ in medium adducam. Enimvero horum delictorum principium & causam præbuiſti. Ipse enim semideus cœlum iam compleuiſti, neque enim aliter possum dicere. Est hæc planè absurdissima, si quis ex improviso audieris Ierulem in deorum numerum esse assumptum. Eurythemum autem, qui illi imperauit, fatiſ functam esse: & Ierulus templum cerni in proximo, ministri existentis, Corythei vero, illius domini, sepulchrum. Et rursus ex Thebanis Dionysus Deus factus est, eius autem consobrius nimirum Pentheus & Actæon & Learchus homines fuerunt omnium infeliciſſimi. Ex quo vero tu Iupiter se vel illi hanc licentia ianuam aperuiſti, oēs tuum institutum imitantur. Neque tantum Dii tui sunt imitatores (quod turpissimū) sed etiam Deæ hæc in parte tuū emulantur ingenium. Itaque hæc mihi missa faciēda videntur. Multi enim laboris esset hæc cuncta singularim reprehendere. IVP. At vide, Mome, ne quid de Ganymede dixeris. Nihil enim me habebit, si adolescentem verbis conturbaberis, affecto contumelia genere: MOM. Proinde neque de aquila quicquam dicturus sum, quod & illa in cœlo veretur regio scepro insidens, ac tantum non super capite non idificans, & deus esse gestiens? aut illam quoque in Ganymede gratiam præteribimus? Atqui, ô Iupiter, Attus ille, & Corybas, & Sebaſius vnde nobis tandem uicerſi veniunt? aut etiam Mithres ille Medus, qui indumento Persico amictus, & tyara redimitus est, neque Græcam vocem sonans, adeo ut si quis illi nectâr propinet, præbipientem non intelligat. Itaque & Scythæ

τὰ ταῦτα ὁρῶντες αὐτῶν, μακρὰ ἡμῖν χαίρει
 πόντις, αὐτοὶ ἀπαθανατίζουσι, καὶ θεὸς χειροπ
 νῆσιν, ἕς αὖ ἐφελήσωσι, τὸν αὐτὸν τρόπον, ὅπου
 καὶ Ζάμολξις διῆλθ' ὦν, παρενεγράφη, αἰ
 οῖδ' ὅπως διαλαθῶν. καὶ τοὶ ταῦτα πάντα, ὡς
 μέτρια. σὺ δ' ἔω κυνοπρόσωπε, καὶ σωδίοσι
 σαλμένε αἰγυπῆι, τίς εἰ ὦ βέλπιε, ἢ πῶς ἀν
 οῖς θεὸς εὔαι. ὑλακλῶν; τί δ' ἐβλόμενθ', καὶ
 ὁ μεμφίνης ἔτος ταῦρος, ὁ πικίλος, προσκυνεῖ
 καὶ χρᾶ, καὶ προσφῆτας ἔχει; αἰχύνουμαι δ' ἐβιδας,
 πηγήκας εἰπεῖν, καὶ τραγας, καὶ ἄλλα πολλὰ γέλοι
 ὅπερα, ὅκ οἶδ' ὅπως ἐξ Αἰγυπίας παραβυδά
 ἐς τὴν ἔρανόν. αἱ ὑμεῖς ὦ θεοὶ, πῶς ἀνέχεσθε ὁρῶ
 ντες ὀπίσης, ἢ καὶ μᾶλλον ὑμῶν προσκυνούμενα; ἢ
 ὦ Ζεῦ, πῶς φέρεῖς, ἐπειδὰν κερὰ κέραια Φί
 σωσί σοι; Ζ. αἰχρὰ ὡς ἀληθῶς ταῦτα Φῆς τὰ
 ἐλτῶν Αἰγυπίων. ὅμως δ' ἔν' ὦ Μῶμε, τὰ πολλὰ
 αὐτῶν, ἀνίγματά ἐστι, καὶ ἔ πάνυ χρὴ κατὰ μέλαν
 μύητον ὄντα. Μῶ. πάνυ γοῦν μυστηρίων ὦ Ζεῦ δὴ
 ἡμῖν, ὡς εἰδέναι, θεὸς μὲν, τοὺς θεοὺς. κυνοκεφά
 λης δ' ἐ, τοὺς κυνοκεφάλης. Ζ. ἔα Φημι τὰ πρὸς
 τῶν Αἰγυπίων, ἄλλοτε γάρ ποτε τούτων ὀπισκοπέ
 μεθα ὀπίχολης. σὺ δ' ἐ τοὺς ἄλλους λέγε. Μῶ. τῇ
 Τροφώνιον, ὦ Ζεῦ, καὶ ὁ μάλιστα με δόσπινίγει, τὸν
 Ἀμφίλοχον. ὅς ἐναγοὺς ἀνθρώπων, καὶ μητραλοῖς
 ἕως ὧν, θεοπιοδεῖ ὁ γυμναῖος ἐν Κιλικίᾳ, ψευδόμενος

Et Geta hac videntes, nobis longum valere iussu, ipsi immortalitate donant homines, suisq; suffragiis Deos quoscunque libuerit constituunt, non alia ratione, quam Zalmoxis seruilis conditionis homo existens, diuinitatem adeptus est, & Deorum numero adscriptus, haud scio quando nobis imposuerit. At sanè hac omnia ô Dii, adhuc mediocria, & aliquo modo ferenda sunt. Caterum tu ô tu mine victu hians Egyptie, qui syndone amictus es, hisnam esse gloriarius, ô optime, aut quomodo Deus esse intendis latrando? Quid autem sibi vult & Memphites ille versicolor, qui & adoratur, & respondet orantibus, neq; non Prophetas habet? Pudet verò me ibidem, censere, & simias, & hircos, atque his longè absurdiora, quae nescio quomodo ex Aegypto in cælum vsq; conuerterunt. Illa itaq; ô Dii, quomodo sustinetis aequalibus cum honore, aut etiam amplius adorari? At tu, Iupiter, quo ferre potes animo, posteaquam arietis cornu tibi produxerunt? IVP. Turpia profectò sunt, quae de Aegyptiis. Attamen pleraq; illorum in se mysticè complectuntur anigmata, quae non prorsus à prophetis deridenda sunt. MOM. Planè nobis, Iupiter, opus est mysteriis, ut deos esse cognoscamus, & caninis capite præditos, canes esse intelligamus. IVP. Mitte de Aegyptiis in praesens dicere, nos verò de his aliàs per otium liberabimus. Itaq; alios si qui notandi supersunt adducito. MOM. Trophonium, ô Iupiter, & quod me praefat, Antiochum. ille, inquam scelesti, & matricide hominis filius vaticinatur in Cilicia, multa impudenter e-

τὰ πολλὰ, καὶ γοητείων τῶν δυοῖν ὁβολοῖν ἕνεκα. τὴν
 γὰρ ἐν σοὶ ἐπὶ σε ὦ Ἀπολλον Ὀδοκιμεῖς. ἀλλὰ ἡ
 πᾶς λίθος, καὶ πᾶς βωμὸς χρησμοδοεῖ, ὅς αὖ ἐλά-
 τει χυθῇ, καὶ στεφάνος ἔχη, καὶ γόητος ἀνδρὸς ἀ-
 πορήσῃ, οἷοι πολλοὶ εἰσιν. ἡδὴ καὶ ὁ Πολυδάμας
 τῷ ἀθλητῷ ἀνδρίας, ἰάται τὰς πυρέθοντας ἐν
 λυμπία, καὶ ὁ θεαγύς ἐν θιάσῳ, καὶ Εὐχόρμης ἐν
 ἱλίο, καὶ Πρωπσιλάω κατανίκρυν ἐν χερρόνῃσιν.
 εἰδὲ ἔν ποσὶ τοι γέγοναμεν, ἵπποδρόμῳ καὶ μάλλιν
 ἵππορξία, καὶ ἱεροσουλία, καὶ ὅλως, κατὰ πεφρο-
 σιν ἡμῶν, οὐ ποιεῖντες. καὶ πάντας μὲν παρὰ τῶν νόμων
 καὶ παρεγχεράτων. ἐγὼ δὲ καὶ ξένα ὀνόματα
 λαὲ ἡδὴ ἀκέρων, ἔτε ὄντων ἰνῶν παρὰ ἡμῶν, ἔτε
 εἶναι ὅλως διωγαμένων, πάνυ, ὦ Ζεῦ, καὶ ἵππο-
 τοις γελῶ. ἢ πᾶς γάρ ἐστιν ἡ πολυθρύλλητος ἀρε-
 τὴ καὶ φύσις, καὶ εἰμαρμένη, καὶ τύχη, ἀνυπόστατος
 καὶ κενὰ πραγμάτων ὀνόματα, ὑπὸ βλακῶν
 θρώπων τῶν φιλοσόφων ἵππονηθέντα, καὶ ἡ
 αὐτοχέδρα ὄντα, ἔτω τὰς ἀνοήτους πέπεικαν,
 εἰδὲς ἡμῶν, εἰδὲ θύειν βέλεται, εἰδὼς ὅτι κατὰ
 εἰας ἐκατόμβας παραστήσῃ, ὅμως τὴν τύχην
 ἔχουσαν τὰ μεμοιραμένα, καὶ ἃ ἐξ ἀρχῆς ἐκάστη
 πεκλώσθη. ἡδέως αὖ ἔν ἐροίμεν σε ὦ Ζεῦ, εἰ πᾶς
 δίδεις ἢ ἀρετὴν, ἢ φύσιν, ἢ εἰμαρμένην. ὅτι μείζων
 καὶ σὺ ἀκέρως ἐν ταῖς τῶν φιλοσόφων διατριβαῖς
 οἶδρα, εἰ μὴ καὶ κωφός τις εἴ, ὥς βοῶντων αὐτῶν μὴ
 ἐπαῖκα.

tentiens, & duorum obolorum gratia praestigiis incan-
 tus homines. Quocirca non amplius tu Apollo, ob vari-
 um predicationem haberi in pretio, sed iam omnis la-
 e & quavis ara responsa dat oraculum petentibus, dum-
 do oleo perfusa fueris, & coronas habueris, & homine
 astigatore abundaueris, cuiusmodi iam permulti sunt.
 etiam Polydamentis athleta statua medetur febra
 erantibus in Olympia, & Theagenis in Thaso. Quin
 etiam quocumque sacra faciunt in Illo, & e regione Prætesti-
 nempe in Cherroneso. Ex quo igitur in tantum nume-
 rum subinde aucti excreuimus, magis in usu fuit periuri-
 e & sacrilegium, & omnino nos despectui habere ce-
 runt, recte facientes. Et hac quidem de re nohis & suppo-
 sitis dicta esse volui. Caterum ego & peregrina nomina
 multa audiens eorum, qui neque degunt apud nos, neque
 modo possunt esse, admodum, ô Iupiter, propter hac
 leo. Vbi enim gentium est multis modis iactata illa vir-
 tute & natura, & fatum, & fortuna? intoleranda & va-
 riorum vocabula ab inertibus hominibus philosophia
 solo semet venditantibus excogitata. Quae quanquam
 forum commenta sunt, sic tamen simplicium animos
 suaserunt, ut nemo amplius nobis sacrificare digne-
 tur, certe persuasum habens, quod etiam si infinitas be-
 nombas nobis obtulerit, fortunam tamen nihilo secum
 facturam, quae à fati decreta sunt, & quae sub initi-
 n cuique nascentium Parca fatalibus fufis adneuerint.
 rlibenter itaque te Iupiter interrogarem, ubinam gen-
 um tibi visa esset, aut virtus, aut natura, aut fatum?
 Quod

σῆλιν ὀπισθῆσαι ἀντὶ βομῆ. καὶ δὲ ἵς παρεκχέσθη
 κηρύγματος, καὶ μὴ ἐβελήσῃ ὅτι τὰς ὀπιγνώμονας
 ἐλθεῖν, ἐρήμιον αὐτῶ κατὰ Διαιτησύντων. Ζ. τῶ
 μὲν ἡμῖν τὸ ψήφισμα δικαιοτάτον ὦ Μῶμε, καὶ ὅτι
 δοκεῖ, ἀνατεινάτω τὴν χεῖρα. μᾶλλον δὲ ἔτω
 γνώστω. πλείους γὰρ οἶδ' ὅτι ἔσονται, οἱ μὴ χειρο
 νήσονται. ἀλλὰ νυνὶ μὲν, ἀπὶ τε. ὁπόταν δὲ κηρύξῃ
 Εὐρμῆς, ἡκετε, κομίζοντες ἕκαστος ἐναργῆ τὰ γνω
 ματα, καὶ σαφεῖς τὰς ἀποδείξεις, πατρὸς ὀνομα
 καὶ μητρὸς, καὶ ὅθεν, καὶ ὅπως θεὸς ἐχμέτο, καὶ
 λιν, καὶ φράσσας. ὥς ὅστις αὐτὸν μὴ παρὰ χηται, ἐ
 μελήσῃ τοῖς ὀπιγνώμοσιν, εἰ νεώνις μέλαι ὀπι
 ἔχει, καὶ εἰ οἱ ἀνθρώποι θεὸν αὐτὸν εἶναι νομίζουσιν

ΤΙΜΩΝ Η ΜΙΣΑΝ-

ΘΡΩΠΟΣ.

ὦ Ζεῦ φίλιε, καὶ ξένιε, καὶ ἐπαρῆε, καὶ ἐφίσιε, καὶ ἀ
 ροπητῆ, καὶ ὄρκιε, καὶ νεφεληγερέτα, καὶ ἐρίγδοπος,
 εἰ ἴς σε ἄλλο οἱ ἐμβρόντητι ποιητῇ καλεῖται καὶ
 λισαὶ ὅταν ἀπορῶσι πρὸς τὰ μέτρα. τότε γὰρ αὐτοὶ
 πολυώνυμοι γινόμενοι ὑπερείδεις τὸ πᾶσι
 μέτρα, καὶ ἀναπληροῖς τὸ κεχρηνὸς τῶ ρυθμῷ.
 σιν νυνὶ ἡ ἐρυσμάρα γ' ἀσραπὴ, καὶ ἡ βαρύν
 μι βραυτὴ καὶ ὁ αἰθαλόεις, καὶ ἀργῆεις, καὶ σμυρ
 λείος κεραυνός; ἀπὸ τοῦ γὰρ ταῦτα λῆρ' ἦδη ἀν
 τίφηνε, καὶ καπνὸς ποιητικὸς ἀτηχνῶς, ἔξω τῶ πα
 τέρων

cuinſpiam erigatur, illis autem vrbs congeſta terra ſepulchrum accumulet, & ara loco ſtatuam reponat. Quod ſi quis praconio dicto audiēs eſſe noluerit, arbitrorumq; examen & cenſuram ſubire recuſarit, ille indiſta cauſſa tandemnetur. Iuſtiſſimum equidem decretum eſt iſtud, d Mome, & qui ſuffragatur huic, manum protēdat. Atqui totius ita fiat. Complures enim noui futuros, qui ſua non ſunt adieſturi ſuffragia. Verū in praſens abite. Ceterūm ꝑ concionē accerſiti à Mercurio, venite adſerentes vnusquisq; cognitiones claras, & manifeſtas comprobationes, patris & matris nomen, & vnde oriundus ſit, tum quomodo diuinitatem adeptus ſit. adhuc tribum quoq; & culales. Verum enimuerò, qui praſto non fuerit, patrū cura ſit arbitris, tamenſi ille in terris ingens delubrum habuerit, ac homines eundem Deum eſſe exiſtimauerint.

TIMON SIVE MISANTHROPVS.

Iupiter Phili & hoſpitalis, ſodalitie, domeſtice, fulgurator, iuſiurandice, nubicoge, granditrepe, & ſi quod aliud tibi cognomen attoniti Poēta tribuunt, maxime cūm harent in verſu. Nam tum illis tu multis ominis factus, carminis ruinam fulcis, metriq; expleſiatum. Vbi tibi nunc magnicrepum fulgur, grauifrenum tonitru? Vbi ardens, candens ac terrificum fulen? Nam haec omnia iam palam apparet nugae eſſe, mumq; Poēticum, nec omnino quicquam præter noinum ſtrepitum. Sed decantata illa tua arma eminus

ἄγε τῶν ὀνομάτων, τὸ δὲ αἰοῖδιμόν σε, καὶ ἐκεί-
 λον ὄπλον, καὶ πρὸ χειρὸν, οὐκ οἶδ' ὅπως πλέως ἀ-
 πέσθῃ, καὶ ψυχρὸν ἐστὶ, μηδὲ ὀλίγον σπινθήρα ἔργῃ
 κατὰ τῶν ἀδικούντων διαφυλάττειν. ἴσθιόν γε
 ἔπιπορκεῖν τις ἔπιχειρύντων ἑώλον θρυαλλίδος
 φοβηθεῖν αὖ, ἢ τὴν τῆς πανδραμάρτυρος κεραι-
 φλόγα. ἔτω δαλὸν ἵνα ἐπαναλείνασθ' δοκῆς αὐ-
 τῷ πῦρ μὲν, ἢ καπνὸν ἀπ' αὐτῆς μὴ δὲ εἰδέναι, μόνον
 τῆς οἰέσθ' ἀπολαύειν ἔσται τῶν αἰμάτων, ὅτι αὐτῶν
 εὐθὺς τῆς ἀσδόλης. ὥστε ἤδη διὰ ταῦτά σοι καὶ ὁ
 μωνεύς ἀνελθόντων ἐτόλμα, καὶ πάντες τοὶ ἀπὸ τῆς
 ὧν πρὸς ἔτω ψυχρὸν τὴν ὀργὴν Δία, θέρμερον
 αἰὲρ, καὶ μεγαλαυχέμεν. πῶς γὰρ ὅπως γε καὶ
 περὶ τὸ μανδραγόρα καθεύδεις; ὅς ἔτε τῶν ἔπι-
 κρουῶν ἀκέραιος, ἔτε τῆς ἀδικούντας ἔπιπορ-
 κῆς δὲ, καὶ ἀμβλυώτεις πρὸς τὰ γιγνόμενα, καὶ
 ὥστε ἐκκεκώφωσαι καθάπερ οἱ παρηθηκότες.
 νέος γε εἶμι καὶ ὄξυθυμος ὢν, καὶ ἀκμαῖος τὴν ὀργήν
 πολλὰ καὶ τῶν ἀδίκων, καὶ βιαίων ἐποίεις, καὶ εὖ
 τε ἤγεις τότε πρὸς αὐτὰς ἐκχειρίαν, ἀλλ' αἰεὶ
 γὰρ πάντως ὁ κεραιώδης, καὶ ἡ αἰγὴς ἐπεσείετο, καὶ
 βροντὴ ἐπαταγέειτο, καὶ ἡ ἀσραπὴ σιωπῆς ὥστε
 ἀκροβολισμὸν περηκέντιζετο, οἱ σέσμοι δὲ ἐκ
 νηδὸν, καὶ ἡ γῆ σωρηδὸν, καὶ ἡ χάλαια πετρεδὸν
 ἵνα σοι φορτικῶς διαλέγωμαι, ὑπερὶ τε ραγδαῖα
 βίαμοι, ποταμὸς ἐκάστη σταγὼν. ὥστε τηλικαύτην αἰ-
 καίαν

rientia, expromptaque nescio quomodo penitus ex-
 ncta sunt, frigentq̃, adeò vt ne minimam quidem
 intillulam iracundia aduersus nocentes reliquam ob-
 neant. Itaque citius quiuus ex his, qui peieraturi sunt,
 tinctum elychnium metuerit quàm flammam ful-
 inis cuncta necantis: adeò titionem quempiam in-
 tere videris eis, vt ignem quidem aut fumum ab illo
 osciscentem nihil quicquam formident, verùm hoc
 um vulneris inferri posse iudicent, vt fuligine com-
 cantur. Quibus rebus factum est, vt iam Salmo-
 neus sit ausus etiam obtonare, neque id admodum abs re,
 ippe aduersus Iouem vsque adeò frigidum, vir ad fa-
 iora feruidus, audaciaque tumidus. Quid ni enim
 ciat, vbi tu perinde ac sub manaragora stertis, qui
 que peierantes exaudias, neque eorum qui flagitia
 mittunt, respectum agas? Cacus autem lip-
 tudine, & hallucinatis ad ea quæ fiunt, auresque
 n tibi obsurduerunt, instar horum, qui etate de-
 ti sunt. Quandoquidem cum iuuenis adhuc esses, a-
 que animo vehemensque ad iracundiam, permulta
 homines maleficos ac violentos faciebas. Neque
 m vnquam tibi cum illis erant inducia. Sed perpe-
 ò fulmen erat in negotio, perpetuò obuibrabatur
 is, obstridebat tonitru, fulgur continenter iacu-
 um in morem densissimè ex edito loco deuolantium
 quebatur, terra quassationes, cribri instar frequen-
 , ad hac nix cumulatim, neque non grando saxa-
 m in morem. Atque vt tibi molestè differam, im-

καρεῖ χρόνον ναυαγία Ἰπὶ τῷ Δολκαλίῳ ἐν ἡμέ-
 ρῳ, ὡς ὑποβρυχίων ἀπάντων καταδεδυκένων, μέγα
 ἐν ἡμισυλίῳ πρὸς τὴν θάλασσαν, προσκείμενον τῷ Λυκα-
 ρεῖ, ζώπυρόν ἡ τῷ ἀνδρωπίνῳ ἀνέματι. ὁ δὲ λαός
 λάρπον εἰς Ἰπτιγονίῳ κακίας μέζον. οἱ γὰρ
 ἀκόλαστα τῆς βουλήσεως τὰ πείχοντα κομίζοντες
 τῶν, ἔτε θύοντες. ἔτι σὺν ἑνὶ, ἔτε στεφανῶντες,
 μή τις ἄρα παρέργον ὀλυμπίων. καὶ ἔτι ἔτι πάντες
 ναυκαῖα ποιεῖν δοκῶν, ἀλλ' εἰς ἔθος ἡ δὲ χαῖται
 πελῶν. καὶ κατ' ὀλίγον Κρόνον σε, ὡς θεῶν ἡγεμόνα
 ἀποφαίνεσσι, παρωσάμενοι τῆς ἡμῆς. ἐὼ λέγειν, οἱ
 οὐκ οὐκ ἡ δὲ σε τὸν νεῶν σε συλήκασι. οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ
 τὰς χεῖρας ὀλυμπιάσιν Ἰπτιβεβλήκασι. καὶ οὐκ οὐκ
 βρεμέτης ὠκνησας, ἡ ἀναστῆσαι τὰς κυῖας, ἡ
 γένεσας Ἰπτικαλέσας, ὡς βοηδρομήσαντες αὐτοὶ
 συλλάβουσιν, ἔτι συσκαδίζομένους. πρὸς τὴν Φυγίαν
 ἀλλ' ὁ ἡγεμὼν, καὶ γιγαντολέτωρ, καὶ ἡ ἡγεμονία
 ἐκάρησεν, τὰς πλοκάμους περικειρόμενον. ὡς
 τῶν, δεκάπηχυν κεραιῶν ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ, τὰ
 τρίτην ὡς θωμάπει, πλεῖστα παύσεται ἔτις ἀν-
 λῶς παρορώμενας; ἡ πότε καλᾶσθαι τὴν κοινὴν
 δικίαν; πόσοι φαέστοντες ἡ Δολκαλίωνες ἱκανοὶ
 ἔτις ὑπερβυχίων ὑβρίων τῷ βίῳ; ἵνα γὰρ τὰ
 εἰσας, τὰ μὰ εἶπω, τὰς ἄλλας Αθληαίων εἰς ὑβρίων
 ρας, καὶ πλοκάμους ἐκ πενεσάτων ἀποφύγας, καὶ
 τοῖς δεινομένοις Ἰπτικερήσας, μᾶλλον δὲ ἀνδρῶν

resque rapidi & violenti, ac flumen quotidie exun-
ans. Hinc tantum repente Deucalionis etate naufra-
gum ortum est, ut omnibus sub aqua demersis, vix v-
tica scaphula seruaretur, quæ in montem Lycerem ap-
pulsit, humani generis, quasi scintillas quasdam ser-
uans, vnde sceleratius etiam genus in posterum propa-
garetur. Nimirum igitur dignum socordia premium ab
is reportas, cum iam nec sacra faciat tibi quisquam, nec
rouas offerat, nisi obiter in Olympicis, ac ita ne u qui-
um rem admodum frugiferam facere videatur, sed pri-
um quendam ritum magis referre: ac penè Saturnum,
Deorum generosissime, te reddunt magistratu abdi-
ntes. Omitto loqui, quoties iam templum tuum sa-
ilegio compilârint, cum tibi etiam ipsi in Olympiacis
anus admoliti sunt. Atque interea tu altifremus
epigritabaris, vel excitare canes, vel vicinos aduoca-
ut auxilio accurrentes illos comprehenderent, adhuc
lornantes fugam. Sed generosus, Gigantumq; extin-
n, & Titanum victor sedebas, cum tibi casaries ab illis
cumtonderetur, decem cubitale fulmen dextra te-
nti. Horum igitur, ô praeclare, quis tandem erit fi-
s, quæ tu adeo secure despicias? Aut quando de tantis
aleficiis pœnas sumes? quot Phaëthontes aut Deuca-
mes satis idonei sint ad expiandam tam inexhaustam
rum iniquitatem? Etenim ut de communibus file-
r, de iis quæ mihi acciderunt dicam, cum tam mul-
s Athenienses in sublime euexerim, ex pauperrimis
uites reddiderim, cunctisq; quotquot opus haberent,

Δεργασίαν τῶν φίλων ἐκχέουσιν τὸν πᾶντον, ἐπὶ δὲ
 πένης διὰ ταῦτα ἐγρόμεν, οὐκ ἔστι δὲ γνώρισμα
 πρὸς αὐτῶν, ὅτε περισβλέπουσιν οἱ τέως ὑποπλήσ-
 σοντες, καὶ περισκυῶντες, καὶ τῷ ἐμῷ νόματι
 αἰρητημένοι, καὶ ἡμεῖς καὶ οὐδὲ βαδίζων ἐντύχοιμι
 ἱνὲ αὐτῶν, ὥσπερ τινὰ σήλην παλαμῶ νεκρῶ ὑπῆλθα,
 ὑπὸ τῷ χρόνῳ ἀναπετραμμένῳ παρέρχονταί, μηδὲ
 ἀναγνόντες, οἱ δὲ καὶ πόρρωθεν ἰδόντες, ἑτέρας ἐκ-
 τρέπονται, δυσάντητον, καὶ ἀποτρόπαιον θάμα ὄψα-
 σθαι ὑπολαμβάνοντες, τὸν δὲ πρὸ πολλῶ σωτήρα καὶ
 θεργέτην αὐτῶν γεγνημένον. ὥστε ὑπὸ τῶν κακῶν
 ὅπῃ πάντῃ τῷ ἐχατῆν τραπόμεν, ἐναυάμε-
 ν, διφθέραν, ἐργάζομαι τὴν γλῶσσαν ὑπομῶν, ὁ
 βολῶν περσάρων, τῇ ἐρημείᾳ, καὶ τῇ δικέλλῃ περισφι-
 λοσοφῶν ἐνταῦθα. τῷ γέν μοι δοκεῖ κερδαίνειν,
 μηκέτι ὄψεσθαι πολλὰς περὰ τὴν ἀξίαν δὲ πρᾶτ-
 τοντας. ἀναιρότερον γὰρ τῷ γε. ἤδη ποτὲ ἐν ὧ Κρί-
 νῳ, καὶ Ρέας ἡ, τὸν βαθυὺ τῷ πόντῳ ἀποσά-
 μεν, καὶ νήδυμον, ὑπὲρ τὸν Ἐπιμενίδην γὰρ καὶ
 μῆσαι, καὶ ἀναρρίπισας τὸν κεραυνὸν, ἡ ἐκ τῆς Οὔρας
 ἐναυσάμεν, μεγάλῳ ποιήσας τὴν φλόγα, ὅπῃ
 δείξαί οἱ ναχολὴν ἀνδρώδεις καὶ νεανικῶ Διός, εἰ μὴ
 ἀληθὴ ἐστὶ τὰ ὑπὸ Κρητῶν περὶ σε καὶ τῆς αἰῆς
 ταφῆς μυθολογούμενα. Ζεὺς δὲ τὸς ἐστίν, ὧ Ἑρμῇ, ὅκα
 κραγὼς ἐκ τῆς Ἀττικῆς, περὰ τὸν Τμητῖον ἐν τῇ
 πωρείᾳ, πινάρους ὅλ, καὶ αὐχμῶν, καὶ ὑποδιφθ-

suppe ditarim, imò semel vniuersas opes in amicos iu-
uandos effuderim, simul atque his rebus ad inopiam de-
ueni, iam ne agnoscor quidem ab illis, nec aspicere di-
gnantur me, qui dudum reuerabantur, adorabant,
meoque de nutu pendebant. Quod si quando per viam
ingrediens, fortè fortuna in eorum quempiam incidero,
perinde vt euersam hominis iam olim defuncti statu-
am, ac temporis longitudine collapsam pratercunt,
quasi ne norint quidem. Alij verò & procul conspecto
me, aliò in aliam viam desleclunt, existimantes sese
inauspiciatum, abominandumque visuros spectaculum,
quem non ita pridem seruatorem, & adiutorem suum
esse pradicabant. Itaque prementibus malis ad extre-
ma redactus consilia, rhenone arrepto, terram exer-
ceo, quaternis conductus obolis, atque hic cum soli-
tudine, cumque ligone philosophor. Hoc interim lu-
cri mihi videor factururus, quod posthac non intuebor
plerosque prater meritum secundis fortuna successibus
vientes. Nam illud vel maximè vrit. Iam igitur
tandem aliquando Saturni Rheaque proles, excusso
profundo isto, grauique somno (nam Epimenidem
quoque dormiendo viciisti) denuo iactato fulmine, aut
ex Oeta redaccenso, ingenti reddita flamma iram ali-
quam strenui illius ac iuuenilis Iouis ostende, nisi vera
sint quæ à Cretenfibus de te, tuaque sepultura ferun-
tur. IVPIT. Quis hic est, Mercuri, sic vociferans
ex Attica, ad Hymettum in radice montis, horridus
totus, ac squalidus, pelleque amictus: fodit autem,

ρΘ; σκάπῃ δὲ, οἶμαι, ὅτι κεκυφώς, λάλῳ αὖ-
 θρωπῳ, καὶ θρασὺς, ἥπερ φιλόσοφος ἐστὶ. ἐ γὰρ
 αὐτῷ ἔτιως ἀσεβεῖς τὰς λόγους διεξήκει κατ' ἡμῶν. Εἰ
 γὰρ φῆς ὦ πάτερ; ἀγνοεῖς Τίμωνα τὸν Εὐχεραλίδην,
 τὸν καλυπτεῖα; ἔτις ἐστὶν ὁ πλάκας ἡμᾶς κατ' ἱερῶν
 τελείων ἐσιάσας, ὁ νεόπλετῳ, ὁ πᾶς ὅλας ἐκατόμ-
 βας, παρ' ᾧ λαμπρῶς εἰώθαμεν εὐροτάζειν τὰ Διόσπου
 Ζεύς. Φεῦ τῆς ἀλλαγῆς. ὁ καλὸς ἐκείνῳ, ὁ πλάσ-
 τῳ, πῶς ὃν οἱ τοσούτοι φίλοι; ἢ παθὼν οὐκ ἰσχυρὸς
 ἐστὶν, αὐχμηρὸς, ἀθλιῳ, καὶ σκαπανεὺς, καὶ μισθωπὸς,
 ὡς εἴκειν, ἔτι βαρεῖαν καταφέρων τὴν δίκην.
 Εἰ μὲν ἔτιωσὶ μὲν εἰπεῖν, χρηστότης ἐπέτειψεν αὐτῷ, καὶ
 φιλανθρωπία, καὶ ὁ πρὸς τὰς δεομένους ἀπαντας οἰ-
 κῆρ. ὡς δὲ ἀληθεῖ λόγῳ, αἰσία, καὶ δέησις, καὶ ἀκρη-
 σία πρὸς τὰς φίλους, ὅς ἐστιν οὐκ ἐκράξῃ, καὶ λυκοῖς χα-
 ριζόμενῳ, ἀλλ' ὑπὸ γυπῶν τοσούτων ὁ καταβα-
 μων κειρόμενῳ τὸ ἥπαρ, φίλους εἶναι αὐτὰς καὶ
 παῖδας ὧς, ὑπὸ δυνόϊας τῆς πρὸς αὐτὸν, χαίρη-
 τας τῇ βορᾷ. οἱ δὲ τὰ ὅσα γυμνώσαντες ἀκρεῖα, καὶ
 πειρασζόντες, εἴ τις καὶ μυελὸς ἐν αὐτῷ ἐκμυζήσῃται
 καὶ τῶν δὲ μάλα ὅτι μελῶς ὥχοντο, αὐτὸν αὐτὸν καὶ
 πᾶς ῥίζας ὑποτετμημένον ἀπολιπόντες, ἐδὲ γιν-
 ούμενοι ἐπὶ, ἐδὲ πρὸς βλέποντες. πόθεν γὰρ ἢ ὅτι
 κεραιῶν, ἢ ὅτι διδόντες ἐν τῷ μέρει; διὰ πάντων
 δικελίτης καὶ διφθερίας, ὡς ὁρᾷς, ἀπολιπὼν ὑπὸ
 αἰχμῶν τὸ ἄστυ μισθὸν γεωργεῖ, μελαγχολῶν πᾶς

ut arbitror, nam pronus incumbit, homo loquax & confidens, mirum ni Philosophus est. neque enim aliqui adeo impia, nefariaq; in nos fuerat dicturus. MER. Quid ais pater, an non nosti Timonem Echecratidis filium Colyttensem? Hic nimirum est, qui nos saepenumero in sacris legitimis conuiuio accepit, ille repente diues factus, ne qui totas hecatombas, apud quem splendide Iouialia ista consueuimus agitare. IVP. Hem quam ista rem commutatio? hiccine honestus ille, diues, quæ tam frequenter cingebant amici? Quid igitur accidit, ut hoc in habitu? squalidus, arumnosus, fossor conductitius, uti conicio cum tam grauem ligonem gerat? MER. Ad hunc modum illum quodammodo probitas euerit, atq; humanitas, & in omnes quicumq; egerent misericordia. At eucra Vecordia potius facilitasque, nullusque in suscipiendis amicis delectus, quippe qui neuiquam intellexerit, sese coruis lupisque largiri. Quin cum à vulturibus tam multis misero iecur eroderetur, amicos esse eos, & socios iudicabat, quasi beneuolentia erga sese afficerentur, cum illos epula magis caperent. Ergo posteaquam ossa penitus nudassent, circumrosissentque: deinde si qua medulla suberat, hanc quoque admodum diligenter exuxissent, aufugerunt, exucum & radicibus defectum destituentes, adeo ut postea e agnoscant quidem, aut afficiant, tantum abest, ut sint ui suppeditent, vicissimq; impertiant. Has ob res fossor, & sago, ut vides, opertus pelliceo urbem præ pudore fugiens, mercede terram exercet, aduersus ingratos a-

q s trabile

κακῶς, ὅτι οἱ πλεμπυῖτες παρ' αὐτῷ, μάλα ὑπε-
 ροπίικῶς παρέρχονται, ἔδὲ τῆνομα εἰ Τίμων καλοῖ-
 το εἰδότες. Ζεὺς. καὶ μὲν ἔ παροπίεσθ' ἀνὴρ, ἔδὲ ἀμε-
 λητέσθ'. εἰκότα γὰρ ἡρανάκιει διυσυχῶν. ἐπεὶ καὶ ὁ
 μοῖα ποιήσομεν τοῖς κατ' ἀράτοις κόλαξιν ἐκείνοις, ἐ-
 πιλελησμένοι ἀνδρὸς ποσῶτα ταύρων τε καὶ αἰγῶν
 πότατα καύσαντος ἡμῖν ὅππῃ τῶν βωμῶν. εἰ γοῦν
 παῖς ῥισὶ τὴν κνίσαν αὐτῶν ἔχω. πάλιν ὑπὸ ἀγχι-
 λίας τε καὶ θορύβου πολλῶν ὀπιρκαυῶτων, καὶ βια-
 ζομένων, καὶ ἀρπαζόντων, ἔπι δὲ καὶ φόβου τῶν
 τῶν ἱεροσυλουῶτων (πολλοὶ γὰρ ἔτι καὶ δυσφύλακ-
 τοι, καὶ ἔδὲ ἐπ' ὀλίγον κατ' ἀμῦσαι ἡμῖν ἐφ' ἱᾶσι) π-
 λυνὴ δὴ χρόνον ἔσθ' ἀπέβλεψα εἰς τὴν Ἀθηναίαν, καὶ
 μάλιστα ἐξ ἑ φιλοσοφία καὶ λόγων ἑρμείας ἐπι-
 λασαν αὐτοῖς. μαχομένων γὰρ πρὸς ἀλλήλους, καὶ κα-
 κραγόντων, ἔδὲ ἐπακχεῖν ἐστὶ τ' εὐχῶν. ὥς τε ἡ ὀπιβυ-
 σάμενον χρὴ πᾶσι ὡς κατὰ ἡθῶς, ἡ ὀπιτριβῶσαι πρὸς
 αὐτῶν, ἀρετῇ τινα καὶ ἀσώματᾳ, καὶ λήρᾳ μεγάλῃ
 τῇ φωνῇ ξυμειρόντων. διὰ ταῦτα τοι καὶ τῶν ἀμε-
 ληθῶσαι σπένβη, πρὸς ἡμᾶς ἔ φαῦλον ὄντα. ὁ-
 μως δὲ τὸν Πλάτωνα ὡς Ἑρμῇ παραβαλὼν, ἀπὸ παρ'
 αὐτὸν κατὰ τὰς. ἀγέτω δὲ ὁ Πλάτης καὶ τὸν
 Θεσσαυρὸν μετ' αὐτῶν, καὶ μενέτωσαν ἄμφω παρὰ τῷ
 Τίμωνι, μηδὲ ἀπαλλὰ πέρωσαν ἔτω ῥαδίως, καὶ
 ὅτι μάλιστα ὑπὸ χρηστότητος αὐτοῖς ἐκδιώκη αὐ-
 τὰς τῆς οἰκίας, πρὶν δὲ τῶν χαλάκων ἐκείνων, καὶ τῆς
 ἀχαλμ-

rabile stomachatur, qui quidem ipsius benignitate di-
cti, admodum fastuose nunc praterant, ac ne nomen
videm, an Timon vocetur, nouerint. IV P. Atque pro-
inde vir ne utiquam fastidiendus, aut negligendus est, &
ut oprimo indignatur, qui iis tantis in malis agat.
Quare sceleratos istos adulatorem ipsi quoque fuerimus
imitati, si eum virum neglexerimus, qui tot tauros, &
apras pinguiſſimas nobis in aris adoleuerit, quarum ni-
l etiam dum mihi in naribus residet. Caterum pro-
ter negotia & turbam maximam peierantium, tum
i, non iure agentium, neque non aliena rapientium,
etate ob formidinem quam mihi pariunt sacrilegi,
quorum quidem cum multi sunt, tum obseruatu diffi-
ciles, adeo ut ne minimum quidem nos coniuere sinant)
ergo iam ad Atticam regionem oculos non conuerſi
empore, maximè posteaquam philosophia & de verbis
ligladiationes apud istos increbuerunt, ita ut pugnan-
tibus inter se istis vociferantibusque ne exaudire qui-
lem mortalium vota liceat. Vnde mihi necessum est,
ut auribus obturatis sedere, aut dirumpi ab eis, con-
iisque qui virtutem quandam, & incorporea qua-
lam, merasque nugas iugenti vociferatione conne-
ſcunt. Hac in caussa fuerunt, ut hunc quoque neglexe-
rim, cum baud mediocriter de nobis sit meritis. Quod
reliquum est. Mercuri, tu, assumpto Pluto celeriter
ad istum abeas. Porro Plutus vnà secum ducat & The-
ſaurum, & utrique apud Timonem perseuerent, neque
adeo facile demigrent, etiamsi quam maximè illos pra-
uonitate rursus ex adibus exegerit. Caterum de pal-
ponibus

ἀχαριστίας, ὡς ἐπεδείξαντο πρὸς αὐτὸν, καὶ αὐθις
 μὲν σκείφομαι, καὶ δίκῃ δώσω σιν, ἐπιδάμῃ τ' κεραιὸν
 ὀπισθευάσω. καταγμένα γὰρ αὐτὰ καὶ ἀποστρω-
 μέναι εἰσὶ δύω ἀκτίνες αἱ μέγισται, ὅπότε φιλοδιότι-
 ρον ἠκόντισα πρῶτον ὅτι τ' σεφιστὴν Ἀναξαγόραν,
 ὃς ἔπειθε τὰς ὁμιλητάς, μηδὲ ὅλως εἰναί τινας ἡμᾶς
 τὰς θεάς. ἀλλ' ἐκείνου μὲν διήμαρτον. ὑπερέχετο γὰρ
 αὐτὰ τὴν χεῖρα Περικλῆς. ὁ δὲ κεραιὸς εἰς τὸ ἀπο-
 κειον παρὰ σκύψας, ἐκείνόν τε κατέφλεξε, καὶ αὐτὸς
 ὀλίγη δαῖτα συνετρίβη παρὰ τὴν πέτραν. πολλὴν ἰκα-
 νή ἐν τοσούτῳ καὶ αὐτὴ τιμωρία ἔσται αὐτοῖς, εἰ ὑπερ-
 πλοῦστα τὸν Τίμωνα ὀρώσιν. Ερμ. οἷον ὡς τὸ μέγα
 κεκραγῆναι, καὶ ὀχληρὸν εἶναι καὶ θρασύν; εἰ τίς δι-
 καμολογᾷσι μόνοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς δοχομένοις τὰ
 χρήσιμον. ἰδίᾳ γὰρ αὐτίκα μάλα πλεῖστοι ἐκπι-
 νεσάτε καταστήσεται ὁ Τίμων, βοήσας καὶ παρόρησα-
 σάμεν ἐν τῇ ὄχῃ, καὶ ὀπιστρέψας τὸν Δία. εἰ δὲ σι-
 ωπῇ ἔσκαπεν ὀπιγκεκυφῶς, ἐπὶ αὐτῷ ἔσκαπεν ἀμ-
 λόμεν. Πλῆτ. ἀλλ' ἐγὼ ἔκ αὐτῷ ἀπέλθοιμι ὡς
 παρ' αὐτόν. Ζεὺς. διὰ τί ὧς ἄρῃσι Πλῆτε, καὶ ταῦτα
 μὲν κελεύσαντες; Πλῆ. ὅτι νῆ Δία ὕβριζεν εἰς ἐμὴν
 καὶ ἐξεφόρει, καὶ εἰς πολλὰ κατεμέριζε, καὶ ταῦτα πα-
 τρώων αὐτῷ Φίλον ὄντα, καὶ μόνον ἔχει δικράνοις μέ-
 ξεῶθαι τῆς οἰκίας, καθάπερ οἱ τὸ πῦρ ἐκ τῶν χειρῶν
 ἀπορρίπτουσι. αὐθις οὖν ἀπέλθω, παρὰ σίτοι, καὶ
 κάλαρι

ponibus illis, atque ingratitude qua in hunc sunt, vfi, in posterum consultabo, pœnâsque daturi sunt, simul atque fulmen instaurauero. Nam fracti sunt in eo retusa cuspide duo è radiis maximi, cùm nuper auidius in sophistam Anaxagoram iacularer, qui suâ familiaribus suadebat, nullo pacto esse vltos nos, quî dî vocaremur. Ac illum quidem errore non feriebam, propterea quod Pericles obtenta manu eum protexerit. Caterùm fulmen in Castoris ac Pollucis templum detortum tum illud exussit, tum ipsum parum absuit, quin ad saxum comminueretur. Quanquam interim vel id supplicij satis magnum in istos fuerit, si Timonem conspexerint egregiè locupletem factum.

MERCVR. Quantum habet momenti altum vociferari, & obstreperum audacemque esse? Idquæ non iis modò, qui causas agunt, verùm etiam qui vota faciunt conducibile. En mox è pauperrimo diues euaserit Timon, qui se imprecando clamosum & improbum prastiterit, Ionemque reddiderit attentum. Si verò silentio fodisset nutans, etiam nunc foderet neglectus.

PLVTVS. At ego Iupiter haud quaquam ad istum rediturus sum.

IVP. Quid ita non rediturum optime Plute, præsertim à me iussus?

PLVT. Quoniam per Iouem iniuria me affecit eiiciens, & in multa fragmenta diffecans, idquæ cùm illi paternus essem amicus, ac me penè dixerim, furca ex adibus expulit, nec aliter quàm ij, qui è manibus ignem abiiciunt. Nam rursus ad istum ibo, parasitis, & adulatoribus

κάλαξι παραδοθησόμεναι· ἐπ' ἐκείνης ὡς Ζεὺ πέμ-
 πε με, τὰς αἰδησόμενας τῆς δωρεᾶς, τὰς παρ' αὐτῆς
 τας, οἷς τίμιον ἐγὼ καὶ παρ' ἄλλοις. ἔτι δὲ οἱ λάτρε-
 ῖν πενία ξυνέσωσεν, καὶ περιμῶσιν ἡμῶν, καὶ διφθέ-
 ραν παρ' αὐτῆς λαβόντες, καὶ δίκην λαβόντες, ἀγαπᾶται
 ἄθλιοι, τέτταρας ὁβολὰς ἀποφέροντες, οἱ δεκά-
 λανθας δωρεὰς ἀμελητὶ παρ' αὐτῶν. Ζ. ἔδεν ἐπι-
 ἔτι δὲ Τίμων ἐργάσεται παρ' ἐσέ, πάνυ γὰρ αὐτὸν ἡ δὲ
 κέλευσε πεπαυμένον ἔχειν, εἰ μὴ πάντ' ἀπασιν ἀνάγκη
 ἴσος ἐστὶ τῷ ὁσφύῳ, ὡς χρὴ σε ἀντὶ τῆς πενίας πα-
 ραιεῖσθαι. ἔμην τὸ πάνυ μεμψίμοιρος εἶναι μοι
 κεῖς, ὅς νυνὶ μὲν τὸ Τίμωνα αἰτῶ, διότι σοι τὰς ἡμέ-
 ρας ἀναπείρασας, ἡ φιλία περὶν ἐστὶν ἐλευθέρως, ἔτι ἀπὸ
 κλῆρος, ἔτι ἐξ ἡλίου πύλων. ἄλλοτε δὲ ἐξ ἀναλίσκων
 τὰ τὰ πωλοσίων, καὶ κεκλεῖσθαι λέγων πρὸς αὐτὸν
 μοχλοῖς καὶ κλεισὶ, καὶ σημείων ἐπιβολαῖς, ὡς μὴ
 παρακύνῃσαι σοι ἐς τὸ φῶς δυνατόν ἐστιν. ταῦτα γὰρ
 ἀπὸ δούρας πρὸς με, ἀποπνίγεσθαι λέγων ἐν πολλῇ
 σκοτῷ, καὶ διὰ τῆς τοῦ ὄψεως ἡμῶν ἐφαίνεσθαι, καὶ φρονέ-
 ἀνάτω λείψας, σιωπᾶσθαι τὰς δακτύλους πρὸς τὴν
 ἴσος τῶν συλλογισμῶν, καὶ ἀποδράσθαι ἀπὸ κλῆρος,
 καιρὸν λάβοιο παρ' αὐτῶν. καὶ ὅλως, τὸ πρᾶγμα ὑπὲρ
 δεινὸν ἐδόκει σοι ἐν χαλκῷ, ἢ σιδήρῳ θαλάμῳ, κα-
 θάπερ τῷ Δανάῳ παρ' ἐνέου, ὡς ἀπερὶ
 καὶ πεμπονίοις παρ' αὐτοῖς ἀνατρεφόμενοι τῷ

bus donandus? Ad eos me mitte, ô Iupiter, qui munus intellecturi sint, qui amplexuri, quibus equidem in precio sim, & maiorem in modum exoptatus. At hi stupidi cum inopia commercium habeant, quam nobis anteponunt, ut ab ea accepto satio pelliceo, lignéque, sat habeant, cum quatuor luctantur obolos, decem talenta contemptim dono dare soliti. IUPITER. Nihil istiusmodi posthac in te acturus est Timon, quippe quem ligo abundè satio erripuerit, nisi prorsus nullum dolorem sentiunt illius ilia, te videlicet potius praoptandum quam inotiam. At tu mihi querulus admodum videris esse, ut nunc Timonem incuses, quod tibi patefactis foris liberè permiserit vagari, neque includens, neque elotypus in te. Porro aliàs diuersa de causa in diuinis stomachabare, cum dices, te ab illis repagulis, lauis ac signorum obiectaculis impressis ita fuisse confusum, ut ne prospicere quidem in lucem tibi liceat. Id igitur apud me deplorabas, affirmans praefori te nimis tenebris, eoque pallidus nobis videbaris, & curis confectus, digitis etiamnum ex assiduo collindi, coaceruandisque vsu contractis, contortisque: sed si quando daretur oportunitas, aufugiturum, roque ab illis te minitabare. In summa, rem suam modum acerbam iudicabas in aereo ferreoque thamo, Danaes exemplo. virginem afferuari, atque scelestissimis educari pedagoga, senore & com-
puta-

Ἰόκω, καὶ ἰῶ λογισμῶ. ἄτοπα γοῦν ποιῶν ἑφασκίαις αὐ-
 τὰς, ἐρῶντας μὲν εἰς ὑπερβολὴν, ἐξὸν δὲ δοπολαύειν
 ἑτολμῶντας, ἔδ' ἐπ' ἀδείας χρωμένους ἰῶ ἐρωί, καὶ
 εἰς γε ὄντας, ἀλλὰ φυλάττειν ἐξηγορότας, ἐς
 σημεῖον καὶ τὸν μοχλὸν ἀσκαρδαμυκτὶ βλέποντας,
 κανὼν δὲ ποταύουσιν οἰομένους, ἔρ' αὐτὰς δοπολαύειν
 χεῖν, ἀλλὰ τὸ μηδενὶ μετὰ ῥιδόναί τῆς δοπολαύου-
 κας, ἀπερ τὴν ἐν τῇ φάτῃ κυῖα, μήτε αὐτῶν ἐν
 κούρῳ τῶν κερβῶν, μήτε τῶ ἱππῶ πεινῶντι ὅππῃ
 πρὸς αὐτῶν. καὶ προσέτι γε καὶ κατεγέλας αὐτῶν φειδω-
 λῶν, καὶ φυλαττόντων, καὶ τὸ καμνόμενον, αὐτὰς ἐλ-
 τυποιούτων, ἀγνοοιούτων δὲ ὡς κατὰ ῥαττο οἰκί-
 ῃ οἰκονόμῳ, ἢ παρδότην ὑπερῶν λατρείας,
 παροινήσας τὸν κακοδαίμονα, καὶ ἀνέρας ἐν δεσπο-
 τῶς ἀμαυρόν τι καὶ μικρόστομον λυχνίδιον, καὶ δὴ
 λέοντα θρυαλλίδιον, ἐπαχρυνεῖν ἐάσας τοῖς πᾶσι
 πῶς οὐκ ἔκ' ἀδίκον, πάλαι μὲν σὺ ταῦτα αἰπα-
 νῶν δὲ τῶ Τίμωνι τὰ ἐν αἰνίᾳ ὅππῃ καλεῖν; Πλὴν
 μὲν εἴγε τὰ ληθῆ ἔξετάζεις, ἄμ' φῶσι δόλοισι
 ποιῶν. τὰ περὶ γὰρ Τίμωνος τὸ πᾶν τοῦ ἀναιμείσι-
 μελές, καὶ οὐκ ἀνοικόν, ὡς πρὸς ἐμὲ εἰκότως, αὐτὸς
 κοίη. τὰς τε αὖ κατὰ κλείσον ἐν θύραις, καὶ σκότῳ
 λάττοντας, ὅπως αὐτοῖς παχύτερον γενόμεναι
 πιμελῆς, καὶ ὑπερογκῶν, ὅππῃ μελεμένους, ἔπ' αὐ-
 σαπιομένους αὐτὰς, ἔπε εἰς τὸ φῶς παραγίγναι, καὶ

utatione. Proinde absurdè facere aiebas, quod re-
 terer modum adamarent, neque cùm liceret, frui au-
 lerent, neque cum ipsis esset in manu, amore suo securè
 terentur, sed vigilēs obseruarent, ad signum ac seram
 culis nunquam conniuentibus, neque vsquam dimotis
 semper intuentes, abundè magnum fructum arbitantes,
 non quod ipsis fruendi facultas adesset, sed quod ne-
 mini fruendi copiam facerent, non aliter quàm in-
 tasepi canis, nec ipse vescens hordeis, nec equum fa-
 melicum id facere sinens. Quinetiam ridebas istos, qui
 arcerent, & asseruarent, & (quod esset absurdissi-
 mum) etsi quidem sibi subtraherent, vererentur quo
 contingere, non intelligerent autem fore, vt aut scele-
 rissimus famulus, aut dispensator, aut liberorum
 pedagogus furtim subiret, ludibrio habiturus infelicem
 inamabilem herum, quem postea sinat, ad obscu-
 rum, & oris angusti lucernulam, ac siticulosum el-
 ebriolum vsuris inuigilare. Annon igitur ini-
 tum, cùm hac quondam incusaueris, nunc in Timone
 versa bis criminari? PLUT. Atqui si rem verè per-
 uideris, vtrumque me iure facere iudicabis. Nam &
 monis ista nimia lenitas, negligentia potius, haud be-
 uolentia, studiũque quod ad me pertinet, meritò
 deatur. At è diuerso, qui me ostiis ac tenebris inclu-
 m seruabant, id agentes, quo scilicet crassior, sagi-
 tiórque, ac nimia mole turgidus euaderem, cùm in-
 im neque ipsi contingerent, neque in lucem produ-
 cerent,

μηδὲ ὀφθείλω πρὸς τινά, ἀνοήτως ἐνόμιζον αἶμα
 καὶ ὕδριδας, ὅθεν ἀδικουῦντά με ὑπὸ τοσούτοις δι-
 μοῖς κατασφόνδρας, ὅτι εἰδότες ὡς μὲν μικρὸν ἀπ-
 ασιν ἄλλω πινὶ τῶν βουδαμόνων με κατὰ λιπέντις, ἔ-
 ουὺ ἐκείνης, ἔπειτούς πάνυ προχείρους εἰς ἐμέτου-
 λας ἐπαίνῳ, ἀλλὰ τοὺς, ὅπερ ἄριστον ἐστὶ, μέτρον ἐπι-
 σποντας τῷ πράγματι, καὶ μήτε ἀφεξομένους τὸ παρ-
 πάν, μήτε προσησμένους τὸ ὅλον. Διόπερ καὶ αὐτὴ
 πολλὰ κίς ἀθανάτῳ, πρὸς ἐνίων μὲν ἀτίμως λα-
 κτίζομεν, καὶ λαφυσόμεν, καὶ ἐξαντλῶ-
 ν. ὑπὸ ἐνίων δὲ, ὥσπερ σιγματίας δραπέτης π-
 πεδημέν. Ζ. τί οὐκ ἀθανάτεις καὶ αὐτῶν διδά-
 γαρ ἄμφω καλῶ τὴν δίκην. οἱ μὲν ὥσπερ ὁ Τ-
 αλ ἀπτοὶ καὶ ἄγευσοι καὶ ξηροὶ τὸ σῶμα, ὅτι
 χηρότερες μόνον τῷ χερσίῳ, οἱ δὲ καθάπερ ὁ Φινεύς
 πρὸ τῆς φάρυγγος τὴν τροφὴν ὑπὸ τῶν ἀρ-
 ἀφαιρούμενοι. ἀλλ' ὅτι διήδη, σωφρονεστέραν
 πολὺ τῷ Τίμωνι ἐντενζόμεν. Πλοῦ. ἐκείνῳ
 ποτε παύσεται, ὥσπερ ἐκ κεφίνης τετυπημένον,
 ὅλως εἰσρυλῶαί με κατὰ σπασθὲν ἐξαντλῶν, φ-
 σαμβολόμεν τὴν ὀπίρροτον, μὴ ὑπέραντλῶ
 σπασθὲν ὀπικλῦσω αὐτόν. ὥστε ἐς τὸν τῶν Δαναῶν
 πίθον, ὑδροφορήσειν μοι δοκῶ, καὶ μάτῳ ἐπανήλ-
 τας κύττας μὴ ἐξοντ, ἀλλὰ πρὶν εἰσρυλῶαι
 δὲν ἐκχυθησμένον τῷ ὀπίρρέοντι, ἔτις ἀρύπτ-
 τὸ πρὸς

erent, ne vel aspiceret à quopiam, hos dementes & contumeliosos in me iudicabam, quippe qui me nihil commeritum tot in vinculis cogerent situ carieque putrescere, haud intelligentes, quo mox demigrent. Neque alij cuipiam, cui fortuna fauerit, relicturi. Neque hos igitur probo, neque illos, qui nimium facile mihi manus admovent, sed qui (quod est optimum) mediocritate utuntur, uti nec prorsus abstineant, nec penitus profundant. Quare & ipse sæpè indignor, cum à nonnullis ignominiosè cador calcibus, laniorque, atque exaurior, à nonnullis contra perinde ac stigmaticus fugitiuus compedibus vincior. IUPITER. Quid igitur indignaris contra illos? quandoquidem utrique pœnas egregias luunt. alteri quidem lum Tanti in morem, neque bibere sinuntur, neque edere, sed ore sicco duntaxat inhiant auro: alteri verò dum illis ceu Phryneo cibos Harpyia ipsis è faucibus eripiunt. Sed abi iam, Timone multò nobis hac vsurus cordatiore. PLUT. An ille aliquando desinet me ceu foraminoso cophino, priusquam omnino influxerim, data opera exhaurire, quasi coactur occupare, quo minus influam, veritus ne si coissus infundar, ipsum vndis obruam? Quo fit, ut in Danaidum dolium aquam mihi videar allaturus, frustra infusus, vase non continente liquorem, mo prius propemodum effuso quod influit quàm in-

τὸ πρὸς τὴν ἐκχυσιν κεχλωὸς τῷ πίθῃ, καὶ ἀκώλυτος
 ἔξοδος. Ζ. ἐκοιῶ εἰ μὴ ἐμφράξῃται τὸ κεχλωὸς τῷ π,
 καὶ εἰς τὸ ἀπαξ ἀναπεπταμένον, ἐκχυθέντος ἐν βρα-
 χεῖ σθ, ραδίως εὐρήσει τὴν διφθέραν αὐθις, καὶ τὴν
 δίκελλαν ἐν τῇ τρυγί τῷ πίθῃ. ἀλλ' ἀπιτεῖδῃ, καὶ
 πλετίζετε αὐτόν. οὐδ' ἐμμένησο ὡς Ἑρμῇ ἐπαυῶν
 πρὸς ἡμᾶς ἀγνίτης κύκλωπας ἐκ τῆς αἵτης, ὅτε
 τὸν κερκαυτὸν ἀκονήσαντες ὀπιοκευάσωσιν, ὡς ἦδη
 λεηγμένους αὐτῷ δεησόμεθα. Ερ. προίωμεν ὡς Πλῆτα
 τῷ τοῦ υποσκάζης; ἐλελήθεις με ὡς γυνάδα ἐπὶ φιλί-
 μόνον, ἀλλὰ καὶ χωλὸς ὢν. Πλῆ. ἐκ αἰ τῷ τοῦ Ἑρμῆ
 ἀλλ' ὅποτε μὲν ἀπίω παρὰ Ἰνα πεμφθεὶς ὑπὸ
 Διός, ἐκ οἷδ' ὅπως βραδύς εἰμι καὶ χωλὸς ἀμφοτέρω
 ὡς μόλις πελεῖν ὅτι τὸ τέρμα, πρὸς γρηράσας ἐν
 τῷ πειμένονίος. ὅποτε δὲ ἀπαλλάττεσθαι δέη, πικρὸν
 ὄψιν πολυτῶν ὀρνέων ὠκύτερον. ἅμα γοῶν ἐπὶ στή-
 σιν αὐτοῦ, καὶ γὰρ ὕδῃ ἀνακηρύττομαι νενικηκὼς ὑπὸ
 πηδήσας τὸ σάδιον, καὶ δὲ ἰδόντων ἐνίοτε τῶν θεατῶν. Ε.
 ἐκ ἀληθῆ ταῦτα φής. ἐγὼ δὲ καὶ πολλὰς αὐτῷ εἰπεῖν
 χοιμίσοι, καὶ μὲν καὶ δὲ ὀβολὸν ὥς περὶ αὐτὸν ἐρῶ
 ἐχρηκτάς, ἄφνω δὲ τήμερον πλεσίους καὶ πολυπλο-
 ἐπὶ λευκῇ ζεύγους ἐξελαύνοντάς, οἷς καὶ ὄνος ὑπὸ
 ξειπώποτε, καὶ ὅμως πορφυροὶ, καὶ χρυσοὶ χεῖρες πλε-
 χονται, καὶ αὐτοὶ πιστευόντες οἶμαι, ὅτι μὴ ὄναρ αὐ-
 τῶν. Πλῆτ. ἐπερεῖον τῷ τ' εἶναι ὡς Ἑρμῇ, καὶ ἐχὶ πικ-
 ραυτῇ

influxeris. Adeo latus dolij biatus ad effusionem, ac liber exitus. IVP. Prinde ni biatum istum obturaueris, perpetuamque perstillationem sistere studueris, te propediem effuso, facile inueniet sagum rursus & ligonem in face dolij. sed interim abite, atque illum ditatem reddite. At tu, Mercuri, fac memineris, ut rediens Cyclopes ex Aetna tecum adducas, quo sunt mentis cuspide restituta resarciant. Nam eo nobis acuminato opus fuerit. MERCVR. Eamus Plute. Quid hoc? Num claudicas? Equidem ignorabam & praclare, te non cecum modò, verum etiam claudum esse. PLVT. Atqui non hoc mihi perpetuum, Mercuri, verum & quando proficiscor à Ioue missus ad quempiam, tum nescio quo pacto tardus sum, & utroque claudus pale, ita ut agrè ad metam pertingere queam, sene nonnunquam interim facto, qui me opeirebatur. Porro iam discedendum est, elatum videbis multò auius eleriores. Vnde sit, ut vix iam amoto repagulo, ego am praeconis voce victor pronuncier, saltu stadium transmensus, ne videntibus quidem aliquoties spectatoribus. MERCVR. At ista quidem haud vera arras, imo ego tibi permultos commemorare queam, auius heri ne obolus quidem erat, quo restim ement, statim verò hodie diuites & sumptuoso in albo vrru aurigantes, quibus ante ne asellus quidem supeditarit. Ii tamen purpurati, aurumque manibus gementes obambulant. Qui ne ipsi quidem, opinor, credere possunt, quin per somnium diuites sint. PLVT.

μαυτῆ ποσὶ βαδίζω τόπῃ, εἰδὲ ὁ Ζεὺς, ἀλλ' ὁ Πλάτων
 δοξάζει με παρ' αὐτῆς, ἅπερ πωλοδότης καὶ μεγα-
 λόδωρ Θ καὶ αὐτὸς ὦν· δηλοῖ γοῦν, καὶ τῷ ὀνόματι·
 περὶ αὐτὸν τοῖνυν μετοικιστὴν εἶναι δέη με παρ' ἑτέρου πρὸς
 ἕτερον, εἰς δέλταν ἐμβαλόντες με, καὶ κατασημηνάμενοι
 ἐπιμελῶς, Φαρηδὸν ἀράμενοι μέλακομίζουσι, καὶ ὁ μὴ
 νεκρὸς ἐν ἀκατεινῷ περὶ τῆς οἰκίας πρόκειται, ὑπὲρ
 τὰς γόνατα παλαιᾷ τῇ ὀφόνῃ σκεπόμενος, περὶ μάχης
 τῆς γαλαῖς. ἐμὲ δὲ οἱ ἐπελπίσαντες, ἐν τῇ ἀμ-
 ρᾷ περμένεσι κεχηνότες, ὥσπερ τὴν χελιδόνα ἀπὸ
 ἀπετομένην, τετριγότες οἱ νεοπτόι. ἔπειτα δὲ αὐτῷ
 τὸ σημεῖον ἀφαιρεθῇ, καὶ τὸ λῖνον ἐντμηθῇ, καὶ
 δέλτῳ ἀνοιχθῇ, καὶ ἀνακηρυχθῇ με ὁ καὶ
 νὸς δισσώτης, ἥτοι συγγενὴς τις, ἢ κόλαξ,
 οἰκέτης, μέγα τὸ μίσθωμα ὁ γυναικὶ Δοταλαβωνί-
 κῃν μὲν, ὅς τις αὐτῇ, ποτὲ ἀρπασάμενός με, αὐτῇ
 δέλτῳ γέει φέρων, ἀντὶ τῆς τέως Πυρρίης, ἢ Δρόμο-
 νος, ἢ Τιβίης, Μεγακλῆς ἢ Μεγάθυρος, ἢ Πρωταγόρας
 μετονομασθεῖς, τὰς μάτῳ κεχηνότας ἐκείνας αἰ-
 ἀλλήλας ἀποβλέποντας κατὰ λιπῶν, ἀληγῆς ἀγο-
 τας τὸ πένθος, οἱ αὐτῆς ὁ θυὸν ἐκ μυχῆ πρὸς
 σιγῆς διέφυγεν, ἐκ ὀλίγον τὸ δέλεαρ κατὰ πᾶν
 οὐδὲ ἐμπεσὼν ἀθρόως εἰς ἐμὲ ἀπειρόκαλος, καὶ παρ-
 δερμὶ αὐτῶν περὶ, ἐπὶ τὴν πέδιλιν πεφρικώς, καὶ
 ἐκ παρῶν ἄλλος μασιζέει τις, ὅρθητον ἐφιστὰς τὸ ἔσθαι
 τὴν μυλῶνα, ὥσπερ τὸ ἀνάκτορον προσκυκλῶν, ἐκ ἐπὶ

Istæc alia res est, *Mercuri*, neque enim tum meo
ipsum ingredior pedibus, nec à *Ioue*, sed à *Dite* ad i-
stos transmittor, qui & ipse nimirum opum largitor
est, ac magna donans: id quod ipso etiam nomine de-
clarat. Itaque quoties est mihi ab alio ad alium de-
migrandum, in tabellas iniiciunt me, ac diligenter
obsignantes sarcina in morem sublatum transportant.
Interea defunctus ille alicubi in adium tenebricosa par-
te iacet, vetere linteo in genua iniecto tectus, de quo
seles digladiantur. Porro qui me sperauerant obtine-
re, in foro opperiantur hiantes, non aliter, quàm hi-
rundinem aduolantem stridentes pulli. Deinde ubi si-
gnum detractum est, & lineus ille funiculus incisus, a-
pertaque tabella, iamque nouus dominus pronuncia-
tus est, siue cognatus quispiam, siue adulator, siue ser-
uus, ingens scilicet præmium ferens generosus quisquis
ille tandem fuerit, nonnunquam me ipsis cum tabellis
arreptum, fugiens adportat commutato nomine, ut
qui modò *Pyrrhias*, aut *Dromo*, aut *Tibius*, iam
Megacles, aut *Megabyzus*, aut *Protarchus* ap-
pelleretur. Caterum illos ne quicquam hiantes, seque
mutuum intuentes relinquit, ac verum luctum agen-
tes, quod eiusmodi thynnus ex intimo sagena sinu sit
elapsus, qui non parum magnam escam deuorarit.
At hic repente totus in me irruens, homo vita mun-
dior, atque elegantioris rudu, pingui, illotâque cu-
te, qui compedes etiamdum horrescit, & si quis prae-
uiens lora increpat, erectis stat auribus, quique pristi-

Φορητός ἐστὶ τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἀλλὰ τὰς πέλεις
 ρας ὑβρίζει, καὶ τὰς ὁμοδόλους μασιγῶι, δόποτι κέρ-
 μενος, εἴ καὶ αὐτὰ τὰ ποιαῦτα ἔξῃσιν, ἄλλοις αὖ ἢ ἰππο-
 τροφίας ὀπιθυμήσας, ἢ κόλαξι παραδίδας αὐτὰ
 ὁμνύουσιν, ἢ μὲν ὁμορφότερον μὲν Νιρέως εἶναι αὐ-
 τὸν, εὐχμέτερον δὲ τῷ Κέκροπος, ἢ Κόδρου, σπειρώπης
 δὲ τῷ Οὐδωσέως, πλεονεκτήον δὲ σωμαμα Κροῖπης
 ἐκκαίδεκα, ἐν ἀκαρεῖ τῷ χρόνῳ ἀθλῖος ἐκχέη τὰ καὶ
 ὀλίγον ἐκ πολλῶν ὀπιθορκῶν καὶ ἀρπαγῶν καὶ παρ-
 γῶν σπυλινόμενα. Εἰς αὐτὰ πρὸς χεῖρον φησὶ τὰ γι-
 γνόμενα. ὁπότεν δὲ οὐκ αὐτόπῃ βαδίζης, πῶς ἐπὶ
 τυφλὸς ὧν εὐρίσκεις τὴν ὁδόν; ἢ πῶς διαγινώσκεις
 ἐφ' ὅς αὖ σε ὁ Ζεὺς δόπος εἴλη, κέρνας εἶναι τῷ πλε-
 τεῖν ἀξίως; Πλῆτ. οἷσι γὰρ εὐρίσκειν με οἱ τίνες εἰσι;
 Εἰς. μὰ τὸν Δία ἔ' πάνυ. ἔ' γὰρ Ἀρεσείδην καὶ Ἀλ-
 κων, Ἰπποπόνην καὶ Καλλιὰ προσήεις, καὶ πολλοὺς ἄλ-
 λους Ἀθληαίων, καὶ δὲ ὁδοῦ ἀξίους. πῶς ἄλλως
 πρᾶτεις κατὰ πεμφθείς; Πλῆτ. ἄνω καὶ κάτω πᾶσι
 νῶμαι πειρασῶν, ἄλλοις αὖ λάθω τινὶ ἐμπιστῶν, ὅς
 τις αὖ πρῶτός μοι περιτύχη ἀπαγαγὼν ἔχει, καὶ
 τὸν Εἰς, ὅτι τῷ παραλόγῳ τῷ κέρδους προσ-
 νῶν. Εἰς. ἐκουῖ ἔξηπάτηται ὁ Ζεὺς, οἰόμενός σε κατὰ
 τὰ αὐτὰ δοκοῦντα πλεονεκτήειν ὅς αὖ οἴηται ἰδὲ πλε-
 τεῖν ἀξίως; Πλῆτ. καὶ μάλα δικαίως ὧ γὰρ θεοῖς, ὅς γε τυ-
 φλὸν ὄντα εἰδὼς, ἐπεμπεν ἀναζητήσονται δυσέμετον

num, perinde vti templum adoret, non est deinceps tolerandus iis, quibus cum viuit, verum & ingenuos afficit contumelia, & conseruos flagris cadit, experiens, rum & sibi huiusmodi liceant, donec aut equorum alen-
torum studio captus, aut adulatoribus sese permittens, leuerantibus Nireo formosorem esse, Cecrope Codroûe
generosorem, callidiorem Vlysse, vnum autem vel sede-
im pariter Cræsis opulentiorum, momento temporis se-
nel profundat infelix, quàm minutatim, multis ex
uriuriis, rapinis, flagitiis fuerant collecta. **MERCVR.**
Ista ferme sic habent, vti narras: verum vbi tuis ipsius
ingrederis pedibus, qui tandem cecus cum sis, viam in-
venire soles? Aut qui dignoscis, ad quosnam Iupi-
ter te miserit, dignos illi visos qui diuitiis abundant?

PLVT. Enimuero credis me reperire istos ad quos mit-
tor? **MERCVR.** Per Iouem handquaquam. Ne-
que enim alioqui Aristide præterito, ad Hipponicum
& Calliam accessisses, cum ad alios Athenienses, homi-
nes ne obolo quidem aestimandos. Caterum quid facis,
quando quidem es emissus? **PLVT.** Sursum ac deor-
um circumcursans oberro, donec imprudens in quem-
iam incurrero. Hic autem, quisquis ille sit, qui fortè
rimus me pactus sit, abducit, ac possidet, te **Mercuri**
ro lucro præter spem subiecto venerans atque adorans.

MERCVR. Num ergo fallitur Iupiter, qui quidem
redat ex ipsius animi sententia, ditari ab te hos, quos
te dignos existimârit, qui ditescerent? **PLVT.** Et
vere quidem optimo fallitur ô bone, quippe qui cum me

ἄτω χρημα, καὶ πρὸ πολλῶν ἐκλειοιπὸς ἐκ τῆς βίης,
 περ ἔδ' Ὀλυγκεὺς αὐτὸν ἐξέδραι ραδίως, ἀμαυρὸν ἄτω
 καὶ μικρὸν ὄν. τοιγαρὲν ἄπει τ' μὲν ἀγαθῶν ὀλίγων ὄν-
 των, πονηρῶν δὲ πλείων ἐν ταῖς πόλεσι τὸ πᾶν ἐπι-
 χόντων, ῥᾶον ἐς τὰς τριᾶς ἐμπίπῃω παύειν, καὶ
 γλυβόμαί περὶ αὐτῶν. Ερμ. εἶπε πῶς ἐπιδάει καὶ ἀλ-
 πης αὐτὰς, ραδίως φεύγῃς, ὅτε εἰδὼς τὴν ὁδὸν
 Πλῆτ. ὁξυδερκὴς ἐπὶ πᾶσι καὶ ἀρτίπας γίγνομαι
 περὶ μόνον τὸν καιρὸν τῆς φυγῆς. Ερμ. εἴη δὴ μακά-
 ρ' ἔγωγε δόποκεναι, πῶς τυφλὸς ὢν, εἰρήσεται γὰρ,
 προσέειπε ὡχρὸς καὶ βαρὺς ἐκ τῶν σκελοῖν τοσάδε
 ρασαὶς ἔχοις, ὥς πάντας δόποβλέπῃν εἰς σέ, καὶ
 χόντας μὲν δόδαυμονεῖν οἶεσθαι· εἰ δὲ δόποτύχοιεν, αὐ-
 αἰέχεσθαι ζῶντας; οἶδα γὰρ ἵνας ὅτε ὀλίγας αὐ-
 ἄτω σε διυσέρωτας ὄντας, ὥς τε καὶ εἰς βαρυπύ-
 λοντι φέροντες, ἔρριψαν αὐτὰς, καὶ πετρῶν κατ' ἐ-
 βάτων, ὑπερορῶσθαι νομίζοντες ὑπὸ σέ, ὅτι πᾶσι
 δὲ τὴν δέχλειν ἰώρας αὐτὰς. πολλὴν ἀλλὰ καὶ σὺ αὖ-
 οἶδα, ὅτε ὁμολογήσας, εἴη ξυμῆς αὐτῶν, κορυφῇ
 ἵαν αὐτὰς ἐρωμένῳ τοιᾷτ' ὀπιμεμνηνέας. Πλῆ-
 οἶε γὰρ τοιᾷτον, οἷός εἰμι ὁρῶσθαι αὐτοῖς χωλὸν ἢ τυ-
 φλόν, ἢ ὅσα ἄλλα μοι πρόσσεστιν; Ερμ. ἀλλὰ πῶς
 Πλῆτ. εἰ μὴ τυφλοὶ καὶ αὐτοὶ πάντες εἰσὶ; Πλῆτ.
 τυφλοὶ ὡς ἄρα, ἀλλ' ἢ ἀγνοία καὶ ἡ ἀπάτη, ἀπὸ
 νῦν κατέχευσι τὰ πάντα, ὅτι σκιαῖς αὐτὰς ἐπὶ

eum esse non ignoret, emittat vestigatum rem vs-
 ue adedò repertu difficilem, & iam olim è vita sub-
 uam, quàm ne Lynceus quidem facillè inueniret, qua
 imirum adedò obscura sit ac minuta. Itaque cùm rari
 ut boni, improbi porrò in ciuitatibus omnia obtine-
 nt, oberrans facillè in huiusmodi mortales incurro, ac
 uibus illorum illigor. MERCVR. At quì sit, ut
 uoties eos deseris, celeriter aufugias, cùm via sis igna-
 us? PLVT. Tum demum acutum cerno, pedibuzq;
 aleo, ubi ad fugam tempus inuitat. MERCVR.
 tu illud quoque mihi responde, qui sit, ut cùm sis ocu-
 latus (dicendum enim est) praterea pallidus, postre-
 mò claudus, tam multos habeas amantes, adedò ut om-
 nes respiciant in te, & si potiantur, felices videantur;
 non frustrentur, non sustineant viuere? Ex his equidem
 paucos noui, qui sic perditè te amarint, ut se ac-
 to scopulo piscosi in æquoris alta, præcipites abiece-
 rint, rati fastidiri sese abs te, propterea quod illos nullo
 modo respexisses. Quanquam sat scio, tu quoque fate-
 ris, si quo modo tibi ipsi notus es, furere istos qui e-
 iusmodi amore sunt dementati. PLVT. At enim cre-
 de me, qualis sum, talem istis videri, nempe claudum
 ut cecum, aut si quid aliud adest mihi vitij? MER-
 VR. Quid ni, ô Plute? nisi fortè & ipsi omnes ca-
 sunt. PLVT. Haud ceci quidem, ô optime, verùm
 scitis errorq;e, qua nunc occupant omnia, illis of-
 fundunt tenebras: ad hac ipse quoque ne per omnia de-
 formis

δι' ἧς αὐτὸς ὡς μὴ παντράπασιν ἄμορφος εἴλω, πα-
 σωπῆϊον πείθεμεν ὁ ἐρασμιώτατον, Διάχρυσον
 λιθοκόλλητον, καὶ πικίλας ἐνδύς, ἐντυγχάνω αὐτῆς.
 δὲ αὐτὸν πρὸς ὧν οἰόμενοι ὁρᾶν τὸ κάλλος, ἐρώσι,
 ἀπολλύει μὴ ἐντυγχάνοντες. ὡς εἰ γέ τις αὐτῆς
 λον ἀπογυμνώσας, ἐπέδιδξέ με, δῆλον ὡς κατεργά-
 σκον αὐτὴν ἀμβλυώτην τὰ τηλικαῦτα, καὶ ἐν-
 τις ἀνερῶν καὶ ἀμόρφων πρᾶγματων. Ερ. πῶς
 ἐν αὐτῇ ἤδη τῷ πλεονεκτήει γυρόμενοι, καὶ τὸ πρῶτον
 αὐτὸ πείθεμενοι, εἰ ἐξαπατῶνται; καὶ ὡς τις ἀφαι-
 ραὶ αὐτὴν, θάπτον αὐτὴν τῷ κεφαλῷ ἢ τὸ πρῶτον
 ὡν πρὸς οἰοῦνται; εἰ γὰρ δεῖ καὶ τότε ἀγνοεῖν εἰς αὐτὴν
 ὁπίχριστος ἢ ὁμορφία ἐστίν, ἐνδοθεν τὰ πάντα ὁρ-
 τας. Πλ. οὐκ ὀλίγα ὡς Ερμῆ, καὶ πρὸς Ἰδὸ μοι συνα-
 νίξεται. Ερ. τὰ ποῖα; Πλ. ἐπιδάαν τις ἐντυχὼν τὸ
 ἄναπείραστος τῷ θύραν εἰς δέχεταί με, συμ-
 σέρχεται μετ' ἐμὲ λαθὼν ὁ τύφος καὶ ἡ ἀνοία, ἡ
 λαυχία, καὶ ἡ μαλακία, καὶ ὕβρις, καὶ ἀπάτη, καὶ
 αἴτια μυρία. ὑπὸ δὲ τέτων ἀπάντων καταληφ-
 τῷ ψυχῷ, θαυμάζει τὰ ἐθάρματα, καὶ ὁρί-
 τῶν φθογῶν, καὶ μὲν τὸν πάντων ἐκείνων πατέρα
 εἰσεληλυθότων κακῶν τέθηπε, δορυφορέμενον
 αὐτῷ. καὶ πάντα πρὸς περὶ πάντοις αὐτῷ, ἢ ἐμὲ πρὸς αὐτῷ
 μείνεν αὐτῷ. Ερ. ὡς δὲ λεῖος εἰ ὡς Πλῆτε, καὶ ὁλιώτης
 δυσκάρη; καὶ διαφθιλικός, εἰδεμίαν ἀνιλαβῶν

irmis sim , persona vehementer amabili testua inau-
ata , gemmisque picturata , ac versicoloribus ami-
tis , eis occurro : illi rati sese natiui vultus venusta-
tem aspicere , amore capiuntur , & pereunt non poti-
us . Quod si quis me toto corpore renudatum illis o-
cunderit , dubio procul futurum sit , ut se ipsi dam-
nent , qui tantoperè cacutierint , adamantes res neuti-
quam amandas ac fœdas . *MERCVR.* Quid ergo
posteaquam ed peruentum est , ut iam diuites euaserint ,
inque personam sibi circumposuerint , rursus fallun-
tur ? Aded ut si quis illis detrahere conetur , penè ca-
ut potius , quàm personam abiiciant ? Neque enim
risibile est etiam tum illos ignorare , fucatam esse
faciem , cum intus cuncta inspexerint . *PLVT.* Ad
non parum multa res , ô Mercuri , mihi sunt adiu-
mento . *MERCVR.* Quanam ? *PLVT.* Simul-
que qui me primùm nactus est , apertis foribus exce-
rit clanculum vnà mecum introit elatio , recordia ,
sperantia , mollities , violentia , dolus , atque alia itere
innumerabilia : à quibus omnibus posteaquam est a-
nimus occupatus , iam admiratur qua neutiquam
est admiranda , & appetit ea qua sunt fugienda , &
in cunctorum illorum patrem ingressorum malorum
impulsus , illorum satellitio vallatum , quiduis potius pas-
sus , quàm uti me compellatur reiicere . *MER-
CVR.* Ut leuis ac lubricus es Plute , retentu diffici-
lis ac fugax , neque ullam prabens ansam certam
quo

παρεχόμεν^Θ βεβαίαν, ἀλλ' ὥσπερ ἐγχείλεις ἡ οὐ-
 φός Διὰ τῶν δακτύλων δραπετεύεις σὸν οἶδα ὅτι
 ἡ πενία δ' ἔμπαλιν ἐξώδης τε καὶ δόλαβης, καὶ μυρ-
 τὰ ἄγκιστρα ἐκπεφυκότες ἐξ ἅπαντος τῆς σώματος^Θ
 ἔχουσι, ὡς πωλησιάζουσας δ' οὗτος ἔχεαθ', καὶ μὴ ἐχ-
 ραδίως ἀπολυθιῶαι. ἀλλὰ μεταξὺ ἡδὴ φλυαρ-
 τας ἡμᾶς πρᾶγμα ἔμικρόν διέλαθε. Πλῆ. τὸ πᾶ-
 ρ. ὅτι τὸν θησαυρὸν σὸν ἐπηραγόμεθα, ἔπερ' εἶδ' ἡ-
 λισα. Πλῆ. θάρρει τέττα γε ἔνεκα, ἐν τῇ γῇ αὐτῇ
 ταλείπων ἀνέρχομαι παρ' ὑμᾶς, ὅτι σκῆψας εὐ-
 μένῃν ὅτι κλεισόμενον τὴν θύραν, αὐοίχην δὲ μη-
 λῶ μὴ ἐμὲ ἀκέσῃ βοήσαντος. Ερ. ἔκῃν ὅτι βᾶ-
 μεν ἡδὴ τῆς Ἀττικῆς. καὶ μοι' ἔπερ' ἐχόμενος τῆς χι-
 μύδος, ἄχρως ἀν' περὶ τῶν ἐχθαλῶν ἀφίκωμαι. Π.
 ὅποις ὡς Ερμῇ χρεαγωγῶν, ἐπεὶ λῶ γε ἀπολύ-
 με, ὑπερβόλῳ τάχα ἢ κλέωνι ἐμπεσῶμαι πε-
 ςῶν. ἀλλὰ τίς ὁ ψόφ^Θ ἔτις ἐστὶ, καθάπερ σὺ
 περὶ λίθον; Ερ. ὁ Τίμων ἔρσι σκάπτει πωλησί-
 νον καὶ ὑπόλιθον γήδιον. παπαί, καὶ ἡ πενία παρ-
 πόν^Θ ἐκείνος, ἡ καρτερία δὲ καὶ ἡ σοφία, καὶ ἡ ἀν-
 καὶ ὁ ῥιζὺς ὄχλος τῶν ὑπὸ τῷ λιμῷ ταπηνόμενων
 πάντων, πολὺ ἀμείνους τῶν σῶν δορυφόρων. Π.
 ἔν σὸν ἀπαλαθόμεθα ὡς Ερμῇ τὴν ταχίστην,
 ἀν' ἡμεῖς δρᾶσμεν ἀξιόλογον περὶ ἀνδρα, ὡς
 τηλικύττα δραπέδες πειραχόμενον. Ερ. ἄλλως εἶδ'

quo pressu tenere, sed nescio quomodo anguillarum, ac serpentum in morem inter digitos elaberis. At è diuerso paupertas viscosa, pressu facili, totoque corpore mille vncos gerit hamos, ut qui tetigerint, illico hereant, ne faciliè queant auelli. Verùm uterea dum nugamur, rem haud parvam omisimus.

PLUTVS. Quam? MERCVRIVS. Nempe via Thesaurum non adduximus, quod vel inprimis erat opus. PLUTVS. Isthac quidem ex parte bono sis animo. Nam non nisi in terra relicto illo ad os ascendere soleo, iussoque intus manere foribus occlusis, neque cuiquam aperire, nisi me vociferantem audierit. MERCVRIVS. Iam igitur Attigimus adeamus. Et me sequere chlamydi adherens, donec extremam viam attigerimus. PLUTVS. Reue facis Mercuri, cum me per viam ducis. Etenim si me desereres, forsitan oberrans in Hypetbolum, ut Cleonem inciderem. Sed quis hic stridor seu saxo impacti? MERCVRIVS. Timon hic est, qui proximè montanum & petricosum fodit sum. Papa, adest & Paupertas, & Labor ille, tum ibur, Sapientia, Fortitudo, atque id genus aliorum turba quorum omnium agmen fames cogit, longè prestantius quàm tui sint satellites. PLUTVS. Nunc igitur quàm ocysimè discedimus Mercuri? neque enim vllum operaprecium fecerimus cum homine eiusmodi vallato exercitu. MERCVRIVS.

Secus

τῷ Διί. μὴ ἀποδειλιῶμεν ἔν. Πενία. ποῖ τῶν ἀπο-
 γὰς ὧ δὲ γὰ φόντα, χρεαγωγῶν. Ερμ. ὅτι τε τοῖ
 Τίμωνα ἐπέμψθημεν ὑπὸ τῷ Διός. Πεν. νυνὺ ὁ Πλῆ-
 τος ὅτι Τίμωνα, ὅποτε αὐτὸν ἐγὼ κακῶς ἔχοντα ὑ-
 πὸ τῆς τρυφῆς παραλαβῆσαι, ἱερῶσι παραδῶσαι τῇ
 Φίᾳ καὶ τῷ πόνῳ, γυμναῖον ἀνδρᾶ καὶ πολλὰ ἄξιον αἰ-
 σῶσαι· ἔτις ἄρα δίκαια φρόνησις ὑμῖν ἢ Πενία δο-
 καίη καὶ δαδίκηται, ὅς θ' ὁ μόνον κτήμα εἶχον, ἀφα-
 ρθὲ με ἀκρεβῶς πρὸς δρετλὴν ἐξήρτασμένον, καὶ
 θις ὁ Πλῆτος παραλαβὼν αὐτὸν ὕβρις καὶ τύφος ἐ-
 ρήσας ὅμοιον τῷ πάλαι, μαλθακὸν καὶ ἀγμνῆ καὶ
 τ' ἀποφήνας, ἀποδῶ πάλιν ἐμοὶ ῥάχης ἡδὴ γυμ-
 νον. Ερ. ἔδοξε ταῦτα ὧ Πενία τῷ Διί. Πεν. ἀπέρχου
 καὶ ὑμεῖς δὲ ὧ Πόνε καὶ Σοφία καὶ οἱ λοιποί, ἀχλα-
 στέ μοι ἔτος δὲ τάχα εἴσεταί, οἷαν μεῖσαν ἀπολα-
 σάμεν τὴν σωεργόν, καὶ διδάσκαλον τῶν ἀρίστων
 τῶν ὑγιεινὸς μὲν τὸ σῶμα, ἐρρωμένῳ δὲ τὴν γῆ-
 ριν διετέλεσεν, ἀνδρὸς βίον ζῶν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀπο-
 πων, τὰ δὲ περὶ τὰ καὶ πολλὰ ταῦτα, ὧσπερ ἐστίν, καὶ
 τρία ὑπολαμβάνων. Ερ. ἀπέρχονται· ἡμεῖς δὲ
 σίωμεν αὐτῷ. Τίμ. τίνες ἐστὶ ὧ κατὰ ἔρατοι; ἢ ἔβου-
 λημένοι δεῦρο ἦκετε, ἀνδρᾶ ἐργάτῳ καὶ μιᾷ σφόδρα
 χλήσοντες; ἀλλ' ἐχάροντες ἄπιτε μιᾶροι καὶ πᾶσι
 τες. ἐγὼ γὰρ ὑμᾶς αὐτίκα μάλα βάλλων τοῖς
 λοιπὸν καὶ τοῖς λίθοις σωτρεύσω. Ερ. μηδαμῶς ὧ Τίμω-
 νι

Secus visum est Ioui. quare ne metus deterreamur,
 PAVPER. Quòd hunc nunc Agricida manu abducit?
 MERCVR. Ad hunc Timonem, ad quem à Ioue
 sumus ire iussi. PAVPER. Itane rursus Plutus ad Ti-
 monem? posteaquam ipsum ego male habentem ob deli-
 cias suscepi commendans, quod sapientia & labori, stre-
 bant, multiq; precij virum reddidi? Aded ne despi-
 cenda, iniuriæq; idonea vobis Paupertas iudicor, ut
 hunc, quæ mihi vnica erat possessio eripias, iam exa-
 lissima cura ad virtutem exaltum, ut Plutus hic v-
 tū denuò susceperis per contumeliam & arrogantiam,
 in manu iniectis, talem reddideris, qualis erat du-
 rum, mollem & ignavum ac recordem, rursus mihi
 desinat, ubi iam nihili factus eris & reiculus? MER-
 CVR. Sic o Paupertas Ioui placitum est. PAVPER.
 Quidem abeo: At vos Labor & Sapientia, reliquique
 sequimini me. Porro hic breui cognoscer, qualis im-
 fuerim, quam nunc relinquet, nempe adiutrix bo-
 ni, & rerum optimarum doctrinæ, qua cum donec ha-
 bui commercium, sano corpore, valentiq; animo per-
 severavi, virilem exigens vitam, & ad sese respiciens,
 peruacua autem & vulgaria ista aliena, ita ut sunt,
 existimans. MERCVR. Discedunt illi, nos ad eum
 deamus. TIM. Quinam estis o scelesti? Aut quid
 olentes huc venistis homini operario mercenariòque
 negotium exhibitori? verum haudquaquam lati abibi-
 scelesti ut estis omnes. Nam ego vos ilico glebis & sa-

μὴ βιάσῃς, ἔρως αὐθραύπας ὄντας βαλεῖς, ἀλλ' ἐ-
 γὼ μὲν Ερμῆν εἶμι, ἔτ' ὅδε ὁ Πλῆτ' ὅ. ἐπιμύνη δὲ
 Ζεὺς, ἐπακέσας τῶν δ' ἰχθῶν. ὥς ἀγαθὴ τὴν δειχ-
 τὸν ὄλβον, δότ' αὖτε τῶν πόνων. Τίμ. καὶ ὑμεῖς οἰμύξε-
 ὦδε ἡδὴ, καὶ τοὶ θεοὶ ὄντες, ὡς Φαίε. πάντας γάρ ἄ-
 μα καὶ θεὸς καὶ ἀνθρώπους μισῶ. Ἰατὸν δὲ τὸν τυφλόν,
 ἔς τις αὖ ἢ, καὶ Ἰπτιτρίψην μοι δοκῶ τῇ δίκηλλῃ. Πλῆ-
 ἀπώμην ὡς Ερμῆν πρὸς τῷ Διὶ, μελαγχολαῖ καὶ
 ὁ αὐθραύπας, ἀμετρίως μοι δοκεῖ, μὴ τε κακὸν ἀπὸ
 θω πρὸς λαβῶν. Ερ. μὴ δὲν σκαμὸν ὦ Τίμων, ἀλλὰ
 πάντ' ἔτ' ἄγχιον καὶ τῶν κατὰ βαλῶν, πρὸς τῶν
 τῷ χεῖρε λαμβανέ τῶν ἀγαθῶν τύχην, καὶ πρὸς
 πάλιν, καὶ ἰδίᾳ Ἰατρίᾳ αἰῶν τὰ πρῶτα, καὶ ἑταῖρος τῶν
 ἀχαριστῶν σκείνων μόν' ὅ. αὐτὸς δ' ὁ δαίμωνός. Τίμ.
 ἔδεν ὑμῶν ῥέομαι, μὴ ἐνοχλεῖτε μοι, ἱκανὸς ἐμὴ
 πλῆτ' ὅ. ἡ δίκηλλα, γὰρ δ' ἄλλα δ' ὁ δαίμωνός. Τίμ.
 μὴ δένος μοι πρὸς τῷ Διὶ. Ερ. ἔτ' ὡς ὦ τῶν ἀν-
 θρώπων; τὸν δὲ φέρω Διὶ μῦθον ἀπὸ κενῆς κρατῆ-
 ρος, καὶ μελὲν εἰκὸς ἐμὴ μισάνθρωπον μὲν εἶναι σε, φράσαι
 ἔτ' αὐτῶν δεινὰ πεποιθότα, μισῶν δὲ μηδ' αὖτε
 ἔτ' ὡς Ἰπτιμελεμένων σ' ἔτ' ἑωὶ. Τίμ. ἀλλὰ σὺ μὲν
 Ερμῆν, καὶ τῷ Διὶ πλείστη χάρις τῆς Ἰπτιμελείας, τὸν
 δὲ τὸν Πλῆτον ἐκ αὐτῶν λάβοιμι. Ερ. τί δὴ; Τίμ. οὐκ
 πάλαι μυρίων κακῶν μοι αἴτι' ὅ. ἔτος κατῆν, ἔ-
 λαξί τε παρθὸς, καὶ Ἰπτιβέλος ἐπαγαγὼν, καὶ μῖσος

impetitos comminuam. *MERCVR.* Nequaquam;
 Timon, ne ferito, neque enim series mortales, verum
 ego sum Mercurius, hic Plutus. Misit nos Iupiter, vo-
 catus exauditis. Quare, quod bene vertat, opes acci-
 pe, desistsens à laboribus. *TIM.* Atqui vos iam plo-
 queritis, etiamsi dñ sitis, vt dicitis. Siquidem odi pa-
 uer omnes tum deos tum homines. Sed hunc cecum,
 quisquis hic fuerit, mihi certum est ligone impacto com-
 mouere. *PLUT.* Abeamus per Iouem. *MERCURI,*
 quandoquidem hic homo mihi videtur non mediocriter
 sanire, ne malo quopiam accepto discedam. *MER-*
VR. Ne quod ferociter Timon, quin exue potius peni-
 u istam ferocitatem, asperitatemq, ac manibus ob-
 excipe bonam fortunam, rursus diues, esto rursus
 Atheniensium princeps, & despice ingratos istos se-
 ipse feliciter agens. *TIM.* Nihil mihi vobis est opus,
 turbate, sat opam mihi ligo, prater ea fortunamissi-
 sum, si nemo propius ad me accesserit. *MERCVR.*
 Adone, quaso, inhumaniter? Hac ego scia Ioui re-
 ti atque immania dicta: Atqui par erat forsitan ho-
 mines tibi haberi inuisos, vt qui tam multa indigna in-
 commisissent, deos odio te prosequi nequaquam erat
 consentaneum, cum illi tantopere tui curam agant. *TIM.*
 At tibi *Mercuri,* Ioui que quod me respicitis, pluri-
 um equidem habeo gratiam, ceterum hunc Plutum
 quaquam recepero. *MERCVR.* Quid ita? *TIM.*
 uoniam pridem innumerabilium malorum hic mi-
 fuit auctor, cum me assentatoribus proderet, insidia-

ἐπιγείρας, καὶ ἡδυπαθείας διαφθείρας, καὶ ἡπίφθορας
 ὑποφήνας, τέλος δὲ, ἄφνω καταλιπὼν, ἔτως ἀπα-
 ρως καὶ προσδοικῶς. ἡ βελτίστη δὲ πένια πόνοις μετὰ
 ἀνδρικῶς ἔαρις καταγυμνάσεισα, καὶ μετὰ ἀληθείας
 παρρησίας προσμιλῆσαι, ἔατε ἀναγκαῖα κάμναι
 παρῆχε, καὶ τῶν πολλῶν ἐκείνων καταφρονεῖν ἐπα-
 δόειν, ἐξ αὐτῶν ἐμὲ τὰς ἐλπίδας ἀπαρτήσαι με-
 βίαι, καὶ δειξάσαι ὅς τις ἐγὼ ὁ πλεῖστον ὁ ἐμὸς, ὡς
 κόλαξ θωπύων, ἔπε συκοφαντῆς φοβῶν, ἐδὲ
 μετὰ παροξυνθεὶς, ὅτι ἐκκλησιαστῆς ὑπερ-
 φορήσας, ἔτι τύραν μετὰ ἡπιβελεύσεως ἀφελὲς
 διώκει αὐτὸν ἐρρωμένον τριγάρην ὑπὸ τῶν πλε-
 τχῶν. τὸν ἀγρόν φιλοπόνως ἐπεργαζόμενον ἐδὲ
 ῥῶν τῶν ἐν ἀσφκακῶν, ἱκανὰ καὶ διαρκῆ ἔχω τὰ
 φῖται παρὰ τῆς δικέλλης. ὥστε παλάνδρομον ἄνθρωπον
 ὡς Ἑρμῆ, τὸν Πλεῖστον ἀπαγαγὼν τῷ Διὶ ἐμοὶ δίδω-
 ῖν ἱκανὸν ἐγὼ, πάντας ἀνθρώπους ἡβηδὸν οἰμώζου-
 ῖν. Ἑρμ. μηδαμῶς ὦ γαῖε. ἔγὼ γὰρ πάντες εἰσὶν
 τῆδε οἱ πρὸς οἰμωγῶν. ἀλλ' ἔα τὰ ὀργίλα ταῦτα,
 μετὰ κινώδη, καὶ τὸν Πλεῖστον παράλαβε, ἔπε δὲ
 ἔα εἰσι τὰ δῶρα τὰ παρὰ τῷ Διὶ. Πλεῖστ. βέβαια
 Τίμων δικημολογήσῃ με πρὸς σε, ἢ χαλεπαίνεις με
 λέγοντι; Τίμ. λέγε, μὴ μακρὰ μὲν σοι, μὴ δὲ με-
 προσοιμίῳ, ὥσπερ οἱ ἡπίτριπτοι ῥήτορες, ἀνέχου-
 γάρ σε ὀλίγα λέγοντες, διὰ τὸν Ἑρμῆ τυχρῶν. Πλεῖ-
 στ. ἐγὼ μὲν περὶ ἴσως καὶ μακρὰ εἰπεῖν ἔγωγε πολλά

res in me inuitaret, conflaret odium, illecebris cor-
 mperet, inuidia obnoxium redderet, denique cum me
 leò perfidè ac proditoriè destitueret. Contra paupertas
 anima, me laboribus viro dignissimis exercens mecumq;
 vè & liberè conuiuens, & quæ opus erant, suppedita-
 laboranti, & vulgaria ista contemnere docuit, effe-
 ctq; vt mihi vita spes omnis ex me ipso penderet, de-
 monstrans quamam essent opes vera meæ, nempe quas
 que adulator assentans, neque sycophanta minitans,
 que plebs irritata, neque concionator suffragiorum
 tor, neque tyrannus intentus insidiis queat eripere.
 que iam validus effectus ob laborem, dum hunc a-
 nam grauitè exerceo, neque quicquam eorum qua
 ut in ciuitate malorum aspicio, abundè magnum &
 ficientem victum mihi ligo suppeditat. Quare tu,
 Mercuri, quam venisti viam remetiens, recurre, v-
 tecum Plutum adducens ad Iouem. Illud mihi sat
 erit, si effeceris, vt omnes mortales ab ineunte ætate
 dant. **MERCVR.** Nequaquam ô bone, neque
 in omnes ad eiulandum sunt accommodi. Quin tu
 canda pueriliaquæ ista missa fac, ac Plutum excipe,
 n sunt reiicienda munera, quæ à Ioue profisciscun-
 r. **PLVT.** Vin' Timon vt contra te partes defendam
 tas, an grauitè feres si quid dixero? **TIM.** Dicitò,
 multis tamen, neque cum proæmiis, quemadmodum
 ditissimi isti solent Oratores. Sustinebo enim te hu-
 Mercurij gratia paucis dicentem. **PLVT.** Atque
 istis mihi potius erat dicendum, tot nominibus abs

σε κατηγορηθῆναι, ὅμως δὲ ὄρα, εἴη σε ὡς Φῆς, ἡδ-
 κηκα, ὅς τῶν μὲν ἡδίστων ἀπάντων αἰεὶ σοι κατ-
 ελε, ἡμῆς καὶ προεδρίας καὶ σεφάνων, καὶ τῆς ἀλ-
 λης τρυφῆς. πείθεσθαι δὲ καὶ αἰδοῖσθαι δὲ
 μὲ ἦοδα, καὶ πείθεσθαι. εἰ δέ τι χαλεπὸν ἐκτε-
 λοάκων πέπονθας, ἀναίτιος ἐγὼ σοι. μάλλον δὲ
 πὸς ἡδίκημα τῶν ὑπὸ σε, διότι με ἔτῳς αἰμῶν
 πέδαλλες ἀνδράσι κατὰ κράτος, ἐπαμνῆσι καὶ κατὰ
 πύκσι, καὶ πάντα τρόπον ἴππευλάς μοι καὶ τῶν
 πελάτων ἐφηόδα, ὡς προδεδωκά σε, τὸναντὶ
 αὐτὸς ἐγκαλέσαιμί σοι πάντα τρόπον ἀπελά-
 ὑπὸ σε, καὶ ἴππευ κατελάττω εἰς τῆς οἰκίας. κα-
 γαρὲν ἀντὶ μαλακῆς χλαμύδος, ταύτῃ τῷ
 φέραν ἡ ἡμιωτάτη σοι. Πενία περὶ τέλει. ὥς
 τυς ὁ Εὐμῆς ἔρσι, πῶς ἰκάτευον τὸν Δία μηδὲ
 παρὰ σε, ἔτῳ δυσμενῶς μοι προσενεγμένον. Εὐ-
 ἀλλὰ νῦν ὄρας ὦ Πλῆτε, οἷος ἤδη γε γλήττω; ὡς
 ῥῶν ξυμμάττειδε αὐτῷ, καὶ σὺ μὲν σκάπῃ, ὡς
 σὺ δὲ τὸν θησαυρὸν ὑπὸ ἀγαγῇ τῇ δικέλλῃ. ὑπὸ
 σετα γὰρ ἐμβόησαντί σοι. Τίμ. πῶς ἔον ὦ Εὐμῆ,
 αὐτὸς πλεστητέον. τί γὰρ αὐτὸ καὶ πάθοι τις, ὅτι
 οἱ θεοὶ διάζουσιν; πλὴν ὄρα γε, εἰς οἷά με πρᾶγμα
 ἐμβαλεῖς τὸν κακοδαίμονα, ὅς ἄχρη νῦν δαίμων
 σετα δάγων, χρυσὸν ἄφνω ροῖτον λήψουμαι
 ἀδικήσας, καὶ πτωχὸς φροντίδας ἀναδέξομαι

te accusato. Attamen vide, num qua in re te quemadmodum ais, laferim? qui quidem dulcissimarum quarumcunq; rerum tibi extiterim autor, opifexq; autoritatis, primarij loci, coronarum, aliarum item voluptatum. mea opera conspicuus eras, celebris & obseruandus. Caterum si quid molesti ab adulatoribus accidit, non mihi potes imputare, quin ipse magis abs te sum affectus contumelia, propterea quod me tam ignominiose viris illis execrandis suppeditaris, qui te mirabantur, ac vestigiis dementabant, mihiq; modis omnibus insidius struebant. Porro quod extremo loco dixisti, te à me proditum, desertumq; fuisse, istud criminis in te possum retorquere, cum ipse sim modis omnibus à te reiectus, preceptsq; exactus ex adibus. Vnde pro molli chlamyde sacrum polliceum istud charissima tibi paupertas circumposuit. Itaque testis est mihi hic Mercurius, quando pro Iouem orauerim, ne ad te venirem, adeò hostiliter mihi aduersatum. **MERCVR.** At nunc vides Plutem, in cuiusmodi hominem sit commutatus. Proinde audacter cum illo consuetudinem iunge. Tu verò folle ita, ut facis. Tu interim thesaurum sub ligonem adlucito. Audiet enim si tu accersueris. **TIM.** Parentum est Mercuri, rursusq; discendum. Quid enim tunc cum dij compellant? tamen vide, in quas turbae miserum coniicias, qui quidem cum ad hunc usque diem felicissime vixerim, tantum auri repente accepturus, nihil commeritus mali, tantumq; cu-

Ερμ. ὑπόσκηθι ὦ Τίμων δι' ἐμέ, καὶ εἰ χαλεπὸν τὸ γὰρ
 καὶ σὺκ εἰδὼν ἔστιν, ὅπως οἱ χέλακες ἐκείνοι διαφύγῃ
 γῶσιν ὑπὸ τῷ φθόνῳ, ἐγὼ δὲ ὑπὲρ τῆς αἰτιολογίας
 τὸν ἔρανὸν ἀναπλήσομαι. Πλῆστ. ὁ μὲν ἀπελήλυθον
 ὡς δλοκεῖ. πεκμαίρομαι γὰρ τῇ εἰρεσίᾳ τῶν πλεονέκτων,
 διὰ αὐτὸν πέμμενε. ἀναπέμψω γάρ σοι τὸν θησαυρὸν
 ἀπελθὼν, μᾶλλον δὲ παῖε. σέ φημι θησαυρὸν χρυσίου
 ὑπὸ ἀκροῦ Τίμωνι τέτρω, καὶ πάραχε σεαυτὸν ἀν-
 λείω. σκάπτε ὦ Τίμων βαθείας καταφύγων, ἐγὼ δὲ
 ὑμῖν ὑποστήσομαι. Τίμ. ἄγε δὴ ὦ δίκηλλα, πῶς μοι
 ἐπὶ ῥῶσον σεαυτὴν καὶ μὴ κάμης ἐκ τῆς βάθους τῆς
 θησαυρὸν ἐς τέμφορες προκαλεμένη. ὦ Ζεῦ πρός σε
 καὶ φίλοι κορύβαντες, καὶ Ερμῇ κερδῶε, πόθεν χρυσίου
 ποσὶ τὸν ἥπερ ὄναρ παῦρά ἐστι; δέδιχα γὰρ, μὴ ἀνέ-
 κας ὄρω ἀνεχόμενος. ἀλλὰ μὲν χρυσίον ἐστὶν ὁ
 σημον, ὑπὲρ ῥυθρον, βαρὺ, καὶ τῆς προσηγορίας ὑπερ-
 σον. ὦ χρυσέ, διεξίωμα κάλλιστον βροτοῖς. ἀνέστη
 γὰρ πῦρ ἅτε διὰ πρῆπτος καὶ νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέρας
 ἐλθὲ ὦ φίλτατε καὶ ἐρασμιώτατε. ὦ Μίδα καὶ Ἰκ-
 σε, καὶ τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα, ὡς εἶδεν ἀρσέν
 πρὸς Τίμωνα καὶ τὸν Τίμων. ὦ πλῆστον, ὦ γε εἶδε βα-
 σιλεὺς ὁ Περσῶν ἴσθι. ὦ δίκηλλα καὶ φίλτατε διφ-
 θέρει, ὑμᾶς μὲν τῷ Πανὶ τέτρω ἀναθεῖναι καλὸν. αὐ-
 τὸς δὲ ἤδη πᾶσαν περιάμενος τῆς ἐχθρίας, πυρρῶς
 καδόμεσθαι μὲν ὦ ὑπὲρ τῆς θησαυρῶ μόνῳ ἐμοὶ καὶ
 ἐν-

rarum suscepturus. *MERCURIUS.* Suffine Timon, mea gratia, tamen si graue est istuc, atque intolerandum, quo videlicet palpones illi pra inuidia rum-pantur. Ego porro superata *Aetna* in cælum reuolauero. *PLUTVS.* Abiit ille quidem, sicut apparet, nam ex alarum remigio facio coniecturam. Tu vero hic operire, si quidem digressus *Theaurum* ad te transmittam, sed feri fortius. tibi loquor auri *The-sauri*, Timoni huic audiens esto, offerque temet cruen-tum. Fode, Timon, altius impingens. Caterum ego a vobis digredior. *TIMON.* Age iam, ô ligo, nunc mihi tuas vires explica, neque defatigare, dum ex ab-dito *Theaurum* in apertum euocari. Hem prodigio-rum autor *Iupiter*, amici *Corybantes*, ac lucrifer *Mercuri*, vnde nam auri tantum? Num somnium locust? Metuo ne carbones reperturus sim experre-tus. Atqui aurum profecto est insigne, fuluum, graue, & aspectu multo iucundissimum. Pulcherri-ma *Aurum* faustitas mortalibus. Quippe quod ignis in morem ardes, noctesque & dies renides. Ades ô mihi charissimum & desideratissimum. ô *Mida*, Eraseque, ac munera *Delphico* in templo dicata, vt ni-bil eratis si cum Timone, cumque Timonis opibus conferamini, cui ne *Persarum* quidem *Rex* par est. O ligo, sagum charissimum, vos quidem *Pani* huic repo-tere commodum. At ego quàm maximè semotum mer-atum agrû, curriculaq, seruandi auri gratia constructa,

ἐνδιατρίβει, πὺν αὐτὸν καὶ ἄφρον δόποζαντὸν ἔχει με-
δοκῶ. δεδόχθω δὲ παῦτα, καὶ νενομοθετήστω πρὸς τὰ
Ἰππίλοιπον εἶον, ἀμιξία πρὸς ἅπαντας καὶ ἀγνωσία
καὶ ὑπεροψία. φίλος δὲ ἡ ξένος, ἡ ἐπαῖρος, ἡ ἐλπίς
βωμὸς, ὕβλησις πλὺς, καὶ τὸ οἰκτεῖραι δακρύοντα
Ἰππικερῆσαι δεδομένω, παρανομία καὶ κατὰ λυσισθέ-
ντων. μονήρης δὲ ἡ διαίτα, καθάπερ τοῖς λύκοις, καὶ
φίλος εἰς Τίμων, οἱ δὲ ἄλλοι πάντες ἐχθροὶ καὶ ὁπ-
βητοὶ, καὶ τὸ προσμιλῆσαι πνι αὐτῶν μίανσμα, καὶ
εἰ ἴνα ἴδω μόνον, δόποζας ἡ ἡμέρα, καὶ ὅλως αἰσ-
κάντων λιθίνων ἢ χαλκῶν μηδὲν ἡμῖν διαφθεῖ-
σαι, καὶ μήτε κήρυκα δεχόμεθα παρ' αὐτῶν, μήτε
σπονδαῖς σπενδόμεθα, ἡ ἐρημία δὲ ὅρτος ἔσω πρὸς
αὐτοὺς. φυλέται δὲ καὶ φράτρες καὶ δημόται, καὶ ἡ
πατρίς αὐτῇ, ψυχρὰ καὶ ἀνωφελῆ, ὀνόματα, καὶ ἡ
νοήτων ἀνδρῶν φιλοτιμήματα, πλεῖστα δὲ Τι-
μων μόνος, καὶ ὑπεροράτω ἀπάντων, καὶ τρυφᾷ
μόνος καθ' ἑαυτὸν, καὶ λακείας καὶ ἐπαίνων φορητῶν
ἀπηλλαγμένος, καὶ θεοῖς θυέτω, καὶ εὐωχεῖται, μῆτις
ἑαυτοῦ γείτων καὶ ὁμορτος, ὁκσεῖων τῶν ἄλλων. καὶ ἡ
παῖς ἑαυτὸν δεξιῶσαι δεδέχθω, καὶ δὲ δόποζαντῇ,
ἡ αὐτῇ σέφανον ἐπενεγκεῖν, καὶ ὄνομα μὲν ἔσω ὁμο-
σάνθρωπος ἡδίστον. τὰς τέρας δὲ γνωρίσματα, ὁ-
σκολία καὶ τραχύτης καὶ σκαιότης καὶ ὀργὴ καὶ ἀπα-
θροπία· εἰ δὲ τι αἰδοίμην ἐν πυρὶ διαφθεῖρόμενον καὶ
σβα-

uni mihi affatim vixero, sepulchrum item inibi mihi defuncto, parare est sententia. Hac igitur decreta sunt, placitaque in reliquum vita, seiunctio, ignorantia, fastidium erga mortales omnes. Porro amicus, hospes, sodalis, aut ara misericordia mera nugæ. Tum commiserari lachrymantem, suppeditare egentibus, iniquitas, ac morum subversio: at vita solitaria mihi sit, qualis est lupis: vnus sibi amicus Timon, ceteri omnes hostes, & insidiarum machinatores. Cum horum quopiam congregari, piaculum, adeo vt si quem aspexero duntaxat, inauspicatus sit ille dies. In summa, non alio nobis habentur loco quam signa saxeæ, æreæ, neque fœcilem ab illis missum recipiamus, neque fœdera feriamus. Solitudo terminus esto. Caterum tribules, cognati, populares, postremo patria ipsa, frigida quadam & sterilia nomina, & insipientium virorum precia: solus Timon diues esto, despiciat omnes, solus ipse secum oblectetur, liber ab assentationibus, & onerosis laudibus. Diis sacra faciat, epuletur solus, sibi ipsi vicinus, sibi particeps, excutens sese ab aliis. At semul deteretum esto, vt vnus seipsum comiter accipiat, si moriendum sit, aut necesse habeat sibi ipsi coronam admo- vere. Nullumque nomen sit dulcius quam Misanthropi, id est, hominum osoris. Morum autem nota, difficultas, asperitas, feritas, iracundia, inhumanitas. Quod si quem conspexero incendio conflagrante, ob-

testan-

σβαννύσαι ἱκετεύοντα, πίπῃ καὶ ἐλαίῳ καὶ αἰσβαν-
 νύσαι καὶ λύνειν αὐτὰς χερσῶν. ὁ ποταμὸς παραφί-
 ρη, ὁ δὲ πὰς χεῖρας ὀρέγων ἀντιλαβέας δέληται, ὡ-
 θεῖν καὶ ἔπειτα ἵπτι κεφαλῶν πίπτοντα, ὡς μηδὲ ἀνακ-
 ψαι δυναθῆναι. ἔτω γὰρ αὐτῶν ἰσὺς ἀπολάβοιεν. ἡ-
 σσησάτω τὸν νόμον Τίμων Εὐχερατίδης καλυπτός,
 ἐπιψήφισε τῇ ἐκκλησίᾳ Τίμων ὁ αὐτός, εἶεν, πάν-
 ῃ μὴν δεδόχθω, καὶ ἀνδρικῶς ἐμμένωμεν αὐτοῖς. ἀλλ'
 ἀλλὰ πῶς πολλὰ αὐτῷ ἐπισηαίμεν ἀπασὶ γνώριμά τις
 πάντα γνέας, διότι ὑπερπλεῖται, ἀγχοῦ γὰρ αὐ-
 τὸ πρᾶγμα γνέοιτο αὐτοῖς. ἔτι τί τῶτο; Φεῦ τέ-
 χης, πανταχόθεν σιωφέςσι, κεκαυμένοι καὶ πνευστώ-
 τες, οὐκ οἶδα, ὅθεν ὅσφραγνόμενοι τῶ χυσίῳ. πότῃ
 οὐκ ἵπτι τὸν πάγον τῶτον ἀναβάς ἀπελάυνω αὐτῶν
 τοῖς λίθοις ἐξ ὑπερδεξίων ἀκροβολιζόμενος, ἢ τῇ
 ποσσὶν παραναμήσωμεν εἰσάπαξ αὐτοῖς ὀμλή-
 τες, ὡς πλεον ἀνιῶντο παρορώμενοι; τῶτο οἶμαι καὶ
 μένον, ὥστε δεχώμεθα ἤδη αὐτὰς, ὑποσάντες. Φεῦ
 ἰδὼ, τίς ὁ πρῶτος αὐτῶν ἔτος ἐστὶ; Γναθωνίδης ἐπὶ
 λαξ, ὁ πρῶτος ἔρανον ἀντήσαςτί μοι ὀρέξας τοῖς ἑ-
 χον, πίθεις ὅλεις παρ' ἐμοὶ πολλάκις ἐμνημεύεις. ἀλλ'
 ὦγε ἐπίησεν ἀφικόμενος, οἰμώζεται γὰρ πρὸ τῶν
 ἄλλων. Γν. οὐκ ἐγὼ ἔλεγον, ὡς οὐκ ἀμελήσῃσι Τί-
 μων ἀγαθὸς ἀνδρὸς οἱ θεοί; χαῖρε Τίμων εὐμορ-
 Φώτατε καὶ ἡδίστε καὶ συμποτικώτατε. Τί, νῆ καὶ σῆ-
 ω Γνα-

stantem quo restringam, pice oleoque restringere:
rursum si quem flumen unda abstulerit, isque manus
porrigens imploret, ut retineatur, hunc quoque de-
merso propellere, ne possit emergere. hunc ad modum
par pari relaturus est. Hanc legem Timon tulit Eche-
cratides Colyttensis, & concionis subscripsit suffragiis
idem ille Timon. Age hac decreta sunt, & pro vi-
nili immoremur eis. Caterum magno emerim, ut id
omnibus innotescat, quod opibus abundo. nam illa
res illos praefocauerit. Sed quid illud? Hem qua tre-
pidatio? undique concurrant, puluerulenti atque
cubili, haud scio, unde aurum odorati. Vtrum-
igitur hoc consensu colle saxi eos abigo è sublimi de-
laciulans, an hac tantum in re legem violabimus, ut
semel cum illis congrediamur, ut magis angantur, fa-
tidiri, repulsi? Ita satius esse duco. Itaque sub-
sternamus, quo illos excipiamus. Age prospiciam,
rimam eorum, iste quis est? Nempe Gnatonides
adulator, qui mihi nuper cornam petenti fanem por-
exit, cum apud me saepenumero solida dolia vo-
uerit. Sed bene est quod ad me venit, nam pri-
us omnium vapulabit. GNAT. Annon di-
i Timonem virum bonum non neglecturos esse Deos?
Iulus Timon formosissime, iucundissime, conuiua-
tor bellissime. TIMON. Scilicet & tu Gnaton-
ides, vulturum omnium voracissime, & hominum per-
ditis-

τραπέζης μόνον, τὰ ἄλλα δὲ χοράκων εἶδ' ἐν διαφύ-
 ραντας. ἔκ' ἐλ' πισευτῆα τῶν νυνὶ εἰδένι. πάντες ἀχα-
 ριστοὶ καὶ πονηροί. ἐγὼ δ' ἵσταλάντων σὺν καμίζων, ὡς ἔχον
 πρὸς τὰ καλεπείγοντα χρεῖα, καθ' ὁδὸν ἤδη πλησά-
 ῃ καὶ, ὡς πλεονεξίας ὑπερμεγέθη πινὰ πλεονεξίας
 παιγναρίου ταῦτά σε νεφελήσων. καὶ τοὺς γε ἔτι σωφρο-
 νῶν, εἰδέν' ἴσως δεήσῃ τῶν παρ' ἐμὲ λόγων, ὅς καὶ τῶν
 σοφῶν τὸ δέον παραινέσθας αὖ. Τί. ἔστι ταῦτά ὡς φι-
 λῶν. πλεονεξία ἀλλὰ πρὸς σιθί, ὡς καὶ σὲ φιλοφρονη-
 σάμεν τῇ δικέλλῃ. φι. ἀνθρώποι, κατέαγα τὴν κρανίαν
 τῶν ἀχαρίστων, διότι τὰ ἀνυμνέοντα ἐνεθῆκεν αὐτοῖς. τί.
 ἰδοὺ τρίτος ἔτος ὁ ῥήτωρ Δημέας προσέρχεται, ψήφισμα
 ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ, καὶ αὐτογενὴς ἡμέτερος εἶναι λέγει.
 ἔτι θεοὶ ἐκκαίθεα παρ' ἐμὲ τὰ λαοφιλῆ μῆας ἡμέρας
 πῶς αὖτε τῇ πόλει, καὶ τὰ δεδῶκεται γὰρ, καὶ ἐδέδετο καὶ
 οἰδῆς, καὶ γὰρ ἐλθέτω ἡμεῖς αὐτὸν, ἐπὶ δὲ τῇ
 ἐλαχέτῃ Ερεχθίδι Φυλῇ διανεμὴν τοῦ θεωρικῆτος
 γὰρ προσήλθον αὐτῶν τὸ γινόμενον, ἔκ' ἐφ' ἡμέρας
 πολίτῳ ὄντα με. Δημ. χαῖρε ὦ Τίμων, τὸ μέγα
 λος τὸ γένος, τὸ ἔρσος τῶν Ἀθηναίων. τὸ πρῶτον
 μα τῆς ἐλλάδος. καὶ μὲν πάλαι σε ὁ δῆμος ἐνέτα-
 μένος, καὶ αἰετῶν ἀμφοτέρων περικύβητος. ποῦ
 δὲ ἄκρως τὸ ψήφισμα, ὃ ὑπὲρ σε γέγραφα. ἐπὶ
 Τίμων ὁ Εχεκρατὶς δ' ἐκλυττεῖς, ἀνὴρ ἐμὸν καλὸν
 καὶ γὰρ, ἀλλὰ καὶ σοφὸς, ὡς ἕκ' ἄλλος ἐν τῇ Ἑλλάδι.

et obserues, qui nusquam adsunt nisi in mensa, praesentia à coruis nihil differunt. Neque posthac huius aetatis mortalium ulli fidendum est. Omnes ingrati & scelesti. At ego cum tibi talentum adducerem, quo posses ad ea quae velles uti, in via accepi, te summas quasdam opes esse nactum. Proinde accessi hiis de rebus admoniturus te, quanquam tibi fortitan me monitore nihil erat opus, viro nimirum atque prudenti, ut Nestori ipsi, si necesse est, consilium dare queas. TIMON. Ita fiet Philiades, sed accede quo te ligone comiter accipiam. PHIL. Homines, confregit cranium hic ingratus, propterea quod eum ea quae in rem illius erant, admonui. TIMON. Ecce tertius huc orator Demeas se recipit, tabulas extragestans, aitque se mihi cognatum esse. Hic una die Lemae sedecim talenta ciuitati dependit, nam damnaverat, ac victus. at cum soluendo non esset, ego miserum illum redemi. Porro cum illi forte obuenisset, ut Echecrati tribui distribueret ararium, atque ego audienti id quod ad me redibat, poscerem, negabat se ciuem iussisse me. DEM. Salve Timon, praecipuum generis tui subsidium, fulcimentum Atheniensium, propugnaculum Graciae. Profecto iam dudum te populus frequens, & utraque curia opperitur. Sed prius decretum audi, quod de te conscripsi. Quandoquidem Timon Echecratiae filius, Colytensis, vir non modo probus & integer, verum etiam sapiens, quantum aliis in Gracia nemo, nunquam

παρὰ πάντα χρόνον διατελεῖ τὰ ἄριστα πρῶτον τῇ
 πόλει, νενίκηκε δὲ πύξ κὺ πάλην κὺ δρόμον ἐν ὀλυμπίᾳ
 μιᾷς ἡμέρας. Ἐπελείω ἄρματι, κὺ σκυωρίδι πωλιν.
 Τί. ἀλλ' εἴδε' ἐθεώρησαι ἐγὼ πῶποτε εἰς ὀλυμπίαν. Δι.
 Ἰσοῦ, θεωρήσας ὕπερον. τὰ τοιαῦτα ἢ πολλὰ προσέ-
 σθ' ἄμφοιν. καὶ ἠρίσεν σέ δὲ ὑπὲρ τῆς πόλεως πύρ-
 ρος Ἀχαρνέας, κὺ κατέκοψε Πελοποννησίων δύο μα-
 ρας. Τί. πῶς; διὰ γὰρ τὸ μὴ ἔχθρ' ὄπλα, εἴδε' προει-
 φην ἐν τῷ καλαλόγῳ. Δι. μέτρια τὰ περὶ σωτῆ-
 ρας, ἡμεῖς δὲ ἀχάριστοι αὐτῷ εἴημεν ἀμνημονουῦντες. τί
 δὲ κὺ ψήφισματα γράφων, κὺ συμβαλεύων κὺ γρά-
 γων, εἰ μικρὰ ὠφέλησε τῷ πόλιν. ἐπὶ τέτοις ἀπα-
 δέδοκται τῇ βουλῇ κὺ τῷ δήμῳ, καὶ τῇ ἡλικίᾳ κὺ Φο-
 λας, κὺ τοῖς δήμοις ἰδίᾳ, κὺ κοινῇ πᾶσι, χρυσοῦν ἀν-
 σῆσαι τὸν Τίμωνα παρὰ τ' Ἀθλιῶν ἐν τῇ ἀκροπόλει.
 ραυνὸν ἐν τῇ δεξιᾷ ἔχοντα, κὺ ἀκτίνας ἐπὶ τῇ κεφαλῇ.
 Ἐσφαινωσάτω αὐτὸν χρυσοῖς σφαιραῖς ἐπὶ αὐτῷ, κὺ ἀν-
 κηρυχθῆναι τὰς σφαιράς σήμερον Διονυσίοις καὶ
 γαδοῖς καὶ νοῖς. ἀχθῆναι γὰρ δι' αὐτὸν δεῖ τῇ μητι.
 Διονύσια. εἶπε τῷ γνώμῳ Δημέας ὁ ῥήτωρ συγγ-
 νῆς αὐτοῦ, ἀγχιστεὺς, κὺ μαθητὴς αὐτοῦ ὢν. κὺ γὰρ ῥή-
 τωρ ἄριστος ὁ Τίμων. κὺ τὰ ἄλλα πάντα ὅπου αὐτὸς
 λοιπὸν μὲν οὐ σοὶ τὸ ψήφισμα. ἐγὼ δέ σοι καὶ τῷ
 υἱὸν ἐβλόμην ἀγαγεῖν παρὰ σε, ὃν ἐπὶ τῷ σφαιρομα-
 τὶ Τίμωνα ὠνόμαζα. Τίμ. πῶς ὦ Δημέα, ὅς εἴδε' ἔ-

quam per omnem vitam desistit optime de Republica mereri, vicit autem in Olympici pugil & luctacursusque die eodem, ad hac solenni quadriga, equestri- que certamine. TIMON. At ego ne spectator qui- tem vnquam in Olympicis sedi. DEM. Quid tum? spectabis posthac. sed ista communia addi satius est. Tam anno superiore apud Acharnenses pro Republi- ca fortissimè se gessit, & Peloponnesium duas acies con- didit. TIMON. Qua ratione? Quippe qui nec vnquam arma gesserim, neque vnquam militia dederim no- men. DEM. Modestè equidem de reipso loque- ris, nos tamen ingrati faturi sumus, nisi memineri- mus. Præterea scribendis plebiscitis, & in consulta- tionibus, & in administrandis bellis non mediocrem v- litatem attulit Reipublica. His de causis omnibus vi- uimur, curia, plebi, magistratibus tributim, plebeiis singulatim, communiter vniuersis, aureum statuere, imo nem iuxta Palladem in arce, fulmen dextrate- nentem, radiis tempora ambientibus, utque septem- treis coronis coronetur, & promulgari coronas ho- ius Dionysii tragædiæ nouis. Agi enim per eum oportet hodie Dionysia. Dixit hoc suffragium Demeas ora- tor, propterea quod cognatus illius propinquus, ac di- scipulus eius sit. Nam & orator optimus Timon, præ- tera quicquid voluerit. Hoc igitur tibi suffragium, utinam & filium meum ad te pariter adduxis- set, quem tuo nomine Timonem appellauit. TI- MON. Qui potes Demea, cum ne uxorem quidem du-

γάμηκας, ὅσαι γε καὶ ἡμᾶς εἰδέναι; Δη. ἀλλὰ γὰρ ὦ, καὶ
 διδῶ θεὸς ἐς νέωτα, καὶ τὸ θνητοσύμμενον, ἄρρεν γὰρ
 ἔσται, Τίμωνα ἤδη καλῶ. Τίμ. οὐκ οἶδα, εἰ γὰρ
 σὺς ἐπὶ ᾧ οὗτος, τηλικαύτῳ παρ' ἐμοῦ παληῶ
 λαμβάνων. Δη. οἶμοι, τί τῆτο; τυραννίδι Τίμωνι ἐπὶ
 χερεῖς, καὶ τύπιδες τὰς ἐλευθέρους, ἔκαθαρως ἐλύθη-
 ρ' ὅ, καὶ δ' αὖτος ὢν; ἀλλὰ δώσῃς ἐν τάχει τὴν δίκην, ὅ-
 τε ἄλλα, καὶ ὅτι τὴν ἀκρόπολιν ἐνέπερσας. Τί. ἀλλ' ἐν
 ἐμπέπερσται ὦ μιαρὲ ἡ ἀκρόπολις, ὥς τε δὴ λ' ὅ, αὖ-
 κε Φανίων. Δη. ἀλλὰ καὶ παλαιῖς, Ἰόν, ὅτι ὁδομασι-
 ορύξας. Τίμ. καὶ διώρυκται καὶ δὲ ἔτ' ὅ, ὥς τε ἀπὸ πα-
 σς καὶ ταῦτα. Δη. διορυχθήσεται μὲν ὕστερον ἤδη δὲ ὦ
 πάντα τὰ ἐν αὐτῷ ἔχεις. Τί. καὶ ἐν καὶ ἄλλῳ λαμβάνω.
 Δη. οἶμοι τὸ μέγα φρενον. Τί. μὴ κέκραχθι. κατὰ
 γὰρ σοὶ καὶ τρίτην, ἐπεὶ καὶ γελοῖα πάμπαν πάθοιμι, ὅτι
 μὲν Λακεδαιμονίων μοίρας καὶ ἀκόψας ἀνοσιεῖς, καὶ
 δὲ μιαρὸν ἀνθρώπον μὴ ὅτι τρίψας. μάτῳ γὰρ αὖ
 εἶην καὶ νενικηκὼς ὀλύμπια πύξ καὶ πάλην. ἀλλὰ πῶ-
 το; καὶ Θρασυκλῆς ὁ φιλόσοφος ὅς ἐστιν; καὶ μὲν αὖ
 ἄλλος. ἐκπέττας γοῦν τὸν πώγωνα, καὶ τὰς ὀφρὺς
 ἀνατείνας, καὶ βρενθυόμενός τι πρὸς αὐτὸν ἐρχεται, καὶ
 τανῶδες βλέπων, ἀνασεσθιμένος τὴν ὅτι τῷ μετώ-
 πῳ χέμην, αὐτοβορέας τις ἢ Τρίτων, οἷος ὁ Ζεὺς ἐκ-
 γραφέν. ἔτος ὁ τὸ χῆμα ἐυσταλής, καὶ κόσμος πᾶ-
 ρισμα, σωφρονικὸς τὴν ἀναβολῇ, ἔωθεν μὲν

eris vnquam, quantum nobis scire licuit. D E M E. At ducam, nouo ineunte anno, si Deus permiserit, uodque erit natum (erit autem masculus) Timonem nuncupabo. T I M O N. An vxorem tu sis ducturus equidem haud scio, tanta à me plaga accepta. D E M E A. Hei mihi. Quid hoc est rei? Tyrannidem Timon occupas, pulsásque eos qui sunt ingenui, ipsi nec ingenum planè, nec ciui? verum propediem potestas daturus, cum aliis nominibus, tum quod incenderis incem. T I M. Atqui non conflagrauit arx scelestæ, proinde aperte calumniarius. D E M E. Sed & diues es, posticum (arcis Athenien.) perfodiens. T I M. Neque hoc perfossum est, vnde ne hac quidem probabiliter abs te dicatur. D E M. Verum effodietur posthac, sed tu intrinseca omnia quæ in ea condita, possides. T I M. Alteram istaque plagam accipe. D E M E. Hei scapulis me. T I M. Ne vociferare, alioqui & tertiam tibi illiam. Etenim res planè ridicula mihi acciderit, si, cum vernis duas Lacedæmoniorum acies fuderim, vnum celestem hominem non protrihero. Tum frustra virum in Olympiis, & pugil & palaestrites. Sed quid hoc? an non philosophus Thrasyclus hic est? Profecto posus est, promissa barba, erectisq; superciliis, & manum quiddam secum murmurans accedit, Titani-um obtuens, casariem per scapulas fluentem ventigans, alter quidam Boreas aut Triton, quales eos Teuxis depinxit. Hic sedatum oris habitum præferens, incessu moderatus, amictu modestus, mane mirum quàm multa de virtute dis-

ὅσοι παρὰ ἀρετῆς διεξιών, καὶ τὴν ἡδονὴν χαίροντ' ἀκατη-
 ρῶν, καὶ τὸ ὀλιγαρκὲς ἐπαινῶν. ἐπεὶ δὲ λαοαίμενος ἀφί-
 κραιτο ἐπὶ τὸ δεῖπνον, καὶ ὁ παῖς μεγάλην τὴν κύλικα ὀ-
 ρέξειεν αὐτῷ (τῷ ζωροτέρῳ δὲ χαίρει μάλιστα) καὶ με-
 περ τὸ λήθης ὕδωρ ἐκπιῶν, ἐναντιῶντα ἐπιδείκνυται
 τοῖς ἐωθινοῖς ἐκείνοις λόγοις, περὶ ἀρπαζῶν ὡς περὶ α-
 τῆνος καὶ ὀψα, καὶ τὸ πωλησίον παραγκωνίζόμενος, καὶ
 κῆς τὸ γνῶναι ἀνὰ πλεως, κυνηδὸν ἐμφορέμενος, ἐπ-
 κεκυφώς, καθάπερ ἐν ταῖς λοπάσι τὴν ἀρετὴν ἐνρήσθαι
 προσδοκῶν, ἀκριβοῶς δὲ τρύβλια τῷ λιχανῷ ἀπο-
 μήχων, ὡς μηδὲ ὀλίγον τ' ἐμνηστῶν καὶ ἀλίστοι, μμ-
 ψίμοιρος αἰεὶ ὡς τὸν πωλαχρῶντα ὅλον, ἢ τὸν παῖ-
 νος τῶν ἄλλων λάβοι, ὅτι περὶ λιχνείας καὶ ἀπλησίας
 ὄφελος. μέθυσις καὶ πάροις, ἐκ ἄχρης ὠδῆς καὶ ἡρ-
 τῆς μόνον, ἀλλὰ καὶ λοιδορίας καὶ ὀργῆς περὶ αὐτῆς καὶ
 γοι πολλοὶ ἐπὶ τῇ κύλικι. τότε δὲ καὶ μάλιστα περὶ συ-
 φροσιώνης καὶ κοσμιότητος, καὶ ταῦτα φησιν, ἡδὴ ὑπὸ
 ἀκράτῃς πονήρως ἔχων, καὶ ὑποβραυλίζων γελῶν. οὗ-
 ἔμενος δ' ἐπὶ τ' αὖτις, καὶ τὸ τελευτῶν, ἀράμενοί τινες ἐκ-
 φέρουσι αὐτὸν ἐκ τῆς συμποσίας. πλὴν ἀλλὰ καὶ νήφει, ἐ-
 δὲνι τῶν πρῶτῶν παραχωρήσεν αὐτῷ ψεύσματος ἔν-
 κα, ἢ θρασυτήτος ἢ φιλαργυρίας. ἀλλὰ καὶ κελεύων
 ἐστὶ τὰ πρῶτα, καὶ ἐπιτορκεῖ προχρήσασθαι, καὶ ἡ γοήτεια
 προσηγείται, καὶ ἡ ἀναγκαστική παρομαρτεῖ. καὶ ὅπως
 πάνσοφον τὸ χεῖμα, καὶ πανταχόθεν ἀκριβοῦς, καὶ πικ-

differt, damnans eos, qui voluptate capiuntur, & frugalitatem laudans, at ubi lotus devenit ad coenam, puerque ingentem illi calicem porrexit (meraciore autem maxime gaudet) perinde ut Lethes aquam ebibens, à diluculariis illis disputationibus diversissima quæ sunt exhibet, dum milui instar præripit obsonia, & proximum cubito opposito arcens, mento interim condimentis oppleto, dum canum ritu ingurgitat, prono incumbens corpore, perinde atque impatienti virtutem inuenturum sese speret, dumque usque adedò diligenter catinas extergit indice digito, ut ne paululum quidem reliquiarum sinat adharere, nunquam non querulus, tanquam deteriore partem acceperit, vel si totam placentam, aut suam solus omnium accipiat, qui quidem edacitatis & insatiabilitatis est fructus. temulentus, vinoque bacchatus, non ad tantum modò, saltationemque, verum ad convicium usque & iracundiam. Adhuc multus inter pocula sermo (tamen enim vel maxime) de temperantia, sobrietateque; atque ista quidem loquitur, cum iam à mero malè affectus & balbus sit ridiculus. Deinde accedit vomitus. Postremo sublatum eum de convivio efferrunt aliqui. quanquam alioqui ne sobrius quidem ulli primariorum cessaret vel mendacio vel confidentia, vel avaritia. Quin inter assentatores primas tenet, peticerat promptissime, anteit impostura, comitatur impudentia. In summa prorsus admirandum quoddam spectaculum est omni ex parte exactum, varièque absolutum.

λως ἐνέλες. οἰμῶξ ἐ) πιγαροῦν ἐκ εἰς μακρὰν χη-
 σὺς τῶν. τί ἔστι; πιπρὴ, χρόνιος ἡμῖν Θρασυκλῆς. Θρα-
 σὺς καὶ ταῦτα ὧ Τίμων τοῖς πολλοῖς ἔστις ἀφίγματος.
 ὡς οἱ τὸν πλεῖστον σιληθῆσκέτες, ἀργυρίε καὶ χρυσίε καὶ
 δειπνῶν πολυτελειῶν ἐλπίδι σωδεδραμήκασι, πολλῶ
 τῶν χαλαρείαν ἐπιδέξάμενοι πρὸς ἄνδρα οἷον πρὸς
 πολοικόν, καὶ τὸν ὄντι καινωνικόν. οἷοιτά γε ὡς μάλα μοι
 ἐμοὶ δειπνον ἱκανόν, ὅψον δὲ ἡδιστον θυμόν ἢ κάτα-
 μον, ἢ εἰς πλεονεξίαν ὀλίγον τῶν ἀλῶν. πολλὸν δὲ ἡ ἀπὸ
 κρενέων. ὁ δὲ ἰρίδων ἔστος, ἥς βάλει πορφυρίδος ἀμύ-
 νων. τὸ χρυσίον μὲν γὰρ ἐδὲν ἡμιώτερον τῶν ἐν τῇ αἰ-
 γυπτῷ ψηφίδων μοι δοκεῖ. σὺ δὲ αὐτὸ χάριν ἰσ-
 λην, ὡς μὴ διαφθείρησέ σε τὸ κάμισον τῆτο καὶ ἐπιβαλ-
 ῶν κλῆμα, ὁ πλεῖστος, ὁ πολλοῖς πολλαῖς αἰτίας ἀπὸ
 κέσων συμφορῶν γινωσκόμενος. εἰ γάρ μοι πείθοιο, κα-
 λιστα ὅλον εἰς τὴν θάλατταν ἐμβαλεῖς αὐτόν, ἐπὶ
 ναγκαῖον ἀνδρὶ ἀνταθῶ ὄντα, καὶ τὴν φιλοσοφίαν πρὸς
 τὸν ὁρᾶν δυναμένω. μὴ μέντοι εἰς βάθος ὧ γὰρ, ἀλλὰ
 ὅσον εἰς βυθῶνας ἐπεμβὰς ὀλίγον πρὸς τὴν κυμαίνου-
 σης, ἐμὲ ὁρῶντος μόνον. εἰ δὲ μὴ ἔστο βάθος, σὺ ἢ ἄλλῃ
 τῷ τρόπῳ ἀμείνω καὶ τάχος ἐκφόρησον αὐτὸ ἐκ τῆς οἰκίας,
 καὶ μὴ δὲ ὁβολὸν αὐτῷ ἀνῆς, διαδιδὼς ἀπασιν τοῖς δι-
 ομένοις. ὧ μὲν, πέντε δραχμας, ὧ δὲ μνᾶν, ὧ δὲ ἄλλῃ
 τῶν. εἰ δὲ τις φιλόσοφος εἴη, διμοιρίαν ἢ τριμοιρίαν φέ-
 ρεας δίκαιος. ἐμοὶ δὲ, καί τοι ἐκ ἐμαυτοῦ χάρις αὐτοῦ.

latum, proinde non eiulabit clarius videlicet, cum sit modestus. Quid hoc? pape, tandem nobis Thrasycles?

THRA. Non hoc animo ad te venio, Timon, quo plerique isti, qui nimirum opes admirati tuas, argenti, auri, opiparorum conuiuiorum adducti spe concurrunt, multaq; assentatione deliniunt te, hominem videlicet simplicem, facileque impartientem id quod adest. Siquidem baud ignoras offam mihi in cenam sufficientem esse, tum obsonium suauissimum, cape aut nasturtium, aut si quando delicias, pusillum salis. Porro potum fons Athenis nonuem saliens venis, suppeditat. Tum pallium hoc quauis purpura potius. Nam aurum nihilo magis apud me in pretio est, quam calculi, qui sunt in littoribus. Sed tua ipsius gratia huc me contuli, ut ne te subuerteris pessima ista atque insidiosissima res, opulentia, quippe que multis saepenumero immedicabilium malorum extiterit causa. Etenim si me audies, potissimum opes vniuersas in mare precipitabis, utpotè quibus nihil sit opus bono viro, quique philosophia possit opes perspicere. Ne tamen in altum obone, sed ferme ad pubem usque ingressus pauld' ultra solum fluctibus opertum, nec quidem vno peccante. Quod si hoc non vis, tute igitur eas potiore via ex adibus eiicito, ac ne obolum quidem tibi facias reliquum, videlicet largiens iis, quicunque opus habent: huic quinque drachmas, illi minam, alij talentum. Si verò ius philosophus fuerit, duplam aut triplam portionem terre dignus est. Quanquam hoc quidem mihi non mea ip-

fuit

ἀλλ' ὅπως μελίσσῃ τῶν ἐταίρων τῆς δεομένης, ἰκανὴν
 εἰ ταύτῃ τῇ πῆραν ἐμπλήσας παράχοις, εἰδὲ ὅλας
 δύο μεδίμνους χωρῆσαι ἀγνηθικῆς. ὀλιγαρχκῇ δὲ καὶ
 μέτριοις χρὴ εἶναι τὸν Φίλοσοφον, καὶ μηδὲν ὑπὲρ
 τῷ πῆραν φρονεῖν. Τίμ. ἐπαμνῶ ταῦτά σε ὦ Θρασυ-
 κλῆς. πρὸ γὰρ τῆς πῆρας εἰ δοκεῖ, φέρε σοι τὸ κεφα-
 λῶν ἐμπλήσω κενδύλων, ὅτι μετρήσας τῇ δικίᾳ.
 Θρασ. ὦ δημοκρατία, καὶ νόμοι, παρόμεθα ὑπὸ τῆς κα-
 τάρτης ἐν ἐλευθέρᾳ τῇ πόλει. Τί. ἴε ἀνανακτεῖς ὦ
 γὰρ θεῖοι Θρασυκλῆς; μῶν παρακίευσμαί σε; καὶ μὴ
 ἐπιμβάλῃ χοίνικας ὑπὲρ τὸ μέτρον τέτταρας, ἀλλὰ
 πέντε; πολλοὶ ξυνέρχονται. Βλεψίας ἐκείνη καὶ
 Λάχης καὶ Γνίφων, ὅπως τὸ σῶταγμα τῶν οἰκω-
 μένων. ὡς περὶ σὸν ὅτι τὸν πέτραν ταύτῃ ἀνθ-
 ρῶν, τὸν μὲν δίκῃαν ὀλίγον ἀναπαύω, πάλαι πε-
 πνηκῆαν; αὐτὸς δὲ ὅλα πλείους λίθους συμφορή-
 σας, ὅτι χαλαρῶ πόρροθεν αὐτές; Βλεψ. μὴ βάλ-
 λε ὦ Τίμων, ἀπὸ μιν γάρ. Τίμ. ἀλλ' ὅσον ἀνι-
 μῶσί γε ὑμεῖς, εἰδὲ ἀνδραγα-
 μάτων.

*sim gratia peto, sed quo amicis, si qui egebunt, donem
 sat est si modò peram hanc largitione tua expleueris, ne
 duos quidem modios Aegineticos capientem. Nam pau-
 cis contentum, modastumq̃ conuenit esse eum qui philo-
 sophatur, neq̃ quicquam vltra peram cogitare. TIMON.
 Equidem ista, quæ dicis, probo Thrasicles. ergo si vide-
 tur, priusquam peram expleam, age tibi caput opplebo
 suberibus, posteaquam ligone sum mensus. THRA. O
 libertas, ô leges, pulsamur ab impurissimo libera in ci-
 uitate? TIMON. Quid stomacharis ô bonè Thrasycles?
 num te defraudauit? Atqui adiiciam vltra mensu-
 ram Chanices quatuor? sed quid hoc negotij? Complu-
 res simul adueniunt, Blepsias ille, & Laches, & Gni-
 phon, breuiter agmen eorum qui vapulabunt. Itaque
 quin ego in rupem hanc conscendo, ac ligonem quidem
 paulisper interquiescere sino, dudum fatigatum? Ipse
 verò plurimis congestis saxis, procul eos lapidum gran-
 dine peto. BLEP. Ne iace, ô Timon, abimus enim.*

*TIMON. At vos quidem nec citra sangui-
 nem, nec absque vulne-
 ribus.*

ΔΙΚΗ ΦΩΝΗ-

Ε Ν Τ Ω Ν.

Επὶ ἄρχοντι Ἀριστάρχῃ Φαληρέως, Πυαν-
ψιῶν ἐβδολόμενους, γραφὴν ἔχει πρὸς
Σίγμα πρὸς τὸ Ταῦ ὅτι τῶν ἐπὶ τὰ Φωνήεντων, βί-
ας ὑπάρχοντων, καὶ ἀρπαγῆς, ἀφηρέαζέ τις
πάντων τῶν ἐν διπλῷ Ταῦ ἐκφερομένων.

Μέχρι μὲν, ὡς Φωνήεντα δικασαί, ὀλίγα ἡδυνάμην
ὑπὸ τῷ ταῦ, καταχρωμένους τοῖς ἐμοῖς, κα-
τήροντο ἔνθα μὴ δεῖ, ἐβάρεως ἔφερον τὴν βλά-
βην. καὶ παρήκον ἑνία τῶν λεγομένων ὑπὸ τῆς με-
τριότητος ὡς ἴσε με φυλάσσονται πρὸς τε ὑμᾶς καὶ
πρὸς ἄλλας συλλαβὰς. ἐπεὶ δὲ ἐς τοσούτον ἦκει πλε-
ονεξίας, καὶ αὐτοίας, ὥστε ἐφ' οἷς ἡσύχασα πλά-
κας ἐκ ἀγαπῶν, ἤδη καὶ πλείω προσδιαζέτη, ἀ-
ναγκαίως αὐτὸ ὁρῶν νυνὶ παρὰ τοῖς ἀμφοτέρω
εἰδόσιν ὑμῖν. Διέστι δὲ ἐμικρόν με ὅτι τῆς ἀπο-
θλίψεως ἐπέρχεται τῆς ἐμαυτοῦ. τῶν γὰρ προσ-
πραγμένοις ἀεί τι μεῖζον προσπῆν, ἄρδην μὲν τῆς
οικείας ἀποθλίψεως χώρας, ὡς ὀλίγα δὲ ἴσως ἡσυχί-
αν ἀγαθόντα, μηδὲ ἐν γράμμασιν ἀριθμῶ-
σαι, ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τῷ φόβῳ. Δικασθὲν ἔν τε
ὑμᾶς, οἱ δικάζετε νυνὶ, ἀλλὰ καὶ τὰ λοιπὰ γράμ-
ματα τῆς πείρας ἔχον ἵνα φυλακῶ. εἰ γὰρ ἐξέ-

I V D I C I V M V O - C A L I V M.

IMPERANTE Aristarcho Phalereo , septima Octebris , actionem instituit Sigma aduersus Tau , constitutis iudicibus septem Vocalibus , de vi & rapina , spoliari se dicens omnibus illis vocibus , quæ duplici Tau præferri solent.

Hæc tamen quidem , ô Iudices Vocales , non admodum graui iniuria adfectus ab hoc Taũ , quod me rebus abutebatur , & inde auferebat , vnde minimè conueniebat , quod quidem damnum non grauitè tuli , nonnulla etiam quæ dicebantur , audiuisse me dissimulabam propter modestiam , quam vos ipsi nostis me seruare , cùm erga vos , tùm erga alias syllabas . Postquam verò ad tantam auaritiam & amentiam peruenit , vt non modò non sit contentum iis , quæ ego sæpè dissimulaui , verùm iam maiorem vim inferat , ipsa me necessitas cogit , vt accusem apud vos quæstramque nostram nouisti . Non autem exiguus meus propter istam miseriam me inuasit . Nam cùm prioribus iniuriis maiores semper addat , prorsus me domestica sede expellet , ita vt parum iam absit , cum ego ista dissimule , quin ne inter litteras quidem amplius numeret , & in simili quodam verset meo . Est itaque æquum non modò vos iudices , sed omnes etiam reliquas litteras huius doli curam gerere .

Nam

ται τοῖς βελομένοις ἀπὸ τῆς καθ' αὐτὰ τάξεως εἰς
 αἰλοτρύαν βιάζεσθαι, καὶ τῶν ὀπιτρεῖσθε ὑμῖν, ὡς
 χωρὶς ἔδιν καθόλου πηγάφεται, ἔχον ὅτι πᾶσι
 ποναὶ σωτάξεις τὰ νόμιμα, ἐφ' οὗς ἔταχθη τὰ κατ'
 δεχὰς ἔξουσιν. ἀλλ' ἔπε ὑμᾶς οἱ μὲν ποτε εἰς ποσὶν
 αἰμελείας τε καὶ παροργίσεως ἤξουσιν, ὥστε ὀπιτρεῖσθαι
 πᾶσι μὴ δίκαια. ἔπε εἰ καθυφήσετε τὸν ἀγῶνα ὑ-
 μῖν, ἐμοὶ παραλειπένον ἐστὶ ἀδικημένω. ὡς εἴθε καὶ
 τῶν ἄλλων ἀνεχέπησαν τότε αἱ τόλμαι, ὅπως δε-
 ξαμένων παρανομεῖν. καὶ οὐκ αὖ ἐπὶ λέμει μέγα
 νῦν τὸ Λάμβδα, τῷ Ρῶ. Διαμφοισθητῶν περὶ τῆς
 κιοστήρεως, καὶ κεφαλαλγίας. ἔπε τὸ Γάμμα τῷ
 Κάππα διηγωνίζετο, καὶ ἐς χεῖρας μηκρῶ δεινῆ
 χετο πολλάκις ἐν τῷ κκαφείῳ ὑπὲρ γναφάων, ὡς
 πίπτων δὲ αὖ καὶ πρὸς τὸ Λάμβδα μαχόμενος
 τὸ Μόγισ ἀφαιρέμενον αὐτῶν, καὶ μάλιστα παραλί-
 πον. καὶ τὰ λοιπὰ αὖ δὲ ἡρέμει συγχύσεως ἀρχή
 ὡς παραινόμενα. καλὸν γὰρ ἕκαστον μένειν ἐφ' ἧς π-
 τύχηκε τάξεως. τὸ δὲ ὑπερβαίνειν ἐς ἀμὴν καὶ
 λύνοντός ἐστι τὸ δίκαιον. καὶ ὅτι πρῶτον ἡμῖν τέστι-
 μος τέστις Διατυπώσις, εἴτε Κάσμιον ὁ κιοστή-
 ρης, εἴτε Παλαμήδης ὁ Ναυπλίου, καὶ Σιμωνίδης
 δὲ ἐνίοι προσάπτεται τῷ προμήθειαν ταύτῃ, ἢ
 τάξει μόνον, καθ' ἣν αἱ προεδρεῖαι βεβαιῶται
 διώκονται, πῶς πρῶτον ἔστι ἢ δὲ ἄπειρον, ἀλλὰ καὶ

Nam si, ut libet unicuique, licebit è suo ordine in alium violenter irrumperere, idque vos, sine quibus nihil omnino scribitur, permiseritis, non video quomodo sua quique ordines iura, iuxta quæ à principio constituri sunt, tuebuntur. Sed non existimo vos unquam ad tantam incuriam vel negligentiam peruenturos, ut ea feratis, quæ cum æquo & iure pugnant. Et ut vos certamen omiseritis, tamen mihi qui iniuria affectus sum, negligendum non erit. Atque utinam aliarum quoque literarum audacia ab initio statim, cum caperunt contra leges delinquere, esset repressa, neque enim litigaret ad hunc usque diem Λάμδα cum Ρά disceptans de voce κίονες & κεφαλαία. Neque etiam Γάμμα cum Κάπα certamen haberet, neque ante sæpè ad manus propè venissent in fullonia de deterioribus κραεῖον & γράφω disceptantes. Quin cessasset etiam hoc Γάμμα cum Λάμδα contendere, distorem Mόυς illi surripienti, imò suffurans. Adeoque reliqua litteræ quæcunque seditioes mouere contra leges. Est enim pulchrum vnamquamque litteram in eo ordine, quem primum sortita est, manere: transcendere verò eò quo non oportet, eius est, quod & æquum soluit. Et qui primus vobis has leges finivit & formauit, siue Cadmus fuerit ille insularis, siue elamedes Nauplii filius, quamquam nonnulli hanc prauitiam Simonidi tribuant, non ordinem tantum perem suam quibusque literis presidentia dignitas firmi-

ποιότητας, αἷς ἕκαστον ἡμῶν ἔχει, καὶ διωάμης σω-
 θλον. καὶ ὑμῖν μὲν, ὡς δικασταί, τὴν μείζω δεδίασιν ἡ-
 μῶν, ὅτι καὶ αὐτὰ διώαται φθέγγεσθαι. ἡμῶν
 τοις δὲ, τὴν ἐφεξῆς, ὅτι προδήκης εἰς τὸ ἀκκοδιῶν
 δεῖται. πασῶν δὲ ἐχάτῳ ἐνόμισαν ἔχειν μῶν
 ἕνια τῶν πάντων, οἷς ἐδὲ φωνὴ πρῶτος. καὶ αὐ-
 τὰ μὲν ἐν τῇ φωνῇεντα φυλάσσειν ἔοικε τὰς νόμους
 τέττες, τὸ δὲ Ταῦ τέτο, (ἐ γὰρ ἔχω αὐτὸ χεῖρ
 ὀνομάσαι ῥήματι, ἢ ὡς καλεῖται) ὁ, μὰ τὰς θεάς, εἰ μὴ
 ἐξ ὑμῶν δύο σωῆλθον ἀγαθοὶ καὶ κατήκοντες οὐδὲν
 ναί, τό, τε Αλφα, καὶ τὸ Γ, ὅς κ' αὐτὸ ἡκέσθη μόνον. τῶν
 ἐν ἐτόλμησεν ἀδικεῖν με πλείω τῶν πῶπι βί-
 σαμένων ὀνομάτων με, καὶ ῥημάτων ἀπελάσσει
 πρῶτων, ἐκδιῶξαι δὲ ὁμῶς Σιωδέσμων ἅμα
 Προθέσεων, ὡς μηκέτι φέρειν τὴν ἔκτοπον πλειονο-
 αν. ὅθεν δὲ καὶ ἀπὸ Ἰνῶν δρξάμενον ὥρα λέγει
 Επεδρήμην ποτὲ Κυβέλω, (τὸ δὲ ἐστὶ πολίχνησιν
 αἰηδὲς) ἀποικον, ὡς ἐπέχρ' λόγος, Αθλωαίων. Επε-
 μῶν δὲ καὶ τὸ κράλιστον Ρῶ, γάτόνων τὸ βέλυσσι.
 τηγόμῳ δὲ παρὰ κωμωδιῶν Ἰνι ποιητῇ. Λυσίμα-
 ἔκαλετο, βοιωτὸς μὲν, ὡς ἐφαίνετο, τὸ γένος αὐτοῦ
 γεν, ἀπὸ μέσης δὲ ἀξιῶνι λέγεσθαι τῆς Αττικῆς.
 ἐὰν τέτω δὲ τῷ ξένῳ τὴν τέτατον πλειονο-
 ἐφώρεται. μέχρι μὲν γὰρ ὀλίγοις ἐπεχειρεῖ τὰ
 ῥαθοντα λέγει ἀποστερεῖν με τῶν συγγεγνημένων

permanet, definierunt videlicet quæ debeat esse prima, quæ secunda, sed qualitates etiam & virtutes, quas habent constituerunt. Et vos quidem, ô iudices, honore fecerunt præcipuo, propterea quod vestro Marte potestis sonum efficere. Semiuocales verò secundo loco dinati sunt, eo quod sine vestro accessu exaudiri nequeant. Ex omnibus etiam litteris quibusdam omnium extremum locum decreuerunt Mutis scilicet & vocis inensibus. Has itaque leges per vos Vocales conservari fecet. Hoc verò Ταῦ (neque enim possum ipsum turpionomine appellare, quàm quo nominari solet) per Deos si duæ quædam bonæ ex vobis, & aspectu decenti, Αλφά illicet & Τυλόν, se illi coniunxissent, ne audiretur quidem solum. Hoc, inquam, mihi maiorem vim quàm le vnquam litera inferre ausum est. Nam nomini & verbis patriis me extrudere, præterea ex ipsis etiam Coniunctionibus, & præpositionibus expellere tentis, aded ut istam immodicam auaritiam porro ferre queam. Verùm iam tempus est dicere, vnde & à quibus res initium sumpserit. Peregrinabar aliquando in Sybello (id oppidulum non est iniucundum) colonia, si fertur, Atheniensem, adducebam verò mecum fortissimum Pō ex vicinis meis optimum. Diuertebam verò in Comicum quendam poetam, huius nomen erat Lysimacho, & à maioribus, quantum apparebat, genere erat rotius, sed tamen de se dici volebat quod in media Attica natus esset. Apud hunc hospitem ego huius Ταῦ auaritiam deprehendi. Equidem cum hætenus paucis

quibus-

μοι, σπυήθην ὥμην σπυπθραμμένων γραμμάτων
 εἰ δὲ Τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἴππασώμενον, ἴδμε ταυ-
 λέην, καὶ οἷσόν μοι τὸ ἄκυσμα, καὶ ἔπειτα ἴδμε
 νόμην ἐπ' αὐτοῖς. ὁπότε δὲ καὶ ἐκ τεσσάρων δεξάμενον
 τόλμησε Κατίπερον εἰπεῖν, καὶ Κάτιυμα, καὶ Πίτταν, κα-
 τα ἀπερυθρίασεν, καὶ βασιλίτην ὀνομάζειν, καὶ μετὰ
 δεξιῶν ἀγανακτῶν, καὶ πύμπραγμα, δεξιῶν μήλων
 καὶ τὰ Σῦκα, Τῦκά τις ὀνομάσῃ. καὶ μοι παρὰ δὲ
 αἵματι καὶ μεμονωμένῳ τῶν βοηθησάντων, στήθεα
 τῆς δικασίας ὀργῆς. καὶ γὰρ πᾶσι τὰ μικρὰ καὶ τὰ τοῦ
 εἶναι ὁ κίνδυνος, ἀφαιρέμεν τῶν σπυπθῶν καὶ σπυ-
 γολακῶν μοι γραμμάτων, Κίονα μετὰ λαοὺς ὀρ-
 νεον, ἐκ μέσων, ὡς ἐπ' αὐτοῖς εἰπεῖν, τῶν κόλπων ἀρπα-
 σεν, Κίτην ὀνόμασεν. ἀφείλετο δὲ μετὰ φάσματι
 Νήσας τε καὶ Κροσύφοι καὶ παγοδούνας Δριάνην
 πείσασε δὲ καὶ μελισσῶν ἐκ ὀλίγας. ἐπ' Αἰθάλῃ
 ἦλθε, καὶ ἐκ μέσης αὐτῆς ἀνέστησαν ἀνόμοι Τρη-
 τὸν, ὀρώντων ὑμῶν καὶ τῶν ἄλλων συλλαβῶν. ἀλλὰ
 λέγω ταῦτα; Θεσσαλίας με ἐξέβαλεν ὅλης Θεσσα-
 λίας ἀξίῳ λέγειν, καὶ πᾶσαν ἀποκεκλεισμένον τὴν
 θαλάσσαν, εἰς τῶν κήποις φεισόμενον αὐτῶν.
 ὡς τὸ δὴ λεγόμενον, μὴ ὅτι πρὸς ἄλλον μοι καλῶς
 εἰ δὲ ἀνεξίκακόν εἰμι γράμμα, μαρτυρεῖτε μοι
 αὐτοὶ μηδέποτε ἐγκαλέσειν τῷ Ζήτῃ, σμάρσσειν
 ἀποσάσειν, καὶ πᾶσαν ἐφελόμενον τὴν Σμύρναν

quibusdam manus intulisset dicendo τετραεχόντα pri-
 uans me meis cognatis, existimabam eam esse consuetudi-
 nem litterarum, qua vnà mecum essent educata. Præte-
 rea cum τήμερον, & similes quasdam voces mihi detra-
 xisset, diceretq; eas esse suas, audiebam patienter, nec ve-
 hementer admodum me ea res mordebat. Verùm cum ab
 eis initium sumpisset, atq; postea ausum esset etiam dice-
 re κατ' ἴκερον, & χάτιυμα, & πίτλαν, deinceps abiecto o-
 mnipudore βασιλίτλαν quoque nominare, haud leuiter
 sum commotus, & ira accensus, timeans ne quis temporis
 successu etiam σῦκα, τῦκα appellet. Oro autem vos perlo-
 nem, vt mihi indignāti, & iusta ira commoto, præterea
 omni ope & auxilio destituto, ignoscatis. Neq; enim par-
 uum hoc aut leue est periculum, in quo versor, cum præ-
 terquam quod assuetis & familiaribus literis me spolia-
 bit, etiam κίσσαν, id est, picam, auem meam loquacissimā
 ex medio sinu, vt dici solet, abreptam κίτλαν appellauit.
 Quin & φάσσαν, id est, palumbum vnà cum ῥήσπας, id
 est, anatibus, & κοσσίφοις, id est, merulis abstulerat.
 intercedente Aristarcho. Eripuit etiam non paucas apes.
 In Atticam verò veniens, ex media illa regione ὑμνῶν
 præter ius rapuit, idque vobis ipsis & aliis quibusdam
 syllabis videntibus. Verùm quid ego ista commemoro,
 cum me tota Thessalia expulerit, velitq; eam Thetta-
 liam dicere? toto insuper mari sum exclusus. Neque
 à betis hortensibus sibi temperat, vt iam, quod dici solet,
 ne paxillus quidem mihi reliquus sit. Quod verò litera
 sim, quæ nulli nocere studeam, vos ipsimet mihi testes e-
 stis.

μήτε τῷ ἔϋ πάσαι παραβάντι σωθήκω, καὶ τὸν συ-
 γξαφέα τῶν τριέτων ἔχοντι Θεκυδίδω σύμμαχον.
 τῷ μὲν γὰρ γείτενί με Ρῶ νοσήσαντι, συγγνώμη καὶ
 παρ' αὐτῷ φυτεύσαντι με τὰς μυρρίνας, καὶ παίσαντι
 μέ πρὶ ἐπὶ μελαγχολίας ὅτι κέρρης. καγὼ μὲν τε-
 ἔτον. τὸ δὲ Ταῦ τῆς σκοπῶμεν ὡς φύσις βίαται καὶ
 πρὸς τὰ λοιπά. ὅτε δὲ ἐδέλῳν ἄλλων ἀπέχετο γρῆ-
 μάτων, ἀλλὰ καὶ τὸ Δέλτα, καὶ τὸ Θῆτα, καὶ τὸ Ζήτα, με-
 κρῆ δὲ ἅπαντα ἠδίκησε τὰ σοιχεῖα. αὐτὰ μοι καὶ τὰ
 ἀδίκηθέντα γράμματα. Ἀκῆετε Φωνήεντα δικαστῆς,
 ἔμιν Δέλτα λέγοντος, ἀφείλετό με τῷ ἐνδελέχῳ,
 ἐντελέχσαν ἀξίῳ λέγεσθαι παρὰ πάντας τὰς νόμους,
 ἔμιν Θῆτα κρέοντος, καὶ τῆς κεφαλῆς τὰς τρίχας ἵλα-
 τος, ὅτι τῷ τῆς κελοκυΐτης ἐσερῆσθαι; ἔμιν Ζήτα πρὸς
 ζῆν, καὶ σαλπίζῃν, ὡς μηκέτ' αὐτῷ ἐξεῖναι μὴ ὅτι γρῆ-
 ῖς ἅν τῶν ἀνάχοις; ἢ ῖς ἐξαρκέσθαι δίκη πρὸς
 πονηρότατον τετὶ Ταῦ; τὸ δὲ, ἄρα ἐπὶ τὸ ὁμόφυλον
 σοιχείων μόνον ἀδικεῖ γένος, ἀλλ' ἤδη καὶ πρὸς τὸν
 θρῶπον μετὰ βέβηκε, τετὸν τὸν τρόπον. ἐγὼ γὰρ ἐπὶ
 πῆγε αὐτῶν κατ' ὅθι φέρεσθαι τῆς γλώσσης. μά-
 λον δὲ ὡς δικαστῆς, μεταξὺ γὰρ με πάλιν τὰ τῶν
 θρῶπων πρᾶγματα ἀνέμνησε πρὸς τὴν γλῶσσην, καὶ
 ταύτης με τὸ μέρος ἀπήλασε, καὶ γλῶτταν πρὸς
 γλῶσσαν. ὡς γλῶσσης ἀληθῶς νόσημα Ταῦ. ἀλλὰ
 μεταβήσομαι πάλιν ἐπ' ἐκείνο, καὶ τοῖς ἀνθρώποις π-

ſi, neq; enim vnquam accuſauī literam Ζῆτα, qua mihi
 ῥάεργον abſtulit, & totam σύγγραφον ſurripuit: nec
 ipſo etiam Ζῷ, omnia ſœdera & pacta rumpenti, litere
 intendi, ipſo etiam Thucydide opem illi ferente. Etenim
 vicino meo Pō venia danda quod morbo adfectum ſit, &
 meas apud te μύρρινas, id eſt, myrtos, plantaris, & quod
 melancholia malo laborans me in faciem percufferit, &
 talis quidem litera ſum ego. Hoc verò Ταῦ quā ſit na-
 tura violentum aduerſus reliquas omnes literas, & quā
 à nulli omnino abſtinuerit, conſideremus. Sed & Δέλτα,
 & Ζῆτα, & Θῆτα, & propè omnia literarum elemēta in-
 iurè affecit. Accerſe mihi literas, auditu vocales iudices,
 ipſam Δέλτα dicere, ſurripuit mihi meam ἐνδελείχειαν,
 pro qua vult dici ἐντελέχειαν, quod ſanè contrarium eſt
 omnibus legibus? Auditū vociferari Θῆτα, & capiti ca-
 pillos euellere, eò quod priuatum eſt cucurbita? Auditū e-
 tiam ipſum Ζῆτα vocibus σείζειν & σαλπίζειν ſpoliatū
 eſſe, adeò, vt ne χύζειν quidem, id eſt, mutire illi porro li-
 ceat? quis iſta, quaſo, ferat? aut qua pœna ſatis magna e-
 rit tam ſceleſto? Verū hoc non tantū cognatum ſibi
 elementorum genus ladiſt, ſed iam ad homines etiam iſſe
 moribus ſe cōtulit. Neq; enim permittit, vt recta ſe-
 ſatur lingua. Imò verò, Iudices, interim enim res huma-
 ne ruruſus me admouerūt γλώσσης, id eſt, lingue, nam ex-
 uulſum me hac quoq; parte γλώσσαν facit γλῶττιαν. O re-
 tera lingua pernicioſus morbus Ταῦ. Verum ruruſum me
 onſeram ad illud quod caperam, atq; homines defendam
 n ius, in quibus aduerſus eos delinquit. Nam conatur illo-
 rum voces quibuſdam vinculis conſtringere & diſerpere,

καταρτίσω ὑπὲρ ὧν εἶα αὐτὸς πλημμελεῖ. δεσμοῖς
 γὰρ ἡσὶ σρεβλῆν, καὶ σπαράτῃν αὐτὸν Φωνὴν Πιχ-
 ρεῖ, καὶ ὁ μὲν ἡ καλὸν ἰδὼν, καλὸν εἰπεῖν βέλεται. τὸ δὲ
 παρὰ σπασθόν, τάλον εἰπεῖν ἀναγκάζει, ἐν ᾧ πασι παρ-
 εδρίασιν ἔχον ἀξίειν. πάλιν ἕτερος περὶ κλήματος δια-
 λέγεται (τὸ δὲ τλήμον γάρ ἐστι ἀληθῶς) τλήμα πεπύ-
 ηκε τὸ κλήμα, καὶ ἔμνονον γε τὰς τυχόντας ἀδικεῖ, ἀλλ'
 ἤδη καὶ τῷ μεγάλῳ βασιλεῖ ὧ καὶ γῆν, καὶ θάλασσαν α-
 ξαίφασιν, καὶ τῷ αὐτῶν φύσεως ἐκστῆναι, τὸ δὲ, καὶ τὰς
 ἐπεβλάσσει. καὶ Κῦρον αὐτὸν ὄντα, τῷρόν ἵνα ἀπέφηται.
 ἔγω μὲν εἰν ὅσον ἐς Φωνίῳ ἀνθρώπους ἀδικεῖ, ἔργον δὲ
 πῶς κλαίουσιν ἀνθρώποι, καὶ πλὴν αὐτῶν τύχην οὐδύρ-
 νται, καὶ Κάδμῳ καταρτίζονται πολλάκις, ὅτι τὸ Ταῦ ἐς τὸ
 τῶν σσιχείων γένος παρήγαγε. τῷ γὰρ τὰς σώματι
 φασιν τὰς τυράντας ἀκολοθήσαντας μιμησάμενες
 αὐτῶν τὸ πλάσμα ἐπὶ τὰ χήματα τοῖς τῷ ξύλα πη-
 ναίας, ἀνθρώπους ἀνασκολοπίζον ἐπ' αὐτὰ διὰ δὲ
 τὰς καὶ τῷ πεχνήματι τῷ πονηρῷ τὴν πονηρὰν ἐπιπο-
 μίαν συνελθεῖν. τῶντων εἰν ἀπάντων ἕνεκα πόσων
 νάτων τὸ Ταῦ ἄξιον εἶναι νομίζεσθαι; ἐγὼ μὲν γὰρ οἶμαι
 δικαίως ἴδω μόνον ἐς τὴν δὲ Ταῦ ἡμωρίαν ὑπολείπε-
 σθαι, τὸ τῷ χήματι τῷ αὐτῷ πλὴν δίκῃ ἐποχῇ. ὁ
 δὲ σαυρὸς εἶναι, ἐπὶ τὰς μὲν ἐδημιουργήθη,
 ἐπὶ δὲ ἀνθρώπων ὀνομά-
 ζεται.

Τ Ε Λ Ο Σ.

ita ut si quis pulchrum quidpiam videns, idq̃ καλὸν appellare velit hoc Ταῦ, statim irruens τάλῳ ipsum dicere cogit, adeò cupit in omnibus præsidentiam obtinere. Rursum alius dicit πρὸς κλήματ', id est, de palmite, hoc verò, (est enim reuera τλήμων, id est, miserum) τλήμα facit, quod erat κλήμα. Et quidem non plebeios tantum homines iniuria afficit, sed etiam magno illi regi, cui fama est ipsam terram, & mare cecisse, atq; naturas suas reliquisse, insidias tendit, & ex ipso cùm Κύρ' sit, τῦεν quendam efficit. Atq; in hunc modum vocem hominum ledit. Quomodo verò re ipsa & opere eosdem ladat, audite: plorant homines atq; sua fortuna vices deslent, atq; ipsum sepe Cadmum execrantur. quod Ταῦ in literarum genus induxerit: Aiunt enim Tyrannos eius litera corpus secutos, atq; figuram imitatos, postea simili figura ligna fabricasse, in quibus homines suspendant. Atque ex hoc huic tam perniciose fabrica pessimum nomen obuenisse. Propter ista omnia quot mortibus ipsum Ταῦ dignum esse iudicatus? Ego quidem existimo meritis hoc solum ad supplicium illius Ταῦ relinqui, ut pœnam in sua illa figura sustineat, propterea quod crux ab ipso fabricata est, & ab eo nomen illi homines imposuerunt.

F I N I S.

...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...

...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...

...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...

...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...

...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...

...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...

THEOGNI-
DIS MEGAREN-
SIS SENTENTIÆ E-
LEGIACÆ CVM IN-
TERPRETATIONE
Latina.

INGOLSTADII,
EX OFFICINA TYPOGRA-
phica ADAMI SARTORI,

Anno M. D. XCVIII.

ΘΕΟΓΝΙΔΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΡΕΩΣ ΓΝΩ-

ΜΑΙ ΕΛΕΓΕΙΑΚΑΙ

Ω Λαο, Λητῆς ἡἷ, διὸς τέκος, ἔποτε σῆο
 λήσομαι δ' ἐρχόμεν' ὦ, ἔδ' ἀποπαυόμεν' ὦ:
 ἀλλ' αἰεὶ πρῶτόν τε, ἔϋστατον, ἔν τε μέσοισιν
 αἰείσω: σὺ δέ μευ κλῦθι καὶ ἐὸδ' ἀδίδα.
 Φοῖβε ἄναξ, ὅτε μὲν σε θεὰ τέκε πότνια Λητώ
 Φοῖνικος ῥαδινῆς χερσὶν ἐφαψαμένη,
 ἀθανάτων κάλλισον ὅππ' τροχοφδεῖ λίμνη,
 παῖσιν μὲν ἐπλήσθη Δῆλος ἀπῆρεσιν
 ὁδμῆς ἀμβροσίης: ἐγέλασσε δ' γαῖα πελώρη,
 γήθησεν δ' βαθὺς πόντος αἰλὸς πολυῆς.
 ἄρτεμι θηροφόνῃ, ἴγυρα τερ διὸς, ἦν ἀγαμέμνων
 εἶσαθ', ὅτ' ἐς Τροίην ἐπλεε ναυσὶ θεαῖς,
 ἔρχομένω μοι κλῦθι, κακὰς δ' ὀπὸ κῆρας ἀλάλκῃ
 σοὶ μὲν τῆτο, θεὰ, σμικρὸν, ἐμοὶ δ' μέγα
 μῦσιν καὶ χάριτες, κῆραι διὸς, αἵ ποτε Κάδμῃ
 ἐς γάμον ἐλθῆσαι, καλὸν αἰείσαιτ' ἔπος:
 ὅτι καλὸν, Φίλον ἐστὶ: τὸ δ' ἔκαλόν, ἔφίλων ἐστὶ.
 τῆτ' ἔπος ἀθανάτων ἦλθε διὰ σωμαίων.
 Κύρνε, σφριζομένω μὲν ἐμοὶ σφρηγὶς ὀπικείδω
 τοῖς δ' ἔπεσι, λήσῃ δ' ἔποτε κλεπτομένη:
 ἔδε τις ἀλλάξῃ κάκιον τῆ ἐὸδ' ἄπαρεόντ' ὦ.
 ὦδε δ' ὡς ἐρέει, Θεογνίδος ἐστὶν ἔπη

THE OGNIIDIS MEGARENSIS SEN- TENTIAE ELEGIAE.

O Rex Latona fili, Iouis proles, nunquam tui
 Obliviscar exordiens, neque finiens:
 Sed semper primumq̃, & vltimum, inq̃, mediis
 Canam: tu autem me audi, & bona da.
 habere rex, quando equidem te dea peperit venerãda La-
 Palmam teneram manibus amplexata, (tona,
 immortalium pulcherrimum in rotunda palude,
 Tota quidem impleta est Delus ingens
 odore diuino: risit verò terra prodigiosa:
 Gaudiusq̃, est profundus pontus mari albicantis.
 0) Diana fericida, filia Iouis, quam Agamemnon
 Placauit, quando in Troiam nauigabat nauibus ve-
 locibus,
 recantem me audi, mala autem fata expelle:
 Tibi quidẽ hoc, Dea, parũ, mihi verò magnum (est.)
 Muse & Gratia filie Iouis, quondam Cadmi
 Ad nuptias profecta, pulchrum cecinisti carmen:
 Nam q̃ pulchrũ est, amicũ: q̃ non est pulchrũ, non ami-
 Hoc carmẽ immortalia veniit per ora. (cum est.
 yrne, docenti quidem mihi signum imponatur
 His carminibus, latebit enim nunquã, si surripiatur:
 neque quisquam mutabit peius, bonum quod adsit.
 Sic verò quisq̃, dicet: Theognidis sunt carmina

Mega

Τῷ Μεγαρέως, πάντας ἧ κατ' ἀνθρώπους ὀνομαστῖ,
 αἰσῶσιν δ' ἔπω παῖσιν αἰδεῖν διώομαι.
 ἔδεν θωμάστον Πολυπαῖδη. ἔ' ἧ γὰρ ὁ Ζεὺς
 ἔθ' ὕων πάντας ἀνδάνει, ἔδ' ἀνέχων.
 σοὶ δ' ἐγὼ εὖ φρονέων ὑποθήσομαι, οἷάπερ ἀσπίς,
 κύρην, διπὸ τῶν ἀγαθῶν, παῖς ἔτ' ἐών, ἐμαῖοι.
 πέπνυσσ', μῆδ' αἰσχρῶσιν ἐπ' ἔργμασι, μῆδ' ἀδίκῃσι
 τιμαῖς, μῆδ' ἀρετὰς ἔλκεο, μῆδ' ἄφενθ'.
 ταῦτα μὲν ἔτως ἴσθι. κακοῖσι ἧ μὴ προσομίλη
 ἀνδράσιν, ἀλλ' αἰεὶ τῶν ἀγαθῶν ἔχεο.
 καὶ μετὰ τοῖσιν πόινε καὶ ἔσθιε, καὶ μετὰ τοῖσιν
 ἰζε, καὶ ἀνδανε τοῖς, ὧν μεγάλη διώομαις.
 ἐσθλῶν μὲν γὰρ ἅπ' ἐσθλὰ μαθήσεαι. ἦν ἧ κακοῖσι
 συμμιχθῆς, διπολεῖς καὶ τὸν ἐόντα νόον.
 ταῦτα μαθὼν ἀγαθοῖσιν ὁμίλεε, καὶ ποτε φήσῃς
 ὡς συμβεβλήεν τοῖσι φίλοισιν ἐμὲ.
 Κύρνε κύει πόλις ἡδε, δέδοικα ἧ, μὴ τέκη ἀνδρα
 ὡς θυνητῆρα κακῆς ὕβριος ὑμετέρης.
 αἰσῶι μὲν γὰρ, ἔθ' οἶδε σαόφρονες. ἡγεμόνες δὲ
 τετράφαται πολλὰ λυγρὰ κακότητα πεσέειν.
 ἐδεμίαν πα Κύρην ἀγαθοὶ πόλιν ὤλεσαν ἄνδρες,
 ἀλλ' ὅταν ὕβριζεν τοῖσι κακοῖσι δοκῇ,
 δῆμόν τε φθείρωσι, δίκας τ' ἀδίκῃσι διδῶσι
 οἰκείων κερδῶν εἵνεκα, καὶ κρατεροῖς.
 ἔλπεο μὴ δηρὸν κείνῳ πόλιν ἀτρεμέεσθαι,
 μῆδ' εἰ νυῦ κείτῃ πολλῇ ἐν ἡσυχίῃ,

Megarenſis, omnes quidem inter homines celebris :
Ciuihus verò nondum omnibus placere poſſum.
Nihil mirum, (ô) Polypada: neq; enim Iuppiter
Neq; pluens omnibus placet, neq; abſtinens.
Tibi verò ego beneuolus præcepta dabo, qualia ipſe,
Cyrne, à bonis (viris,) puer adhuc exiſtens, didici.
Sapito; neq; turpibus ex factis, neque iniuſtis
Honores, neq; potentiam trabe, neque diuitias.
Hæc quidem ſic ſcito. (cum) malis verò ne verſare
Viris, ſed ſemper (cum) bonis conuerſare:
Et cum eis bibe & comede, & cum eis
Sede: & place illis, quorum magna poteſtas(eſt.)
Abonis enim (viris) bona diſces: ſi verò malis
Commiscearis, perdes & quam habeas mentem.
Hæc cum didiceris, cum bonis conuerſare: & aliquan-
do dices,
Bene conſulere amicis me.
Cyrne, vterum fert ciuitas hæc. timeo autem, ne pariat
virum
Correctorem mala inſolentia veſtra.
Ciues enim adhuc illi (ſunt) modeſti: præſecti verò
Verſi ſunt multam in nequitiam cadere.
Nullam vnquã Cyrne boni ciuitatem perdiderunt viri,
Sed quando contumelioſis eſſe malis placueris,
Populumq; corruperint, iudiciaq; iniuſtis dederint,
Propriorum lucrorum cauſſa, & potentia:
Spera non diu illam ciuitatem quietam fore,
Eſi nunc manet multa inquiete:

Cum

ὦτ' αὖ τοῖσι κακοῖσι φίλ' ἀνδράσι ταῦτα χρήτη
 κέρδεα δημοσίῳ σὺν κακῷ ἐρχόμενα.
 ἐκ τῶν γὰρ σάσις ἐστὶ, καὶ ἔμφυλοι φόνοι ἀνδρῶν:
 μέναρχος δὲ πόλει μὴ ποτε τῇδε ἄδοι.
 Κύρνε πόλις μὲν ἔθ' ἥδε πόλις, λαοὶ δ' ἄλλοι,
 οἱ πρόσθ' ἔτε δίκας ἤδεσαν, ἔτε νόμους.
 αἰλλ' ἀμφὶ πλοῦρῃσι δορὰς αἰγῶν καπέτρεβον,
 ἔξω δ', ὥς τ' ἔλαφοι, πλὺ δ' ἐνέμοντο πόλει:
 καὶ νυῦ εἰς ἀγαθοὶ Πολυπαῖδη. οἱ δ' ἐπὶν ἐσθλῶν,
 νυῦ δ' ἄλλοι. τίς κεν ταῦτ' ἀνέχοιτ' ἐσθρῶν;
 ἀλλήλους δ' ἀπατῶσιν, ἐπ' ἀλλήλοισι γελῶντες,
 ἔτε κακῶν γνώμας εἰδότες, ἔτ' ἀγαθῶν.
 μηδένα τῶν δὲ φίλον ποιεῦ Πολυπαῖδη ἄσῶν
 ἐκ θυμῷ, χρεῖης εἵνεκα μηδεμιῆς.
 ἀλλὰ δόκη μὲν πᾶσιν ἀπ' ἀγλώσσης φίλ' εἶναι,
 χρεῖμα δ' ἐσθλῆς μηδενὴ μηδοτιοῦ
 παρδαῖον. γνώση γὰρ οἷζυρῶν φρένας ἀνδρῶν,
 ὥς σφιν ἐπ' ἐργοῖσιν πῖσις ἔτ' ἐδεμία:
 ἀλλὰ δόλος, ἀπάτας τε, πολυπλοκίας τ' ἐφίλησαν
 ἔτως, ὡς ἄνδρες μηκέτι σωζόμενοι.
 μὴ ποτε Κύρνε κακῷ πείσω βέλ' ἀνδρῶν
 ὦτ' ἂν παρδαῖον πεῖγ' ἐθέλης τελέσαι:
 ἀλλὰ μετ' ἐσθλὸν ἰὼν, βεβλεύεο πολλὰ μογήσας,
 καὶ μακρὴν ποσσὶν Κύρην ὁδὸν ἐκτελέσας.
 πεῖξιν μὴδὲ φίλοισιν ὅλως ἀνακρίνεο πᾶσι:
 παῦροί τοι πολλῶν πῖσιν ἔχου νόον.

Cum malis amica viris hac fuerint

Lucra publico cum malo venientia.

Ex his enim seditio est, & intestina cades virorum.

Rex verò civitati nunquam illi placeat.

*Cyrne civitas quidem adhuc, hac civitas (est) populi
autem alij,*

Qui prius neque iura noverant, neque leges:

Sed circum latera pellem caprarum atterebant:

*Foris autem, tanquam cervi, hanc depascebantur
civitatem:*

Et nunc sunt boni (ô) Polypada. at (qui) prius boni (erant,)

Nunc mali (sunt.) qui nam hac ferret respiciens?

Se invicem autem decipiunt, alij alios ridentes,

Neque malorum rationes cognoscentes, neque bonorum.

Neminem horum amicum facit (ô) Polypada civium

Ex animo, utilitatis causa alicuius:

Sed videaris quidem omnibus lingua amicus esse,

Rem verò communices nemini ullam.

Seriam cognosces enim improborum mentes virorum,

Quod ipsis in factis fides est nulla:

Sed dolos, deceptionesque, versutiasque dilexerunt

Sic, ut viri non amplius incolumes.

Nunquam Cyrne improbo fidens consulta cum viro,

Quando seriam rem volueris facere:

Sed ad probum profectus, consulta multum laborans,

Et longum pedibus Cyrne iter peragens.

Rem verò ne amicis omnino communica cum omnibus:

Pauci sanè multis fidelem habent mentem.

Paucis

παύροισιν πίσυνος μεγάλ' ἀνδράσιν ἔργ' ἐπιχείρη,
μή ποτ' ἀνήκεστον Κύρνε λάβης ἀνίλω.

πιστὸς ἀνὴρ χρευσθ' τε καὶ δαγύρῃ ἀντερύσαιωται
ἄξι' ἐν χαλεπῇ Κύρνε διχοστασίῃ,
παύρῃς εὐρήσῃς Πολυπαΐδῃ ἄνδρας ἐπαύρῃς.

ποισθ' ἐν χαλεπαῖς πρήγμασι γιγνομένους·
οἳ τινες ἀν' πολυῶν, ὁμόφρενα θυμὸν ἔχοντες
ἴσων τῶν ἀγαθῶν τῶν τε κακῶν μετέχουσιν.

τὰς δ' ἔχ' ὀφρῆσιν διζήμεναι, εἰδ' ὅππῃ πάντας
ἀνθρώπους, ὅς νῆας μὴ μία πάντας αἴσῃ.
οἷσιν ὅππῃ γλώσῃ τε καὶ ὄφθαλμοῖσιν ἔπεισιν
αἰδῶς, εἰδ' αἰσχρὸν χεῖρ' ἐπὶ κέρδι' ἄγει.
μή μ' ἔπεισιν μὲν σέργα, νόον δ' ἔχει καὶ φρενας ἄλλῃ,
εἰ με φίλῃς, καὶ σῶι ποιστὸς ἐνεσι νόον.

ἢ με φίλῃ, καθαρὸν θέμεναι νόον, ἢ μ' ἀποφραγεῖ
ἔχθαιρ', ἀμφοδίῳ νοῖ καὶ ἀφράμεναι.
ἀσθ' ἢ μήν γλώσῃ διχ' ἔχῃ νόον, ἔτι καὶ ἐπαύρῃ
ὀφρὸς Κύρν', ἐχθρὸς βέλπερ' ἢ φίλ' ὦν.

εἴ τις ἐπαυνέσῃ σε πόσον χρόνον, ὅσον ὀρώῃ,
νοσφιοθεῖς δ' ἄλλῃ γλώσσῃ ἴησι κακίῳ,
τοῖς τὸς τοι ἐταῖρ' ἀνὴρ φίλ' ἔτι μάλ' ἐδίδως,
ὅς κ' εἴπῃ γλώσσα λῶσα, φρονεῖ δ' ἔπειρα.
ἀλλ' εἴη τοῖς τ' ἐμοὶ φίλ', ὅς τὸν ἐταῖρον
γινώσκων, ὀργίῳ, καὶ βαρυὸν ὄντα φέρει
ἀντὶ κασιγνήτης. σὺ δέ μοι φίλε ταῦτ' ἐκ θυμοῦ
φράζεο, καὶ ποτὶ με μνήσεαι ἐξοπίσω.

Paucis fidens magnas viris res aggredere :

Ne fortè insanabilem Cyrne accipias dolorem.

Fidelis vir auroq; & argento rependi

Dignus (est) in molesta Cyrne seditione.

Paucos inuenies (ô) Polypada viros amicos,

Fideles in difficilibus rebus persistentes:

Qui audent, concordem animum habentes,

Aequè bonorum malorumq; participes esse.

Paucos verò non inuenies querens, neq; inter omnes

Homines, quos nauis non vna omnes agit,

Quibus in lingua & oculis inest

Pudor : neque ad turpem rem questus agit.

Ne me verbis quidem cole : mentem autem habe, & pra-
cordia alibi,

Si me amas, & tibi fidelis inest mens.

Aut me ama, puram afferens mentem : aut me refugiēs,

Odio prosequere, manifestè contentionem suscipiens.

Qui verò vnica lingua dupliciter habet mentem, hic
amicus

Grauis Cyrne, inimicus melior quàm amicus existēs.

quis laudabit te tanto tempore, quanto viderit (te,)

Separatus verò (à te) aliud linguam mittit malam :

Aliis profectò sodalis vir, amicus (est) non valde bonus,

Qui dixerit lingua optima, cogitat autem alia.

Id sit talis mihi amicus, qui amicum me (ferat

Cognoscens, iracundiam, ei grauem (me) existentem,

o fratre. Tu autem mihi amice hac in animo

Confidero, & aliquando mei memineris in posterum.

μηδεὶς ἀνθρώπων πείσῃ κακὸν ἄνδρα φιλήσῃ
 Κύρνε, τί δ' ἔς' ὄφελ' ἔκκεῖν ἀνὴρ φίλος αἴ;
 ἔτ' ἂν σ' ἐκ χαλεπῷο πόνε ρύσαιτο ἢ ἄτης,
 ἔτε κεν ἐσθλὸν ἔχων, τῷ μετὰ τῷ ἐθέλει.
 δόλως δ' ὄϊ ἐρδοντι ματαμοῖσ' αἱ χάρις ἐστὶ
 ἴσον καὶ σπεύρειν πόντον αἰλὸς πολίης.
 ἔτε γὰρ ἂν πόντον σπεύρων βαρὺ λήϊον αἰμῶς,
 ἔτε κακὸς ὄϊ δρῶν, ὃ πάλιν ἀνὴρ ἀλάβοις
 ἄσπληστον γὰρ ἔχουσι κακὸι νόον, ἧ δ' ἐν αἰμαίῃ,
 τῶν περὶ δέν πάντων ἐκκέχυται φιλότης
 οἱ δ' ἀγαθοὶ το μέγιστον ἐπαυρίσκουσι παθόντες,
 μνήμα δ' ἔχουσ' ἀγαθῶν, καὶ χάριν ἐξοπίσω.
 μήποτε τὸν κακὸν ἄνδρα φίλον ποιῶσθ' ἐπῆροι,
 ἀλλ' αἰεὶ φεύγῃν, ὥς τε κακὸν λιμένα.
 πολλοὶ τοι πόσι καὶ βρώσι εἰσὶν ἐταῖροι,
 ἐν ᾧ σπευδαίῳ πρήγματι παυρότεροι.
 κιβδήλα δ' ἀνδρὸς γινῶναι χαλεπώτερον εἶναι,
 Κύρν', ἔδ' ὄλαβίης ἐστὶ περὶ πλέον.
 χρυσὸν κιβδήλοισι καὶ δρυῖν ἀσχετ' αἴτη
 Κύρνε, καὶ ἐξέδρεῖν ῥάδιον ἀνδρὶ σοφῷ.
 εἰ γ' οὐ φίλος νόστος ἀνδρὸς ἐνὶ στήθεσσι λείληθε
 ψεδνὸς ἐὼν, δόλιον δ' ἐν φρεσὶν ἢ τορ' ἔχῃ
 τῷ το θεὸς κιβδηλῆσ' αἶψα ποίησε βροτοῖσι,
 καὶ γινῶναι πάντων τῶν ἀνιηρότατον.
 ἔγὰρ ἂν εἰδείης ἀνδρὸς νόον, ἔτε γυναικὸς,
 πρὶν περὶ φραδ' εἶης ὥσπερ ὑποζυγία.

Nallus hominum persuadeat improbum virum amare,

Cyrne, quæ enim est utilitas, ille vir amicus si sit?

Neque te ex graui labore liberauerit & detrimento:

Neque bonum habens, illius (te) participem facere voluerit.

Improbis verò beneficienti vanissima gratia est:

Perinde (est) ac seminare pontum maris albi.

Neque enim pontum seminās, profundam segetē metas:

Neq; malis beneficiens, beneficium vicissim accipias ab eis.

Inexplebilem enim habent improbi mentem. si verò (in) vno aberraris,

Superiorum omnium effusa perit amicitia.

At probi plurimum fruuntur beneficio accepto:

Memoriā autē habent beneficiorum & gratiā postea.

Nunquam malum virum, amicum fac sodalem:

Sed semper fuge, tanquam malum portum.

Multi sanè potus & cibi sunt amici:

In seria autem re pauciores (sunt amici.)

Fucato verò viro cognitu difficilior nihil (est)

Cyrne, neque cautionis est maioris.

Auri adulterini & argenti intolerabile detrimentum

Cyrne, & inuenire facile (est) viro sapienti.

Si autem amici mens viri in pectoribus latuerit

Tenuis existēs, dolosum verò in precordiis cor habeat:

Hoc Deus fucatissimum fecit hominibus,

Et cognitu omnium hoc difficilimum.

Non enim poteris cognoscere viri mentem, neq; scæminā.

Priusquam tentaueris ceu iumentum.

εἰδὲ κεν εἰκάσῃς, ὥσπερ ποτ' ἐς ὦνιον ἐλθὼν·
 πολλάκι γὰρ γνώμῃ ἐξαπατῶσ' ἰδέαι.
 μήτ' ὄρετιν ἔυχῃ Πολυπαῖδ' ἐξοχῶ εἶναι,
 μήτ' ἄφενος· μένον δ' ἀνδρὶ χυνοῖτο τύχη.
 εἰδὲν ἐν ἀνθρώποισι πατρὸς καὶ μητρὸς ἄμφοτον
 ἔπαλε θ', ὅσις ὅσῃς Κύρνε μέμνηλε δίκης
 εἰδὲς Κύρν' αἴτης καὶ κέρδεσσι αἵ τε αὐτὸς,
 ἀλλὰ θεοὶ τέτων δώτορες ἀμφοτέρων.
 εἰδὲ τις ἀνθρώπων ἐργάζεται, ἐν φρεσὶν εἰδὼς
 ἐς τέλος, εἴτ' ἀγαθὸν γίγνεται, εἴτε κακόν.
 πολλάκι γὰρ δοκέων θήσῃ κακὸν ἐοδλὸν ἔηκα,
 καὶ τε δοκῶν θήσῃ ἐοδλὸν, ἔηκε κακόν.
 εἰδὲ τῷ ἀνθρώπων παραγίνεται, ὅσ' ἐθέλησι·
 ἴχει γὰρ χαλεπῆς πείρατ' ἀμνηχανίης.
 ἀνθρώποι' ἢ μάταια νομίζομεν, εἰδότες εἰδὲν·
 θεοὶ δὲ κατὰ σφέτερον πάντα τελεῖσι νόον.
 εἰδὲς πωξέϊνον Πολυπαῖδ' ἐξαπατήσας,
 εἰδ' ἰκέτιν, θνητῶν, ἀθανάτους ἔλαθε.
 βέλεο δ' Ὀσεβέως ὀλίγοις σὺν χρήμασιν οἰκῇ,
 ἢ πλεῖν, ἀδίκως χρήματα πασάμενσιν.
 ἐν ᾧ δικαιοσύνη συλλήθε' ἰδὼν πᾶσ' ὄρετ' ἵτι·
 πᾶς δέ τ' ἀνὴρ ἀγαθὸς Κύρνε, δίκαιος εἶναι.
 χρήματα μὲν δαίμων καὶ παγκάκῳ ἀνδρὶ δίδωσι
 ἢ δ' ὄρετ' ὀλίγοις ἀνδράσι Κύρν' ἔπειτα.
 ὕβριν Κύρνε θεὸς πρῶτον κακὸν ὥπασεν ἀνδρὶ,
 καὶ μὲν γὰρ χάριν μηδεμίαν θέμεναι.

Neque poteris coniectare, tanquam aliquando tempe-
stiue profectus

Sæpe enim animum fallunt species.

Neq, potentia opta (ô) Polypada (te) eximium esse,

Neque facultatibus: duntaxat autem viro adfit for-
tuna

Nihil in humanis patre & matre melius

Est, quibus sanctum Cyrne cura est ius.

Nemo Cyrne damni & lucri causa ipse (est):

Sed dî horum datores amborum.

Neq, quispiam hominum facit, in præcordiis intus,

In finem, an bonum fiat, an malum.

epe enim putans (se) facturum malum, bonum fecit:

Et putans (se) facturum bonum, fecit malum.

Neq, cuiquam hominum adueniunt, quæcunq, voluerit:

Impediunt enim graui fines impossibilitatis.

Nos) homines autem vana existimamus, scientes nihil:

Dî verò secundum suam omnia perficiunt mentem.

Imo vnquam hospitem (ô) Polypada, qui se fellerit,

Atq, supplicem, mortaliū, immortales latuit.

Malis autem iuste paucis cum facultatibus viuere,

Quàm diues esse, iniuste opes adeptus:

Iustitia autem comprehensim omnis virtus inest:

Omnisq, vir bonus (est) Cyrne, iustus qui est.

uitias quidem demon etiam improbiſſimo viro dat:

Sed virtus paucos viros Cyrne comitatur.

uriam Cyrne deus primum malum dedit viro,

Cuius futurus est locum nullum ponere.

πῆκει τοι κόρος ὕβριν, ὅταν κακῷ ὄλβος ἔπηται
 ἀνθρώπῳ, καὶ ὥτ' ὦ μὴ νόος ἄρτι. ᾧ.
 μή ποτέ τοι πένι' ἔλθῃ θυμοφθόρον ἀνδρὶ χαλεφθεῖς,
 μήδ' ἀχρημοπαύλῳ Κύρνε κακὴν παρέφερε.
 Ζεὺς γάρ τοι τὸ πέλαντον ὀπιρρέπει ἄλλοτε ἄλλω,
 ἄλλοτε μὲν πλεῖτε, ἄλλοτε δ' εἰδὲν ἔχῃ.
 μή ποτε Κύρν' ἀγορεύσῃς ἔπος μεγα' οἶδε γάρ εἰδείς
 ἀνθρώπων, ὅ, τι νῦν χ' ἡμέρα ἀνδρὶ τελεῖ.
 πολλοὶ τοι χερῶν' ἰαί δ' ἑλαῖς φρεσὶ, δαίμονι δ' ἐδῶκ',
 οἷς τὸ κακὸν δοκέον γίγνεται εἰς ἀγαθόν.
 εἰσὶν δ' οἱ βελήϊ τ' ἀγαθῇ καὶ δαίμονι Φαύλῳ
 μοχθίζουσι τέλος δ' ἔργμασιν ἐχ' ἔπειται.
 εἰδείς ἀνθρώπων ἔτ' ὄλβιος ἔτε πενιχρὸς,
 ἔτε κακὸς νόσφιν δαίμον' ᾧ, ἔτ' ἀγαθὸς.
 ἀλλ' ἄλλω κακὸν ἐστὶ τὸ δ' ἀτρεκέες, ὄλβιος εἰδείς
 ἀνθρώπων, ὅπως εἰς ἡέλι' ᾧ κατερεῖ.
 ὃν ᾧ θεοὶ τιμῶσιν, ὃ καὶ μωμύμεν' ᾧ αἰνεῖ,
 ἀνδρὸς ᾧ πωρὴ γίγνεται εἰδεμῖα.
 θεοῖς εὐχα, οἷς ἐστὶ μέγα κράτ' ᾧ. ἔτι ἄτερ θεῶν
 γίγνεται ἀνθρώποις, ἔτ' ἀγαθ' ἔτε κακά.
 ἀνδρ' ἀγαθὸν πενίῃ πάντων δάμνησι μάλιστα,
 καὶ γήρως πολλῷ, Κύρνε, καὶ ἡπιάλῃ.
 ἡ δὲ χερὶ Φεύγοντα καὶ ἐς μελακῆτα πόντον
 ῥίπῃ, καὶ πετρῶν Κύρνε κατ' ἡλιβάτων.
 πᾶς γάρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμημέν' ᾧ ἔτε τι εἰπεῖν,
 εἴθ' ἔρξαι δύναται γλῶσσα δέ οἱ δέδεται.

Parit profectò fames iniuriam, quando improbum o-
pes secuta fuit

Hominem, & cui non mens sana fit.

Nunquam paupertatem perniciosam, viro iratus,

Neque egestatem Cyrne malam obitice.

Iuppiter enim sanè libram inclinat aliàs aliq,

Interdum quidē ditescere, interdū verò nihil habere.

Nunquam Cyrne vendita verbum magnum: nouit e-
nim nemo

Hominum, quid nox & dies viro perficiat.

Multi quidē viuuntur malis consiliis, numine aut dextro:

Quibus quod malum videbatur, cedit in bonum.

Sunt verò (aliq.) qui & consilio bono, & numine sinistro

Res gerunt, finis autem rebus non succedit.

Nemo hominum neq; diues, neq; pauper,

Neque malus sine numine, neque bonus (est.)

Aliud aliq malum est. reuera autem beatus nemo (est)

Hominum, quotquot sol intuetur.

Quem autem dij amant, & inuidus laudat,

Viri verò studium est nullam.

Deos pra, quibus est magna potestas, nihil sine diis

Est hominibus, neque bona, neque mala.

ritum bonū paupertas, quàm alia res oēs, domat magis,

Et (quàm) senectus cana, Cyrne, & (quàm) febris.

Quam quidem (paupertasē) oportet fugere, & in im-
mensum mare

Proiicere, & petras, Cyrne, contra altas.

Imnis. n. vir paupertate domitus, neq; quicquam dicere,

Neque facere potest: lingua verò illi ligata est.

χρεὴ γάρ οἱ μῶς ἔστι γλυῦ περὶ Ὀρέαν ὧτα θαλάσσης
 δίξεσθαι χαλεπῆς Κύρνε λύσιν πενίης.
 πεθῆναι φίλε Κύρνε πενιχρῶ βέλπερον ἀνδρὶ,
 ἢ ζῶν χαλεπῇ τειρομένον πενίῃ.
 κριεὺς μὲν, καὶ ὄνυξ διζήμεθα Κύρνε, καὶ ἵππους
 Ὀγενέας· καί τις βέλεται ἐξ ἀγαθῶν
 βήσεσθαι· γῆμασι δὲ κακῶ κακῶ ἔμελε δαίτη
 ἐοδλὸς ἀνὴρ, ἣν οἱ χρεήματα πολλὰ διδῶ
 ἔδεμία κακῶ ἀνδρὸς ἀναίνεσθαι εἶναι ἀκοίτις
 παλσίοις, ἀλλ' ἀφνεὸν βέλεται ἀντ' ἀγαθῶ.
 χρεήματα μὲν τιμῶσι, καὶ ἐκ κακῶ ἐοδλὸς ἐγῆμα,
 καὶ κακὸς ἐξ ἀγαθῶ· πλεῖστος ἔμιξε γῆμασι.
 ἔτω μὴ θαύμαζε γῆμασι πολυπαίδη αἰσῶν
 μαυρεῖσθαι· σὺν γάρ μίσγεσθαι ἐοδλὰ κακοῖς.
 αὐτὰρ τὶς τούτῳ εἰδὼς κακὸν πατρὶν ἔσσει
 εἰς οἶκον ἄγεσθαι, χρεήμασι περὶ δόμεναι,
 ἔνδοξον κακὸν δοξον· ἐπεὶ κρατερὴ μιν ἀνάγκη
 ἐντυγνέει, ἣτ' ἀνδρὸς τλήμονα θῆκε νόον.
 χρεήματα δ' ὧ διόθεν καὶ σὺν δίκῃ ἀνδρὶ γῆμασι,
 καὶ καθαρῶς, αἰεὶ καὶ μόνιμον τελέθει.
 εἰ δ' ἀδίκως παρὰ καιρὸν ἀνὴρ φιλοκερδεὶ θυμῷ
 κτήσεται, εἴ θ' ὄρκῳ παρ τὸ δίκαιον ἐλὼν,
 αὐτίκα μὲν τι φέρειν κέρδι δοκεῖ, ἐς δὲ τελευτῇ
 αὐτὸς ἐγῆτο κακόν· θεῶν δ' ὑπερέσχε νόον.
 ἀλλὰ πάντ' ἀνθρώπων ἀπατᾷ νόον· ἔγάρ ἐπ' αὐτοῖς
 γίνονται μακαρεὶς πενήγματος ἀμυτλακίης.

Oportet igitur simul super terram & lata dorsa mari.

Quarere grauis, Cyrne, liberationem paupertatis.

Mori (ô) amice Cyrne pauperi melius est viro,

Quàm viuere dura afflictum paupertate.

Arietes quidem, & asinos quærimus, Cyrne, & equos

Generosos, & quicquid vult ex bonis

Admittere: ducere aut malam (vxorem) mali viri filiam

non renuit

Generosus vir, si ei pecunias multas dederit:

Nulla (femina) mali viri recusat esse vxor

Diuitis, quàm diuitem vult (maritum) loco boni.

Opes quidem æstimant: & ex malo (viro ortam) bonus

duxit vxorem.

Et malus ex bono (ortâ:) (cū) diuitis miscuit genus.

Itaq; ne mirare genus (ô) Polypeda ciuium

Labefactari: cū enim miscentur bona malis,

Ipsè quidem hanc, cognoscens malo patre ortam esse,

In ades (suas) ducit, opibus (illius) inductus,

Nobilis ignobilem, quandoquidē fortis ipsum necessitas

Cogit, qua viri fecit miseram mentem.

Opes verò cui à loue, & cum iustitia viro fuerint.

Et integrè, semper quidem stabile est:

Si verò iniuste præter tempus vir lucri cupido animo

Acquiret, siue iureiurando præter iustum capiens,

Statim quidem ferre lucrum videtur, in finem verò

Rursum est damnū. Deorum enim superior est mens.

Sed hæc hominum fallunt mentem, non enim super ipsos

Fiunt beati rei erroris.

ἀλλ' ὁ μὲν αὐτὸς ᾧσε κακὸν χρέε', ὅς ᾗ φίλοισιν
 ἄτλῳ ἐξοπίσω παυσὶν ἐπεκρέμασεν.
 ἄλλον δ' ἔκατέμαρψε δίκη· θάνατ' οὐ γὰρ ἀναμῆς
 πρὸς δ' ἐν ᾧ βλεφάροισ' ἔζετο, κῆρα φέρων.
 εὐδαίς τ' ἐφάγοντο φίλ', καὶ πιστὸς ἐπαῖρος,
 τῆς δ' ἐφυγῆς ἐστὶ τὸτ' ἀνιηρότερον.
 οἶνόν τ' ἐπίνετο παλλὼ, κακὸν· ὡς δ' ἐπὶ αὐτὸν
 πίνητο ᾧπισταμένως, ἔκαθε, ἀλλ' ἀγαθὸς.
 Κύρνε, φίλῃς κ' πάντας ᾧπίσσεφ' ἐπικίλοντο,
 ὀργλῷ συμμίσγων, ὡς ἴν' ἕκαστος ἔχῃ.
 παλὺ περ ὀργλῷ ἴχετο πολυπλόκη, ὅς ποτὶ πέτρῃ
 τῇ προσμιλήσῃ, τοῖσι δ' ἰδεῖν ἐφαίνῃ.
 νῦν μὲν τῇ δ' ἐφέπετο, ποτὲ δ' ἀλλοῖσι χεῖρα γίγνη'
 κραίπνον τοι σφίσι γίγνεται ὠτροπίης.
 μὴ δ' ἄγαν ἄχαλθε παρασσομένων πολιτῶν,
 Κύρνε· μέσσω δ' ἔρχετο τὴν ὁδὸν, ὥσπερ ἐγὼ
 ὅς ἐστι τοι Διοκῆς τὸν παλαιόν ἰδυμένας εἶδεν,
 ἀλλ' αὐτὸς μὲν τοῖσι πακίλα δῶκε ἔχον·
 κῆνός γ' ἄφρων ἐστὶ νόος βεβλαμμέν' ἐσθλῷ.
 ἴσως γὰρ πάντες ποικίλ' ᾧπιστέμεθα.
 ἀλλ' ὁ μὲν σὺν ἐφέλῃ κακοκερδείησιν ἐπεσθῇ,
 τῷδε δολοπλοκίᾳ μάλλον ἄπιστοι ἄδον.
 πᾶσι δ' εἶδεν ἔρμα πεφασμένον ἀνθρώποισι
 οἱ γὰρ νῦν ἡμῶν πλείστον ἔχουσι βίον,
 δι' ἀπείριστον αἰῶνα· τίς αὖ κερέσσει ἀπαντας
 χεῖματ' ἐπὶ θνητοῖς γίγνεται ἀφροσύνη.

*Sed hic quidem ipse soluit malum debitū, ille verò charis
Noxam postea liberis appendit.*

*Alium verò non apprehendit vindicta. mors enim im-
pudens*

Prius super palpebras sedebat, fatum asserens.

Nemo profectò exuli amicus & fidelis sodalis (est.)

Exilio autem est hoc acerbius.

*Vinum sanè potare multū, malū (est.) si verò quis ipsum
Potarit prudenter, non malum, sed bonum (est.)*

*Cyrne amicos secundum omnes commuta varios mores,
Ingenium temperans, quod quisq; habet.*

Polypi mentem obtine versipellū, qui ad petram,

Cui adhaerit, talis visu apparet.

Nunc quidem hac sequere, aliquando alius colore fias:

Celeris mutatio quidem sapientia est morum.

Neq; nimis indignare, cum perturbantur ciues,

Cyrne: media autem perge via, quomodo ego.

Quisquis quidem putat proximum suum scire nihil,

Sed se ipse solum varia consilia habere:

Ille sanè amens est, mente priuatus bonas

Aequè enim omnes varia scimus.

Sed hic quidem non vult turpes quæstus sequi:

Alteri verò, doli magis infideles placent.

Diuitiarum autem nullus (est) finis certus hominibus.

Qui enim nunc ex nobis plurimas habet facultates,

*Duple augere (eas) properant. quisnam saturaboris o-
mnes?*

Opes quidem mortalibus sunt amentia.

A te

αἴτη δ' ἐξ αὐτῆς ἀναφαίνεται, ἡ δ' ὅποτε Ζεὺς
 πέμψει τρομένοισι, ἄλλοτε ἄλλ' ἔχῃ.
 αἰκρόπολις καὶ πύργ' ἔων κενεόφρονι διήμα
 κύρν', ὀλίγης ἱμεῖς ἔμμορεν ἑσθλὸς ἀνὴρ.
 εἰ δ' ἐτι γε πρέπῃ ἡμῖν, ἅτ' ἀνδράσι σωζόμενοισι,
 λύφν ὥς πόλεως τείχη αἰλωσμένης.
 σπὶ μὲν ἐγὼ πῖε' ἔδωκα, σὺν οἷς ἐπ' ἀπείρονα πόντι
 πωτήση, κατὰ γλυῖ πασάν ἀειρόμεν
 ῥηϊδίως : θοίκας δ' ἐ καὶ εἰλαπίνῃσι παρῆσθαι
 ἐν πάσαις, πολλῶν κείμεν' ἐν σόμασι.
 καὶ σε σὺν αὐλίσκοισι λιγυφθόγγοις νέοι ἄνδρες
 ἐν κόσμῳ ἔρατοὶ καλὰ τε καὶ λιγέα
 ἄσονται : καὶ ὅταν δνοφεροῖς ὑπὸ κσ' θμασι γαίης
 βῆς, πολυκωκύτες εἰς αἶδαο δόμους,
 εἰ δ' ἐπὶ εἰ δ' ἐ θανῶν δ' πολεῖς κλέῃ, εἰ δέ γε λήσῃς,
 ἄφθιτον ἀνθρώποις αἰὲν ἔχων ὄνομα,
 Κύρνε, καθ' ἑλλάδα γλυῖ σρωφώμενος, ἡ δ' ἀνὰ νῆσας,
 ἰχθυόεντα περὶ πόντον ἐπ' ἀτρύγετον,
 εἰς ἱππῶν νώτισιν ἐφήμεν : ἀλλὰ σε πέμψει
 ἀγλαὰ μεσσίων δῶρα ἰοσεφάων.
 πᾶσι γάρ, οἷσι μέμηλε καὶ ἐσομένοισιν αἰοιδῇ,
 ἔσθῃ ὁμῶς, ὅφρ' αὖ γῆ τε καὶ ἥλιος.
 αὐτὰρ ἐγὼν ὀλίγης παρὰ σ' ἔτυχ' ἀνὴρ αἰδῆς,
 ἀλλ' ὡς περ μικρὸν παῖδα λόγοις μ' ἀπατᾷς.
 κάλλιπον τὸ δεινότατον, λῶσον δ' ὑγιαίνειν.
 πρᾶγμα δ' ἐπεπνότατον, εἰς ἑρᾶ, τὸ τυχεῖν.
 ἱππῶ

Arc autem statim emergit, quam cum Iupiter

Mittet laborantibus, alias alius habet.

Arc & turris qui erat stulto populo,

Cyrne, modicum honorem consequitur bonus vir.

Neq. amplius decet nos, nimirum viros saluos,

Diruere tanquam ciuitatis mœnia expugnanda.

Tibi quidē ego alas dedi, cū quibus super immensum mare

Volabis, per terram omnem sublatus

Facile: epulis verò & conuiuio aderis

In omnibus, multorum versans in oribus.

Et te cum tibi canoris iuuenes viri

In mundo amabiles honesta & suauia

Canent. & postquam tenebrosas sub latebras terra

lueris, luctuosas in Ditis domos:

*Nunquam ne mortuus (quidem) amittes gloriam, neq.
latebis,*

Immortale hominibus semper habens nomen

Cyrne, per Græciam terram versans, & per insulas.

Pisces transiens mari in sterili,

Non equorum tergis insidens, sed te mittent

Splendida Musarum dona violis coronatarum.

Omnibus enim quibus cura est & posteris carmen,

Eris cum, donec terra & sol (erunt.)

Ceterum ego modicam à te consequor reuerentiam:

Quin tanquam pusillum puerum verbis me decipis.

*Pulcherrimum (est, id quod est) iustissimum optimum
verò est valere.*

Res verò iucundissima est id quod quis amat, assequi

Equa

ἴπω Θ ἐγὼ καλὴ καὶ ἀεθλίη, ἀλλὰ κάκιστον
 ἀνδρα φέρω καὶ μοι τῷτ' ἀνιηρότατον.
 πολλάκι δὴ μέλλησαι διαρρήξασαι χαλινὸν
 φάσιν, ὥσαιμένη τὸν κακὸν ἡνίοχον·
 ἔμοι πίνεταί σιν Θ, ἐπεὶ παρὰ παιδὶ περὶνῃ
 ἄλλ Θ ἀνὴρ κατέχῃ, πολλὸν ἐμὲ κακίων.
 ψυχρόν μοι παρὰ τῇδε φίλοι πίνεσι τοκῆες.
 ὡς δ' ἅμα θ' ὕδρ' ὄψῃ, καὶ με γούσῃ φέρῃ.
 ἔνθα μέσλῳ παρὰ παῖδα λαβὼν ἀγκυῶν ἐφίλησαι
 Διερλῶ· ἢ ᾗ τέρεν φθέγγετ' εἶματ' Θ·
 γνωτὴ τοι πενίη, καὶ ἀλλοτρίη περὶ ἔσσαι·
 ἔτε γάρ εἰς ἀγορῶν ἔρχεταί, ἔτε δίκας.
 πάντα γὰρ τ' ἑλαστον ἔχῃ, πάντα δ' ἑπίμικτ' Θ·
 πάντα δ' ἐχθρὰ ὁμῶς γίγνεταί, ἔνθα περ ἢ.
 ἴσως τοι τὰ μὲν ἄλλα θεοὶ θνητοῖς ἀνθρώποις
 γῆρας τ' ἐλόμενον, καὶ νεότητ' ἔδοσαν·
 τῶν πάντων ᾗ κάκιστον ἐν ἀνθρώποις, θανάτῃ τε
 καὶ πασέων νέσων ἐστὶ πονηρότατον,
 παῖδας ἐπεὶ θρέψαιο, καὶ ἄρμενα πάντα παρὰ χροῖς,
 χρήματα δ' ἐγκαταθήῃς, πολλὰ ἀνιερὰ παῖδά·
 τὸν πατέρ' ἐχθαίρουσι, καταρῶνται δ' ἀπολέει,
 καὶ συγέσθ', ὥσπερ πτωχὸν ἐπερχόμενον.
 εἰχὲς τὸν κακὸν ἀνδρα κακῶς τὰ δίκαια νομίζῃ,
 μηδεμίαν κατόπιν αἰζόμενον νέμεσιν.
 δὲ λῶ γάρ τ' ἀπάλαμνα βροτῶν πάρα πολλὰ ἀνελείψῃ
 παρ' ποδὸς, ἢ γέειός θ', ὡς καλὰ πάντα ἴδῃ.

Equa ego (sum) pulchra, & certatrix, sed pessimum,
Virum fero: & mihi hoc molestissimum.

Sapè prosectò cogitavi effringens frenum.

Fugere, excutiens malum aurigam.

Non mihi bibitur vinū, postquam ad puellam teneram.

Alius vir habitat, multo me peior.

Frigidam mihi apud eam chari bibunt parentes,

Quare simul aquatur, & me lamentans fers.

Illic mediam (ipsam) puellam amplexus brachio, oscula-
tus sum.

Collum: illa verò tenerum loquebatur ex ore.

Cognoscibilis (est) sanè paupertas, & aliena existens:

Neq; enim in forum venit, neq; iudicia.

Vbiq; enim deterius habet, vbiq; & permista:

Vbiq; verò inimica simul est, ubicunq; fuerit.

Aequaliter sanè alia quidem dī mortalibus hominibus

Senectutemq; grauem, & iuuentutem dederunt:

Omnium vero pessimum inter homines, morteq;

Et omnibus morbis est nequius:

Liberos postquam educaueris, & necessaria omnia pra-
bueris,

Pecuniamq; reposueris, multa molesta perpeffus,

Patrem odio prosequuntur, imprecanturq; (illi) interire,

Et execrantur, veluti mendicum superuenientem.

Verisimile est malum virum malè iura administrare,

Nullam in posterum reuerentem deorum iram.

Improbo enim difficilia homini licet multa suscipere

Euestigio, cogitareq;, quomodo recta omnia faciet.

Cinium.

ἀστῶν μηδενὶ πιστὸς εἶν' ὅδ' αὖ τόνδε παρ' ὅσωνι,
 μήθ' ὄρκῳ πίσυνος, μήτε σωτημοσύνη.
 μήδ' εἰ ζῶ ἐθέλει παρέχ' ἐν βασιλῆα μέγιστον
 ἔγχεον ἀθανάτων, πιστὰ θεῶν ἐθέλων.
 ἐν γάρ τοι πόλ' ὥδε κακοψόγῳ ἀνδάνει ἔδεν,
 ὥς δ' ἐπὶ σῶσαι, οἳ πολλοὶ ἀνολβότεροι.
 νῦν ᾗ τὰ τ' ἀγαθῶν κακὰ γίνεταί· ἐσθ' ἅλα κακῶσι
 ἀνδρῶν, γίνονται δ' ἐκτραπέλοισι νόμοι.
 αἰδῶς μὲν γὰρ ὀλωλεν· ἀναδύει δ' καὶ ὕβρις
 νικήσασσι δίκην, γλῶσσαι δ' ἅπαν ἔχ'·
 ἐπὶ δ' ἐλέων αἰεὶ κρέα δ' αἰνυται· ἀλλὰ μιν ἔμψης
 καὶ κρατερόν περ ἐόνθ' αἰρεῖ ἀμνηχανίη.
 κωπύει ἀνθρώπων σιγᾶν χαλεπώτατον ἄχθος,
 φθγγόμενον δ' ἀδαις, οἷσι παρῇ, μέλεται.
 ἐχθαίρουσι δ' πάντες, ἀναγκάη δ' Ἰππίμειξιν
 ἀνδρὸς τοῖς τε συμποσίῳ τελέει.
 ἐπὶ δ' ἐθέλει φίλον εἶναι, ἐπὶ δ' κακὸν ἀνδρὶ γήνηται,
 ἐπὶ δ' ἡδὲ ἐκ κρατὸς Κύρνε μιάς γέγονε.
 πικρὸς καὶ γλυκύς ἴσθι, καὶ δόξα λείη, καὶ ἀπληγὴς
 λάτρισσι, καὶ δμῶσιν, γείτοσιν τ' ἀγχιστύροις.
 ἐλπίς καὶ κυκλίζειν ἀγαθὸν βίον, ἀλλ' ἀτρεμίζειν·
 τὸν δ' κακὸν κινεῖν, ἔς τ' ἂν ἐς ὄρθα βάλλῃς.
 οἱ κακοὶ δ' πάντως κακοὶ ἐκ κρατὸς γέγονασιν,
 ἀλλ' ἀνδρεσσὶ κακῶς σωζέμενοι φιλίω.
 ἔργατε δαίλ' ἐμαθόν, καὶ ἔπη δύσφημα, καὶ ὕβρις,
 ἐλπίμενοι κείνης πάντα λέγειν ἔτυμα,

Cuius nulli fidelis existens pedem hunc progredere,
 Neq₃ iureiurando credulus, neq₃ pacto:
 Neq₃ si Iouem vult præbere regem maximum
 Sponsorem immortalium, pignora ponere volens.
 Nam in ciuitate ita maledica placet nihil,
 Quàm (se) seruare vulgus infœlicius.
 Nunc verò proborum mala sunt bona improbis
 Virorum, suntq₃ peruersis lex.
 Pudor quidem enim perijt: impudentia autē, & iniuria
 Superans iustitiam, terram totam occupat.
 Neq₃ leo semper carnes comedit, quin imò (ipsum)
 Et fortem etiam existentem capit perplexitas.
 Garrulo homini tacere grauiſſimum onus (eſt):
 Loquens autem imperitus, quibus cum eſt, oneri eſt.
 Oderuntq₃ (eum) omnes: neceſſarius verò congreſſus
 Viri talis, conuiuius eſt.
 Neq₃ vult amicus eſſe, poſtquam malum viro euenerit:
 Neq₃ ſi ex vtero Cyrne vno natus fuerit.
 Aſper & dulcis eſto, & moroſus, & immitis
 Famulis & ſeruis, viciniuq₃ propinquis.
 Non oportet obſtrepere bona vita, ſed ipſam quietam
 omittere,
 Malam autem mouere, donec in recta conſtitueris.
 Mali non prorsus mali ex vtero nati ſunt:
 Sed (cum) viris malis ineuntes amicitiam.
 actaq₃ improba didici, & verba maledica, & contu-
 meliam,
 Sperans illos omnia dicere vera.

ἐν μὲν σοσῆγρσις ἀνὴρ πεπνυμένος ἴδρι·
 πάντα δέ μιν λήθω ὡς ἀπρόντα δόκη.
 εἶδε φέρων τὰ γελοῖα· θύρηφι δ' καρτερὸς εἴης,
 γιγνώσκων ὀργὴν ἑὸν ἑκάς· ἔχθρ·
 ἐν μὲν μακρομένοισι μάλα μαίνομαι, ἐν δ' δικαίοις
 πάντων ἀνθρώπων εἰμὶ δικαίότατος·
 πολλοὶ τοι πλεῖστοι κακῶι, ἀγαθοὶ δ' ἐπίνονται.
 ἀλλ' ἡμεῖς τέτοις ἐξαμφοτέρωθεν
 τῆς δρετῆς τὸν πλεῖστον· ἐπεὶ γὰρ μὲν ἔμπεδον αἰή,
 χρήματα δ' ἀνθρώπων ἄλλοτε ἄλλ' ἔχθρ·
 Κύρην, ἀγαθὸς μὲν ἀνὴρ γνώμην ἔχθρ' ἔμπεδον αἰή,
 πολὺ δ' ἐντ' ἀγαθοῖς κείμενος, ἔντε κακῶι.
 εἰ δὲ θεὸς κακῶ ἀνδρὶ βίον καὶ πλεῖστον ὁπάσθρ,
 ἀφραίνων κακίην ἐδιδύαται κατέχθρ·
 μή ποτ' ὅππῃ σμικρὰ πρὸ φάσθρ φίλον ἀνδρὶ δόλοιο
 πηρόμενος· χαλεπὴν Κύρην διαβολήν. (ση)
 εἴ τις ἀμαρτωλῆσι φίλων ὅππῃ παντὶ χολῶτο,
 ἔποτ' ἀν' ἀλλήλοισι ἄρθμιοι, ἐδὲ φίλοι
 εἶεν· ἀμαρτωλαὶ γάρ ἐν ἀνθρώποις ἐπύονται
 θνητοῖς Κύρνε, θεοὶ δ' ὅσθρ ἐθέλθρσι φέρων.
 καὶ βροτῶν ὅσθρ εἴλεν ταχυὴν ἄνδρα, διώκων,
 Κήρνε, σὺν ὀφείῃ θεῶν δίκη ἀθανάτων.
 ἦσυχ'· ὥσπερ ἐγὼ, μέσθρ ὁδὸν ἔρχεο ποσὶ,
 μή δ' ἐπύροισι διδῶς Κύρνε τὰ τῶν ἐτέρων.
 μή ποτὲ φεύγόντ' ἄνδρα ἐπ' ἐλπίδι Κήρνε φιλήσθρ·
 ἔδρ γάρ οἱ καδὲ βασιλῆος γίγνεται αὐτὸς ἐπὶ.

Inter sodales vir prudens esto:

Omnia autem te latere tanquam absentem puta.

Scito ferre ridicula: foris vero fortis sis.

Cognoscens mores, quos quisque habet.

Inter insanos maximè insanio, sed inter iustos

Omniū hominū sum iustissimus.

Multi quidem diuites sunt mali, boni autem sunt pauperes:

Sed nos (cum) illis non commutabimus

Virtutem diuitiis: quoniam illud quidem stabile (est) semper,

Opes verò hominū aliās alius habet.

Cyrne, bonus quidem vir animū habet firmum semper,

Fortis vero (est) inque bonis positus, inque malis.

Si vero Deus malo viro facultates & diuitias dabit,

Insipiens malitiam non potest continere.

Nunquam ob parvam causam amicū virum perdidisti,

Credens graui Cyrne calumnia.

Si quis peccatis amicorum in omni(re) irascatur,

Nunquam inter se concordēs, neque amici

poterunt esse. Peccata enim homines insequuntur

Mortales Cyrne, dii vero non volunt ferre.

Ita lentus consultus cæpit celerem hominem, sequens

Cyrne, cum recta deorum iustitia immortalium.

Quietus, sicut ego, mediam viam ingredi pedibus:

Neque aliis tribuens Cyrne, (ea quæ sunt) aliorum.

Nunquam exulem virum ob spem Cyrne osculaberis:

Neque enim domum regressus, est idem amplius.

μηδὲν ἄγαν σπύδην πάντων μέσ' ἄριστα· χ' ἔτως
 Κύρην ἔξῃς δρετλὺν, λῦτε λαβεῖν χαλεπὸν.
 Ζεὺς μοι τῶν τε Φίλων δοίη τίσιν, οἱ με φιλεῦσι,
 τῶν τ' ἐχθρῶν μεῖζον Κύρνε διωησόμενον.
 χ' ἔτως αὖ Διοκέοιμι μετ' ἀνθρώπων θεὸς εἶναι,
 ἣν ἀποΐσάμενον μοῖρα κίχη θανάτῃ.
 ἀλλὰ Ζεὺς τέλεσόν μοι ὀλύμπιε κήρυον δυχλῷ,
 Διὸς δέ μοι αὐτὴ κακῶν κή τι παθεῖν ἀγαθόν,
 πεθναίλω Δι', εἰ μή τι κακῶν ἄμπαυμα μερμηῶν
 Διροίμην, δοίης τ' αὐτ' ἀνιῶν ἀνίας.
 αἴσαι γὰρ ἔτως ἐστὶ· τίσις Δι' ἐφαίνεται ἡμῖν
 ἀνδρῶν, οἱ τὰ μὰ χρεῖματ' ἔχουσι βίην
 συλήσαντες· ἐγὼ ᾗ κύων ἐπέρησαι χαράδρῳ,
 χερμαῖρ' ἔπειτα μῶ πάντ' ἀποσφάττειν.
 τῶν εἴη μέλαν αἷμα πιεῖν, ἵππ' ἑὸς δ' ἄροιπ
 Διαιμῶν, ὅς κατ' ἐμὸν νῆν τέλεσθε τάδε.
 ὦ δ' ἄλῃ πενίῃ, τί μένεις περιπῆσαι παρ' ἄλλοι
 ἀνδρ' ἵεναι; τί γ' ὅλη μ' ὅσ' ἐθέλοντα φιλεῖς;
 ἀλλ' ἴθι, καὶ δόμον ἄλλον ἐποίχεο, μὴ γ' ἐμεῖ ἡμῶν
 αἰεὶ Διυσιλῶς τῆδε βίη μέτεχαι·
 τόλμα Κύρνε κακῶισιν, ἐπεὶ καὶ δ' ἄλλοισιν ἔχαιρη,
 ὧς τί σε καὶ τῶν μοῖρ' ἐπέβαλλεν ἔχην.
 ὡς δέ περ ἐξ ἀγαθῶν ἔλαβες κακόν, ὡς γ' καὶ αὖτις
 ἐκδιώαι πῆρ' ὧν, θεοῖσιν ἐπ' ὀχόμεν.
 μὴ γ' λίλω ἵππ' ἔφαινε, κακὸν δέ τι Κύρην ἵππ' ἔφαινε.
 παύρας κηδεμόνας σῆς κακότητ' ἔχεις,

Ne quid nimis propera, omnium media optima: & sic
Cyrne habebis virtutem, quam quidem accipere diffi-
cile (est).

Iupiter mihi amicorū det remunerationē, qui me amat:

Et (me quā) inimicos magis Cyrne potentem fore.

Et sic possim videri inter homines Deus esse,

Si postquā remunerauero, me fors apprehēdat mortis.

Id Iupiter perfice mihi cœlestis opportunum votum:

Da verò mihi pro malis, & aliquo affici bono.

Idcirco aut, si nullam malarum sedationem solitudinū

Inuenero, dederisq, pro calamitatibus calamitates.

Idcirco enim sic est: ultio verò non apparet nobis

Virorum, qui meas facultates tenent, vi

depradati: ego autem canis transiui alueum,

Torrente fluuio omnibus spoliatus:

Idcirco liceat nigrum sanguinē bibere, ac bonum attollas

Numen, quod ex mea sententiā perficiat hac.

Idcirco improba paupertas, cur cessas (me) relinquens, ad aliū

Virum ire? cur verò quidem me non volentem amas?

Idcirco in abi, & domum aliam accede, neq, cum nobis

Semper miserabilis huius vita sis particeps,

Idcirco sis animo Cyrne in malis, postquā & in bonis gau-

debas,

Quando te & hac fatum iubebas habere.

Idcirco autem ex bonis accepisti malum, sic verò & rursus

Emergere tanta, deos precans.

Idcirco nimis ostenta, malum verò Cyrne ostentare.

Idcirco paucos sollicitos tui mali habes.

Viri cor mihi datur, magnam iniuriam passi,

Cyrne: vlciscens verò augetur postea.

Donec demulce inimicum: postquam verò sub potestatem
venerit tuam,

Vlciscere ipsum, excusationem nullam admittens.

Refrana mentem: linguā verò suauitas semper sequatur,

Improbiorum quidem est cor acrius.

Non possum noscere animum ciuium, quem habent:

Neq₃ enim benefaciens placeo, neq₃ male.

Vituperat autem me multi simul mali, atq₃ etiam boni:

Imitari verò nemo insipientium potest.

Ne me inuitum vi pungens sub plaustrum adige,

In amicitiam nimis Cyrne attrahens.

(O) Iupiter chare, miror te: tu enim omnibus imperas.

Honorem ipse habens, & magnam potestatem.

Hominum verò bene nosti mentem, & animum cuiusq₃:

Tua verò potentia omnium est summa (ô) Rex.

Quomodo autem tua (ô) fili Saturni, audet mens viros
iniustos

In eadem sorte, & iustum habere?

Sive probitate delectetur mens, sive scelere

Hominum iniustus operibus incumbens,

Nihil quicquam discretum à numine est mortalibus,

Ne via quam ingressus (quis) immortalibus placeat.

At tamen aut diuitias habent innocuas: alij vero ex malis

Factis cohibent animum tamen paupertatis.

Matrem inopiam acceperunt (ij qui) iusta amant,

Quae virorum impellit animum in errorem.

βλάβησ' ἐν σήθεσσι φρένας κρατερῆς ὑπ' ἀνάγκης,
 πολμᾶ δ' ὅκ' ἐθέλων αἴχρα πολλὰ φέρειν,
 χρημοσιύῃ εἰκων· ἢ δὲ κακὰ πολλὰ διδάσκει,
 ψυδ' ἀέτ' ἐξαπάτας τ', ἐλομένας τ' ἔρδας,
 ἄνδρα καὶ ὅκ' ἐθέλοντα. κακὸν δέ οἱ ἐδὲν ἔοικεν·
 ἢ γὰρ καὶ χαλεπὴν τίκτ' ἀμυχανίῳ.
 ἐν πενίῃ δ' ὅ, τε δειλὸς ἀνὴρ, ὅ, τε πολλὸν ἀμείνων
 φαίνεται, ἔστ' ἀν' δὴ χρημοσιύῃ κατέχη.
 τῷ μὲν γὰρ πᾶδ' ἰκα φρονέει νόθος, ἔτε περ αἰὲ
 ἰθεῖα γνώμη σήθεσιν ἐμπεφύη.
 τῷ δ' αὖ ἔτε κακοῖς ἔπεται νόθος, ἔτ' ἀραγοῖσι.
 τὸν δ' ἀραγὸν πολμᾶν χρεὶ τὰ τε καὶ τὰ φέρειν.
 αἰδοῖσθ' ἢ φίλεις, φάσθ' ἔτι ὀλεσιώορας ὄρκους·
 ἔντροπε δ' ἀθανάτων μύθων ἀλδ' ἀμεινέσθαι.
 μηδὲν ἄρα ἀπ' ἀδ' ἀνδ' ἀμεινέσθαι· ὅτι πᾶσιν ἄριστον
 ἐργασθ' ἀνθρώπων, πολλὰ δ' εἰς δρεπῶν.
 ἀπ' ἀδ' ἀνδ' ἀμεινέσθαι διζήμεναι, ὅτινα δ' αἰμῶν
 πρὸ φρονέειν εἰς μετὰ ἀμεινέσθαι.
 καὶ οἱ ἔθηκε δοκεῖν, ἀ μὲν ἢ κακὰ, ταῦτ' ἀραγοῖσι εἶναι
 ὀμαρέως· ἃ δ' ἀν' ἢ χρεὶσιμα, ταῦτα κακὰ.
 φίλτατ' ὦν ἡμαρτες· ἐγὼ δέ τι αἴτιον ἔδωκ'·
 ἀλλ' αὐτὸς γνώμης ὅκ' ἀραγοῖς ἔτυχες.
 ἐδὲνα θησαυρὸν πασι καταθήσῃ ἀμείνω
 αἰδοῖς, ἢ τ' ἀραγοῖς ἀνδράσι κύρον' ἔπεται.
 μηδὲν ἀνθρώπων κακίας δόκ' εἶναι ἐπ' αἴτιον,
 ὅτι γνώμη θ' ἔπεται κύρον, καὶ ὅτι δ' αἰμῶν.

Ladens in pectoribus mentes forti prae necessitate :

*Audet verò non volens (vir) turpia multa ferre,
Diuitiis cedens: quae quidem mala multa docent.*

*Mendaciaq₃, dolosq₃, perniciosasq₃ lites,
Virum etiam inuitum. malum autem ei nihil videtur.*

*Haec enim & molestam pariunt anxietatem.
In paupertate autem quando (est) malus vir, tunc multo
melior*

*Apparet, donec quidem diuitiae (eum) occupant.
Huius quidem iniusta cogitat mens, neq₃ semper
Recta sententia pectoribus innata est.*

*Illius autem neque mala sequitur mens, neque bona :
Sed bonum audere oportet haec & illa ferre.
Reuerere verò amicos, fugeq₃ perniciosum iusiurandum :
Verere autem immortalium iram deuitans.*

*Nil nimis festina : tempus autem in omnibus optimum
Factis hominum, saepe verò ad virtutem.*

*Festinat vir lucrum quarens, quemcunq₃ fortuna
Propensa in magnum delictum protrudit.
Et eum fecit putare, quae quidem sint mala, ea bona esse
Facile : quae verò sint vtilia, ea mala (esse.)*

*Amicissimus cum esses (mihi,) peccasti : ego verò tibi
autor nihil (sum:)*

*Sed tu mentem non bonam nactus eras.
Nullum thesaurum liberis repones meliorem
Pudore, qui bonos viros Cyrne sequitur.
Nullius hominum vitij videaris esse socius,
Quem consiliumq₃ sequitur Cyrne, & quem potètia.*

πίνων δ' ἔχ' ἕτως θωρήξομαι, ἐδὲ με οἶν^Θ
 ἐξάγῃ, ὥς τ' εἰπεῖν δφνὸν ἔπος πέρυσσῃ.
 ἐδὲν ὁμοῖον ἐμοὶ διώαμαι διζήμεν^Θ δῖρην
 πρὶν ἐπαῖρον, ὅτῳ μὴ τις ἔνεσι δόλ^Θ.
 εἰς βάσανον δ' ἐλθὼν παρὰ τρεῖς ὄμομαι, ὥς τε μολὶ δῶ^Θ
 χρυσός· ὑπερτερίας δ' ἄμμιν ἔνεσι νό^Θ.
 πολλὰ μὲ καὶ σπυιέν^Θ παρέρχειαι, ἀλλ' ὑπ' ἀνάγ-
 σιγῶ, γιγνώσκων ἡμετέρῳ διώαμιν. (καὶ
 πολλοῖς ἀνθρώποις γλώσση θύρα ἐκ ὀπίκην^Θ
 ἀρμόδια, καὶ σφιν πολλὰ ἀμέλη^Θ μέλ^Θ.
 πολλὰ μὲ γὰρ τὸ κακὸν καὶ ἀκείμενον ἔνδοι, ἀμύσσει
 ἐσθλὸν δ' ἐξελθὼν λώϊον, ἢ τὸ κακὸν.
 πάντων μὲν μὴ φηῶμαι ὀπίκην^Θ οἰοῖσιν ἄριστον,
 μήδ' ἐσθλὸν ἀνὰ τὰς ὁξέ^Θ ἡελίξ·
 φηῶ^Θ δ' ὅπως ὥκισσε πύλας αἰίδαο περὶ ἡσθ^Θ,
 καὶ κεί^Θ πολλὰ γλῶ^Θ ἐπαμνησάμενον.
 φῦσαι καὶ θρεῖσαι ῥαῖον βροτῶν, ἢ φρένας ἐσθλὰς
 ἐνέμεν. ἐδεῖς πω τῷ τόχ' ἐπεφρέσαιο,
 ὅστις σῶφρον ἔθηκε τὸν ἄφρονα, καὶ κακὸν ἐσθλῶ^Θ.
 εἰ δ' Ἀσκληπιάδαις τῷ ἐδῶκε θεός,
 ἰατρὴ κακότη^Θ καὶ ἀτηρὰς φρένας ἀνδρῶν,
 πολλὰς ἀνμίσθους καὶ μεγάλας ἔφερον.
 εἰ δ' ἦν ποιητὸν τε καὶ ἐνέμεν ἀνδρὶ νόημα,
 ἔπειτ' ἀνὲξ ἀγαθῶ πατρὸς ἐγενετο κακός,
 πρὶν μὲν^Θ μύθοισι σαόφροσιν. ἀλλὰ διδάσκων
 ἔπειτ' ἐπείσσει τὸν κακὸν ἀνδρὶ ἀγαθόν.

Bibens verò non sic inebriabor, neq³ me vinum

Exagitat, vt dicam graue verbum de te.

Neminem similem mihi possum quarens inuenire

Fidelem sodalem, cui nullus est dolus.

Ad indicem verò profectus atteror, tanquam plumbo

Aurum: praestantior verò nobis inest mens.

Multa me & intelligentem pratercunt, sed necessitate

Taceo, cognoscens nostram potentiam.

Multis hominibus linguae ostia non adiacent

Congrua, & ipsis multa non curanda cura sunt.

Crebro enim malum reconditum intus, melius (est:)

Bonum verò foras egressum melius (est,) quam malū.

Omnium quidem non nasci hominibus optimum (est,)

Neque intueri radios celeris solis:

Natum vero quàm citissimè portas Plutonis transire,

Et iacere multa terra obrutum.

*Procreare & educare facilius hominem, quàm mentem
bonam*

Inserero. nemo adhuc hoc perpendit.

*Quisquis sapientem fecit insipientem, & malum
bonum.*

Si vero Aesculapiadis hoc dedisset Deus

Sanare malitiam, & peruersas mentes virorum,

Multas mercedes, & magnas tulissent.

Si verò procreari (posset) & inseri (in) homine mens,

Nunquam ex bono patre esset malus (filius,)

Parens sermonibus prudentibus. verùm docens

Nunquam facies (eum qui) malus (est) virum bonum.

Stultus

νήπιος, ὃς τὸν ἐμὸν μὲν ἔχ' ἐνόον ἐν Φιλακῇσι,
 τὸν δ' αὐτ' ἰδίον εὐδὲν ὀπιτρέφεταί.
 εὐδείς τοι πάντ' ἐστὶ πανόλβιος· ἀλλ' ὁ μὲν ἐσθλὸς
 πολὺ μᾶλλον ἔχ' ἐν τῷ κακῷ, κ' ἐκ ὀπίσθηλ' ὅμως.
 ἐσθλὸς δ' ἔτε κακῷσιν ὀπίσσεταί, ἔτ' ἀγαθοῖσι
 θυμὸν ἔχων μίμνῃ. ἀθανάτων γ' ὅσους
 παντοῖαι θνητοῖσιν ἐπέρχοντ'· ἀλλ' ὀπιτολμαῖν
 χρεὶ δ' ὦρ' ἀθανάτων, οἷα διδῶσιν, ἔχ' ἐν.
 εἰ μ' ἐθέλεις παλῦν, κεφαλῆς ἀμύαντον ἀπ' ἀκρῆς
 αἰεὶ λάκκον ὕδωρ ρεύσεται ἡμετέρης·
 Ὀρήσας δέ με πᾶσιν ἐπ' ἔργμασιν, ὥσπερ ἄπεφθον
 χρυσὸν, ἐρυθρὸν ἰδεῖν, τριβόμενον βασιλῆως·
 τῷ χροῖῃς καθύπερθε μέλας ἐχ' ἀπλεταῖος,
 εὐδ' Ὀρῶς, αἰεὶ δ' ἄνθος ἔχ' ἐκ καθαρόν.
 ἀνθρώπ', εἰ γνώμης ἔλαχες μέρ', ὥσπερ ἀνοίης,
 καὶ σῶφρων ἔτως, ὥσπερ ἄφρων, ἐγένε,
 πολλοῖς ἀν' ἡλιωτὸς ἐφαίνεο τῶνδε πολιτῶν
 ἔτως, ὥσπερ νιῷ εὐδενὸς ἄξιος εἶ.
 εἴ τοι σύμφερόν ἐστι γυνὴ νέα ἀνδρὶ γέροντι·
 εἴ γάρ τ' ἠδ' ἀλὶω πείθεταί, ὥς ἄκατος·
 εὐδ' ἀγκυραν ἔχουσιν· ἀπορρήξασα κ' δεσμὰ
 πολλάκις ἐκ νυκτῶν ἄλλον ἔχει λιμένα.
 μή ποτ' ἐπ' ἀπὲρ κλισίῃσι νόον ἔχει, μὴ δὲ μενοινᾷ
 χρήμασι, τῶν ἀνύσις γίγνεται εὐδ' ἐμία.
 Ὀμαρίως τοι χρήμα θεοὶ δόσαν, ἔτε τι ἐσθλόν,
 ἔτ' ἀγαθόν· χαλεπῶ δ' ἔργματα κῦδος ἔχ' ἐν.
ἀμφ'

Stultus (est) qui meam quidem habet mentem in custodia,

Suam verò ipsius propriam nihil curat.

Nemo sanè (in) omnibus est beatus : sed (vir) quidē bonus sustinet habere malum , et non manifestus (est) tamē.

Improbis verò neq₃ (in) malis nouit , neq₃ (in) bonis Animum habens manere . Immortalium autē dona

Varia mortalibus adueniunt : sed sustinere

Oportet dona deorum , qualiacunq₃ (hi) dant , habere.

Si me vis lauare , capite impolluta à summo

Semper alba aqua fluet nostro :

Inueniesq₃ me omnibus in rebus , tanquam excoctum

Aurum , rubrum aspectu , quando teritur indice :

Cuius colorem desuper nigra non tangit rubigo ,

Neque caries , semper verò florem habet purum

(O) homo , si prudentia sortitus esses partem , ut (es) stultitia ,

Et prudens sic , ut demens , fuisses :

Multis admirandus videreris ciuium

Sic , ut nunc nihili dignus es .

Nequaquam vtile est mulier iuuenis viro seni :

Non enim gubernaculo paret , quomodo acatium :

Neq₃ anchoram habent : abrumpens verò vincula

Sape de nocte aliam habet portum .

Nunquam non faciendus mentem adhibe : neque intendas animum

Rebus , quarum facultas est nulla .

Facile sanè rem dii dederunt , neq₃ quicquam malam ,

Neq₃ bonam , difficili autem facto gloriam habet .

Circa

ἀμφ' ὄρετῃ τρίβῃ, καὶ σοὶ τὰ δίκαια φίλ' ἔσται,
 μηδὲ σε νικάτω κέρδ' ὅ, τ' αἰσχρὸν ἔοι.
 μηδένα τῶν δ' αἰέκοντα μένῃν κατέρυκε παρ' ἡμῖν,
 μηδὲ θύραζε κέλευ' ἐκ' ἐθέλοντ' ἵεναι.
 μηδ' ἄδοντ' ἐπέγρφε Σιμωνίδῃ, ἐν πινῇ ἡμῶν
 θωρηχθέντ' οἴνω μαλθακὸς ὕπν' ἔλοι.
 μηδὲ τὸν ἀγρυπνέοντα κέλευ' αἰκνέειν κατ' ἐυδῆ,
 πᾶν γὰρ ἀναγκαῖον χρεῖμ' ἀνιαρὸν ἔφυ.
 τῷ πίνῃ δ' ἐθέλοντι παρασάδον οἰνοχοεῖται·
 ἔκ' πάσαις νύκτας γίγνεται αἰσέρα παθεῖν.
 αὐτὰρ ἐγὼ (μέτρον γὰρ ἔχω μελιηδέ' οἶνον,
 ὕπνῃ λυσικάκῃ μνήσσομαι οἴκαδ' ἰὼν·
 δείξω δ' ὥς οἶνος χαλρέεσσι τοῖσι ἀνδρὶ πεπιάσθ'·
 ἔτε τε γὰρ νήφω, ἔτε λίσσω μεθύω.
 ὅς δ' ἂν ὑπερβάλλῃ πόσιος μέτρον ἐκείλ' κείν' ὅ
 τῆς αὐτῆς γλώσσης κάρπετ' ὅ, ἔδδ' ἐνόμ.
 μυθεῖται δ' ἀπάλαμνα, τὰ νήφουσ' εἶδεται αἰσέρα·
 αἰδεῖται δ' ἐρδων ἔδδ' ἐν, ὅταν μεθύῃ·
 τὸ πρὶν ἐὼν σώφρων, τότε νήπιος. ἀλλὰ σὺ ταῦτα
 γινώσκων, μὴ πῶν οἶνον ὑπερβολὰ δύναι.
 ἀλλ' ἢ πρὶν μεθύειν ὑπ' ἀνίστασο, μὴ σε βιάσθω
 γαστήρ, ὥς τε κακὸν λάτριν ἐφημέριον.
 ἢ παρεὼν μὴ πῖνε. σὺ δ' ἔχε τῷ ματῶν
 τῆς κοτύλης αἰεὶ τένεκά τοι μεθύεις.
 ἢ μὲν γὰρ φέρεται φιλοτήσιος, ἢ ᾗ πρόσκειται·
 τίω δὲ θεοῖς ἀνένδρ' ἔστι, τίω δ' ὅππῃ χερὸς ἔχης.

Circa virtutem conterere, & tibi iusta amica sunt.

Neque te vincat lucrum, quod turpe sit.

Neminem horum inuitum manere coge apud nos,

Neque foràs iube non volentem ire.

*Neque dormientem excita (ô) Simonides, quemcum-
que nostrum*

Armatum vino mollis somnus corripuerit.

Neque vigilantem iube inuitum dormire:

Omni enim coacta res molesta est.

Bibere verò volenti astando (quis) misceat:

Non omnes noctes contingit suauia pati.

At ego, modum enim habeo suauis vini,

*Somni sedatorum malorum memor ero domum pro-
fectus.*

*Ostendam autem quod vinum iucundissimum est viro
potatu:*

Neque enim sobrius sum, neque valde ebrius.

Quisquis aut praterierit potus modum, non amplius ille

Sua ipsius lingua compos est, neq; mentis.

Loquitur autem infinita, quæ sobriis videntur turpia:

Veretur verò faciens nihil, quando ebrius fuerit:

Antè qui erat sapiens, tunc stultus. Sed tu has

Cognoscens, ne bibe vinum supra modum:

Sed aut priusquam potus sis, surge, ne te vrgeat

Venter, ceu malum seruum quotidianum.

At presens ne bibe: tu verò habe hoc vanum.

Calceus semper causa sanè potus es.

Hic enim fertur amicorum gratia, ille verò proponitur:

Illum verò diu libas, hunc in manu habes.

Negare

ἀνείκελός ἐκ οἶδας· ἀνίκητος δέ τοι ἔσται,
 ὅς πολλαὶς πίνων μή τι μάταιον ἔρεϊ.
 ὑμεῖς δ' εὖ μυθεῖσθε παρὰ κρητῆρι μένοντες,
 ἀλλήλων ἑριδας δὴν ἀπερυκόμενοι.
 οἷς τὸ μέσον φωνεῦντες ὁμῶς ἐνὶ καὶ σὺν ἅπασιν
 χ' ἔτως συμπόσιον γίγνεται ἐκ ἄχαρι.
 ἄφρονος ἀνδρὸς ὁμῶς καὶ σώφρονος οἶνος, ὅταν δὴ
 πίνεθ' ὑπὲρ τὸ μέτρον, καὶ φονὴ ἔθηκε νόον.
 ἐν πυρὶ μὲν χρυσόν τε καὶ ἄργυρον ἰδρὶες ἄνδρες
 γιγνώσκουσ'· ἀνδρὸς δ' οἶνον ἔδιδξε νόον.
 καὶ μάλα πᾶρ πινυτ' ἔτι ὑπὲρ μέτρον ἥρατο πίνων,
 ὥς καταχυῶναι καὶ πρὶν εὐνέειν σφόν.
 οἶνοβαρὺ κεφαλῇ Ὀνομάκρετε, καί με βιάσθαι
 οἶνον· ἀπαρ γνώμης ἐκ' ἐγὼ τὰ μίης
 ἡμετέρης· τὸ δ' ὄμα περιτρέχει. ἀλλὰ γ' ἀναστὰς
 πείρησάω, μή πως καὶ πόδας οἶνον ἔχει,
 καὶ νόον ἐν στήθεσσι. δίδδοικα δὲ μή τι μάταιον
 ἔρξω θωρηχθεὶς, καὶ μέγ' ὄνιδος ἔχω.
 οἶνον πινόμενον πάλους, κακὸς· ἦν δέ τις αὐτὸν
 πίνῃ ἴππισσάμενως, ἔκ κακὸς· ἀλλ' ἀγαθός.
 ἦλθες δὴ κλεάρετε βαθυὶ διὰ πόντον ἀνύσας
 ἐνθάδ' ἐπ' ἐδὲν ἔχοντ', ὧ πάλαν, ἐδὲν ἔχων.
 νηὸς τοι πλωρῆσιν ὑπὸ ζυγὰ θήσομεν ἡμεῖς,
 κλεάρεσθ', οἳ ἔχομεν, χ' οἷα διδῶσι θεοί.
 τῶν δ' ὄντων τὰ ἄρματα παρέξομεν. ἦν δέ τις ἐλθῇ
 Ζεῦ φίλος ὦν, κατὰ κῆρ', ὥς φιλότητος ὄχρε.

Negare non nosti, inuincibilis verò sanè illo (est),

Qui multis bibens nil ineptum dicet.

Vos verò bene loquimini ad craterem manentes,

Inuicem iurgia diu prohibentes.

In medium loquentes simul cum vno, & cum omnibus,

Et sic conuiuium sit non iucundum.

Insipientis viri simul & sapientis, vinum, quando sanè

Potatur supra modum, leuem facit mentem.

In igne quidem aurum & argentum periti viri

Cognoscunt: viri verò vinum indicat mentem,

Et maximè etiam sapientis, quod supra modum haussit
bibens,

Ita vt deturpet & (eum qui) prius erat sapiens.

Vino grauior caput (ô) Onomacrite, & mihi vim infero

Vinum, & mentis non amplius ego sum custos

Nostra: at domus circumcurrit, sed sanè surgens

Tentabo, num fortè & pedes vinum habeat,

Et mentem in pectoribus. timeo autem ne quid stultum

Faciám ebrius, & magnum dedecus habeam.

Vinum potatum copiosè malum (est): si verò quis ipsum

Bibat sapienter, non malum (est), sed bonum.

Venisti sanè (ô) Cleariste profundum pontum permensus

Huc ad nihil habentem, ô miser, nihil habens.

Nauis sanè lateribus sub transstra ponemus nos,

(O) Cleariste, quæ habemus, & quæ tribuunt dî,

Eorum autem quæ sunt (nobis) optima dabimus: si verò
quis veneris

(O) Iupiter, amicus qui sis, (dicam ei) recumbes, vt
amicitiâ habes.

ἔπει τῶν ὄντων ἀποθήσομαι, ἔπει μείζον
σῆς ἕνεκα ξενίης ἄλλοθεν οἰσόμεθα.

ἦν δέ τις εἰρωτᾷ τὸν ἐμὸν βίον, ὥδέ σι εἰπέην,
ὥς δ' ἔμιν χαλεπῶς, ὥς χαλεπῶς ἢ μάλ' εὖ,
ὥδ' ἕνα μὲν ξεῖνον πατρῷον ἐκ ἀπολείπειν,
ξείνια ἢ πλεον' ἐς' ἐδιωατὸς παρέχην.

καὶ σὲ μιάτνω, ὦ πλῆτε, βροτοὶ πμῶσι μάλιστα
ἢ γὰρ ῥηϊδίως τὴν κακότητα φέρεις.

καὶ γάρ τοι πλῆτον μὲν ἔχην ἀραβοῖσιν ἔοικεν·

ἢ πενήνῃ ἢ κακῶ σὺ μφορῶ ἀνδρὶ φέρεις.

οἱ μοι ἐγὼν ἦσθις καὶ γήρα· ἐλομένοισι,

τῶ μὲν ἐπερχομένης, τῆς δ' ἀπανισταμένης.

ἔπει πινὰ πρὸ δῶκα φίλον, καὶ πρὸν ἐταῖρον,

ἔτ' ἐν ἐμῇ ψυχῇ δέλιον ἔδεν ἐνι.

αἰεὶ μοι φίλον ἦτορ ἀγάλλεταί, ὅπως τ' ἀκέραια

αὐλῶν φθιγγομένων ἡμερόεσσιν ὅπως.

χαίρω δ' ὅσον πίνων, καὶ ὑπ' αὐλητῆρος ἀκέραιον·

χαίρω δ' ὅσον δογγὸν χερσὶ λύριον ὀχέων.

ἔπει δελεΐη κεφαλὴν εὐθεΐα πέφυκεν,

ἀλλ' αἰεὶ σκολιή, καὶ αὐχένα λοξὸν ἔχει.

ἔπει γὰρ ἐκ σκίλλης ῥόδα φύεται, ἔθ' ὑάκινθος·

ἔδε ποτ' ἐκ δάλης τέκνον ἐλευθέριον.

ἔπει ἀνὴρ, φίλε Κύρνε, πέδας χαλκεύεται αὐτῷ,

εἰ μὴ ἐμὴν γνώμην ἐξαπαλῶσι θεοί.

δφμαίνω μὴ τῶδε πόλιν πολυπαῖδ' ὕβριος

ἢ περ κενταύρους ὠμοφάγους, ὀλέσθαι.

*Neque quid facultatum mearum celabo (te,) neq, quid
maius*

Tui causa hospitij aliunde afferemus.

Si verò quis percontetur (de) mea vita, sic illi dicito :

*Quod bene quidem, difficulter : quod difficulter verò,
maximè bene,*

Sic ut vnum quidem hospitem patrum non reiicere,

Xenia verò plura est non potens prabere.

Non te frustra (ò) Plute mortales colunt maximè:

Reuera enim facile calamitatem fers.

Etenim diuitias quidem habere bonos par est :

Paupertas verò malo commoda viro ferre.

Heu meam pubertatem, & senectutem exitialem:

Hanc quidem imminentem, illam verò discedentem,

Neque quenquam prodidi amicum, & fidelem socium:

Neque in meo animo dolosum nihil inest.

Semper mihi charum sor exultat, quando audiero

Tibias sonantes desiderabilem sonum.

Lator verò bene bibens, & tibicinem audiens :

Lator vero benesonam manibus lyram tenens.

Nunquam seruile caput rectum natum est :

Sed semper obliquum, & cernicem obliquam habet.

Neq, enim ex scylla rosa nascuntur, neque hyacinthus :

Neque vnquam ex ancilla filius ingenuus.

Nullus vir, amice Cyrne, compedes fabricat sibi,

Si non meam mentem decipiunt dij.

Timeo ne hanc ciuitatem, (ò) Polypada, iniuria :

Qua Centauros crudiuoros, perdat :

χρῆ με περὰ σάθμιν ἢ γνώμιν τιῷδε δικάσαι
 Κύρνε δίκην, ἴσόν τ' ἀμφοτέροισι δόμεν,
 μαύτισιν, οἰωνοῖς τε, καὶ αἰσθημένοις ἱεροῖσιν,
 ὄφρα μὴ ἀμπλακίης ἀγχιρὸν ὄνδ' ἔχω
 μηδένα πω κακότητι βιάζω, τῷ ᾧ δικάϊα.

τῆς διεργασίης ἔδεν δρότερον.

ἄγγελ' ἄφθογγος πόλεμον πολύδακρυον ἐγείρει
 Κύρην, δ' ἀπὸ τηλαυγέ' ὤφαινον' σκοπῆς.
 ἀλλ' ἵπποισι ἔμβαλλε ταχυπτερούμεσι χαλινὰς,
 δειῶν γάρ σφ' ἀνδρῶν ἀντιάσθην δοκέω.
 ἔ' πολλὸν τὸ μεσηγὺ διαπρήξῃσι κέλ' ἔσθην,
 εἰ μὴ ἐμὴν γνώμιν ἐξαπατῶσι θεοί.

χρῆ πολμῶν χαλεποῖσιν ἐν ἄλγεσι κείμενον ἄνδρα,
 πρὸς τι θεῶν αἰτεῖν ἐκλυσιν ἀθανάτων.

φράζω, κίνδυνός τοι ὅππ' ἔσθ' ἵσταται ἀκμῆς
 ἄλλοτε π' ὀλλ' ἔξεις, ἄλλοτε π' αὐρότερος.

ὥστε σε μήτε λίλιν ἀφνεὸν κλεάτεον ἡμέδαται,
 μήτε σέ' γ' ἐς πολλὴν χρημοσιώην ἐλάσσει.

εἴη μοι τὰ μὲν αὖ τὸν ἔχθρην, τὰ δ' ὅλλ' ὅππ' ἰδοῦμαι
 χρῆμαί τε τῶν ἐχθρῶν τοῖσι φίλοισιν ἔχθρ'
 κεκλήσθ' ὅς ἐς δαῖτα, παρέξω δ' ὅππ' ἐσθλὸν
 ἄνδρα, χρεῶν σοφίην πᾶσιν ὅππ' ἐσόμενον.

ἔσσιωεῖν, ὅππ' ἂν τι λέγῃ σφόν' ὄφρα διδασθῆς
 καὶ τ' ἔ' εἰς οἶκον κέρδ' ἔχων ἀπίης.

ἤδη τερπόμεν' παίζω· δηρὸν γάρ ἐνεργεν
 γῆς, ὀλέσας ψυχὴν κείσμεν, ὥστε λίθ'

ἄφθογ-

Oportet me ad amicum, & rectam rationem, hanc indicare

Cyrne causam : equumq; utrisque dare
Vatibus, auibusq; & ardentibus sacrificiis,

Vt non erroris turpe dedecus habeam.

Neminem vnquam malo vrge, sed iusto.

Beneficentia nihil (est) melius.

Nuncius mutus bellum multilacrymum excitat

Cyrne, ex procul conspiciua apparens specula.

Quin equi iniice velocibus frana,

Hostilibus enim ipsos viris occursuros video.

Non multo spacio pretransibunt semitam.

Nisi meam mentem fallunt dū.

Oportet forti esse animo grauib; in doloribus constitutum virum,

Aq; diu petere liberationem immortalibus.

Confidera, periculum quidem in nouacula stat acie:

Aliquando multa habebis, aliquando pauciora:

Ita vt tu neq; valde abundans possessionibus fias,

Neque tu in multam opulentiam euadas.

Sit mihi alia quidē me habere, alia verò multa donare:

Opes hostium amici habere.

Vocari verò ad conuiuium, sedere autem iuxta bonum

Virum, utilem sapientiam omnem scientem,

(Causa) intelligendi, quando aliquid dixerit sapiens, vt docearis,

Et hoc ad domum lucrum habens abeat.

Pubertate oblectans (me) ludo : diu enim sub

Terra, amissa anima, iacebo sicut lapis

ἄφθγγῳ, λείψω δ' ἔραπὸν φάῳ ἡελίοιο.
 ἔμψης δ' ἐοτλὸς ἐὼν ὄψομαι εὐδὲν ἔπι.
 δόξα μὲν ἀνθρώποισι κακὸν μέγα, πείρα δ' ἄριστον.
 πολλοὶ ἀπείρητον δόξαν ἔχουσ' ἀγαθῶν.
 ὣς ἔρδω, ὣς πράττει. τί κ' ἄγγελον ἄλλον ἰάλλῃς;
 τῆς διεργασίης ῥηδὴ ἀγγελίη.
 οἱ με φίλοι προδιδῶσιν, ἐπεὶ τὸν δ' ἐχθρὸν αἰεῦμα
 ὥς τε κυβερνήτης χοιράδας εἰναλίας.
 ῥήδιον ἐξ ἀγαθῶ θεῖναι κακὸν, ἢ κ κακῶ ἐοτλόν.
 μὴ με δίδασκ'· ἔτοι τηλίκῳ εἰμὶ μαθεῖν.
 ἐχθαίρω κακὸν ἄνδρα. καλυψαμένη ᾗ πάρφη,
 μικρῆς ὄρνιθ' κῶφον ἔχουσα νόον.
 ἐχθαίρω ᾗ γυναικα περίδρομον, ἄνδρα τε μάστιγι
 ὅς τιν' ἀλλοτρίῳ βέλετ' ἄρσεν ἀρσίου.
 ἀλλὰ τὰ μὲν προβέβηκεν, ἀμήχαν' ἐνεσι γενέσθ
 ἔργα· τὰ δ' ἐξοπίσω τῇ φυλακῇ μελέτω.
 πῶσιν τοὶ κίνδυνοι ἐπ' ἔργμασιν· εὐδὲ τις οἶδε
 ποῖ χήσῃ μέλλῃ, πρὲν γματ' ἀρροχόμενα.
 ἀλλ' ὁ μὲν δοδοκιμεῖν πρῶμεν, εὖ προνοήσας,
 εἰς μεγάλλω ἅττω καὶ χαλπῷ ἔπεσε.
 τῷ ᾗ καλῶς πειεῦντι θεὸς περὶ πάντα τίησι,
 στυγίῳ ἀγαθῷ, ἔκλυτον ἀφροσιάνης.
 τοῖ μ' ἂν χεὶρ τὰ διδῶσι θεοὶ θνητοῖσι βροτοῖσι,
 ῥηιδίως ᾗ φέρῃν ἀμφοτέρων τὸ λάχῳ.
 μήτε κακοῖσι νοσῶν λυπῶ φρένα, μήτ' ἀγαθοῖσι
 περ φθῆς ἐξαπίνης, πρὶν τέλ' ἀκρον ἰδεῖν.

Mutus : linquam autem amabilem lucem solis.

Quamvis verò bonus fuerim, videbor nihil amplius.

Opinio quidem hominibus malum magnum (est,) experientia autem optimum.

Multi inexpertam opinionem habent bonorum.

Bene habeo, benè habe. quid nuncium alium missus ?

Beneficij facile (est) nuncium.

Me amici produnt, quoniam inimicum fugio.

Tanquam gubernator Chæradæ marinas.

Facile (magis) ex bono facere malum, quàm ex malo bonum.

Ne me doce : minimè tantus sum, (ut) discam.

Odi malum virum, tacita verò adsum,

Parua avis leuem habens mentem.

Odi verò mulierem circumcursantem : virumque proteruum.

Quicumque alienum vult aruum arare.

Sed quæ quidem præterierunt, impossibilia sunt factu

Opera : quæ autem possunt (erunt,) custodia cura sint.

Omnibus sanè periculum in rebus : neque quis novit

Quod evadere futurus est, re incipiente.

Sed hic quidem celebrari tentans, non providus.

In magnum incommodum & graue cecidit.

Sed benefacienti Deus in omnibus ponit

Sucessum bonum, liberationem stultitia.

Tolerare oportet quæ dant dii hominibus mortalibus,

Facileque, ferre vitamque sortem.

Neque malis agrotans ange mentem, neque bonis

Obletteri repente, antè (quam) finem extremum videris.

ἄνθρωπ', ἀλλήλοισιν δ' ὀπόπροθεν ὤμεν ἐπαῖροι
 πολλῷ τέττε, παντὸς χρημάτων ἐσὶ κέρϑ'.
 ὧν δὴ καὶ φίλοι ὤμεν· αἴτ' ἄρ' ἄλλοισιν ὀμιλεῖν
 ἀνδράσιν, οἳ τὸν σὸν μᾶλλον ἴσασιν νόον.
 ἔμ' ἔλαθες Φοιτῶν κατ' αἵμαξιτόν, ἣν ἄρα καὶ πρῶ
 ἡλάσθης, κλέπτων ἡμετέρῳ Φιλίῳ.
 ἔρρε θεοῖσιν τ' ἐχθρῆ, καὶ ἀνθρώποισιν ἄπιστε,
 ψυχρὸν ὅς ἐν χόλπῳ παοικίλον εἶχες ὄφιν.
 τιαδε καὶ μάγνητας ἀπώλεσεν ἔργα, καὶ ὕβρις,
 οἷα τὰ νῦν ἱερῷ τῷδε πόλιν κατέχῃ.
 πολλῷ τοι πλεόνας λιμὲ κέρϑ' ὥλεσεν ἤδη
 ἄνδρας, ὅσοι μοίρης πλεῖον ἔχ' ἦν ἔφελον.
 δρῶν ἔπι ψεύδεις μικρὴ χάρις, ἐς ᾗ τελευτῶν
 αἰχρὸν δὴ κέρϑ' καὶ κακχὸν ἀμφοτέρων
 γίγνεται. ἔδ' ἐτι καλὸν, ὅτ' ὦ ψεῦδ' προσμαρτῆ
 ἀνδρὶ, καὶ ἐξέλθῃ πρῶτον δ' ὀπό σόματ' ὅ.
 ἔχ' ἀλεπὸν ψέξαι τὸν πηλίσιον, ἔδ' ἐκεν αὐτὸν
 αἰνῆσαι· δειλοῖς ἀνδράσι ταῦτα μέλῃ.
 σιγαῖν δ' ἐκ ἐφέλασι κακχοῖ, κακὰ λεχάζοντες·
 οἳ δ' ἀραστοὶ πάντων μέτρον ἴσασιν ἔχ' ἦν.
 ἔδ' ἐνα παμπήδῳ ἀραστὸν καὶ μέτριοι ἀνδρα
 τῶν νῦν ἀνθρώπων ἡέλι' ἀκαθορᾶ.
 ἔπ' μάλ' ἀνθρώποις κατὰ δύμια πάντα πελεῖται·
 πολλὸν γάρ θνητῶν κρέσσονες ἀθάνατοι.
 πῶλλ' ἐν ἀμνηχανίῃσι κυλίνδεσθαι, ἀχνύμενος κῆρ·
 ἀκρίῳ γὰρ πενίῳ ἔχ' ὥς ἐρεδράμομεν.

(O) homo, inter nos à longè sumus amici:

Præter hanc, omnium rei est satietas.

Diu sanè & amici sumus: ceterum etiam alius conuersari

Viris, qui tuam magis cognoscunt mentem.

Non me fefellisti iens per viam, quam iam & prius

Agebas, furans nostram amicitiam.

Peri (ô) diuq; inimice, & hominibus infidelis,

Frigidum qui in sinu varium habebas anguem.

Talia verò & Magnetæ perdiderūt facinora, & iniuria.

Qualia nunc sacram hanc ciuitatem occupant.

Multo sanè plures (quàm) fames, satietas perdidit iam.

Viros, quotquot parte plus habere volebant.

(In) initio mendacii modica gratia, atq; in fine

Turpe sanè lucrum, & malum vtrunq;

Est: neq; quicquam pulchrum (est ei) quem mendacium

comitetur,

Viro: & si exierit primum ex ore.

Non difficile (est) vituperare propinquum, neq; ipsam

Laudare: improbis viris hac cura sunt.

Tacere autem non volunt mali, malà garientes,

Sed boni omnium modum sciunt habere.

Neminem prorsus bonum, & moderatum virum,

Eorum (qui) nunc (sunt,) hominum sol aspicit.

Non admodum hominibus ex animi sententia omnia sunt,

Multo enim mortalibus præstantiores (sunt) immortales,

Multum in anxietatibus versor, moerens corde:

Summam enim paupertatem non prætercurrimus.

πᾶσις τὰ λυσιπύργον ἀνδρά τίς, αἰεὶ δ' ἢ πενιχρὸν
 πᾶσιν δ' ἀνθρώποις αὐτὸς ἐνεσι νότος.
 παντοῖαι κακότητες ἐν ἀνθρώποισιν ἔασι,
 παντοῖαι δ' ἄρεται, καὶ βίος τε παλάμη.
 δαχρυόεντες φρονέοντα παρ' ἀφροσι πολλὰ ἀγορεύει,
 καὶ σιγαῖν αἰεὶ· τὸ τε γὰρ ἔσθ' ὁ δῖος αὖτις.
 αἰσχρὰν τε μεθύοντα παρ' ἀνδράσι νήφουσ' εἶναι,
 αἰσχρὸν δ' εἰ νήφων παρ' μεθύουσι μένει.
 ἦ ἔθ' καὶ νεότης ὀπτικὴ φέρει νόον ἀνδρὸς,
 πολλῶν δ' ἐξ αἰῶνος θυμὸν ἐς ἀμωλακίαν.
 ὧ περ μὴ θυμὸς κρέσσων νότος, αἶν' ἐν ἄλλῃς
 κύρνετε, καὶ μεγάλας κεύεται ἐν ἀμωλακίᾳ
 βελόνας δὲ καὶ τρεῖς, ὅ,τι καὶ ὀπτὴ τὸν νόον ἔλθοι·
 ἀτὰρ οὐ γὰρ τοι λάβροισιν αὐτὴ τέλει.
 ἀνδράσι τοῖς ἀγαθοῖς ἔπεται γνώμη τε καὶ αἰδώς,
 οἱ νῦν ἐν πολλοῖς ἀτρεκέως ὀλίγοι.
 ἐλπίς καὶ κίνδυνος ἐν ἀνθρώποισιν ὁμοῖοι·
 ἔστι γὰρ χαλεπὸν δαίμονες ἀμφοτέρω.
 πολλάκι παρ' δόξαν τε καὶ ἐλπίδα γίνεται δρᾶν
 ἔργ' ἀνδρῶν. βελόης δ' οὐκ ἐπέχρητο τέλος,
 ἔστι κήδε' ὅ,τις ἔσθ' ὄνειαρ, ἔστι τὸν ἐχθρὸν,
 εἰ μὴ σπασδαίᾳ πρήγματ' ἀντιτύχοις.
 πολλοὶ παρ' κρητῆρι φίλοι γίνονται ἐπὶ πόρῃ·
 ἐν ἢ σπασδαίᾳ πρήγματι παυρότεροι.
 παύρας κηδεμόνας πιστὰς ἄροις κεν ἐπείραξαι,
 κείμεν ἐν μεγάλῃ θυμὸς ἀμνηχανίῃ.

Quilibet diuitem virum colit, contemnit aut pauperem;

Omnibus verò hominibus ea inest mens.

Omnigena nequitia inter homines sunt,

Omnigena q̃ virtutes, & vita artes.

Difficile (est) sapientem apud insipientes multa loqui,

Et tacere semper : hoc enim non (est) possibile.

Turpe sanè (est) ebrium apud viros sobrios esse:

Turpe verò, si sobrius apud ebrios maneat.

Pubertas & adolescentia alleuat mentem viri:

Multorum verò effert animum in errorem.

*Cui non animi libidine fortior (est) mens, (ille) semper in
noxio,*

Cyrne, & magnis versatur in erroribus,

Consulta bis & ter, quod tibi in mentem venerit:

Nocuus enim profectò princeps vir est,

Viros bonos sequitur consilium & pudor:

Qui nunc inter multos reuera (sunt) pauci.

Spes & periculum inter homines (sunt) similes;

Illa enim grauius sunt numina, vtrumq̃.

Sape præter opinionem & spem contingit inuenire

Res virorum : consiliis verò non inest finis.

*Non sanè molestia afficit vllus neque amicum, neq̃ ini-
micum,*

Nisi seriam rem consequari.

Multi apud craterem amici sunt sodales:

In autem seria re pauciores.

Paucos curatores fideles inuenias amicos,

Positus in magna animi anxietate.

Iam.

ἦδη νῦν αἰδῶς μὲν ἐν ἀνθρώποισιν ὅλωλεν,
 αὐτὰρ ἀναιδείη γαῖαν ὄπισθ' ἔφρεται.
 αἰδελή πενίη, τί ἐμοῖσι κατημένη ὤμοις
 σῶμα καταχινύεις, καὶ νόον ἡμέτερον;
 αἶχρ' αἰδέμ' ὅσ' ἐθέλοντα βίη, καὶ πολλὰ διδάσκεις,
 ἐοδὼν παρ' ἀνθρώπων καὶ κάλ' ὄπισθ' ἑστάντων;
 οὐδαίμων εἴλω, καὶ θεοῖς φίλῳ ἀθανάτοισι,
 Κύρην δ' ὄρετ' ὅτ' ἄλλης ἐδεμένης ἔραμαι.
 σὺν οὐ Κύρην παθόντι κακῶς ἀνιῶμεθα πάντες·
 ἀλλὰ τοὶ ἀλλότριον κῆδ' ἐφ' ἡμέτερον.
 μηδὲν ἄγαν χαλεποῖσιν ἀσῶ φρένα, μή σ' ἀραθῶσι
 χαῖρ' ἐπεὶ ἔς' ἀνδρὸς πάντα φέρει ἀραθῆ.
 εἰ δ' ὁμόσαι χρεὶ τῷ τόλῃ, μή ποτε πεῖγμα τό σ' ἔσται·
 θεοὶ καὶ γὰρ νεμέσωσ', οἷσιν ἔπεσι τέλει.
 καὶ πεῖσαι μέντοι τί καὶ ἐκ κακῆς ἐοδὼν ἔλκω,
 καὶ κακὸν ἐξ ἀραθῆ. καὶ τε πενιχρὸς ἀνὴρ
 αἵψα μάλ' ἐπ' ἔλκεται καὶ ὅς μάλιστα πείπαται
 ἐξαπίνης, πάντ' ἐν ὥλεσι νυκτὶ μιᾷ.
 καὶ σώφρων ἡμαρτι, καὶ ἄφρονι πολλάκι δόξα
 ἔσπετο. καὶ ἱμελὲς, καὶ κακὸς ὢν, ἔλαχεν.
 εἰ μὲν χρεῖματ' ἔχοιμι Σιμωνίδη, οἷά περ ἦδειν,
 ὅσ' ἂν ἀνιῶμιεν τοῖς ἀραθῶσι σιωπῶν·
 νῦν δέ με γινώσκοντα παρέσχεται· εἰμὶ δ' ἄφρων
 χρημοσύνη, πολλῶν γνῆς περ ἄμφορον εἴη.
 ἔνεκα νῦν φερόμεσθα, κατ' ἰστία λῶν καὶ βαλόντες,
 Μηλίς ἐκ πάντεσσι νύκτεσσι διὰ δ' ὀνοφερῶν.

Iam nunc pudor quidem inter homines periit,
 Sed impudentia terram circumit.
 Heu improba paupertas, cur meus decumbens humeris
 Corpus deturpas, & mentem nostram?
 Turpia autem me non volentem vi, & multa doces,
 Bona ab hominibus & honesta edoctum?
 Beatus sim, & diu charus immortalibus,
 Cyrne: virtutem verò aliam nullam amo.
 Tecum Cyrne affecto malè moremur omnes:
 Sed sanè alienus dolor diem vnum durat tantum.
 Nihil nimis difficilibus contristeris mentem, neq; bonis
 Gaude: quoniam est viri omnia ferre boni.
 Neq; iurare oportet hoc aliquid, nunquam res hac erit:
 Dij etenim oderunt, quibus adest finis.
 Et facere sanè aliquid: & ex malo bonum factum est,
 Et malum ex bono. & pauper vir
 Statim valde ditavit (se:) & qui valde multa acqui-
 suit
 Derepentè, omnia profectò perdidit nocte vna.
 Et sapiens peccavit, & insipientem saepe gloria
 Secuta est: & honorem, etiā (qui) malus erat, inuenit.
 Si quidem opes haberem (ô) Simonida, quales novi,
 Non possum angì bonis congregiendi:
 Nunc autem me cognoscentem pratercunt: sum verò
 mutus
 Opibus, multis sciens licet melius adhuc.
 Quare nunc ferimur, velis albis expasis,
 Melius ex ponto noctem per tenebrosam.

Exban-

αὐτλεῖν δ' ὅκ' ἐφέλκῃσιν, ὑπερβάλλει δ' ἡ θάλασσα
 ἀμφοτέρων τρίχων, ἢ μάλα τις χαλεπῶς
 σῶζεται, οἳ δ' ἄλκιμοι κυβερνήται μὲν ἐπαυσαί
 ἐσθλόν γ', ὅς φυλακὴν εἶχεν ὀπισθεμένως.
 χρήματα δ' ἀρπάζουσι βίη· κόσμῳ δ' ἀπόλωλε,
 διασμός δ' ὅκ' ἐτ' ἴσως γίγνεται εἰς τὸ μέσον.
 Φορτηγοὶ δ' ἄρχουσι, κακῶι δ' ἀγαθῶν καθύπερθε
 δεικνύνω μήπως ναυῷ κ' κῦλα πῆ.
 ταῦτά μοι λυγρῶ κεκρυμμένα τοῖς ἀγαθοῖσι
 γινώσκουσι δ' αὖ τις καὶ κακόν, αὐτὸς φῶς ἦ.
 πολλοὶ πλεῖστον ἔχουσιν αἰδοῖρες· οἳ δ' ἐπεὶ καλὰ
 ζητῶσιν χαλεπῇ τήρομενοι πενίῃ.
 ἔρδην δ' ἀμφοτέροισιν ἀμνηχανίη παράκλειται·
 εἰργά γάρ τ' εἰς μὲν χρήματα, τ' εἰς νότον.
 ὅκ' ἐστὶ θνητοῖσι πρὸς ἀθανάτους μαχέσασθαι,
 ἔσθ' ἐδίκην εἰπεῖν. ἔδενι τ' ἐπὶ θέμισ.
 ἔχρη ποιμαίνην, ὅ,τι μὴ ποιμαντέον εἴη.
 ἔσθ' ἔρδην, ὅ,τι μὴ λῶϊον ἢ τελέσαι.
 χαίρων δ' ἐτελέσας ὁδὸν μεγάλαν διὰ πόντον,
 καὶ σε Ποσειδάων χάσμα φίλοις ἀγάγοι.
 πολλὰς τοι κόρον ἀνδρᾶς ἀπώλεσεν ἀφρονέοντας·
 γινῶναι γάρ χαλεπὸν μέτρον, ὅτ' ἐσθλὰ παρῇ.
 ἔδωκα μοι σὺ θυμὸν παρασχὲν ἄρμενα πάντα
 τέτλαθι. τῶν δ' ἐκ καλῶν ἔτι σὺ μὲν ἔρας.
 ὅ μὲν ἔχοντες ἐμῶ, πολλοὶ φίλοι· λῶ δέ τι δφνόν
 ἐγκύρσῃ, παῦροι πῖσιν ἔχουσι νόον.

Exbañtire aut (sentinam) non volunt : saperat aut mare
Vtrumq, nauis latus : vbi valde quis difficile
Seruatur. illi verò dormiunt : gubernatorem quidem fecerunt quiescere

Bonum sanè , qui custodiam habebat peritè.
Opes autem rapiunt vi : decor verò periit.

Diuisio autem non amplius fit in medium.
Baiuli verò imperant , mali autem super bonos :

Timeo ne quo modo nauem fluctus absorbeat.
Hac mihi enigmaticè dicta sint , occulta probis :

Cognoscere aut potest quis etiam malum , si sapiens sit.
Multi diuitias habent imperiti : alij autem honesta
Querunt , graui oppressi paupertate.

Facere autem vtriusq, difficultas incumbit :

Prohibent enim hos quidem opes , illos verò mens.
Non licet mortalibus aduersus immortales pugnare.

Neq, (in) ius vocare : nemini hoc fas (est.)
Non oportet pascere , quod non pascendum fuerit :

Neq, facere , quod non melius sit perficere.
Gaudens benè perficias viam magnum per pontum ,

Et te Neptunus gaudium amicis reducas.

Multos sanè satietas viros perdidit insipientes :

Cognoscere enim difficile est modū , quādo bona adsunt.
Non possum tibi (ò) anime prabere necessaria omnia :

Sustine. nam pulchra non tu solus amas.

Benè quidem habente me , multi (sunt) amici. Si verò
quid sinistrum

Contigeris , pauci fidelem habent mentem.

Turba

πλὴν δ' ἀνθρώπων δρετὴ μία γίγνεται ἥδε,
 πλεῖν τῶν δ' ἄλλων ἔδεν ἄρ' ἢ ὄφελ' ὅφελ'.
 ἔδ' εἰ σωφροσύνῃ μὲν ἔχοις Ραδαμάνθυ' αὐτὸς,
 πλείονα δ' εἰδείης αἰολίδε' Σισύφει·
 ὅτε καὶ ἐξ αἶδαο πολυῖδρίῃσιν ἀνῆλθε,
 παῖσας Περσεφόνει αἰμυλίοισι λόγοις,
 ἥτε βροτοῖς παρέχ' ἰλήθην, βλάπτειν νόημα·
 ἄλλ' ὅδ' ἔπ' ὡς τὸ γ' ἐπεφράσσατο,
 ὅν' ἵνα δὴ θανάτιο μέλαν νέφ' ἀμφικαλύψοι,
 ἔλθοι δ' ἐς κρυερὸν χῶρον δατοφθιμένων,
 κυανέας τε πύλας παραμείψεται, αἵ τε θανόντων
 ψυχὰς εἰργασιν, καὶ περ ἀναινομένας.
 ἀλλ' ἄρα κακείθεν Σίσυφ' ὅπ' ἔλυσεν ἥρως
 ἐς Φάει' ἠελίε' σφῆσι πολυφροσύναις.
 ἔδ' εἰ ψάδεα μὲν ποιεῖς ἐτύμοισιν ὁμοῖα,
 γλῶσσαν ἔχων ἀγαθὴν Νέστορ' ἀνιέξ'·
 ὠκύπερ δ' εἴηδ' ἀπόδ' ἰας ταχεῶν Ἀργεῶν,
 καὶ παύδων Βορέε, τῶν ἄφαρ εἰσι πόδες·
 ἀλλὰ γε χρεὶ πάντας γνώμῃ τούτῳ καταθέσθ',
 ὡς πλεῖν πλείονα πᾶσιν ἔχ' ὀυῖα μιν.
 ἴσόν' ἢ πλεονέχουσιν, ὅτ' ὧ πολὺς ἄργυρός ἐστι,
 καὶ χρυσὸς, καὶ γῆς πυροφόρος πεδία,
 ἔπ' ὡς, ἡμίονό τι καὶ ὧ τὰ δέοντα πάρεστι,
 γαστήρ τε καὶ πλάσσει, καὶ ποσὶν ἀβροτὰ παθεῖν.
 παχδός τ' ἥδε γυναικὸς, ὅταν δέ κε τῶν ἀφίκηται
 ὥρη, σὺ δ' ἥδη γίγνεται ἀρμόδι'.

*Tarba autem hominum virtus vnica est hac,
 Ditescere : sed aliarum rerum nullus sanè est vsus.
 Neq; si iustitiam quidem habeas Rhadamanthi ipsius,
 Plura verò sciueris (quàm) Æolides Sisyphus:
 Qui etiam ex inferno peritiis rediit,
 Persuasa Proserpina blandis verbis,
 Qua hominibus prabet obliuionem, ladens sensum:
 Alius verò nondum quis hoc considerauit,
 Quemcunq; sanè mortis nigra nebula obtexerit,
 Veneritq; in horridum locum mortuorum,
 Nigrasq; portas transierit, qua mortuorum
 Animas cohibent, etsi recusantes.
 Verùm tamen illinc Sisyphus rursus rediit heros,
 Ad lucem solis, sua variarum rerum peritiis.
 Neq; si falsa quidem facis verì similia,
 Linguam habens bonam Nestoris diuini:
 Celerior autem fuerit pedes velocibus Harpyis,
 Es filiis Borea, quorum celeriter eunt pedes:
 At certè oportet omnes sententiam hanc reponere.
 Quid diuitia plurimam (in) omnibus habent po-
 testatem.
 Equaliter diuites sunt, (is) cui multum argen-
 tum est,
 Et aurum, & terra farrifera arua,
 Equiq; muliq; : & cui necessaria adsunt.
 Ventiq; & lateribus, & pedibus grata pati,
 Pueri & mulieris, quando verò illorum veneris
 Tempus, & cum pubertate est congruum.*

ταῦτ' ἄφεν' ὀφνητοῖσι· τὰ γὰρ παλαιώσια πάντα
 χρήματ' ἔχων ἔδεις ἔρχεται εἰς αἰδῶν.
 ἔδ' ἂν ἄπινα διδὼς θάνατον φύγοι, ἔδ' ἐβαρείας
 νέσχευς, ἔδ' ἐκακὸν γῆρας ἐπερχόμενον.
 Ζεῦ πάτερ, εἴθε γῆροι θεοῖς φίλα, τοῖς μὲν ἀλιτροῖς
 ὕβριν ἀδεῖν, καὶ σφιν τῶν γῆροιτο φίλον,
 θυμῷ χέτλια ἔργα, μετὰ φρεσὶ δ' ὅστις ἀπλῶς
 ἐργάζοιτο, θεῶν μηδὲν ὀπιζόμενος,
 αὐτὸν ἐπῆται πάλιν τίσσι κακὰ, μὴ δέ τ' ὀπίσσω
 πατρὸς ἀτασθαλίῃ πασι γῆροιτο κακόν.
 παῖδες δ' οἳ τ' αἰδῶν πατρὸς τὰ δίκαια νοεῦντες
 ποῖσι, Κρονίδῃ, σὸν χόλον ἀζόμενοι,
 ἐξ δ' ἐχῆς τὰ δίκαια μετ' ἀσπίσιν φιλέοντες,
 μή λιν' ὑπερβασίῳ ἀντιτίνῃ πατέρων.
 ταῦτ' εἴη μακάρεσσι θεοῖς φίλα, νῦν δ' ὁ μὲν ἔρδω
 ἐκφύγη, τὸ κακὸν δ' ἄλλ' ἐπῆται φέρει.
 καὶ κ' εἴ, ἀθανάτων βασιλεῦ πῶς ἐστὶ δίκαιον,
 ἔργων ὅστις ἀνὴρ ἐκτὸς ἐὼν ἀδίκων,
 μή λιν' ὑπερβασίῳ κατέχων, μήθ' ὄρκον ἀλιτροῖς,
 ἀλλὰ δίκαι' ἐὼν, μὴ τὰ δίκαια πάθῃ;
 τίς δὴ καὶ βροτὸς ἄλλ' ὁρῶν πρὸς τῶν, ἐπῆται
 ἄζοιτ' ἀθανάτους, καὶ τίνα θυμὸν ἔχων;
 ὅππότε ἀνὴρ ἀδίκος καὶ ἀτάσθαλος, ἔτε τευ ἀνδρὸς,
 ἔτετε ἀθανάτων μελῶν ἀλδύμενος,
 ὕβρις πλεῖστον κεκορημένος· οἳ δ' ἀδίκαιοι
 τρυχόνται, χαλεπῇ τήρομενοι πενίῃ;

Hec (sunt) diuitia hominibus, nam superfluas omnes.

Opes habens nemo venit in infernum:

Neq₃ pretia dans mortem fugerit, neq₃ graues

Morbos, neq₃ malam senectutem instantem.

*(O) Iupiter pater, vtinam fiant diu amica, sceleris
quidem*

Contumeliam placere, & ipsis hoc sit gratum.

*Animo improba facinora: in mentibus autem quisquis
crudelis*

Fecerit, deos nihil curans,

Ipsum postea rursus luere mala, neq₃ postea

Patri improbitas liberu sit malum.

Filij vero, qui (cum sint) iniusti patri, iusta cognoscentes

Faciunt, (ô) Iupiter, tuam iram reuerentes,

Ab initio iusta inter ciues amantes,

Ne quam transgressionem luant parentum.

Hec sint beatis diu grata, nunc vero qui facit (scelus)

(Ille) effugit: poenam autem alius postea fert.

Et hoc, (ô) immortalium rex, quomodo est iustum,

Facinora qui vir extra existens iniusta,

Nullam iniquitatem habens, neq₃ iusturadum impium,

Sed iustus existens, non iusta patiatur?

Quis itaq₃ & homo alius respiciens ad eum, postea

Veneretur deos, & quem animum habens?

Quando vir iniustus & sceleratus, neq₃ cuiusquam viri,

Neq₃ quicquam deorum iram timens,

Contumeliam facit (alijs) diuitis saturatus: iusti vero

Affliguntur graui pressi paupertate?

παγάνων τε χοροῖς, ἰαχᾷσι τε σὺν περὶ βωμόν.
 ἥ γὰρ ἔγωγε δέδοικ', ἀφραδίῳ ἐσθρῶν,
 καὶ σέσιν ἐλλύων λαοφθόρον. ἀλλὰ σὺ φοῖβε
 ἴλασθ' ἡμετέρῳ τὴν δὲ φύλασσε πόλιν.
 ἦλθον μὲν γὰρ ἔγωγε καὶ εἰς Σικελίῳ ποτε γαῖαν,
 ἦλθον δ' Εὐβοίης ἀμπελόεν πεδίον,
 Σπέρτιν τ' Εὐρώπῃ δονακτροφῆ ἀγλαὰν ἄστυ·
 καὶ μὴ ἐφίλειον προσφρόνως πάντες ἐπερχόμενον
 ἀλλ' ἔτις μοι τέρψις ὅττι φρένας ἦλθεν ἐκείνων·
 ἔτως ἔδεν ἄρ' ἔγωφίλτερον ἄλλο πάτερης.
 μή ποτέ μοι μελέδημα νεώτερον ἄλλο φανείη,
 ἀντ' ἐρατῆς σοφίης· ἀλλὰ τό δ' αἶεν ἔχων,
 περπόμενῳ φόρμιγγι, καὶ ἐρχηθμῶ, καὶ αἰοιδίῃ,
 καὶ μετὰ τῶν ἀγαθῶν ἐσθλὸν ἔχοιμι νόον,
 μή τί νινά ξείνον δηλόμεν ἔργμασι λυγροῖς,
 μή τί νιν ἐνδήμεων. ἀλλὰ δίκαι' ἔων,
 τίω σιωτ' ἔφρένα τέρπε' δυσηλεγέων ἢ πολιτῶν.
 ἀλλ' οἷόςδε κακῶς, ἀλλ' ἄμφνον ἐρεῖ.
 τὰς ἀγαθὰς ἄλλος μάλα μέμφεται, ἄλλος ἐπαίει·
 τῶν ἢ κακῶν μνήμη γίγνεται ἐδεμῖα.
 ἀνθρώπων δ' ἄψεκτ' ὅττι χθονὶ γίγνεται ἐδεῖς.
 ἀλλ' ὧ λωῖον; ἔμῃ πλεόνεοσι μέλφ.
 ἐδεῖς ἀνθρώπων ἔτ' ἔοσεται, ἔτε πέφυκεν,
 ὅστις πᾶσιν ἀδῶν δλύσεται εἰς αἶδ'·
 ἐδὲ γὰρ ὅς θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσει
 Ζεὺς Κρονίδης θνητοῖς πᾶσιν ἀδεῖν δυνάται.

Pænumq; chorus, vociferationibûq; tuum circum al-
tare.

Profecto enim ego timeo, stultitiam intuens,
Et seditionem Græcorum populi corruptricem. sed in
Phœbe.

Propitius nostram hanc custodi ciuitatem.
Veni quidē enim ego & in Siculam aliquando terram:
Veniq; in Eubœa vitiferum solum,
Spartamq; Eurotæ arundiniferi claram urbem:

Et me excipiebant alacriter omnes aduenientem;
Sed nulla mihi oblectatio in præcordia venit eorum,
Aded nihil sanè erat charius aliud patria.

Nunquam mihi cura recentior alia ostendatur,
Loco amabilis sapientia: sed hanc semper habens,
Oblectet cithara, & saltatione, & carmine:

Et cum bonis bonam habeam mentem,
Neq; quenquam externum offendens factis improbis,
Neq; quenquam ciuium. sed iustus existens,
Tuam ipsius mentem oblecta: morosorum verò ciuium
Alius aliis malè, alius melius dicet.

Bonos alius valdè vituperat, alius laudat:
Malorum verò mentio fit nulla.

Hominum autem inculpatus super terram est nullus.
Sed cui melius (est?) cuius non pluribus cura est.
Nullus hominum neq; erit, neq; fuit,
Qui omnibus placens descendet in (domum) Plutonis.
Neq; enim qui mortalibus & immortalibus imperat,
Iupiter Saturnius hominibus omnibus placere potest.

τόρνε, καὶ σάβμης, καὶ γνώμον· ὦ ἄνδρα θεωρὸν

διθύτερον, χρῆ μὲν Κύρνε φυλασόμεναι.

ὦ πνίκεν Πυθῶνι θεὸς χρήσας ἱερεῖα

ὀμφλῶ σημήνη πῖον· ὦ ἐξ ἀδύτῃ.

ἔπετι γὰρ πεσθεῖς, ἔδεν κέ τι φάρμακον ἄροισ,

ἔτ' ἀφελὼν πρὸς θεῶν ἀμπακίλῳ περφύγοις.

χρῆ μ' ἐπαθον θανάτῃ μὲν ἀφκέ· ἔτι κάκφον,

τῶν δ' ἄλλων πάντων Κύρν' ἀνιήρότατον.

οἱ με φίλοι περ ἔδωκαν· ἐγὼ δ' ἐχθροῖσι περσθεῖς

εἰδήσω καὶ τῶν, ὅν τιν' ἔχῃσι, νόον.

ἔες μοι ὅτι γλώσσης κρατερῷ ποδὶ λάξ ὅτι βαίνων

ἰχρὲ κωτύλῃν, καὶ περ ὅτι σάμενον.

Κύρν' ἐμψῆς δ' ὅ, τι μοῖρα παθεῖν, ἔκ' ἐσθ' ὑπαλύξαι.

ὅ, τι δὲ μοῖρα παθεῖν, ἔτι δέδοικα παθεῖν.

ἔς πολὺ ἄρρηκτον κακὸν ἤκαμεν, ἔνθα μάλισα,

Κύρνε σὺν ἀμφοτέρῃς μοῖρα λάβοι θανάτῃ.

οἷ δ' ὅσοι γε ἄρκοντας ἀτιμάζῃσι τρεῖς,

τάτων τοι χῶρη Κύρν' ὀλίγη τελέη.

μή τί τιν' αὖξε τύραννον ἐπ' ἐλπίσι κέρδι· εἶναι,

μῆτε κτεῖνε, θεῶν ὅρκια σωθήμεν·

πῶς ἡμῖν τέτληκεν ἔα· αὐλητῆρ· αἰεῖδον

θυμὸς· γῆς δ' ἔρ· φαίνεται ἐξ ἀγορῆς,

ἥτε τρέφει καρπῖσιν, ἐν εἰλαπίνας φορέοντας

ξανθῆσιν τε κόμῃς πορφυρέας στεφανέας.

εἰλ' ἄγε δὴ σκύβα, κῆρε κόμην, δόποπαυε ἢ κῶμοι,

πένθη δ' ὠδὴ χῶρον δόπολλύμενον,

Torno & amussi, & gnomone virum oracula petentem.

Rectius, oportet quidem Cyrne obseruantem (esse.)

Cuinam (in) Pythone deus respondens sacerdoti

Vaticinium significauerit pingui ex adyto.

*Neque quicquam enim addens, nullum poteris quodquã
remedium inuenire :*

Neque auferens, à diis errorem profugere.

Rem passus sum morte inimici nihil inferiorem,

Sed aliarum omnium (rerum) Cyrne molestissimam.

Me amici prodiderunt : ego verò inimicos accedens,

Videbo & eorum, quamcunque habeant, mentem.

Eos mihi in lingua forti pede calcitrando insiliens,

Prohibet garrire, etiam scientem.

*Cyrne tamen verò, quod fatum (est) pati, non licet ef-
fugere :*

Quod verò fatum (est) pati, non timeo pati.

In valde durum malum venimus, vbi maxime

Cyrne ambos fatum corripit mortis.

Qui verò senescentes contemnunt parentes,

Horum quidem locus Cyrne modicus est.

Neque quenquam adiuua tyrannum, sub spe lucri, esset

Neque occide, deorum fœdera iniens.

Quomodo nobis sustinuit sub tibicine canere

Animus, terra verò rex apparet ex foro.

Qua nutrit frugibus, in conuiuio gestantes,

Fuluisq, comis purpureas coronas.

*Verum agè quidem (ô) Scythia, tonde comam, sed a cõ-
messationem :*

Luge verò suaue olentem locum pereuntem.

πῶς τε χρεΐματ' ὀλεοῖται, ἀπιστή δ' ἐσάωσται
 γνώμη δ' ἀγαθή γίγνεται ἀμφοτέρων.
 πάντα τὰ δ' ἐν κοράκεισι καὶ ἐν φθορᾷ, ἐδέπεις ἡμῶν
 αἵτις ὁ ἀθανάτων Κύρνε θεῶν μακάρων
 ἀλλ' ἀνδρῶν τε βίη, καὶ κέρδεα πολλὰ, καὶ ὕβρις,
 πολλῶν ἐξ ἀγαθῶν ἐς κακότητ' ἔβαλεν.
 διασάπτει πόσις ὁ κῆρες δόλοισι βροτοῖσι,
 δίψα λυσιμελής, καὶ μέθυσις χαλεπή.
 τέτων δ' αὖ τὸ μέσον σρωφήσομαι· ἐδέ με πείσεις,
 ἔτε τι μὴ πίνην, ἔτε λίην μεθύην.
 οἶνος ἐμοὶ τὰ μὲν ἄλλα χαρίζεται, ἐν δ' ἀχάριστος,
 εὖθ' ἂν θωρήξας μὴ ἄνδρα πρὸς ἐχθρὸν εἴη.
 ἀλλ' ὅπταν κατ' ὑπερθεῖν ἐὼν, ὑπενέρθε γήηται.
 τριτάκεις οἶκαδ' ἵμεν παισιόμενοι πόσις ὁ.
 εὖ μὲν κείμενον ἄνδρα κακῶς θέμεν ὁμαρές ἐστι·
 εὖ ᾗ θέμεν, τὸ κακῶς κείμενον ἀγαθέον.
 λαῖξ' ἐπίθω δῆμῳ κενεόφρονι, τύπτε ᾗ κέντρα
 ὀξεί, καὶ ῥέγλω δύσλοφον ἀμφιτίθη.
 ἐγὼ δ' ἐθ' Ὀρήσας δῆμον φιλοδέσποτον ᾧδε
 ἀνθρώπων, ὅπσας ἥελιος καθορᾷ.
 Ζεὺς ἄνδρ' ἐξολέσσειν ὀλύμπιος, ὅς τὸν ἐπαῖρον
 μαλ' ἰθακὰ κατ' ὕλῃων ἐξαπατᾶν ἐθέλει.
 ἡδεᾶ μὲν καὶ πρὸς ὅθεν, αἵ τὰρ πολὺ λώονα δὴ νηῦ,
 τένεκα ποῖς δόλοισι ἐδεμύ' ἐς χάρις.
 πολλάκις ἢ πόλις ἡδε δὲ ἡγεμόνων κακότητα,
 ὥσπερ κεκλιμένη ναῦς, παρὰ γλῶσσαν ἔδραμε.

Fiducia spes perdidit, diffidentia autem seruauit:

Consilium verò difficile est amborum.

*Omnia illa in corui & in corruptione (sunt.) neque
quis nobis*

*Author immortalium Cyrne deorum beatorum,
Sed virorum vis, & lucra, & iniuria,*

Multis ex bonis in calamitatem protrusit.

Dua sanè (sunt) potius sortes miseris mortalibus:

Sitis membra resoluens & inebratio molesta.

Horum verò per mediū versabor: neq; mihi persuadebū,

Neque quicquam non potare, neque nimis inebriari.

*Vinum mihi (in) reliquis quidem placet, (in) vna au-
tem (re) displicet.*

*Quādo (scilicet) armās me, virū contra inimicū agit,
Sed quando suprà existens infrà sit,*

Toties domum imus sedantes potum.

Benè quidem constitutū virū malè constituere facile est:

*Benè verò constituere (quod) malè constitutum (est,)
difficile (est.)*

Calcibus insulta populo fatuo, percutetq; stimulo

Acuto, & iugum graue circumpone:

Nō enim vnquam inuenies populum, domini studiosum

Hominum quotquot sol aspicit. (adeò,

Iupiter virum perdat cælestis, qui (suum) sodalem

Mollia garriens fallere vult.

Suauius quidem & prius, sed multò meliora que nunc:

Quapropter improbis nulla est gratia.

Sape ciuitas hac per rectorum nequitiam,

Velut nauis inclinata, ad terram cucurrit.

τῶν ἣ φίλων εἰ μὲν περὶ ὁρᾶ μέπε δῆνον ἔχοντα,
 αὐχέν' ἀποσπρέψας τὰ δ' ἐσορᾶν ἐθέλει.
 ἦν δέ τι μοι ποθὲν ἐσθλὸν (καὶ πολλάκι γίγνεται ἀνδρὶ)
 πολλὰς ἀσπασμούς καὶ φιλοφροσύνας ἔχω.
 οἷ μιν φίλοι περὶ δόξῃσι, καὶ ἐκ ἐθέλεισι πεδεναί
 ἀνδρῶν φαινομένων· ἀλλ' ἐγὼ αὐτομάτη,
 ἰσπερὶ ἣ τ' ἐξέμμι, καὶ ὀρθρὴ αὐθις ἔσμι,
 ἄμ' αἰετρευόνων φθόγγ' ἐλθρομένων.
 πολλοῖς ἀχρήστοισι θεὸς διδοῖ ἀνδράσι ὄλβον
 ἐσθλόν, ὅς κ' αὐτῷ βέλτερόν κ' ἔδεν ἔων,
 ἔπε φίλοις. δρετῆς ἣ μέγα κλέος ἔποτ' ὀλεῖται.
 αἰχμητῆς γὰρ ἀνὴρ γλυῦν τε καὶ ἄστυ σάοι.
 ἐν μοι ἐπέτα πέσοι μέγας ἔρανος δῖρος ὑπερθε
 χάλκεος, ἀνθρώπων δαῖμα παλαιγυμένων,
 οἷ μὴ ἐγὼ τοῖσιν μὲν ἐπαρκέσω, οἷ μιν φιλεῦσι,
 τοῖς δ' ἐχθροῖς ἀνίη καὶ μέγα πῆμα ἔσομαι.
 οἶνε, γὰρ μὲν σ' αἰνῶ, τὰ ἣ μέμφομαι· κῶδ' σε πάμπαν
 ἔτε ποτ' ἐχθαίρειν, ἔπε φιλεῖν διώαμαι.
 ἐσθλὸς καὶ κακὸς ἐστὶ· τίς αὖ σέ γε μωμήσεται;
 τίς δ' αὖ ἐπαυνήσῃ, μέτρον ἔχων σοφίης;
 πῶν οἶνον, τὸν ἐμῆς κερυφῆς ἀπὸ ταῦτόιο
 ἄμπελοι λῦεγκαν, τὰς ἐφύπυσ' ὁ γέρον
 ἔρε' ἐν βήσῃσι θεοῖσι φίλ' θεότιμον,
 ἐκ παλαίαντος ἐντ' ὑψυχρὸν ὕδωρ ἐπάγων.
 ἔπινων ἀπὸ μὲν χαλεπῆς σκεδάσης μελεδάνας,
 θωρηχθεὶς δ' ἔσσαι πολλὸν ἐλαφρότερον.

*Amicorum verò siquidem qui videt me aliquid aduer-
si habentem*

Cernicem auertens, neque videre vult.

*Si verò quidpiam mihi alicunde boni, qualia saepe con-
tingunt viro*

Multas salutationes, & amicitias habeo.

*Amici me produnt, & non volunt quicquam dare
Viri apparentibus: sed ego vltronea.*

Serotinaq; egredior, & matutina rursus ingredior.

Cum gallorum vox (auditur) expergiscentium.

Multas inutilibus Deus dat viris diuitias

Bonas: qui neq; sibi melior quicquam existens,

Neq; amicis, vitutis autem magna gloria nunq; peribit.

Bellator enim vir terram & urbem seruauerit.

In me deinde cadat magnum cælum, latum superne

Aereum, hominum metus antiquorum,

Si non ego illis quidem auxiliabor, qui me amant:

Sed inimicis molestia, & magnum nocumentum ero.

*(ô) vinum, partim quidem te laudo partim verò te vitu-
pero neq; te omnino*

Neque vnquam odisse, neque amare possum

Bonum & malum es: quis poterit te quidem vituperare?

Quis verò poterit laudare, mediocrem habens sapien-

Bibe vinum, quod mei verticis Taygeti (tiam?

Vites tulerunt, quas plantauit senex

Montis in vallibus, diu carus Theotimum,

Ex plataneto frigidam aquam educens.

(Ex) quo bibens graues quidem dissipabis curas,

Potui verò eris multò alacrior.

εἰρήνῃ καὶ πολέτῳ ἔχοι πόλιν, ὄφρα μετ' ἄλλων
 κωμάζοιμι· κακὸν δ' ἐκ ἔραμαι πολέμῳ.
 μηδὲ λίην κήρυκος ἀν' ἑσέχεται λακρὰ βοῶντ'·
 ἐγὰρ πατρώας γῆς πέρι μαρνάμεθα.
 ἀλλ' αἰσχρὸν παρεόντα καὶ ὠκυπόδων ὀπιθεῖντα
 ἵππων, μὴ πόλεμον δακρυόεντ' ἐσιδεῖν.
 οἴμοι ἀναλκίης· ἀπὸ μὲν Κήρυκ' ὄλωλε,
 Ληλάντ' δ' ἀγασθὸν κείρεται οἰνόπεδον.
 οἱ δ' ἀγαστοὶ φεύγῃσι, πόλιν δ' ἀκαχοὶ διέπυσιν.
 ὥς Κυψελίζον Ζεὺς ὀλέσθη γῆν.
 γνώμης δ' ἐδὲν ἄμφιν ἀνὴρ ἔχθ' ἐν γαστρίῳ,
 ἐδ' ἀγνωμοσύνης Κύρῳ ἀνιηρότερον.
 Κύρῳ μὴ ἀνδράσι πάντα καλαθηνοῖς χαλεπαίνῃ,
 γνώσκων ὥς νῦν, οἷον ἕκαστ'· ἔχθ' ἄν
 αὐτὸς ἐνὶ στήθεσσι, καὶ ἔργματα· τῷ δὲ δικαίῳ
 τῷ τ' ἀδίκῳ μέγα κεν πῆμα βροτοῖσιν ἐπῆ.
 κατὰ τὸ μὲν χεῖρον, τὸ δ' ἄμφιν γ' ἔργον ἕκαστ'·
 ἐδὲς δ' ἀνθρώπων αὐτὸς ἀπάντα σφῆς.
 ὅστις ἀνάλωσιν τηρεῖ, κατὰ χρήματα θηρῶν,
 κυδίσι λωδρεσί τῃς σωιεῖσιν ἔχθ'·
 εἰ μὲν γὰρ κατιδεῖν βίον τε τέλ' ἦν, ὅπσον τις
 ἤμελλ' ἐκτελέσας εἰς αἶδαο περᾶν,
 εἰκὸς αὖν ἦν, ὅς μὲν πλείω χρόνον αἴσαν ἐμμενε,
 Φεΐδεας μᾶλλον τῆστον, ὃν εἶχε, βίον.
 νῦν δ' ἐκ ἐστίν, ὃ δὴ καὶ ἐμοὶ μέγα πένθος ὄρωρε,
 καὶ δάκρυον ψυχῇ, καὶ δίχα θυμὸν ἔχω.

Pax & diuicia habeant ciuitatem, vt cum aliis

Commeffer: malum enim non amo bellum.

Neque nimis praconi aurem praebe altè vociferanti:

Non enim paterna pro terra pugnauimus.

Sed turpe (est) praesentem, & velocibus qui incedis

Equis, non bellum lacrymosum intueri.

Heu meam ignauiam, Cerynthus quidem perijt,

Lelantiq; bonum tondetur vinetum.

Boni fugiunt, ciuitatem verò mali administrant:

Vt Cypseli non Iupiter perdat genus,

Consilio verò nil melius vir habet in seipso,

Neque imprudentia Cyrne (quicquam) peius.

Cyrne ne viris, in omnibus rebus mortalibus succense,

Expendens, quòd mentem, qualem quisque, habes

Ipse in pectoribus, & facta: sed iusto

Et iniusto magnum malum mortalibus inest.

Est aliud quidem peius, aliud verò melius factum cuiusq;

Nullus verò hominum ipse in omnibus sapiens.

Quisquis impensam seruat, pecunias captans,

Clarissimam virtutem apud prudentes habet.

*Si enim perspicere vita finem liceret, quantum tem-
pus quis*

Cunctaretur finiens in domum Plutonis transire,

*Par esset (eum) qui quidem plus temporis fatum expe-
ctaret,*

Parcere magis huic, quam habebat, vita.

*Iam verò non licet, quod sanè & mihi magnum luctum
excitat:*

Et mordeor mentem, & dupliciter animum habeo.

ἐν τριόδῳ δ' ἔσηκα· δὴ εἰσὶ ἣ πρόθεν ὁδοί μοι
 φροντίζω, τέτων λῦπὴν ἰὼ παρτέρω·
 ἢ μὴδὲν δαπανῶν τρύχω βίον ἐν κακότητι,
 ἢ ζῶω περπνῶς, ἔργα τελῶν ὀλίγα.
 εἶδον μὲν γὰρ ἔγωγ', ὅς ἐφείδετο, καὶ ποτε γαστρὶ
 σίτον ἐλάττερον πλάσσει· ὣν ἐδίδε·
 ἀλλὰ πρὶν ἐκτελέσαι, κατέβη δόμον αἰδῶ· εἴσω,
 χρήματα δ' ἀνθρώπων ἐπιτυχὼν ἔλαβεν·
 ὥς ἐς ἀκαιρα πονεῖν, καὶ μὴ δόμεν, ὥς κ' ἐθέλοις.
 εἶδον δ' ἄλλον, ἐς ἣν γαστρὶ χαρίζομεν·
 χρήματα μὲν διέτριψεν· ἔφη δ' ὑπάγω φρένα τέρ-
 πωχεύει· φίλους πάντας, ὅπῃ τιν' ἴδῃ. (ψας
 ἔτω Δημόκλεις, καὶ ἅχρηματ' ἄριστον ἀπάντων
 τίω δαπάνω θέσται, καὶ μελέτῃ ἐχέμεν.
 ἔπε γὰρ αὖ παρκαμῶν ἄλλω καμάτῃ μεταδοίης,
 ἔτ' αὖ πωχεύων δελοσυνῶν τιλείεις.
 εἰ γῆρας ἱκκῆιτο, τὰ χρήματα πάντ' ἀποδραίῃ.
 ἐν ἣ τοιῷδε γῆρας χρήματ' ἄριστον ἔχειν.
 εἰ μὲν γὰρ πλεῖστες, πολλοὶ φίλοι· ἦν ἣ πένηαι,
 παῦροι· καὶ κέθ' ὁμῶς αὐτὸς ἀνὴρ ἀγαθός.
 φείδεσθαι μὲν ἀμφοτέρων· ἐπ' ἔδῃ θανόντ' ἀποκλαίει
 ἔδεις, ἢ μὴ ὅρᾳ χρήματα λειπόμενα.
 παῦροις ἀνθρώπων δρετὴ καὶ κάλλ'· ὀπηδεῖ
 ὀλβίος, ὅς τέτων ἀμφοτέρων ἔλαχε.
 πάντες μὲν τιμῶσιν ὁμῶς ἴσοι, οἵ τε κατ' αὐτὸν
 οἰκῆσιν χώρας, οἵ τε παλαιότεροι.

In triuio confisto : dua sunt antè via mihi :

Ambigo, harum vtram ingrediar priorem.

An nihil expendens, teram vitam in miseria :

An viuam iucundè, opera faciens pauca.

Vidi quidem enim ego (virum) qui parceret, & nunquam ventri

Cibum liberum, diues existens, daret :

Verū prius (q̄) perfecisset, descendit domū Plutonis intra;

Opes verò (is) hominum, qui in (eas) incidit, accepit.

Adeo in vt intempestina laboraret, & non daret, vt vellet

Noui verò aliū, qui erat ventri obtemperans, (quis,

Facultates quidem dilapidauit: dicebat enim viuo mentem oblectans

Medicat verò (apud) amicos oēs, vbi aliquem viderit.

Sic (ô) Democles, pro facultatibus optimum omnium

Sumptum facere, & curam habere.

Neque enim cū laboraueris, alijs laborem (tuum) impartieris :

Neque medicans, seruitutem finieris.

Neque si senectus venerit, opes omnes effluxerint :

Nam in hoc genere opes optimum (est) habere.

Si enim diues es, multi (sunt tibi) amici: si verò pauper es

Pauci: non iam similiter ipse vir bonus (est,)

Parcere quidem melius est: postquam nec mortuum lu-

Quisquam, si non videt opes relictas. (get

Pauci hominum virtus & pulchritudo obuenerit:

Beatus (est,) qui hac ambo sortitus est.

Omnes quidem (se) colunt simul, aequales, quiq̄ in eodem

Habitant loco, quiq̄ seniores (sunt.)

ἔδιδάμασι Φωνῇ· λιγυρὸν ἀδέμενον, ὥσπερ ἀηδῶν
 καὶ γὰρ τὴν προτέραν νύκτ' ἴππιν κῶμον ἔβλεν.
 ἔδ' ἐπὶ τὸν αὐλητὴν προφασίζομαι· ἀλλὰ μὲν ἐπαῖρηται
 ἐκλείπει, σοφίης ἐκ ἴππιδευόμενον.
 ἐγγύθην αὐλυτῆρα αἰετομαί, ὧδε καταστάς
 δεξιὸς, ἀθανάτοις θεοῖσιν ἐπιδιχόμενον.
 εἴμι παρὰ σάθμιν ὀρθλὴν ὁδὸν, ἔδετέρωσσε
 κλινόμενον· χρηὴ γάρ μιν ἄρλια πάντα νοεῖν.
 πατρίδα κοσμήσω λιπαρὴν πόλιν, ἔτ' ἴππιν δῆμον
 τρέψας, ἔτ' ἀδίκους ἀνδράσι πεφθόμενον.
 νεβρόν ὑπ' ἐξ' ἐλάφοιο λέων ὡς ἀλκὴν πεπιθῶς,
 ποσσὶ καταμάρψας αἵματι· ἐκ ἔπιον.
 Τηχέων δ' ὑψηλῶν ἴππιβας πόλιν ἐκ ἀλάπαξας,
 ξυξάμενον· δ' ἵππους ἄρματι· ἐκ ἐπέβλεν.
 περήξας δ' ἐκ ἐπερήξας, καὶ ἐκ ἐτέλεσσα πλέσας·
 δρήσας δ' ἐκ ἔδρησ', λύουσα δ' ἐκ ἀνύσας.
 δόλως δ' εὖ ἔρδοντι δύω· κακὰ τῶν τι γὰρ αὐτῶ
 χηρώσθ' πολλῶν, καὶ χάρις ἐδεμεία.
 εἴ τι παθὼν ἀπ' ἐμεῦ ἀγαθὸν μέγα, μὴ χάριν οἶδας,
 χρηζὼν ἡμετέρως αὐτίς ἴκαιο δόρυς.
 ἐστὲ μὲν αὐτοὺς ἔπινον ἀπὸ κρῆνης μελανύδρου,
 ἡδύ τι μοι ἔδοκε καὶ καλὸν εἶμεν ὕδωρ.
 νῦν δ' ἤδη τεθόλωται, ὕδωρ δ' ἀναμίσγεται ὕδα·
 ἄλλης ᾗ κρῆνης πόομαι, ἢ ποταμῶ.
 μή ποτ' ἐπαινέουσης, πρὶν ἂν εἰδῆς ἄνδρα σαφηνῶς,
 ὀργλὴν, καὶ ῥυθμὸν, τρέπον ὅστις ἂν ᾖ.

Non possum voce suavi canere, velut luscinia :

Etenim superiori nocte ad commessionem iui.

Neque tibicinem cautor : sed me sodalis

Deserit, sapientia non indigens.

Prope tibicinem canam, illi constitutus

Dexter, immortales deos precans.

Eo ad amussim rectam viam, neutram in partem

Inclinans: oportet enim me recta omnia cogitare.

Patriam ornabo claram ciuitatem, neque populo

Attendens, neque iniquis viris obediens.

Hinnulum ex ceruo leo ut viribus confidens,

Pedibus comprehendens, sanguinem non bibi.

Muros autem altos conscendens ciuitatem non diripui:

Iungensq; equos currum non inscendi :

Agens verò non egi, & non finiui finiens :

Faciensq; non feci, perfeci q; non persiciens.

Improbis verò beneficienti duo (sunt) mala : nam (se) suis

Priuabit multis (rebus,) & gratia nulla (habebitur.)

Si quo affectus à me beneficio magno, nō gratiam habes,

Egens nostras iterum adeas domos.

Donec quidem ipse bibi ex fonte profundo,

Suavis mihi videbatur, & pulchra (esse aqua.)

*Modo verò iam turbatus est : aqua verò commisce-
tur limo :*

Alio fonte bibam, aut fluuio.

Ne vnquam laudes, prius (quàm) noueris virum clare,

Appetitum, & modum, & mores qualis sit.

πολλοί πε κίβδηλον ὀπίκλοπον ἦθ' ἔχοντες,
 κρύπτεσ' ἐνθέμενοι θυμὸν ἐφημέριον.
 τῶτων δ' ἐκφαίνει πάντων χρόν' ἦτος ἐκάσθε·
 καὶ γὰρ ἐγὼ γνώμης πολλὸν ἄρ' ἐκτὸς ἔβην,
 ἔφθην δ' αἰνήσας, πρὶν σε κατὰ πάντα δαῖναι
 ἦτα· νῦν δ' ἤδη, ναῦς ἄθ', ἐκὰς δέχω.
 τίς δ' ὄρετ' ἔτι πίνοντ' Ὀπιοίνιον ἄθλον ἐλέσθ;
 πολλὰ καὶ τοινικαὶ καὶ κακὸς ἀνδρ' ἀγασθόν.
 εἰδὲς ἀνθρώπων, ὃν ἐπεὶ ποτε γαῖα καλύψθ',
 εἰς τ' ἔρεβ' ἔκαταβ' ἤ, δῶμά τε Περσεφόνης,
 πέριπται, ἔτε λύρης, ἔτ' αὐλητῆρ' ἀκῶν,
 ἔτε διωνύους δῶρ' ἐσσεύεσθαι.
 παῦτ' ἐσορῶν, κραδίην δ' ἐπίσσομαι, ὄφρα τ' ἐλαφρὰ
 γένατ' αἶμα, καὶ κεφαλὴν ἀτρομέων προσφέρω.
 μή μοι ἀνὴρ εἴη γλώσση φίλ', ἀλλὰ καὶ ἔργῳ,
 χερσὶν τε σπεύδει, χεῖμασί τ' ἀμφοτέρω.
 μή τ' ἵππερα κρητῆρσι λόγοισιν ἐμὴν φρένα τέρπει,
 ἀλλ' ἔρδων φαίνοιτ', εἴ τι διώαιτ' ἀγασθόν.
 ἡμεῖς δ' ἐν θαλίῃσι φίλον κατὰ θάμεθα θυμὸν,
 ὅφρ' ἐπὶ περπωλῆς ἔργ' ἐρατὴνὰ φέρη.
 αἴψα γὰρ, ὥς τε νόημα, παρέρχεται ἀγλαὸς ἦθη·
 εἰ δ' ἵππων ὁρμὴ γίγνεται ὠκυτέρη,
 αἴτε περ ἀνδρα φέρουσι δορυαστόν ἐς πόνον ἀνδρῶν
 λάβρως, πυροφόρῳ περπόμενα πεδίῳ.
 τῶν, ὅποταν πίνωσιν· ὅταν πε θυμὸν αἰσθηθῆς,
 μηδεὶς ἀνθρώπων γινῶσε βαρυώμενον.

*Multi sanè fucatos fallaces mores habentes
Occultant, induentem animum diurnum.*

*Horum verò indicat omnium tempus mores cuiusque:
Etenim ego mentem longè iam extra perrexi,
Pruenique laudans, priusquam tuos per omnia cogno-
scerem*

*Mores: nunc autem iam nanis velut longè discedo.
Qua verò virtus (est) bibentē, vini primum reportaret?
Sape sanè vincit & malus virum bonum.*

*Nullus hominum, quē postquam tandem terra texerit,
Inq̃ Erebum descenderit, domumq̃ Proserpina,
Obletatur, neque lyram, neque tibiam audiens.*

*Neque Bacchi dona tollens:
Hac videns, cordi benè persuadebo, vt leuia
Genua, & caput intremulus proferam.*

*Ne mibi vir sit lingua amicus, sed magis re ipsa
Manibusq̃ properet, opibusq̃ vtrunque.
Neque inter pocula verbis meam mentem obletlet:
Sed faciens appareat, si quid possit, bonum.*

*Nos verò in conuiuia charum declinemus animum,
Vt prater ea oblectationis opera amabilia ferat.
Statim enim tanquam cogitatio, praterit splendida pu-
Neque equarum impetus est velocior. (bertas:
Qua quidem virum ferunt tumultuosum in laborem
vivorum*

*Impetuosè, farrifero oblectata campo.
Bibe, quando bibunt (alij) cum quidem animo contri-
stus fueris,
Nemo hominum noscat te grauatum.*

ἄλλοτε τοι πάγων ἀνιήσεται, ἄλλοτε θ' ἔρδων
 χαίρήσῃ διώασαι, ἄλλοτε τ' ἄλλῳ ἀνῆρ.
 εἰ θείης Ἀκάδημε ἐφήμερον ὕμνον αἰεῖδεν,
 αἶθλον δ' ἐν μέσῳ παῖς καλὸν αὐθιγῶν ἔχων,
 σοί τ' εἴη καὶ ἐμοὶ σοφίης πέρι δηρησάντων,
 γνώης χ' ὅσον ὄνων κρέσσονες ἡμίονοι.
 ἦμεν δ' ἡέλιος μὲν ἐν αἰθέρι μώνυχας ἵππους
 ἄρῃ παραγγέλλοι, μέσαστον ἡμαρ ἔχων,
 δείπνῃ δὲ λήγοιμεν, ὅτ' εἴ τινα θυμὸς ἀνώγει,
 παντοίων ἀγαθῶν γαστρὶ χαρίζομενοι.
 χέρνιβα δ' αἰψὰ θύραζε φέροι, σεφανώματ' αὖ
 Ὀδῆς ῥαδιναῖς χερσὶ Λάκαμνα κέρη. (σω
 ἦ δ' ἄρετὴ τὸδ' αἶθλον ἐν ἀνθρώποισιν ἄριστον,
 κάλλιστόν τε φέρειν γίγνεται ἀνδρὶ σοφῷ.
 ξυῶν δ' ἐοδλὸν τ' εἴ πο' πόλῃ τε παντί τε δήμῳ,
 ὅστις ἀνὴρ διαβὰς ἐν προμάχοισι μένοι
 ξυῶν δ' ἀνθρώποις ὑποθήσομαι· ὄφρα τις ἦεν
 ἀγλαὸν αὐθιγῶν ἔχων, καὶ φρεσὶν ἐοδλὰ νοῆ,
 τῶν αὐτῶν κτεάνων δ' ἐπαχέμεν. εἰ γὰρ ἀνθεῶν
 δῖς πέλεται πρὸς θεῶν, εἰ δὲ λύσις θανάτου
 θνητοῖς ἀνθρώποισι· κακὸν δ' ἴππῃ γῆρας ἐλέγχει
 εὐλόμενον, κεφαλῆς δ' ἀπτεται ἀκροτάτης.
 ὡς μάκαρ, Ὀδαιμῶν τε καὶ Ὀλβιγῶν, ὅστις ἀπὸρ
 αἶθλων, εἰς ἄδ' αὖ δῶμα μέλαν κατέβη,
 πρὶν τ' ἐχθρὸς πῆξαι, καὶ ὑπερβιῶαί περ ἀνάγκη,
 ἐξετάσῃ πεφίλκας, ὅντιν' ἔχουσιν ὄον.

*Interdum quidem patiens contristaberis, interdumq;
faciens*

Gaudere potes, aliasq; alius vir.

Si ponas (ô) Academe amabilem hymnum caneres,

Premium aut in medio puer pulchrū florem habens

Tibiq; sit & mihi de sapientia contendentibus,

Coghaueris, quanto asinis prestantiores (sint) muli.

Cum verò sol quidem, in æthere solidungulos equos

Iam admonuerit, medium diem habens,

Canamq; terminauerimus, quomodo quē animus iubet,

Variis bonis ventri satisfacientes.

Gutturnium statim foras ferat, coronas verò intro

Formosa teneris manibus Lacana puella:

Virtus verò premium inter homines optimum,

Pulcherrimumq; reportatu est viro sapienti.

Commune verò bonum hoc ciuitatiq; omniq; populo,

Quisquis vir transgressus inter principia est.

Communiter autem hominibus præcepta dabo, ut quis

pubertatis

Clarum florem habens, & mentibus bona cogitet,

Suis possessionibus benè affici: non enim repubescere

Bis datur à diis: neq; fuga mortis

Mortalibus hominibus: grauis autem senectus, coarguit

Perniciosa, caputq; apprehendit summum.

Quàm beatus, fortunatusq;, & felix (est,) quisquis ex-

pers

Laborum, in Plutonis domum nigram descendit,

Prius (q;) inimicos formidare, & superare necesse (est,)

Inuestigareq; amicos, quamnam habent mentem.

αὐτίκα μοι κατὰ μὲν χροιλῷ ῥέει ἄσπετος ὀδρῶς,
 πλοῖμα δ' ἐσπρῶν ἀνῆος ὀμηλικίης,
 περπνὸν ὁμῶς καὶ καλὸν· ὅππῃ πλέον ὥφελεν εἶναι·
 ἀλλ' ὀλιγοχρόνιον γίγνεται ὥσπερ ὄναρ,
 ἥδη τιμήεσσα· τόδ' ἐλόμενον καὶ ἄμορφον
 αὐτίχ' ὑπὲρ κεφαλῆς γῆρας ὑπερκρέμαται.
 ἔπτε τοῖς ἐχθροῖσιν ὑπὸ ζυγὸν αὐχένα θήσω
 δύσλοφον, ἔδ' εἰ μοι Τμῶλ' ἔπεισι κάρη.
 δόλοῖς τοι κακότητι ματαιότροποι γόοι εἰσὶ,
 τῶν δ' ἀγαθῶν αἰεὶ περήξεις ἱγυῖτραι.
 ῥηϊδίη τε περήξεις ἐν ἀνθρώποις κακότητι,
 τῆ δ' ἀγαθῆ χαλεπὴ Κύρνε πέλεις πάλαμην.
 τόλμα θυμὲ κακῶσιν ὁμῶς ἀτλήτα πεπονθῶς,
 δειλῶν τοι κραδίη γίγνεται ὀξύτερη.
 μηδὲ σύ γ' ἀπερήκιοισιν ἐπ' ἐργασιν ἄλγος ἀέξων
 ἔχθραι, μηδ' ἄχθαι, μηδὲ φίλης ἀνίας,
 μηδ' ἐχθρῆς ἔυφρανε. θεῶν δ' εἰμαρμένα δῶρα
 ἔκ' αὖ ῥηϊδίως θνητὸς ἀνὴρ προφύγοι,
 ἔτ' αὖ προφυρέης κατὰ δὺς ἐς πωθμένα λίμνης,
 ἔθ' ὅταν αὐτὸν ἔχη Τάρταρος ἡρώεις.
 ἀνδρά τοι ἐς' ἀγαθὸν χαλεπώτατον ἔξαπατήσῃ,
 ὥς ἐν ἐμῇ γνώμῃ Κύρνε πάλαι κέκερται.
 ἡδεα μὲν καὶ παρῶθεν, ἀτὰρ πολὺ λῶϊον ἤδη·
 ἕνεκα τοῖς δόλοῖς ἐδεμὶ ἐστὶ χάρις.
 ἄφρονες ἀνθρώποι καὶ νήπιοι, οἳ τινες οἶνον
 μὴ πίνουσ' ἄσπερ καὶ κυνὸς δρεχομένα.

Statim mihi per quidem corpus fluit immensus fador.

Consternor verò intuens florem iuventutis.

Iucundus simul & pulcher diutius debebat esse:

Verùm brevis est, velut somnium

Adolescentia preciosa: sed perniciosa, & deformis

Confestim super caput senectus pendet.

Nunquam inimicis sub iugum cervicem ponam

Graue, neq; si mihi Tmolus inflet capiti.

Improbis sanè matitia vaniores luctus sunt:

Proborum verò semper actiones rectiores.

Faciliq; actio inter homines, malitia:

Boni autem difficilis Cyrne est conatus.

Conside (ò) anime malis simul grauißima passus.

Improbiorum sanè cor est asperius.

Neq; tu infectas ob res dolorem augens

Oderis, neque tristeris, neque amicos molestia affice.

Neque inimicos exilara. Deorum enim fatata dona

Non potest facile mortalis vir effugere:

Neq; nigra descendens in fundum paludis,

Neque quando ipsum habuerit Tartarus tenebrosus.

Virum sanè est bonum difficilimum fallere,

Vt in mea mente Cyrne olim iudicatum est.

Iucunda quidem & prius, verùm multò melius nunc:

Quare improbis nulla est gratia.

Amentes homines & stulti, qui quidem vinum

Non bibunt astro & cane regnante.

Age, cum tibicine lugenteridentes

Bibamus, illius doloribus oblectantes (nos)

Dormiamus: custodia verò vr̄bis custodibus cura erit.

Heu littus amabilis patria nostra.

Profectò si quis illorum & occultus dormit,

Nostram reprehensionem accipiet moleste.

Nunc verò bibentes oblectemur, pulchra dicentes:

Quæ verò post erunt, hac diu cura sint.

Tibi verò veluti puero caro praecepta dabo ipse

Bona: tu verò animo & mentibus hac immitte,

Nunquam festinans facias malum, sed profunda

Tua mente consulta, tuo bonoq; animo

*(Eorum) enim, (qui) pugnant, pugnat animusq; intel-
lectusq;*

Consilium verò in bonam & mentem probam ducit.

*Sed orationem quidem hanc omitemus. Caterum mi-
bi tu*

Cane, & Musarum recordabimur, ambo.

Ipsa enim hac dederunt habere grata dona

Tibi, & mihi quidem, & vicinis.

Honorat enim Apollo affectum: à longe inspicienti

Cognoscere difficile etiam (ei,) qui est sapiens.

Alij quidem enim vitium tectum habent

Opibus, alj verò virtutem perniciofa paupertate.

Estq; commessantem cum tibicine canere:

His nil sane aliud adest delectabilius

ἀνδράσιν ἡδὲ γυνάξῃ. ἦ μοι πλῆτος τε καὶ αἰδώς
 περ πωλὴ νικᾷ πάντα σὺν Ὀφροσυνῇ.
 ἄφρονες ἄνθρωποι καὶ νήπιοι, οἵ τε θανόντας
 κλαίετε, εἰδὲ ἥβης αὐτῶν ὀλοπλύνετον.
 τίρπεό μοι Φίλε θυμὲν, τάχ' αὖ ἴνες ἄλλοι ἔσονται
 ἄνδρες· ἐγὼ δ' ἔθανὼν γαῖα μέλαινα ἔσομαι.
 Κύρνε Φίλως πρὸς πάντας Ἰπίστρεφε ποικίλον ἦθος,
 συμμίσγων ὀργλῷ, οἷον ἕκαστος ἔφυ.
 νῦν μὲν τῷ δ' ἐφέπε, ποτὶ δ' ἄλλοιός πέλω ὀργλῷ.
 κρεῖσσόν τι σφίη, καὶ μεγάλης δρετῆς.
 πρήγματ' ἀπρήκτε χαλεπώτατόν ἐστι πέλω τῷ
 γινῶναι, ὅπως μέλλει τῷ τ' θεὸς τελέσσει.
 ὀρφνὴ γὰρ τίταται, πρὸς δ' ἡ τῷ μέλλοντι ἔσεσθαι
 ἐξυμετὰ θνητῆς πείρατ' ἀμνηχανίης.
 εἶδενά τῶν ἐχθρῶν μωμήσονται ἐὼς λὸν εἶναι,
 εἰδὲ μὲν αἰνήσω δειλὸν εἶναι φίλον.
 ἔττω χρεὶ τὸν γ' ἐὼς λὸν Ἰπιδρέψαντα νόημα
 ἐμπεδὸν αἶεν ἔχειν ἐς τέλος αὐτῷ Φίλω.
 δῆμον δὲ ἀξίμα πολλὰ φέρει βαρὺς· εἰ γὰρ Ἰπίστρε
 τῷ θ' ἔρδειν, ὅ, ἡ σοι μὴ καταθύμιον ἦ.
 Κάστορ καὶ Πολύδωκες, οἱ δ' ἐν Λακεδαιμόνι δῖη
 ναίετε Εὐρώτῃ καλλιρόῳ ποταμῷ,
 εἴ ποτε βεβλήσασιν Φίλω κακόν, αὐτὸς ἔχοιμι·
 εἰ δὲ κ' αἶν' ἐμοὶ, δῖς τόσον αὐτὸς ἔχοι.
 δρεγαλέως μοι θυμὸς ἔχει πρὸς σῆς φιλότητος.
 ἔπε γὰρ ἐχθαίρειν, ἔπε φιλεῖν δεινὰ μοι.

Viris siue faeminis. quid mihi opes & pudor?

Oblectatio vincit omnia cum latitia.

Dementes homines & stulti (sunt) qui mortuos

Lugent, non autem adolescentia florem pereuntem.

Oblectare mihi care anime, mox aliqui alij erunt.

Viri: ego verò mortuus terra nigra ero.

Cyrne, amicos ad omnes conuerte varios mores,

Commiscens animum, qualis quisq; natus est.

Nunc quidem hunc sequere, alias verò alius sis animo:

*Melior res sanè sapientia (est,) quam vel magna
potentia,*

Rei non facta difficillimum est finem

Cognoscere, quomodo sit hanc Deus perfecturus.

Caligo enim extensa est, ante (id quod) futurum est.

Non intelligibiles (sunt) humanae fines infirmitatis.

Neminem inimicorum vituperabo, bonum existentem:

Neq; quidem laudabo, (si) malus sit, amicum.

Sic oportet bonum conuertentem cogitationem

Firmam semper habere in finem viro amico,

*Populum verò rogat multa ferre grauis: non enim
nouit*

Hoc facere, sed quod tibi non gratum sit.

(O) Castor & Pollux, qui in Lacedamone diuina

Habitatis Eurota pulcrisfluo fluuio,

Si vnquam consulam amico malum, ipse habeam:

Si verò aliquod ille mihi, his tantum ipse habeat.

Molestè mihi animus habet circa tuam amicitiam:

Neq; enim odisse, neq; amare possum,

Cogno-

γινώσκων χαλεπὸν μὲν, ὅταν Φίλος ἀνδρὶ γῆναι,
 ἐχθαίρειν· χαλεπὸν δὲ σὸς ἐθέλοντα Φιλῆν.
 σκέπτεο δὴ νυῦ ἄλλον· ἔμοιγε μὲν ἔλῃς ἀνάγκη
 τῷδ' ἔρδην, τῶν μοι πρόσθε χάριν ἦγεο.
 ἦδ' ἡ καὶ περύγεσιν ἐπαύρουμαι, ὥς πετὴνὸν
 ἐκ λίμνης μεγάλης, ἀνδρα κακὸν προφυγῶν,
 βρόγχον ἀπαρρήξας· σὺ δ' ἐμῆς Φιλότης ἀμαρτῶν,
 ὕστερον ἡμετέρῳ γνώσῃ ὅππῃ φροσύνῃ.
 ὅστις σοι βέλδυσεν ἐμεῦ πέρι, καὶ σ' ἐκέλευσε
 οἴχεσθαι περιπόνθ' ἡμετέρῳ Φιλίῳ·
 ὕβρις καὶ μάγνητας ἀπώλεσε, καὶ Κολοφῶνα,
 καὶ Σμύρνῃ· πάντως Κύρνε καὶ ὕμνας ὀλεῖ.
 εἰς βάσανον δ' ἐλθὼν, παρατρεϊβόμενός τε μολίσδω,
 χρυσὸς ἄπεφθ'· ἑὼν, καλὸς ἅπας αὖ ἔση.
 οἱ μοι ἐγὼ δὴλός, καὶ δὴ κατ' ἄχαρμα μὲν ἐχθροῖς,
 τοῖς ᾗ Φίλοισι πόνθ', δὴνὰ παθῶν, γημόμην.
 Κύρν' οἱ πρόσθ' ἀγαθοὶ, νυῦ αὖ κακῶ· οἱ ᾗ κακῶ πρῖν,
 νυῦ ἀγαθοί· τίς κεν ταῦτ' ἀνέχοιτ'; ἐσθρῶν
 τὰς ἀγαθὰς μὲν αἰμοτέρως, κακίως ᾗ λαχόντας
 ἱμῆς; μνησεύδ' δὲ ἐκ κακῶ ἐσθλὸς ἀνὴρ.
 ἀλλήλως δὲ ἀπατῶντες ἐπ' ἀλλήλοισι γελῶσιν,
 ἔτ' ἀγαθῶν μνήμῃσι εἰδότες, ἔπε κακῶν.
 χρήματ' ἔχων πενίῃ μ' ὠνείδισαι· ἀλλὰ τὰ μὲν μοι
 ἐστὶ, τὰ δὲ ἐργάσσομαι θεοῖσιν ἐπ' ὠξάμενθ'.
 Πλῆτε θεῶν κάλλιτε, καὶ ἱμερόεσά τε πάντων,
 σπύσσι, καὶ κακὸς ὢν, γίγνομαι ἐσθλὸς ἀνὴρ.

*Cognoscens molestum quidem (esse,) quando amicus vi-
ro fuerit.*

Odisse: molestumq̃, non volentem amare.

Considera sanè nunc aliū: mihi quidē nulla necessitas est

Hoc facere, mihi superiorum (d) gr̃atia ponere.

Iam & alis extollor, ut volucris

Ex stagno magno, virum malum profugiens,

Guttur effringens: tu verò à mea amicitia peccans

Postea nostram cognosces prudentiam.

Quisquis tibi consuluerit de me, & te iusserit

Abire, relinquentem nostram amicitiam:

Iniuria & Magnetæ perdidit, & Colophonem,

Et Smyrnam: omnino Cyrne & nos perdet.

Ad indicem verò veniens, attritusq̃, plumbo,

Aurum excoctum existens bonus totus eris.

Heu me miserum, etenim ludibrium quidem inimicis,

Amicis verò labor, infelicia passus fui.

*Cyrne qui prius boni (erant,) nunc contra mali (sunt)
mali autem prius*

Nunc boni: quis posset hac sustinere? intuens

Bonos quidem contemptiores esse, peiores verò sortitos

Honorem? uxorem ducit autem ex malo bonus vir.

Se inuicem verò fallentes, se mutuò derident,

Neq̃ bonorum memoriam habentes, neq̃ malorum.

Opes habens paupertatē mihi obiecisti, sed aliqua tamen

Sunt, alia comparabo diū vota faciens. (mihi

(O) Pluto deorū pulcherrime, & desiderabilissime omnium

Cum te, & malus si sim, fio bonus vir.

Ado-

ἦβης μέτρον ἔχοιμι, φίλοι δέ με Φοῖβος Ἀ' πόλλων
 Διτρίδης, καὶ Ζεὺς ἀθανάτων βασιλεὺς,
 ὄφρα βίον ζῶοιμι κακῶν ἔκτροθεν ἀπάντων,
 ἦβη καὶ πλεῖτω θυμὸν ἰαινόμενον.
 μή με κακῶν μίμνησκε πέπονθά τοι οἶάτ' Ὀδυσσεύς,
 ὅστ' αἶδ' εὖ μέγα δῶμ' ἤλυθεν ἔξαναδύς.
 ὅς δ' ἡ καὶ μνηστῆρας ἀνείλετο νηλεὶ χαλκῷ
 πωλελόπτης ἔμφρων κερδῆς ἀλόχῃ.
 ἦ μὲν δὴ θ' ὑπ' ἐμφνε, Φίλω πρὸς παῖδι μένεσθαι,
 ὄφρα τε γῆς ἐπέβη, δαιμαλὲς τε μυχάς.
 εἰ πόρρω, πενίης θυμοφθόρα εἰ μελεδαίνω,
 εἰ δ' ἀνδρῶν ἐχθρῶν, οἳ με λέγασσι κακῶς·
 ἀλλ' ἦ βιω ἔρατλιν ὀλοφύρομαι, ἥ μ' Ὀππλείπῃ
 κλαίω δ' ἄρ' ἀλῆον γῆρας ἐπερχόμενον.
 Κύρνε παρῶσι φίλοισι κακῶ καταπαύσομεν δ' ἐχλῶ,
 ζητῶμεν δ' ἑλκὲ φάρμακα φυομένω.
 ἐλπίς ἐν ἀνθρώποισι μόνη θεὸς ἐσθλὴ ἔνεστιν·
 ἄλλοι δ' ἔλνυμπον ἐκ περιπόντες ἔβαν.
 ὥχετο μὲν Πίστις μεγάλη θεός, ὥχετο δ' ἀνδρῶν
 σωφροσύνη, Χάρμεις τ', ὦ Φίλε, γλυῦ ἔλιπον.
 ὄρχαι δ' ἐσθλὴ πρὸς ἐν ἀνθρώποισι δίκαιοι,
 εἰδὲ θεὸς εἰδὲς ἄζετα ἀθανάτας.
 Δισσεβίων δ' ἀνδρῶν γλῶσσαν ἔφθιτο, εἰδὲ θέρμιας
 ἐσθλὴ γινώσκουσ', εἰδὲ μὲν Δισσεβίας.
 ἀλλ' ὄφρα τις ζῶῃ, καὶ ὄρα φάσθαι ἡλίοιο,
 Δισσεβίων πρὸς θεὸς ἐλπίδα προσμενέτω.

Ὀχέειν

*Adolescentia modum habeam: amet verò me Phœbus
Apollo*

*Latonijs, & Iupiter immortalium rex,
Vt vitam viuam mala extra omnia.*

*Adolescentia & diuitijs animam exhilarans,
Ne me malorum cōmonefaciatis, tuli sanè qualia Vliſſes*

Qui Ditis magnam domum venit egressus:

Qui sanè & procos interemit indemniti ferro

Penelope studiosus, puellaris vxoris:

Qua quidem, diu expectauit carū apud filium manens,

Donecq; terram ingressus est, formidandosq; secessus.

Si bibero, paupertatem animi corruptricem non curo:

Neq; viros inimicos, qui mihi dicunt male:

Sed adolescentiam amabilem lametor, qua me relinquit:

Lugeo autem moleſtam ſenectutem instantem.

Cyrne preſentibus amicis mali ſedemus principium:

Quaramus autem bulceri remedia naſcenti.

Spes apud homines ſola Dea bona eſt:

Alij verò calum relinquentes iuerunt.

Abiit quidem Fides magna dea, abiitq; virorum

Temperantia, Charitesq; (ò) amice, terrā reliquerunt.

*Iuramēta verò non amplius fidelia inter homines (ſunt)
iuſta,*

Neq; Deos vilius veneratur immortales.

Piorum verò virorum genus periit, neq; iura

Non amplius cognoscunt, neq; quidem pietatem:

Sed dum quis viuat, & videat latnen ſolis,

Pius exiſtens circa Deos, ſpem expectet:

Ὀχιάω ᾗ θεοῖσι, καὶ ἀγλαὰ μερῖα κήων,
 ἐλπίδι περ πρώτῃ καὶ πυμάτῃ θυέτω.
 Φραζέσθω δ' ἰσθίων ἀνδρῶν σκολιδὸν λόγον αἰεὶ,
 οἱ θεῶν ἀθανάτων μηδ' ἐν ὀπιζόμενοι,
 αἶεν ἐπ' ἀλλοτρίοις κτεαύοις ἐπέχουσι νόημα,
 αἰσχρὰ κακῶς ἔργοις σύμβολα θηκόμενοι.
 μήποτε τὸν παρεόντα μεθεὶς φίλον, ἄλλον ἐρόσῃ,
 δειλῶν ἀνθρώπων ῥήματα πηδόμενος.
 εἴη μοι πλεῖστοντι κακῶν ἀπάτερθε μερμυῶν
 ζῶειν ἀβλαβέως, μηδ' ἐχοντι κακόν.
 ἔτ' ἐραμαι πλεῖστον, ἔτ' ὄχομαι. ἀλλὰ μοι εἴη
 ζῶν ὑπὸ τῶν ὀλίγων, μηδ' ἐχοντι κακόν.
 πλεῖστον καὶ σοφίῃ θνητοῖς ἀμαχώτατον αἰεὶ,
 ἔπερ γὰρ αὖ πλεῖστον θυμὸν ὑπερκορέσσης·
 ὥς δ' αὖτως σοφίῃ οὐ σοφώτατον ὅσῃ ἀπὸ φρόνης,
 ἀλλ' ἐραται, θυμὸν δ' ἐδυόσεται πλείστη.
 ἐδένα θησαυρὸν καταθήσθην παῖσιν ἁμύνον·
 αἰτῆσιν δ' ἀγαθοῖς ἀνδράσι κύρνε διδόν.
 ἐδεῖς γὰρ πάντ' ἐσὶ πανόλβιος, ἀλλ' ὁ μὲν ἐσθλὸς
 πολὺ μᾶλλον ἔχων τὸ κακόν, ὅσῃ ἐπὶ δηλὸν ὅμως.
 διελθὸς δ' ἔτ' ἀγαθοῖσιν ἐπίσταται, ἔπερ κακῶσι
 θυμὸν ὁμῶς μίσσῃν. ἀθανάτων ᾗ δόσσης
 παντῶν θνητοῖσιν ἐπέχοντι· ἀλλ' ἐπὶ πολὺ μᾶλλον
 χρηθὲρ ἀθανάτων, οἷα διδῶσιν ἔχον.
 ὀφθαλμοί, καὶ γλῶσσαι, καὶ ἔατα, καὶ νόστος αἰσῶν
 ἐν μέσῳ θηθῶν ἐν σωεπείῃ φύεσσι.

Precetur verò Deos, & splendida coxas adolens,

Speiq; prima & vltima sacrificet.

*Consideretq; iniustorum virorum obliquum sermonem
semper,*

Qui Deos immortales nihil reuerentes,

Semper alienis opibus intendunt cogitationem,

Turpia malis operibus signa ponentes.

Nunquam praesentem relinquens amicum, alium quare,

Miserorum hominum verbis persuasus:

Liceat mihi diuiti malis sine curis

Viure innoxie, nullum habenti malum.

Neq; amo diues esse, neq; opto, sed mihi liceat

Viure ex modicis, nullum habenti malum.

Opes & sapientia mortalibus inexpugnabilis (res est)

Neq; enim poteris opibus animum saturare: (semper,

Si verò sapientiam sapientissimus non refugit,

Sed amat, animum verò non potest explere.

Nullum thesaurum recondere filiis melius (est):

Potentibus verò bonis viris Cyrne da.

*Nemo enim ex omni (parte) est omnino beatus: sed bo-
nus quidem*

Patienter fert habens malum, non manifestū tamen,

Improbis verò neq; bonus scit, neq; malis,

Animum simul temperare, immortalium verò dona

Varia mortalibus accidunt. sed pati

Oportet dona immortalium, qualia dant habere.

Oculi, & lingua, & aures, & mens virorum

In medio pectorum imprudentibus sunt.

τοῖς ἀγαθοῖς σύμμισγε, κακοῖσι δ' ἤ μή ποθ' ὁμάρτε,
 εὐτ' αὖ ὁδὸν τελέης τέρματ' αὖτ' ἐμπορείης.
 τῶν ἀγαθῶν ἐσθλὴ μὲν δόποκρσις, ἐσθλὰ δ' ἔργα
 τῶν δ' κακῶν αἴετοι δόξα φέρονσιν ἔπη.
 ἔκ καχεταρείης κακὰ γίγνεται· εὖ δ' καὶ αὐτὸς
 γνώσῃ, ἐπεὶ μεγάλας ἤλυθες ἀθανάτης.
 γνώμην Κύρνε θεοὶ δοῖσι διδῶσιν δρέϊναι.
 ἀνθρώπων γνώμη πείρεται παντὸς ὄχλου.
 ὦ μάκαρ, ὅς τις δὲ ἡμῖν ἔχῃ φρεσὶν, ἢ πολὺ κρείσσων
 ὕβριος ἔλομένης, λάλαξέω τέκερ.
 ἔστι καθὼν δ' βροτοῖσι κέρδιον, τῶν ἔτι κάκιστον·
 πᾶσαι γάρ ἐκ τέτων Κύρνε πέλει κακότης.
 εἴθ' εἴης ἔργων αἰσχροῦν ἀπαθήης, καὶ ἀεργός,
 Κύρνε· μεγίστῳ κεν πείραν ἔχοις δρετῆς.
 Κύρνε, θεὸς αἰδῶ, καὶ δαίδη· τί το γὰρ ἄνδρα
 εἰργάμῃθ' ἐρδῆν, μήτε λέγαν ἀσεβῆ.
 δημοφάγον δ' τύραννον ὅπως ἐθέλεις κατακλῖναι,
 ἔνέμεσις πρὸς θεῶν γίγνεται ἔδεμία.
 νῆεσ' ἀγαθὸς, καὶ γλῶσσα, τί δὲ ἐν παύροις πέφυκεν
 ἀνδράσιν, οἱ τέτων ἀμφοτέρων ταμίαι.
 ἔλεις ἄποινα διδῶς θάνατον φύγοι, ἔδ' ἐβαρεῖαν
 δυσυχίαν, εἴ μὴ μοῖρ' ὀππὶ τέρμα βάλοι·
 ἐδὲ αὖ δυσφροσύνας, ὅτε δὴ θεὸς ἄλγεα πέμπῃ.
 θνητὸς ἀνὴρ δώροισι βεβλόμενος πρὸφυγεῖν.

Bonis adhære, malos verò nunquam sequere:

Quando via perficias finesq; negotiationis.

Bonorum bona quidem responsio, bonaq; opera:

Malorum verò venti misera ferunt verba.

Ex malo consortio mala fiunt: bene verò & tu

Cognosces, quando magnos accesseris immortales.

Mentem Cyrne dij mortalibus dant bonam:

Hominis mens fines vniuersi habet.

O beatus, quisquis nobis habet mentem, qua multa superior

Insolentia perniciofa, molestaq; satietate (sit.)

Est malum verò mortalibus satietas, illis nil peius:

Omnis enim ex his Cyrne est malitia.

Vtinam sis operum turpium impassibilis, & expers

Cyrne: maximam experientiam haberes virtutis.

Cyrne Deos reuerere, & time: hoc enim virum

Cohibet neq; facere, neq; dicere impia.

Plebiuorum autem tyrannum quomodo vis deturbare,

Non indignatio à diis est vlla.

Mens bona, & lingua, adhac in paucis sunt.

Viris, qui horum viriusq; (sint) dispensatores.

Nullus pecuniam dans mortem fugerit, neq; grauem

Aduersitatem, nisi fatum ad finem proiciat:

Neque poterit stultitiam, quando sanè Deus dolores mittit,

Mortalis vir donis volens fugere.

ὅκ' ἔραμαι κλισμῷ βασιλῆϊ ἐγκατακῆσθαι
 τιθνεὺς, ἀλλὰ ἴ μοι ζῶντι γήϊοι' ἀγαθόν.
 αἰσάλαθοι τάπησιν ὁμοῖον σπῶμα θανόντι·
 τὸ ξύλον ἢ σκληρὸν γίγνεται, ἢ μαλακόν.
 μήτε θεὸς Ἰπτιορκὸν ἐπόμενυθι· ἔγὰρ αἰνετὸν
 ἀθανάτους κρύψασθαι, ὃ φηλόμενον.
 ὄρνιθ' ὦ φωνῶν Πολυπαῖδ' ὅξυ βοώσῃ
 ἤκασ', ἥ γε βροτῆς ἄγγελ' ἦλθ' δρότους
 ὠραίς, καὶ μοι κραδίῳ ἐπάταξε μέλαιναν,
 ὅτι μοι Δαναοὶς ἄλλοι ἔχουσιν ἀγέες.
 ἐδ' ἔμοι ἡμίονοι κύφῳ ἔλκουσιν δρότους,
 τῆς ἄλλης μνηστῆς εἵνεκα ναυηλίας.
 ὅκ' εἰμ', ἐδ' ἔω' ἐμᾶ κεκλησεται, ἐδ' Ἰπτι τύμβῳ
 οἰμωχθεὶς, Ἰπτι γλῶ εἰσι τύραν' αὐτῆρ.
 ἐδ' ἂν ἐκείν' ἐμᾶ τεθνηότ' ἔτ' ἀνιῶτο,
 ἔτε κατὰ βλεφάρων θερμὰ βάλοι δάκρυα.
 ἔτε σε κωμάζην ἀπερίκημαι, ἔτε καλῆμαι·
 δέξαλέ' γὰρ ἐὼν, καὶ φίλ', εὖτ' ἂν ἀπῆς.
 αἵθων μὲν γῆ' εἰμὶ· πόλιν δ' ὠτρίχεα Θήβῃ
 οἰκῶ, πατρώας γῆς ἀπερυκόμεν'.
 μή μ' ἀφελῶς πάξῃς, φίλεις δ' ἔωαζε τρκῆας
 Ἄργυροι· σοὶ μὲν γὰρ δάλιον ἤμαρ ἔπι.
 ἡμῖν δ' ἀλλὰ μέν ἐστι γυνώαι κακὰ πόλ', ἐπεὶ ἐκ γῆς
 φάγομεν, δέξαλέη δ' ὅκ' ἔπι δ' ἔλθοιμεν.

Non amo folio regio federe

Mortuus, sed mihi viuenti contingat bonum.

Tribuli tapetibus simile stratum mortuo:

Lignum autem durum est, aut melle.

Neq, Deos peierando iura: non enim tolerabile (est)

Immortales celare rem debitam.

Aui vocem, (ô) Polypada, clau clamantis

Audiat, qua immortalibus nuncia venit arationis

Tempestiua, & mihi cor percussit nigrum,

Quod mihi florentes alij habent agros:

Neq, mihi muli caudam trabunt aratri,

Alterius promissa caussa nauigationis.

Non eo, neq, à me vocabitur, neq, ad tumultum

Ploratus, super terram it tyrannus vir.

Neq, ille me mortuo neq, doleat,

Neq, ex palpebris calidas miseris lachrymas.

Neq, te commessari veto, neq, prouoco:

Molestus enim existens & amicus, quando abfueris.

Illustris quidem genere sum: urbem autem fortem

Theben.

Habito, patria terra exulans.

Ne me simpliciter ludens, charos sopito, parentes

(O) Argyri: tibi enim seruilis dies instat:

Nobis verò alia quidem sunt (ô) mulier mala multa,

postquam ex terra

Fugimus: molestam verò non propter seruitutem:

ἔθ' ἡμᾶς περναῖσι πόλιν ἣ μὲν ἐστὶ καὶ ἡμῖν
 καλὴ, Ληθαίῳ κεκλιμένη πεδίῳ.
 μὴ ποτε παῖρ κλαῖεσι καθεζόμενοι γελᾶσωμεν.
 τοῖς αὐτῶν ἀγαθοῖς Κύρῳ Ὀπιτερπόμενοι,
 ἐχθρὸν μὲν χαλεπὸν, καὶ δυσμενῆ ἑξαπατήσῃ
 Κύρνε· Φίλον ἣ Φίλῳ ράδιον ἑξαπατᾶν.

Τ Ε Λ Ο Σ.

*Neg, nos vendunt. ciuitas autem quidem est & nobis
Pulchra, Lethæo inclinata campo.*

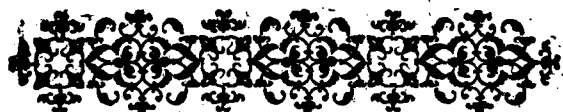
*Ne vnquam iuxta lugentes (nos) sedentes videamus,
Ipforum bonis Cyrne latantes.*

*Inimicum quidem difficile (est) & maleuolum decipere
Cyrne: amicum verò, amico facile, decipere.*

FINIS.

IN-

INDEX DIA- LOGORVM LV- CIANI.

EX LIBRO PRIMO.

 yclopiſ & Neptuni.	2
Menelai & Protei.	6
Neptuni & Delphinum.	8
Neptuni & Nereidum.	12
Xanthi & Mariſ.	14
Iouiſ, Aeſculapij & Herculiſ.	16
Martiſ & Mercurij.	18
Diogeniſ & Polluciſ.	22
Pluto ſeu contra Menippum.	25
Menippi, Amphilochi & Trophonij.	30
Mercurij & Charontiſ.	32
Plutoniſ & Mercurij.	34
Terpſioniſ & Platonis.	38
Xenophantæ & Callidemidæ.	42
Cnemoniſ & Damnippi.	45
Charontiſ & Mercurij.	47

Crate-

I N D E X.

Cratetis & Diogenis.	57
Alexandri, Hannibalis, Minois, Scipionis.	63
Diogenis & Alexandri.	71
Alexandri & Philippi.	77
Achillis & Antilochi.	83
Menippi & Tantali.	87
Menippi & Aeaci.	89
Menippi & Cerberi.	95
Charontis & Menippi.	98
Diogenis & Mausoli.	101
Nirci, Therſitæ, & Menippi.	105
Menippi & Chironis.	107
Diogenis, Antifthenis & Cratetis.	109
Aiacis & Agamemnonis.	119
Minois & Soſtrati.	121
Menippus ſeu Necyomantia.	125
Charon ſiue Contemplantēs.	159

EX LIBRO SECVN-

D O.

De somnio, seu vita Luciani.	202
Deorum Concilium.	220
Timon siue Misanthropus.	283
Iudicium vocalium.	298

Cum facultate Superiorum.

ERRA-

ERRATA GRÆCA.

Ραg. 1. lege: ἐναυσάμενΘ. 5. πῆρωσιν. 11. κατηνέχθη.
 13. ὑδ'. 17. ἦν. 21. γάρ. 25. θακρύειν. 43. ἔχειν. *ibid.*
 ἐταῖρΘ. 47. ἠίδνΘ. 49. πλΘ. 55. σοφία. 79. πρίν.
 89. ἔσται. 97. ἀνδρωπΘ. *ibid.* εἰπέιν. 111. ἡγανάκτες.
 127. μνησθένον. 139. κερβέρν. 153. τοῦτο. 165. αὐτόν.
 167. παρναωός. 169. εἰσιν. 171. ὠρέδυνε. *ibid.* ὅτεπερ.
 173. ἀράμενΘ. 175. ἐλασείονπ. *ibid.* εἶναι. 181. ἀσκήν.
 191. χεῖρ. 193. κηρῶ. *ib.* α. *ib.* εἰσιν. 195. μύρφ. *ibid.*
 δρύγματα. 197. δίκλιμεναι. 199. κλήσονλαι. 201. φοιτῶν.
 211. ὀρμῶ. 217. ἡγανάκται. *ib.* δέ. *ib.* ὦ' γαδῆ. 219. ἐκκλη-
 σία. 225. καμῆ. 227. ἐπεισικλήθησαν. *ib.* ξυνήσοι. 229.
 καίτοι. *ib.* ὅς. 231. ὅς. *ib.* ὄντων. 237. ἀπιτε. 237. ἐει-
 σμάραγδΘ. 251. πεινοσῶν. 262. οἶδα. 269. ἴν'. 275.
 ἐγώ. 277. χρυσίον. *ibid.* ἐσιν. 279. ἀνωφελῆ. 313. μηδενί.
 325. τῷδε. 329. φδέγγετ' ἀπὸ. 344. δὲ προχ. 346. ca-
 lici. 347. μυθεῖται. 365. τῷτ'. 171. κῆρι. 375. ἐταρκίσω.
 379. ἰκνοῖτο. 349. ὦ.

ERRATA LATINA.

*Pag. 14. lege: exussit. 28. qua facere. 32. Præterea.
102. vnuq; 112. identidem. 120. alloqui. 187. per-
iuria. 198. belle. 246. quodammodo. 253. ingenti. 258.
perinde. ib. opperiebatur. 280. semel. 292. querulum.*

